

Giới thiệu Thê Bằng Phu Quý

Truyện Thê Bằng Phu Quý của tác giả Thanh Việt Lưu Ca thuộc thể loại cổ đại, he, tình cảm, xuyên không, điền văn. Xuyên qua thành tiểu tức phụ nông thôn vừa xuất giá, không có cực phẩm thân thích, bởi vì nguyên thân chính là cực phẩm lớn nhất!

Tô Uyển thật vất vả đem tân hôn trượng phu cùng với một nhà trượng phu, độ hảo cảm từ số âm cải biến, lại phát hiện trượng phu của nàng rất có khả năng ngày sau sẽ trở thành Tể tướng vĩ thế cuối quý nữ. Nàng là nên hưu phu đi, hưu phu đi, vẫn là hưu phu đi?

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Xuyên qua thành tiểu tức phụ nông thôn vừa xuất giá, không có cực phẩm thân thích, bởi vì nguyên thân chính là cực phẩm lớn nhất!

Tô Uyển thật vất vả đem tân hôn trượng phu cùng với một nhà trượng phu, độ hảo cảm từ số âm cải biến, lại phát hiện trượng phu của nàng rất có khả năng ngày sau sẽ trở thành Tể tướng vĩ thế cuối quý nữ. Nàng là nên hưu phu đi, hưu phu đi, vẫn là hưu phu đi?

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.

Trên giường gỗ khắc hoa trần ngập cảm giác lịch sử, một nữ tử trung niên trang điểm thập phần phúc hậu lôi kéo tay nàng tận tình khuyên bảo: “Uyển Uyển, nương cùng người nói, này nữ tử vừa xuất giá không đến một tháng liền chạy về nhà mẹ đẻ, đã phạm vào tội kỵ của nhà chồng, tuy là có lý cũng biến vô lý. Con rể nếu tới đón người, người liền cùng hắn về đi, nghe lời a.”

Ngữ khí ôn nhu dễ dàng, từ mẫu chỉ tâm tần hiện, khiến người cảm động. Tô Uyển theo bản năng liền phải gật đầu, khéo mắt dư quang liếc nhìn đáy mắt của nữ tử trung niên cơ hồ tràn ra vẻ không yên tâm, ánh mắt của nàng nhảy dựng, ánh mắt vừa chuyển, liền hiện ra vài phần kiêu căng, nỗ lực bắt chước giọng điệu điệu ngoa của nguyên chủ nói: “Kia như thế nào thành, ta nếu dễ dàng bị tổng cổ như thế, về sau nhà bọn họ chẳng phải là cười ở trên đầu ta giường oai sao?”

Đứng ở một bên tùy thời chờ đợi phản phó, tiểu nha hoàn nghe vậy cơ hồ không cười ra tiếng, thầm nghĩ ai dám cười ở trên đầu cô nương nhà nàng giường oai, cô nương không đem nhà bọn họ hủy đi đều là tốt.

Cũng không lo lắng mừng cô nương nhà nàng nói năng cẩn thận, nữ tử trung niên đầy mặt bất đắc dĩ: “Vậy người định như thế nào?”

Tô Uyển dừng lại, nghĩ thầm nàng mới đến, liền tiền căn hậu quả cũng chưa biết rõ, làm sao biết muốn như thế nào? Đơn giản gân cổ nói: “Ít nhất muốn hắn cùng ta xin lỗi, hơn nữa cam đoan về sau không tái phạm.”

“Không được, không được, Uyển Uyển a, cho dù cha người là ân nhân cứu mạng của thông gia, thông gia bên kia lại là người đồn hậu thành thật, thiệt tình cảm tạ cha người, lại cũng không chấp nhận được người hồ nháo như thế, lại nói con rể là người đọc sách, biết sự hiểu lý lẽ, lần này nguyên là người không phải, xem ở phần thượng của cha người, con rể cũng sẽ tự mình tới đón người, nhưng là đại ân tình thì cũng có một ngày tiêu hao, người nếu vẫn luôn tiếp tục như thế, chờ ta cùng cha người qua đời, lại như thế nào yên tâm về người a.” Nữ tử trung niên nguyên là tận tình khuyên bảo, dần dần kích động, lúc này đã bắt đầu dùng khăn lau nước mắt, tựa hồ đã dự kiến nữ nhi một ngày không nháo thì chết kia.

Tô Uyển không nghĩ đến nói ba phải cái nào cũng được một câu, thế nhưng được đến nhiều tin tức như vậy. Nháy mắt đem tin tức này đó sửa sang lại quy nạp xong, Tô Uyển trên mặt lộ ra vẻ bức bối do dự, một thân phức tạp biểu tình, cuối cùng làm như không thể nê hà than một tiếng, vỗ vỗ vai nữ tử trung niên, giọng điệu không tình nguyện: “Thôi được rồi, ta lần này nghe nương là được.”

Kỳ thật nàng cũng không nghĩ ở lại nhà mẹ đẻ của nguyên chủ, hoặc nói đúng hơn là không dám, rốt cuộc cha mẹ nguyên chủ hiểu biết nguyên chủ, nàng nếu là không cẩn thận lộ ra, hậu quả thực không dám tưởng tượng, mà đi nhà chồng nguyên chủ, có thể dự đoán được không sống thoải mái bằng ở nhà mẹ đẻ nguyên chủ, mặc kệ cổ đại hay hiện đại, từ xưa giờ đã như vậy, tức phụ nhà người khác đều khó làm, không thấy là phụ thân nguyên thân là ân nhân cứu mạng của phụ thân trượng phu, nguyên thân đều chịu không nổi chạy về nhà mẹ đẻ sao? Này trong đó cố nhiên có vấn đề của chính nguyên thân, nhưng câu cửa miệng nói một cây làm chẳng nên non, nhà chồng của nguyên chủ cũng không thấy có thể tốt hơn bao nhiêu.

Nhưng Tô Uyển hiện tại không rảnh lo nhiều như vậy, mẫu thân của nguyên thân đều nói, mới xuất giá không quá một tháng, cho nên hiểu biết của người

nhà chồng đối nàng thập phần hữu hạn, nói cách khác ở nơi đó sống sẽ tương đối an toàn chút, ít nhất không cần lo lắng một cái không cẩn thận đã bị coi là yêu quái bám vào người đi.

Tô Uyển là tí mỉa biểu hiện một phen, thậm chí đem cảm xúc đắn đo chuyển biến đều không chê vào đầu được, cho nên nữ tử trung niên chỉ là sùng sốt một chút, cũng không nghĩ nhiều, trên mặt liền lộ ra biểu tình kinh hãi, làm như không nghĩ tới nữ nhi để nói chuyện như vậy, lập tức thu nước mắt, giọng điệu thập phần cảm động: “Uyển Uyển của nương, rốt cuộc hiểu chuyện.”

Bị nữ tử ôm vào trong ngực xoa nắn, Tô Uyển sùng sốt một chút, không biết sao có chút hâm mộ nguyên thân. Nhắm mắt phía trước, nàng còn ở trong biệt thự mới do chính mình đặt mua, nằm ở trên giường lớn xa hoa thoải mái mà phải dùng nhiều tiền từ nước ngoài chuyển bằng đường hàng không về, ngủ một giấc dậy, dưới thân liền biến thành giường gỗ đồ cổ, lột chân nằm vẫn là cộm đến hoảng.

Này hết thảy tới không thể hiểu được, Tô Uyển đều còn không kịp háo háo chải vuốt, đã bị một cái thanh âm thanh thúy đánh gãy: “Cô nương, trời đã sáng rồi, muốn dậy sao?”

Vừa đến một cái hoàn cảnh lạ lẫm, Tô Uyển vạn không dám tùy ý, vì thế chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, rèm cửa thật dày bị xốc lên, xuyên thấu qua màn lụa Tô Uyển nhìn thấy một tiểu cô nương mặc váy xanh, bộ dáng tươi đẹp mon mòn, trên người ăn mặc như là áo váy, nhưng bởi vì sau thời Chiến quốc, cơ hồ nhân dân dân tộc Hán đều thích mặc áo váy, vô pháp từ quần áo đi lên phân tích vị trí triều đại hiện tại nàng đang ở.

Tô Uyển trầm mặc để tiểu nha hoàn hầu hạ mặc quần áo rửa mặt, tiểu nha hoàn tuổi tuy nhỏ, động tác lại rất nhanh nhẹn, đem Tô Uyển dẫn tới trước bàn trang điểm chuẩn bị trang điểm cho nàng: “Cô nương hôm nay muốn chải đầu gì?”

“Bình thường liền hảo.”

Tiểu nha hoàn hơi suy tư, trên tay liền lưu loát nắm đầu tóc Tô Uyển vặn trái vặn phải, thực mau một cái búi tóc liền thành hình, Tô Uyển chọn trâm vàng thủ công tinh xảo, tiểu nha hoàn cài trâm ở trên búi tóc của nàng, trong gương đồng bóng người thướt tha, Tô Uyển vẫn là không nhảy mắt nhìn chăm chăm, đáy lòng hơi kinh ngạc, thân thể này chẳng lẽ là đã già chồng, bằng không vẫn cái gì phát?

Không nghĩ tới cũng có người đang đánh giá nàng. Tiểu nha hoàn không quá trầm ổn, liền tiếp nhìn Tô Uyển vài cái, cuối cùng là hỏi: “Cô nương hôm nay không thoải mái hay sao?”

Tô Uyển trong lòng rung mình, biết biểu hiện của nàng làm người khả nghi, lại vẫn là bất động thanh sắc gật đầu: “Là có chút choáng váng đầu.”

“Có lẽ là đêm qua không ngủ tốt, cô nương rốt cuộc gần một tháng không trở lại, chờ lát nữa ta bẩm thái thái, thỉnh cái đại phu cấp cô nương nhìn xem.”

“Thôi không cần.” Tô Uyển cười cười, tựa nhất thời hứng khởi hỏi, “Người như thế nào nhìn ra thân thể ta không khỏe?”

“Cô nương hôm nay có chút khác thường.”

“Phải không, vậy người nói xem ta ngày thường là thế nào?”

Tiểu nha hoàn bị dọa chấn kinh cúi đầu: “Tiểu Lục không dám.”

Tô Uyển tự nhận là giọng điệu cũng không nghiêm khắc, tiểu nha hoàn lại biểu hiện như vậy, nghĩ đến nguyên chủ ở trong lòng nàng xây dựng ảnh hưởng đã lâu, nàng ánh mắt mỉa mỉ, giọng điệu cũng mang lên vài phần mệnh lệnh cùng không kiên nhẫn: “Là ta kêu người nói, người liền nói, ta còn có thể ăn người sao?”

“Tiểu Lục không phải ý tứ này.” Tiểu nha hoàn sắc mặt trắng một phen, ngập ngừng nói,

“Cô nương tính cách luôn luôn đại khí ngay thẳng.”

Đại khí ngay thẳng? Chỉ sợ là làm khó dễ tùy hứng đi! Tô Uyển đã từ biểu tình của nàng nhìn được ra đáp án, thầm nghĩ già làm điều phụ cũng không khó, khi nàng mới xuất đạo ở bộ phim thứ hai, diễn chính là một cái công chúa điệu ngoa kiêu căng tùy hứng, bị sủng đến vô pháp vô thiên, bởi vì tính cách nhân vật cùng nàng quá không hợp, vì để diễn tốt cái nhân vật này, nàng khi đó phí không ít tâm, không nói hiện tại còn phải tâm ứng tay, nhưng cũng không đến mức trở tay không kịp.

Chỉ là đáng tiếc nguyên chủ, còn đang tuổi hoa, cũng không biết sao lại thế này, nguyên chủ còn ở đây không? Tuy rằng tính tình nguyên chủ kiêu căng chút, nhưng nếu không phải trong nhà nuông chiều, lại như thế nào có thể dưỡng ra một thân tính tình như vậy?

Nghĩ tới đây, Tô Uyển là hâm mộ nguyên chủ. Bất quá điểm này hâm mộ thực mau liền biến thành bất đắc dĩ, nguyên chủ này, không chỉ là kiêu căng đơn giản như vậy a, thậm chí dùng cực phẩm tới hình dung một chút cũng không quá, làm nàng bây giờ phải thu thập cục diện rồi rằm.

Thành công khuyến bảo nữ nhi, nữ tử trung niên, cũng chính là mẫu thân của thân thể này Tô thái thái —— nguyên chủ cùng Tô Uyển trùng tên trùng họ, cũng không biết là trùng hợp hay không, nhưng thật ra so Tô Uyển tuổi trẻ gấp đôi, năm nay mới mười bảy, cho nên Tô thái thái cũng mới chỉ hơn Tô Uyển cùng lắm là vài tuổi, nhìn ánh mắt Tô thái thái tràn ngập mẫu tính, Tô Uyển dùng tới mười mấy năm tới luyện ra tới kỹ thuật diễn của mình mới có thể nhập vai, Tô Uyển tin tưởng, trải qua một chuyến rèn luyện này, nàng cách danh hiệu ảnh hậu cũng không xa, nếu nàng còn có thể trở về mà nói.

Tô thái thái viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, đi ra sảnh ngoài cùng Tô lão gia đối khẩu cung, kêu Tô Uyển ở trong phòng làm ra vẻ đóng cửa ăn năn, Tô thái thái mang theo tiểu nha hoàn đi đường đều mang theo xuân phong, trên mặt tràn đầy tươi cười, nàng vui mừng a, nữ nhi xuất giá xong quả nhiên hiểu

chuyện rất nhiều, dựa theo tính tình của nàng nhất quán đều nháo về nhà mẹ đẻ, khẳng định không thể thiện. Nàng ngày sau cũng có thể học thu liễm tính tình, chính mình cùng cha nàng cũng liền không cần cả ngày vì nàng lo lắng đề phòng, nhưng có biện pháp nào, chính mình cùng cha nàng thành thân sau lẫn lộn mấy năm, cầu biến các đại Bồ Tát, mới được một cái nữ nhi như vậy, này còn tính hảo, cho cha nàng nâng lại một cái thiếp trở về, đều là tuổi trẻ hảo sinh dưỡng, một đứa con cũng không có, lẫn lộn đến bây giờ bọn họ đều già rồi, cha nàng cũng nhận mệnh, số không có con trai thì đành vậy, nhưng nữ nhi duy nhất đến hảo hảo a. Cũng trách phụ thê bọn họ, đem nữ nhi sùng đến không biết điều như vậy, nguyên nghĩ chỉ bằng phần gia nghiệp này, lại cấp nữ nhi chiêu một cái con rể tính tình ôn hậu, phụ thê bọn họ thân thể còn khỏe mạnh cũng có thể nhìn, chờ sinh tôn tử hảo hảo giáo dưỡng, chờ bọn họ qua đời tôn tử cũng có thể đứng lên tới, cũng không sợ con rể đối nữ nhi không tốt. Bất quá hiện tại nghĩ những cái đó đã là vô dụng, Tô thái thái vui mừng nhất chính là nữ nhi hiện giờ đều có thể nghe khuyên, duy nhất tiếc nuối chính là thông suốt quá muộn, nếu sớm mấy tháng, từ nàng tính tề dạy dỗ, cũng không đến mức vừa xuất giá liền nháo về nhà mẹ đẻ, tuy là thông gia lại cảm kích nhà bọn họ, nữ nhi này cũng nháo đến quá khó coi, càng lo lắng chính là con rể, hẳn thông tình đạt lý, hiếu tâm đáng khen, nữ nhi như vậy nháo con rể tâm sinh bất mãn, nữ nhi lại một lòng hệ con rể, nếu là làm cho phụ thê ly tâm. Ai —— Tô thái thái thở dài, trên mặt ý cười thu liễm rất nhiều, một chân bước vào sảnh ngoài.

“Như thế nào, Uyển Uyển nghe khuyên sao?” Tô lão cha lớn lên so Tô thái thái còn muốn phúc hậu rất nhiều, thời trẻ ở bên ngoài chạy thương, dải nắng dầm mưa, hiện giờ sống trong nhung lụa nhưng cũng không dưỡng được trở về, làn da ngăm đen, đỉnh đại đại bụng bia, một đôi mắt nhỏ lập lòe khôn khéo, hẳn là nhờ Tô thái thái ngu quan đoan chính, mới có thể sinh ra nữ nhi xinh đẹp như vậy.

“Uyển Uyển lần này cũng biết sai rồi, đang đóng cửa ăn năn đâu.”

“Hừ, nàng lần này cũng nháo quá mức!” Tô lão cha như thế nào không biết tính tình của nữ nhi, vung tay áo, “Con rể mới vừa hết phép hồi thư viện niệm thư, lúc này mới không hai ngày nháo đến hẳn lại xin nghỉ, này nếu là chậm trễ con rể niệm thư, xem tôi không tha cho nó!”

“Đúng, con rể ông hảo, con rể ông không còn gì tốt hơn.” Tô thái thái nghe không được trượng phu nói nữ nhi như vậy, nói một câu sau ngồi xuống, mang trà lên nhấp một ngụm, nhíu mày, “Như thế nào lại pha trà này? Lần trước bằng hữu lão gia không phải tặng một ít trà Bích Loa Xuân tốt nhất sao, Tiểu Hồng người đi pha tới, ta nghe Ngô thái thái nói người đọc sách đều thích uống cái này.”

Vừa nghe cái này, Tô lão cha cũng vội vẫy tay: “Mau đi thay đổi tới, chúng ta không hiểu lắm, nhưng Ngô tú tài là người đọc sách, thái thái hẳn nói sẽ không sai.” Dứt lời cũng ngồi xuống, thở dài, “Này xuất giá nào còn so ở nhà của mình, thông gia đón hậu thành thật là không sai, cũng sẽ không khó xử Uyển Uyển, lần này một đến con rể xin nghỉ tới đón nàng, ảnh hưởng tới tiền đồ của con rể, Tổng gia làm sao có thể không oán?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 2.

Tô thái thái sao có thể không biết này đó, sau khi nghe xong cũng là một tiếng thở dài, hai vợ chồng đều không nói chuyện, mặt ủ mày chau, vì đứa con gái duy nhất này cũng là rầu thúi ruột.

“Nguyên tưởng cấp Uyển Uyển kén rể, cái khác không nói, xương cốt hai lão chúng ta còn có thể giúp đỡ mấy năm, định ra không sai được. Ai nghĩ được ngày ấy con rể cùng cha hẳn tới trong nhà tạ ơn, thế nhưng bị Uyển Uyển nhìn trúng, không biết từ nơi nào học được một khúc hai nháo ba thất cô, nàng khẳng định là phải gả cho con rể, khuyên như thế nào đều không nghe. Cho dù Uyển Uyển lớn lên xinh đẹp, toàn bộ trong huyện cũng không mấy nữ hài so với nàng xuất sắc hơn, nhưng con rể là nhân tài như thế, am hiểu kinh thư, biết sự hiểu lý lẽ, lại há có thể là người nông cạn chỉ xem bề ngoài?”

Thường nghe người ta nói người đọc sách cưới vợ cưới hiền, Uyển Uyển nhà ta cùng chữ ‘hiền’ thật không có gì liên quan, bởi vì ân cứu cha khiến hẳn cưới Uyển Uyển, ngày sau phụ thê ở chung cũng chỉ sợ hòa thuận không nổi a.”

Tô lão cha xua tay: “Chính nàng một hai phải gả, lúc trước chúng ta đem này đó quan hệ lợi hại bị nát giảng cho nàng nghe, ngày sau muốn như thế nào qua, nên là do chính nàng.” Tuy là nói như vậy, Tô lão cha lại nhăn mày đến mức có thể kẹp chết con ruồi.

Trượng phu “nàng” kêu Tổng Từ Hằng, tháng trước mới vừa thi đỗ đồng sinh, nếu sang năm viện thí cũng có thể thuận lợi thông qua, chính là cử nhân trẻ nhất trong huyện bọn họ những năm gần đây, nghe tới tựa hồ là thanh niên tài俊 rất có tiền đồ. Nghe bóng nghe gió từ trong miệng tiểu nha hoàn Tiểu Lục được đến mấy tin tức này, Tô Uyển gục đầu xuống, ấn đường dần dần nhăn lại, nàng không phải đối người đọc sách có thành kiến, nhưng trượng phu của nguyên chủ là cái nhân tài ưu tú như vậy, xem Tiểu Lục lại nói tiếp trong ánh mắt đều phát sáng, lộ ra một tia nhộn nhạo, cũng biết khí độ cùng bên ngoài đều kém không được, ngày sau tiền đồ một mảnh rất tốt, tội gì vội vàng vàng cưới con gái thương nhân —— dù cho hiện tại nhìn nhà nguyên chủ phú quý, so Tổng gia thanh bản tốt hơn không biết bao nhiêu, nàng tin tưởng vị Tổng Từ Hằng này không phải là hạng người ánh mắt thiên cận, lại thêm từ Tô thái thái bên kia Tô Uyển đã biết Tổng Từ Hằng là bởi vì Tô lão cha cứu phụ thân hẳn, cưới nguyên chủ cũng là bị hiệp ân báo đáp, cứ như vậy hẳn đối nguyên chủ, không, hiện tại là nàng, hẳn là cũng sẽ không vừa lòng mấy —— thoát nhìn tựa hồ là rất miễn cưỡng a.

Tô Uyển nhẹ nhàng thở hắt ra, bất quá tới đều tới, lại khó khăn cũng đến khắc phục, sống thế nào đều là do người, thay đổi cái tình cảnh, Tô Uyển nàng cũng sẽ không quá kém so với người khác.

“Cô nương.” Cửa nhẹ nhàng bị gõ hai cái, “Cô gia tới, lão gia thái thái thỉnh ngài đi sảnh ngoài.”

Tô Uyển đứng lên, thật sâu hít vào một hơi, không thể không xóc lại tinh thần, nàng hiện tại trừ bỏ Tổng Từ Hằng, đối với sự tình Tổng gia hoàn toàn

không biết gì cả, trước khi trở về Tổng gia tất nhiên phải biết chút tin tức cơ bản. Chính là Tổng Tử Hăng người này, nàng thật đúng là không dám thiếu cảnh giác, từ trong vải câu ngắn ngủi của Tiểu Lục, nàng đối người này liền không dám khinh thường —— tuổi trẻ thư sinh, nghe nói mới qua tuổi nhọc quán, trên người đã có công danh, được thể nhân xem trọng, người như vậy không những không có tâm sinh kiêu ngạo, còn bởi vì ân cứu cha bất đắc dĩ cưới con gái thương nhân mà ở trong mắt người đọc sách là thập phần bất nhập lưu, lại xem giọng điệu cùng thần thái của Tiểu Lục cùng Tô thái thái khi nhắc tới hân, nghĩ đến hân cũng chưa từng lộ ra chút nào không muốn trên mặt, tâm tư không cạn, lại nghe nói nhà hân cũng là nông dân, tổ tiên không có người đọc sách, cha mẹ huynh trưởng đều không biết một cái chữ to, người một nhà đau khổ lao động cung hân niệm thư, trong hoàn cảnh như vậy còn có thể khảo đến công danh, nói vậy tâm tính cũng thập phần kiên định —— một vị nhân tài trong truyền thuyết như vậy, Tô Uyển là thực chờ mong gặp mặt, nhưng làm tiện nghi trọng phụ, liền có chút không đẹp, ở trước mặt người thông minh, nàng càng là lo lắng đề phòng, không thể sai một phân.

Bất quá cũng may Tổng Tử Hăng còn phải về thư viện niệm thư, phòng chừng hôm nay đưa nàng đi Tổng gia, ngày mai phải đi rồi.

Tô Uyển quyết định bóp mũi nhin.

Một chân bước vào sảnh ngoài, liền nghe được giọng cười ha ha nam trung hồn hậu, nghe tiếng cười ma tính kia, Tô Uyển đang rũ đầu dưới chân thiếu chút nữa lao đảo một cái, công tử như ngọc ở đâu?

“Uyển Uyển, người như thế nào chậm như vậy, làm con rể chờ lâu.”

Giọng nam trung hồn hậu đánh tan suy nghĩ miên man của Tô Uyển, nàng còn không có kịp ngẩng đầu, một giọng nam ôn nhuận như ngọc mềm nhẹ vang lên: “Nhạc phụ nói đùa, tiểu tể cũng vừa mới ngồi xuống, như thế nào là đợi lâu.”

Tô Uyển thuận thế ngẩng đầu, bên tay phải Tô lão cha ngồi một nam tử trẻ tuổi mặc áo xanh, đầu quan vắn tóc, mặt như bạch ngọc, khí chất cao hoa, tuy là ở giới giải trí nhìn quen các mỹ nam, Tô Uyển cũng nhìn không được ở trong lòng khen một tiếng đẹp, trước không để cập tới ngũ quan như thế nào, khí chất đây người này, đã làm người không thể rời mắt. Tô Uyển tức khắc càng thêm đáng tiếc, cái nhân vật cấp nam thần như vậy, cưới nguyên chủ cũng là ghen khuất, ở cái niên đại này, người thường com đều khó ăn no, niệm thư viết tự đó là việc kẻ có tiền mới chơi nổi, nghèo khổ nhân gia ra một cái biết chữ tính toán đều tính lông phượng sừng lân, còn có thể thi đậu đến công danh, kia thật cùng bảo bối trùng phượng hoàng xấp xỉ, dùng tục ngữ tới nói chính là tổ tiên hiển linh, hưởng chi viên trùng phượng hoàng này trẻ tuổi như thế, tiền đồ còn xa, hân nếu muốn hướng lên trên đi, thế tử khẳng định phải có chút thân phận địa vị bối cảnh, tựa như bộ phim mới vừa đóng máy của nàng kia, nam chính nguyên chính là danh thần trong lịch sử, sinh ra ở nhà nghèo nhưng lại thiên tư hơn người, gian khổ học tập hơn mười năm, một sớm thi đỗ Trạng Nguyên, lại bị thế gia quý nữ coi trọng, thuận lợi cưới được thế tử mỹ quyến như hoa, quan lộ lúc sau cũng một đường bằng phẳng, một thế hệ danh thần trung thành, chuyện xưa của hân cùng Sở Nhân Tông quân thần tương đắc cảm động bao nhiêu hủ nữ đời sau Tô Uyển cho rằng Tổng Tử Hăng hoàn toàn có thể noi theo vị danh nhân này, hân tuổi tác lại không lớn, cũng mới vừa nhọc quán, người đọc sách thành hôn muộn hoàn toàn có thể lý giải, nói không chừng thiếu niên đắc ý kim băng đề danh đầu, đến lúc đó lấy phẩm mạo của hân, muốn cưới cái quý nữ, nói vậy cũng không khó —— nàng ở trong giới lăn lộn mười mấy năm, so với ai khác đều rõ ràng về tầm quan trọng của nhân mạch, có thể nói Tổng Tử Hăng cưới con gái thương nhân nói không chừng còn muốn kéo chân sau, nếu đồ đạt xong cưới cái quý nữ, liền tính không phải dòng chính thì cũng là thứ nữ là bàng chi, tình trạng tương lai, cũng tuyệt đối là cách biệt một trời

Không đúng ——

Ánh mắt Tô Uyển bỗng nhiên neoh lại, thậm chí còn hít hà một hơi thật sâu, nàng nghĩ tới, vị danh thần thiên cổ này họ Tống tự Tử Hăng, người hiện đại đều chỉ nói tên họ, không ai sẽ lấy tự, nếu không phải thời điểm nàng đóng phim nghe biên kịch lão sư nói một đoạn giải thích sâu xa về Tống Thần, nàng cũng không nhớ rõ tên tự của hân là gì, hoàn toàn tương phản, thói quen của cô nhân là người đọc sách đều xưng hô tên tự của đối phương để thể hiện sự tôn trọng, rất có khả năng vị này cũng là tên tự Tử Hăng, cho nên hai cái Tống Tử Hăng này, đến tột cùng có liên hệ gì?

“Uyển Uyển, gốc tại cửa làm chi, lúc này mới mấy ngày không thấy, liền không nhận ra Tử Hăng?” Mới ngắn ngủi một nén nhang, Tô thái thái đã thân thiết từ “Con rể” sửa thành “Tử Hăng”, có thể thấy được Tống Tử Hăng rất biết làm vui lòng mẹ vợ.

Tô Uyển thu hồi suy đoán không thực tế, đi đến trước mặt ba người chào hỏi, thời điểm xẹt qua Tống Tử Hăng liền liếc hân hai cái, ở thời điểm đối phương nhìn qua lại thu hồi tầm mắt, ánh mắt lập loè, ngồi xuống ở bên cạnh hân, bộ dáng ra vẻ trấn định biểu diễn thật sự là tinh chuẩn, tinh chuẩn đến mức Tô Uyển đều nghĩ bất chợt thanh âm của đạo diễn chấm điểm cho chính mình.

Nhìn thấy nàng như vậy, Tống Tử Hăng cũng bình tĩnh thu hồi tầm mắt, trong lòng không thể nói thất vọng hay là nguyên liên như thế, bất quá vị thế tử này của hân hồi nhà mẹ đẻ xong nhưng thật ra tiến bộ không ít, xem ra vẫn là nhạc phụ nhạc mẫu nói được nàng, không trông cậy vào nàng có thể bỗng nhiên trở nên hiền huệ hiểu chuyện, dừng lại đem cha mẹ hân tức phát bệnh thì tốt rồi. Sáng sớm hôm nay đại ca hân liền tới thư viện, kêu hân chạy nhanh tới Tô gia đem thế tử tiếp trở về, này hân nhưng thật ra không kinh ngạc, sớm đoán được với tính tình thế tử, những chuyện kiểu như vậy về sau cũng sẽ không thiếu, chỉ là này ra sớm đến vượt qua dự đoán của hân, nguyên nhân hân còn không biết, nhưng là trong lời nói áp ứng của đại ca lộ ra thế tử đòi phân gia, chỉ sợ cha mẹ cũng đều bị tức giận đến không nhẹ, hân đồng ý cưới cái thế tử như vậy là vì thay phụ thân báo ân, cũng không ôm quá lớn trông chờ đối với nàng, chỉ cần đừng khác người, hân mắt nhắm mắt mở coi như không thấy là được, hơn nữa hân cơ hồ đều ở thư viện niệm thư, cũng hồi nhà không được vài lần, nàng như thế nào kỳ thật cùng hân không quan hệ, nhưng nếu là thái độ của nàng đối cha mẹ hân như thế, cô dâu mới vừa vào cửa, không đến một tháng liền chạy về nhà mẹ đẻ, còn ở trước mặt cha mẹ nháo muốn phân gia, loại hành vi này hân không thể không quán.

Vì thế, tuy sáng sớm nhận được tin tức, Tống Tử Hăng vẫn là chờ qua giờ Ngọ mới đến Tô gia, nhưng người còn phải tiếp trở về, bằng không dù không cần nề mặt mũi Tô gia, Tống gia bọn họ cũng muốn chịu liên lụy.

“Sớm nên lại đây, chi là buổi sáng phu tử có việc phân phó, tiểu tể bất đắc dĩ mới kéo dài tới hiện tại, mong rằng nhạc phụ nhạc mẫu thứ lỗi, cũng thỉnh nương tử thông cảm.”

Tô lão cha Tô thái thái vội vàng cười nói không sao, việc học đường quan trọng, lại xin lỗi nữ nhi cho nhà bọn hân thêm phiền toái, thời điểm Tống Tử Hăng cùng Tô gia cha mẹ nói chuyện cũng đánh giá xem Tô Uyển vài lần, thấy nàng một bộ trước sau rũ đầu, cũng không biết là thật hối lỗi hay vẫn là

làm bộ, Tống Tử Hằng đáy lòng cười lạnh một chút, ngẩng đầu nhìn hướng Tô lão cha: “Nhạc phụ nhạc mẫu, thời điểm đại ca của tiểu tể tới vội vàng, đứt quãng cũng không có thể nói rõ ràng, tiểu tể đến bây giờ còn không có minh bạch, không biết nương tử là bởi vì có gì trở về, vẫn là ở nhà tiểu tể không quen sao?”

“Cái này.....” Tô lão cha cùng Tô thái thái liếc nhau, đều là lắc đầu, “Chúng ta cũng không rõ ràng lắm, Uyển Uyển trở về liền vẫn luôn khóc, cái gì cũng không nói, cũng may ban đêm ngừng, không làm đôi mắt sưng lên.”

“Bất quá!” Tô lão cha cả giận, “Mặc kệ là bởi vì gì, ở nhà chồng hơi một chút không như ý liền chạy về nhà mẹ đẻ cũng quá khôi hài, con rể yên tâm, ta hôm qua đã giáo huấn nàng, nàng cũng biết sai rồi, con rể sau khi trở về còn thỉnh thay ta cùng thông gia nói tiếng xin lỗi, ta chính là đối nàng quá dung túng, đến mức nàng không biết trời cao đất dày, người kêu thông gia không cần nề ta, nhà các người nên có quy củ gì nàng cũng phải học, thay ta giáo dục nàng cho tốt, ta còn phải cảm tạ đâu.”

Tô thái thái gật đầu phụ họa: “Chính là lý lẽ này, nói cho bà thông gia, hai vị tẩu tẩu của người như thế nào, nàng cũng như thế đó, này xuất giá tông phụ, đừng mặc nàng không biết phép tắc.”

Tô Uyển tiếp tục cúi đầu không nói lời nào, tư thái thực thành khẩn, nghĩ thầm lại kinh tài tuyệt diệu thì như thế nào, rốt cuộc còn trẻ, không quá trầm ổn —— tuổi của Tống Tử Hằng ở chỗ bọn họ còn không có tốt nghiệp đại học đâu, hẳn cho rằng nàng không biết hẳn âm thầm đánh giá nàng đi.

“Nhạc phụ nhạc mẫu quá lo, liên tính xuất giá tông phụ, nương tử cũng vẫn là nữ nhi của nhạc phụ nhạc mẫu, hồi nhà chơi có gì không thể.” Tô gia cha mẹ sắc mặt có chút hòa hoãn, cũng không phải sao, bọn họ liền chỉ có một cái nữ nhi như vậy, bát nước hắt đi ra ngoài nhưng vẫn luyến tiếc, chỉ là Tống Tử Hằng nói tiếp, “Chỉ có một chút mong rằng nương tử minh bạch, cha mẹ còn sống không phân gia, hưởng chi cha mẹ huynh tẩu vất vả lao động, ăn mặc cần kiệm mấy chục năm cũng chỉ vì cung Tử Hằng niệm thư, liên tính ngày sau cha mẹ không còn nữa, Tử Hằng cũng tuyệt không đồng ý phân gia!”

Người trẻ tuổi rốt cuộc thu hồi ý cười ôn hòa từ khi vào nhà tới nay, gương mặt tuấn tú nghiêm túc, đều có vài phần tư thế không gian tự uy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3.

“Cái gì! Người cũng dám ở nhà chồng nháo phân gia?!” Cái bàn chấn động, Tô lão cha một chưởng thật mạnh chụp ở trên bàn, tay đều ửng đỏ, có thể thấy được lực đạo kia mạnh như thế nào, Tô thái thái đầu lòng nhìn chén trà chia năm xẻ bảy trên mặt đất, vì chiều đãi con rể, nàng mới cố ý đem bộ chén ngày thường luyến tiếc dùng này lấy ra tới.

Tô lão cha là thật sự sinh khí, tựa như con rể nói cha mẹ còn sống không phân gia, người đương thời chú ý “Bách thiện hiếu vi tiên”, nữ nhi hẳn phạm vào tội kỵ a, này nữ nhân đã xuất giá lại ở trước mặt cha mẹ chồng nháo muốn phân gia, há chỉ là bất hiếu đơn giản như vậy, con rể nếu là hưu nàng, bọn họ cũng không thể nói a! Khó trách con rể nói tự mình về nhà mẹ đẻ đều không có việc gì, cũng đúng a. Tô lão cha tức giận đến nhất thời nói không ra lời, Tô thái thái vội thay hắn thuận khí.

Không nghĩ tới Tô Uyển cùng Tô lão cha thập phần tâm hữu linh tê, nàng cũng tại nội tâm phun trào, Tống Tử Hằng này nói chuyện thật nghệ thuật, so với vừa mới gả vào cửa liền nháo phân gia, thì về nhà mẹ đẻ cũng không phải là mưa bụi sao, chính là nguyên chủ đem phòng ở của lão Tống gia bọn họ hủy đi phỏng chừng cũng chỉ là gặp sự phụ. Đáng tiếc cái sai này nàng không thể không bói. Nghĩ vậy, Tô Uyển đem đầu cúi đến càng thấp.

“Người cũng là quá hồ nháo, thông gia nãi nãi từ ái, ông thông gia bà thông gia tính tình dày rộng, đại ca nhị ca cùng tiểu muội của Tử Hằng cũng đều là hạng người dễ ở chung, hai vị tẩu tẩu của hắn nương cũng gặp qua, đều hiền huệ quản gia, cái nào so không được người, người còn dám nháo phân gia? Người cho rằng đây là trò đùa sao?!”

“Còn không phải là trò đùa sao, nàng còn muốn mọi người bồi nàng chơi đâu!” Tô lão cha tức giận nói mát.

“Nhạc phụ thứ lỗi, tức thành bệnh thì thành ra tiểu tể không phải, nương tử tuổi còn nhỏ, chậm rãi dạy là được.” Tống Tử Hằng nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, “Lại nói nàng cũng biết sai rồi.”

“Tuổi còn nhỏ, tuổi của nàng đều làm nương được rồi!” Tuy bình thường không nỡ trách mắng nữ nhi, Tô thái thái lúc này cũng nhin không được mặt đỏ, “Đều do chúng ta ngày thường quá dung túng nàng, làm khó con rể cùng thông gia.”

“Về sau còn phải nhờ con rể tốn nhiều tâm, aiz.” Tô lão cha thở dài, lại hung hăng mà trừng mắt nhìn Tô Uyển, “Người nghe rõ cho ta, lần này nghe con rể nói, ta cũng liền không truy cứu, còn dám lại lần sau, không cần thông gia nhiều lời, ta lập tức liền thỉnh con rể viết hưu thư, nữ nhi như vậy tai họa thông gia, ta cũng không còn mặt mũi gặp người!”

Tô Uyển phối hợp diễn, vai run lên, nhẹ nhàng nước nỏ, Tô thái thái kéo Tô lão cha một phen, muốn nói gì đó, lại bị tửu tượng phu trừng mắt nhìn trở về. Tống Tử Hằng còn ở bên cạnh khuyên Tô lão cha: “Nhạc phụ nói quá lời, tiểu tể há lại là người vong ân phụ nghĩa.”

Tô lão cha hừ lạnh: “Nàng dám tái phạm, người liền viết hưu thư, không thể lưu lại, tiếp tục tai họa cho nhà các người!”

Thanh âm Tô Uyển nước nờ lớn hơn nữa.

Tổng Tử Hằng dừng một chút, lại nói: “Tiểu tể nguyên là tới đón nương tử về nhà, nhưng nghe đại ca nói cha mẹ đang ốm đau cần trên giường tĩnh dưỡng, vô pháp chăm sóc nương tử, cho nên tiểu tể nghĩ có nên quấy rầy nhạc phụ nhạc mẫu mấy ngày, chờ cha mẹ bệnh khỏi, lại tiếp nương tử trở về?”

“Thông gia bị bệnh? Tử Hằng như thế nào không nói sớm? Ta sai người đưa dược qua đi.” Tô thái thái một bên vội vã kêu gia đinh đi bốc thuốc, một bên ở trong lòng cân nhắc, lần này là nữ nhi nháo quá mức, nên quán giáo, thừa dịp nàng hiện tại nghe được khuyên bảo, lưu nàng ở nhà mấy ngày tĩnh tế dạy dỗ, nhất định so phía trước tốt hơn nhiều, thật cũng không phải không thể được.

Tổng Tử Hằng cười cười: “Đã làm nhạc mẫu lo lắng, tiểu tể một đường vội cũng không có thời gian đi thay cha mẹ bốc thuốc, tâm ý của nhạc mẫu tiểu tể liền không chối từ.”

Tô thái thái trên mặt nở nụ cười, nữ nhi tuy rằng hồ nháo, cũng may con rể vẫn nể mặt bọn họ, nàng rốt cuộc có thể thở phào một chút, “Vốn là người một nhà, nên như thế.”

Nhưng thật ra Tô lão cha lại tức giận, thổi râu trừng mắt nhìn Tô Uyển: “Nhìn người làm chuyện tốt gì rồi, đem cha mẹ chồng đều tức thành bệnh!”

“Nhạc phụ quá lời, mấy ngày gần đây vừa lúc gặp ngày mưa, cha mẹ suốt ngày lao động, thân thể không tốt, lúc này mới bị bệnh.”

“Người cũng đừng giúp nàng che dấu, lần trước ta thấy thông gia, thân thể hẳn khỏe mạnh đâu.” Tô lão cha xua xua tay, “Thôi thôi, bách thiện hiếu vi tiên, nữ nhi xuất giá, hiếu thuận tự nhiên là cha mẹ chồng, cha mẹ người bị bệnh, nàng càng hẳn là trở về phụng dưỡng mới đúng, nếu thông gia ghét bỏ nàng chân tay vụng về, kia cũng không có biện pháp.”

Tô lão cha đều nói như vậy, Tổng Tử Hằng chỉ có thể gật đầu: “Vậy vát và nương tử.”

Tô thái thái còn có chút không tha, vừa muốn nói gì, Tô lão cha lại đứng lên chỉ huy nha hoàn đi cấp Tô Uyển thu thập tay nải: “Từ huyên đến nhà người, đi xe bò muốn mất gần hai canh giờ, nhân hiện tại sắc trời còn sớm, lên đường đi đi.” Nói xong liền muốn kêu tiểu nhị đuổi xe bò tới, lại bị Tổng Tử Hằng ngăn lại: “Nhạc phụ thỉnh chậm, tiểu tể khi tới đã hẹn trước xe bò quen biết rồi.”

Nói như vậy liền Tô thái thái đều đã hiểu, khe khẽ thở dài, Tô lão cha nhưng thật ra không dấu vết, gật đầu: “Cũng tốt, hôm nay không tiện, liền không lưu cơm, ngày khác ông tể chúng ta nhất định phải hảo hảo uống mấy chén.”

Hôm nay Tô lão cha biểu hiện đến quá mức thâm minh đại nghĩa, ngoài ý muốn của Tổng Tử Hằng rất nhiều, vì vậy, trong giọng nói cũng thêm vài phần thân cận: “Nếu rồi rãnh, Tử Hằng nhất định bồi nhạc phụ uống một trận thống khoái.”

“Nói định rồi a.” Tô lão cha vỗ vai Tổng Tử Hằng, sang sảng cười lớn, tự mình đưa bọn họ ra cửa. Tô Uyển phi thường giống tiểu tể phụ đi theo phía sau mấy người, xe bò Tổng Tử Hằng đã hẹn quả nhiên liền ở ngoài cửa chờ, tuy không phải lần đầu tiên thấy phương tiện giao thông nguyên sinh thái, nhưng cô xưa chính tông như vậy vẫn là lần đầu tiên, Tô Uyển tò mò nhìn hai mắt, Tô thái thái từ trong tay tiểu nha hoàn tiếp nhận tay nải đưa cho nàng, không yên tâm dặn dò nói: “Sau khi trở về phải hiếu thuận cha mẹ chồng, tôn kính huynh tẩu, yêu quý tiểu cô, biết không?”

Tô Uyển gật đầu, không nói chuyện, đi theo Tổng Tử Hằng ngồi trên xe bò. Nhìn bóng dáng nữ nhi con rể dần dần biến mất, Tô lão cha thở dài: “Nha đầu này hôm nay không nói một câu, cũng không biết là thật biết sai, hay là ở trong lòng cân nhắc cái gì.”

Tô thái thái cũng thở dài, “Tôi nhưng thật ra lo lắng Tử Hằng, ông nói hẳn như thế nào lớn lên, tuổi còn trẻ tôi đều nhìn không thấu, nếu không phải hẳn nói đã hẹn trước xe bò, tôi còn tưởng rằng hẳn thiết tình muốn cho Uyển Uyển ở nhà mấy ngày đầu, nguyên lai là gỗ nặng. Không phải nói người đọc sách đều cô hủ sao, tôi xem hẳn khôn khéo cực kỳ, theo tôi nha đầu ngốc kia, mới bao lâu liền đối với hẳn nói gì nghe này, khi tôi khuyên nó, nó còn lòng tràn đầy không vui, không phải tôi khóc một hồi nó thật đúng là còn không đáp ứng, nhưng tôi trước mặt Tử Hằng liền héo, nói hai câu còn bắt đầu rót nước mắt. Về sau còn phải bị ăn đến gât gao.”

“Nàng nếu thật có thể mọi chuyện nghe con rể thì còn tốt, ít nhất sẽ không làm lỗi, chỉ sợ giáp mặt đáp lời, hẳn không ở nhà lại bắt đầu làm xằng làm bậy.”

Tô lão cha dứt lời, xoay người vào cửa chính, Tô thái thái đuổi kịp, còn lải nhải: “Uyển Uyển lần này cũng thật là, nguyên bản tôi còn cân nhắc, chờ nàng ở Tổng gia mấy tháng, mài giữa tính tình, liền tìm lý do đem Tiểu Lục đưa qua tiếp tục hầu hạ, đến lúc đó nói vậy thông gia cũng sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng nàng hiện tại nháo như vậy, tôi nào còn dám đề chuyện cấp nha hoàn, làm thông gia cảm thấy chúng ta khinh thường nhà hẳn liền không hay.”

“Loại sự tình này bà cũng đừng nghĩ nữa, nên cho nàng ném chút khổ sở mài giữa tính tình, về sau không chuẩn nhét tiền cho nàng, con rể có thể cho nàng sống thế nào, nàng liền sống thế ấy, lúc trước là chính nàng chết sống đòi gả!”

Tô thái thái không nói, nghĩ thầm nào chỉ mình tôi nhét tiền, lúc trước thời điểm đặt mua của hồi môn, ông còn không thiếu hướng đày hòm nhét ngân phiếu sao, hơn phân nửa cái gia nghiệp đều mau dọn đi qua, dư lại cũng là vì nàng lưu trữ, sợ nàng không hiểu chuyện loạn tiêu xài.

Tô Uyển xuất thân là đóng phim cổ trang, mấy năm đầu khi mới xuất đạo, không hậu trường không bối cảnh, trên cơ bản nhân vật nào cũng đều nhận, trong đó từng diễn qua vai tiểu nông nữ ngồi xe bò, nhưng xe bò kia được đóng bằng tấm ván gỗ bóng loáng nhẵn mịn, còn lót cái đệm, ngồi lên rất thoải mái, hơn nữa nàng lại là nhân vật quân chúng, tổng cộng quay phim cũng không vượt quá năm phút đồng hồ, ngồi xe bò không lâu, lần đó trải qua đối với nàng mà nói còn rất mới lạ thú vị, thế cho nên ánh mắt đầu tiên nhìn thấy xe bò Tổng Tử Hằng thuê, nàng còn có chút nóng lòng muốn thử, nhưng là ngồi lên đi đường nàng liền biết, bị hố nặng rồi!

Xe đẩy tay vừa cứng vừa xóc nảy, ra khỏi cửa thành xong con đường càng gấp gheh, giống như ngồi trên nôi, càng bị kịch là bọn họ từ đầu buổi chiều xuất phát, chờ đi đến Tổng gia thôn mặt trời đều sắp xuống núi, Tô Uyển lúc này mới biết được, nơi này lời người ta nói thật không có nói giảm nói tránh a, Tô lão cha nói đến Tổng gia phải đi gần hai canh giờ, thật đúng là tiêu tốn hai cái canh giờ, chính là bốn tiếng đồng hồ a! Tự nhận là hàm đường không tòi Tô Uyển đều muốn chửi thề. Nàng là lấy ra tinh thần năm đó được công ty an bài khóa học hình thể cùng lễ nghi, mới có thể chịu đựng xúc động muốn chửi má nó, xem nhẹ mộng sắp bị xóc đến tê liệt, một đường bảo trì đáng vẻ đoan trang ôn trọng, không khỏi lặng lẽ nhìn người bên cạnh liếc mắt một cái, đối phương dương dương tự đắc, giống như đi chơi xuân thưởng thức phong cảnh hai bên đường, thỉnh thoảng cùng người kéo xe thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu, sắc mặt so xuân phong còn muốn âm áp hơn.

Tô Uyển đột nhiên sinh ra kính ý.

Xe bò chậm rãi đi vào một thôn trang, trải qua thôn dân sôi nổi cùng Tổng Tử Hằng chào hỏi, đại bộ phận người đều mang theo giọng nói quê hương nồng đậm cùng kêu hân “Tư Hằng”, cũng có người thân cận một ít kêu hân Tổng gia tam lang. Tổng Tử Hằng đều là thân thiết nhiệt tình hàn huyên, nói chuyện vẫn là thông thả ung dung, cũng không hiện một tia ngạo mạn, có thôn phụ nhìn thấy Tô Uyển nhưng thật ra sẽ kêu một tiếng “tức phụ Tử Hằng”, cũng không hỏi gì khác, này không giống như Tô Uyển dự liệu, cô dâu quá môn không đến một tháng liền ở nhà chồng nháo phân gia, còn chính mình chạy về nhà mẹ đẻ, đặt ở cổ đại này hẳn là không phải việc nhỏ, đáng giá trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu cho mọi người, mà ở nông thôn quê nhà không khí mở ra, không đạo lý thôn dân không biết nguyên chủ nháo ra như vậy, nhưng là xem phản ứng của mọi người, tựa hồ cũng không đối nàng cảm thấy hứng thú, Tô Uyển không tự giác lại nhìn Tổng Tử Hằng liếc mắt một cái, nghi ngờ rất nặng.

Tổng Tử Hằng phảng phất giống như không biết Tô Uyển đánh giá, một đường cùng thôn dân hàn huyên tới trước cửa Tổng gia.

Thấy hẳn xuống xe, Tô Uyển cũng tính toán đi theo nhảy xuống, mới vừa làm tốt tư thế, đáy mắt liền xuất hiện một bàn tay thon dài, nàng ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt chính là Tổng Tử Hằng vẫn vẻ mặt âm áp mỉm cười như cũ: “Lữ đồ dài lâu, xe bò đơn sơ, nương từ vất vả.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Tô Uyển bất động thanh sắc vịn tay Tổng Tử Hằng xuống xe, đáy lòng lại là rừng mình, nguyên lai nàng tự nhận là che dấu thực tốt thân mình không khoẻ, đều bị hắn thu hết vào đáy mắt, có thể thấy được tâm tư nhạy bén.

“Cha, nương, tam ca cùng tam tẩu đã trở lại.” Cùng với thanh âm thanh thúy của thiếu nữ, một đôi phu thê trung niên đi ra, Tổng Tử Hằng kéo Tô Uyển chào hỏi, “Cha, nương, Tam muội.”

Tô Uyển cũng đi theo chào, Tổng lão cha cười gật đầu: “Đã trở lại liền hảo, ta nguyên tưởng trời đều mau tối sầm, nếu các người còn không trở lại, liền cho lão đại đánh xe bò trong nhà đi tiếp.”

Nhưng Tổng nẫu lại là vẻ mặt lo lắng nhìn Tổng Tử Hằng: “Tư Hằng như thế nào cũng đã trở lại, mới hồi thư viện không mấy ngày, lại xin nghỉ sẽ không sao chứ, phu tử có thể hay không không cao hứng?”

“Không sao, ngày mai sáng sớm ta liền hồi thư viện, nghe đại ca nói cha mẹ bị bệnh, không trở lại nhìn ta cũng không yên lòng.”

Tổng lão cha gật đầu: “Đề lão đại đưa người đi.”

Tổng Tiểu Muội tính tình tương đối hoạt bát, trong khi mấy người nói chuyện, nàng đã chạy đến trước xe bò nhìn đồ vật chiếm hơn phân nửa xe, trên mặt che dấu không được vui mừng kinh hô: “Tam ca tam tẩu lần này mang theo vài thứ tốt trở về!”

“Đều là nhạc phụ nhạc mẫu chuẩn bị.” Tổng Tử Hằng nói tiếp, “Nghe nói cha mẹ sinh bệnh, nhạc phụ nhạc mẫu còn cố ý thỉnh đại phu khai dược đưa tới.”

“Thông gia này cũng quá khách khí.” Tổng gia cha mẹ xoa xoa tay, Tổng mẫu lúc trước đối con dâu mới này cũng có không mừng, hiện giờ lại biến thành co quắp, tiểu nhi từ từ dĩ cưới con dâu này vào cửa, là vì báo ân cứu mạng của thông gia đối cha hắn, cũng không phải nhìn trúng tiền tài của thông gia, bọn họ thành thật cả đời, tháng trước nhi tử đại hôn, của hồi môn của con dâu khiến cho toàn bộ người trong thôn đều khai việc đời, hiện giờ lại kéo một xe đồ vật lại đây, đều là chút gạo mì thịt dầu cái và điểm tâm, nói rõ là cho cả nhà bọn họ dùng. Tổng mẫu nhìn Tô Uyển, cũng trượng phu nhi tử thương lượng nói, “Không bằng vẫn là thỉnh người mang về đi.....”

“Cha mẹ chồng chậm đã.” Không đợi Tổng Tử Hằng mở miệng, Tô Uyển liền nói chuyện, ánh mắt mấy người đều tập trung đến trên người nàng, Tô Uyển phía trước vẫn luôn cúi đầu không nói lời nào, lúc này ngẩng đầu lên, trên mặt nàng cũng mang theo hai phần mỉm cười, không phải nguyên chủ ngạo mạn, đôi mắt vốn tự tin mà lộng lầy, eo búi đỉnh đến thực thẳng, cùng Tổng Tử Hằng đứng chung một chỗ thể nhưng cũng có chút cảm giác Kim Đồng Ngọc Nữ. Tổng gia cha mẹ nhìn không ra bất đồng trong đó, chỉ cảm thấy con dâu hôm nay tựa hồ trở nên càng đẹp mắt, ánh mắt nàng nhìn người cũng làm cho bọn họ cảm thấy thực thoải mái, Tổng mẫu cũng không khỏi lộ điểm tươi cười, nhìn về phía Tô Uyển, ánh mắt cùng phía trước nhìn Tổng Tử Hằng có điểm giống nhau, kiên nhẫn chờ nàng mở miệng.

“Con dâu tự biết lần này nháo đến quá mức, về nhà mẹ đẻ, cha mẹ cũng đã giáo huấn một phen, cha mẹ chồng tính tình khoan dung, may mà không cùng con dâu chấp nhặt, nhưng con dâu đây là thiệt tình sám hối, còn thỉnh cha mẹ chồng không cần chối từ.”

Tổng gia cha mẹ liếc nhau, trên mặt rõ ràng là kinh ngạc, ngay cả Tổng Tiểu Muội đều khiếp sợ mở to hai mắt nhìn, một đêm này ở nhà mẹ đẻ tam tẩu đã xảy ra cái gì, vị tam tẩu kiều ngạo khinh thường hết thấy, cư nhiên chủ động hướng cha mẹ nàng cúi đầu nhận sai —— thời điểm hôm qua nàng ấy một hơi đòi về nhà mẹ đẻ chính là buông ra lời nói tàn nhẫn, không phân gia liên tuyệt không trở về.

Đem biểu tình mấy người thu hết vào mắt, Tổng Từ Hằng bắt động thanh sắc nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, thấy đáy mắt nàng chân thành không giống giả bộ, cũng chỉ là cười mà qua, sau khi thành thân, ở nhà đãi mấy ngày, bồi thê tử hồi môn xong hẳn liền trở về thư viện, ánh mắt hẳn nhìn người là chuẩn, nhưng cũng không bằng cha mẹ cùng nàng sớm chiều ở chung gần một tháng, nhưng lời này của thê tử đều khiến cha mẹ kinh ngạc đến gần như luống cuống, đủ thấy biểu hiện ngày thường của nàng so với hẳn đoán trước càng quá chút, hiện giờ vô luận nàng là thiệt tình biết sai hối cải, lại chậm rãi xem là được.

Thấy nhị lão đối diện không biết phản ứng sao, Tô Uyển giương giọng nói, “Cha mẹ chồng không muốn tiếp thu con dâu xin lỗi, kia con dâu chỉ có thể quý xuống cầu tha thứ.”

Người bình thường làm như vậy thoát nhìn giống uy hiếp, nhưng là hành động này của Tô Uyển lại làm Tổng gia cha mẹ yên lòng, này đó thời gian ở chung bọn họ xem như hiểu biết vị tân tước phụ này, nguyên liên làm tốt tâm lý chuẩn bị thỉnh cái kiều quý đại tiểu thư vào cửa cung phụng, hiện giờ nàng có thể nhận sai đã là vui mừng ngoài ý muốn, đến nỗi về sau ra sao, Tổng gia cha mẹ cùng Tổng Từ Hằng thống nhất ý kiến, Tổng lão cha nói: “Về sau đừng tái phạm liên hảo, không cần quý xuống.”

“Lần này cũng không phải toàn là lỗi của ngươi, nương biết ngươi tuổi còn nhỏ, nhà mẹ đẻ lại chỉ có một mình ngươi, từ nhỏ tất được nuông chiều, chịu không nổi ủy khuất, nhị tẩu ngươi giọng điệu cũng là hơi quá chút.” Tổng mẫu cũng nói, “Bất quá nhị tẩu ngươi tính tình nóng nảy, nhưng thật ra không có ý xấu, ngươi không cùng so đo là được, chuyện phân gia về sau cũng không thể nhắc lại.”

“Tức phụ nhớ kỹ.” Tô Uyển lúc này mới lộ ý cười, thần thái phi dương, đáy mắt lại mang theo một phần ngưng ngưng nhìn Tổng Từ Hằng liếc mắt một cái, “Tướng công hôm nay cũng nói, hẳn mấy năm nay niệm thư, không chỉ là một mối cha mẹ, hai vị ca ca tẩu tẩu cũng là ăn không ít đau khổ, tuy hiện giờ cuộc sống khó khăn, nhưng nhất định không làm người vong ân phụ nghĩa, tướng công còn nói vô luận về sau như thế nào, đều sẽ không phân gia.”

“Từ Hằng thật nói như vậy?” Không riêng Tổng mẫu, Tổng lão cha đáy mắt cũng có vài phần ý mừng, nhị tử sang năm viện thí, nếu có thể khảo trúng, đó chính là tú tài, là đệ nhất nhân ở Tổng gia thôn bọn họ, chẳng những hàng tháng triều đình chia lương thực trợ cấp, còn có thể miễn thuế má, đến lúc đó trông lương thực đều không cần nộp thuế, nhà bọn họ một năm nhưng ăn không hết, còn có thể tồn xuống không ít, hưởng chi Tổng lão cha nghe người ta nói nhiều, cũng dần dần mong chờ, con của hắn tiền đồ chưa chắc chỉ có như vậy, bất quá là vấn đề đã đóng thuyền, đâu chỉ có chút bôn đầu.

Nhiều năm như vậy người một nhà ăn mặc cần kiệm cung tiểu nhị tử niệm thư, nói không có ý nghĩ là già, Tổng lão cha cùng Tổng mẫu là không oán không hối hận, nhưng hai nhị tử con dâu khác cũng ủy khuất hải tử ăn ít thiếu dùng, cũng không phải là ngóng trông một ngày như vậy sao, ai ngờ mất thấy hi vọng không xa, lão Tam cười cái tức phụ không bớt lo trở về, nàng vội vã nháo phân gia, không phải cũng là vì cái này sao? Chính theo như lời Tổng Từ Hằng, Tổng lão cha cùng Tổng mẫu thật đúng là không phải bị Tô Uyển khí bệnh, đương nhiên cũng cùng nàng thoát không khỏi quan hệ, bọn họ là sợ, cho dù biết tính tình tiểu nhị tử, nhưng con dâu vẫn luôn nháo đi xuống, khó bảo toàn huynh đệ bọn họ không rời tâm. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nhị lão bọn họ thật là ở đáy lòng đau lão Tam nhiều chút, nhưng mấy năm nay lão đại lão nhị vất vả ủy khuất cũng xem ở trong mắt, mà nay nghe lão Tam tỏ thái độ, lão Tam tức phụ thoát nhìn cũng thực tán đồng, Tổng gia nhị lão lòng đầy tâm sự cuối cùng là buông xuống.

Tô Uyển biết nghiền ngẫm nhân tâm, tự nhiên sẽ không cấp bỏ qua cơ hội tạo hảo cảm cho mình, gật đầu nói: “Tức phụ lúc trước thật là không biết, hôm nay nghe tướng công nói, liền hồ thẹn khó làm, đợi lát nữa nhất định phải tự mình cấp hai vị huynh trưởng cùng tẩu tẩu nhận lỗi, bọn họ có tha thứ tức phụ hay không, không quan trọng, nhưng tình cảm huynh đệ của tướng công bọn họ nếu là bởi vì tức phụ nổi lên hiểu lầm, kia tức phụ thật là không chỗ dung thân.”

Tổng mẫu gật đầu cười, thấy tân tước phụ hoàn toàn đổi mới, nàng thầm nghĩ dù sao cũng là thông gia nuông chiều, giống như hải tử, làm người kiều điểm, tính tình cũng có chút lớn, nhưng không ý xấu, hiện tại biết sai rồi, xin lỗi cũng thực thành khẩn hào phóng đi. Thôi, về sau hảo hảo dạy dỗ là được, lúc này mới qua một đêm thông gia là có thể dạy nàng đến hiểu chuyện, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không kém. Tổng mẫu chuyển qua cong tới, vỗ vỗ Tô Uyển: “Ngươi có cái tâm này thì tốt rồi, là nên cùng ca ca tẩu tẩu ngươi nhận sai, bọn họ tính tình dày rộng, cũng sẽ không cùng ngươi so đo.”

Tổng Tiểu Muội đã ra ra vào vào đem hơn phân nửa đồ vật trên xe dọn vào nhà, ra tới hướng mấy người nói: “Cha mẹ, tam ca tam tẩu, vẫn là về phòng nghỉ đi, đồ vật nhiều như vậy còn muốn sửa sang lại, trời đều tối sẫm, phải nắm chặt nấu cơm!”

Tổng mẫu vừa nghe, vội vã nhắc chân hướng trong nhà đi: “Là không còn sớm, lại không nấu cơm bọn họ làm việc trở về sẽ đói bụng.”

“Ta từ nhà mẹ đẻ cầm một chút điểm tâm trở về, nhưng thật ra có thể ăn đỡ đói.” Tô Uyển cũng nói, “Nương, tiểu muội, ta đi phòng bếp giúp các ngươi đi.”

Tổng Tiểu Muội xách theo một bao bột mì cuối cùng, nghe nói như thế quay đầu lại nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, “Hỗ trợ? Tam tẩu ngươi lần trước chê ta làm cơm không thể ăn một hai phải chính mình làm, kết quả thời điểm nhóm lửa tân váy thiếu chút nữa bị thiêu hủy, ngươi quên rồi sao?”

Tô Uyển sắc mặt không vui, làm như không mừng Tổng Tiểu Muội như thế phá đám, đáy lòng nhưng thật ra may mắn, nguyên chủ cái gì đều sẽ không biết, thật ra lại bớt việc giúp nang, không phải đi che dấu cùng các loại tìm lý do.

Tổng mẫu nói: “Chậm rãi học liền được, lão Tam tức phụ đi theo đến đây đi.”

Tổng Từ Hằng thu hồi tầm mắt, đối Tổng lão cha nói: “Như thế nào không thấy nãi?”

“Cùng ca người đi ngoài ruộng.”

“Ta đây đi gọi bọn hần trở về ăn cơm.”

Tổng lão cha tâm tình hảo, cảm thấy thân thể cũng nhẹ nhàng rất nhiều, liền nói: “Ta và người cùng đi.”

Tổng Từ Hằng cũng không cự tuyệt, duỗi tay cười nói: “Hảo, ta đỡ ngài.”

Rời đi tầm mắt Tổng Từ Hằng, Tô Uyển không tự giác mà nhẹ nhàng thở ra, nàng xuất đạo nhiều năm, đã tu đạo thành hồ ly tinh, thật đúng là không quen loại cảm giác hoàn toàn bị áp chế này, mà áp chế nàng lại là cái người nhỏ hơn nàng cả chục tuổi, cái này làm cho Tô Uyển có cảm giác càng sống càng thất bại. Nghĩ đến Tổng Từ Hằng nói sáng mai liền hồi thư viện, trong lòng nàng mới dễ chịu chút, cũng có chút nghi hoặc Tổng Từ Hằng rốt cuộc là như thế nào lớn lên, cha mẹ hần chính là nông dân trung thực, không có chỗ nào đặc biệt, Tổng Tiểu Muội cũng là cái nông gia thiếu nữ thực bình thường, như thế nào cổ tình dường ra hần một cái nhi tử khôn khéo như vậy?

Tô Uyển ở trước mặt cha mẹ ruột của nguyên chủ, cũng chú ý cẩn thận sợ lòi đuôi, lại cũng không thể so với mức độ cẩn thận ở trước mặt Tổng Từ Hằng —— rõ ràng từ trong lời nói biết Tổng Từ Hằng cùng nguyên chủ ở chung mới bắt đầu mấy ngày, độ hiểu biết đối với nguyên chủ nói không chừng còn không bằng Tổng lão cha bọn họ. Đây đại khái chính là khí tràng, mặc kệ Tổng Từ Hằng đối nguyên chủ hiểu biết nhiều ít, vì bảo hiểm khỏi kiến Tô Uyển cũng chỉ có thể chú ý lại chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 5

Tô Uyển thất thần theo mẹ con Tổng gia trợ thủ, kỳ thật cũng chính là làm chút việc rửa rau, ngay cả xắt rau các nàng cũng không dám để nàng làm, Tô thái thái đã chuẩn bị rất nhiều thứ tốt mang đến, đều là thức ăn, cá cùng thịt liền nhét đầy một cái rổ, còn có một rổ trứng gà cùng hai con gà, có thể thấy được bữa tối hôm nay của Tổng gia có bao nhiêu phong phú.

Trong sân Tổng gia có giếng, lúc trước Tổng Tiểu Muội gánh nước cố ý để lại nửa xô nước ở bên cạnh giếng, Tô Uyển lấy chậu bưng cá liền đi đến bên cạnh giếng rửa, Tổng Tiểu Muội đã đánh vẩy cá bóc mang cá, Tô Uyển chỉ cần đem vết máu rửa sạch sẽ thì tốt rồi, rửa xong nàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một cái hài tử ước chừng ba bốn tuổi đứng ở bên cạnh nhìn không chớp mắt. chậu cá trong tay nàng, nam hài đại khái mới từ ngoài ruộng lần lộn trở về, mặt dính bùn, trên tay trên chân cũng vậy, lộ ra một đôi mắt tròn xoe sáng lấp lánh, Tô Uyển còn có thể từ bên trong nhìn thấy bóng dáng chính mình.

Tô Uyển không khỏi sửng sốt, gắt gao banh thần kinh, ở dưới ánh mắt thanh triệt như vậy, không tự chủ được lại thả lỏng, nàng ôn nhu hỏi: “Tiểu bằng hữu.”

“Thảm.” Tiểu nam hài mở miệng, mồm miệng rõ ràng, “Hôm nay làm cá ăn sao?”

“Đúng vậy, chẳng những có cá, còn có thịt đâu, người cao hứng không?”

Tiểu nam hài dùng sức gật đầu, nuốt xuống nước miếng, ba bốn tuổi đã biết thứ gì ăn ngon. Tô Uyển nhìn không được cười: “Người đi đâu chơi mà một thân bùn trở về?”

“Cùng ca ca bọn họ đi ngoài ruộng, giúp cha mẹ làm thật nhiều việc!”

“Phải không, lợi hại như vậy, vậy người làm xong việc có đói bụng không?”

Vừa mới dứt lời, liền nghe được một tiếng bụng sôi ục ục, đã thuyết minh hết thảy, Tô Uyển nhìn không được cười ra tiếng, bụng cá đứng dậy, cũng hướng tiểu nam hài vờn tay: “Ta mang theo điểm tâm trở về, muốn đi ăn hay không?”

Nhìn bàn tay trắng nõn trước mắt, tiểu nam hài chớp chớp mắt, làm như không rõ tam thẩm vốn không thích chơi cùng bọn họ sao đột nhiên trở nên tốt như vậy, lại còn cho hần ăn điểm tâm, nhưng là trùng thêm ăn chiến thắng hết thảy, hần không chút do dự nắm lấy, nháy mắt đem tay Tô Uyển cũng trở nên dơ hề hề, Tô Uyển không chút nào để ý, giương giọng nói: “Đi nào, chúng ta đi ăn điểm tâm nào.”

“Ăn điểm tâm nào.” Tiểu nam hài cũng ha ha cười, một bước tiến vào phòng bếp, Tổng Tiểu Muội kinh ngạc nhìn Tô Uyển nắm tay tiểu nam hài, “Tam Oa người một mình chạy về tối, ca ca tỷ tỷ đâu?”

“Ca ca tỷ tỷ cùng gia trở về.” Tiểu hài tử nãi thanh nãi khí nói.

Tô Uyên buông đồ vật, nói: “Nương, còn có cái gì muốn ta hỗ trợ sao?”

Tổng mẫu lắc đầu: “Hết rồi, bởi Tam Oa đi chơi đi.”

“Ta đây dẫn hán đi rửa cái mặt, thuận tiện cho hán ăn vài thứ, đứa nhỏ này ở bên ngoài chạy cũng đói bụng.”

Tổng mẫu kỳ thật nghe được bọn họ đối thoại ở viện ngoại, nên cũng không kinh ngạc giống Tổng Tiểu Muội như vậy, nàng cảm thấy chính mình quả nhiên không nhìn lầm, cái con dâu này còn không phải là tính tình tiểu hải tử, nói xong cũng không mang thù, lại vô cùng cao hứng cùng hải tử nhà lão Nhị chơi. Vì thế gật đầu: “Đừng cho hán ăn quá nhiều, sắp ăn cơm rồi.”

Tổng Tử Hằng đỡ bà nội hán mới vừa tiến vào sân, liền nhìn thấy thê tử của hán ở cùng tiểu cháu trai năm tuổi chơi đến vui vẻ, tiểu cháu trai ôm chặt chân nàng, một bên cười hi hi kêu “Bắt được” “Bắt được”, tiếng cười rõ ràng truyền khắp toàn bộ sân, một bên đuôi tay kéo ra miếng vải đen che lại hai mắt, mà thê tử của hán vốn có vài phần phong thái đại tiểu thư thế nhưng cũng không màng tiểu cháu trai dơ hề hề đầy người, một phen ôm hán cười đến thực vui vẻ: “Đúng vậy, ta thua, hiện tại đến lượt ta bắt người.” Nói xong liền thò qua mặt tiểu cháu trai lấy miếng vải đen bịt mắt xuống.

Tổng Tử Hằng tỏ vẻ hôm nay tuy đã trải qua đủ loại, nhưng hiện tại một màn này lại vẫn đánh hán một lực mạnh mẽ, đây cũng làm hán rõ ràng chính xác nhận thấy được, thê tử xác thật thay đổi, chỉ là không biết nhạc phụ nhạc mẫu nói gì, thế nhưng khuyên được nàng?

Cảm giác khiếp sợ làm sao chỉ có một mình Tổng Tử Hằng, ở phía sau Tổng Tử Hằng, một nhà Tổng Đại ca, Nhị ca cũng đều là khiếp sợ, Tô Uyên vừa xoay đầu nhìn thấy cả gia đình kinh ngạc nhìn chính mình, trên mặt cũng lộ ra xấu hổ, vỗ vỗ Tam Oa, ngồi dậy vừa định cùng từng người chào hỏi, thì từ bên cạnh đi ra một người nữ nhân trẻ tuổi mang Tam Oa, sắc mặt có vài phần không tốt: “Hôm nay cho thẩm người thêm phiền toái? Người tiểu tử này.....”

Từ trong biểu tình của mấy người, Tô Uyên phỏng đoán người này rất có khả năng chính là cùng nguyên chủ cãi vã một hồi, cũng chính là làm nguyên chủ có lý do nháo phân gia, vị nhị tẩu kia, nhưng cũng chỉ là phỏng đoán, nàng đuôi tay ngăn cản nữ nhân muốn đánh tay hải tử, nói: “Tẩu tử này nói gì vậy, ta cùng Tam Oa chơi một chút, nơi nào là hán cho ta thêm phiền?”

“Đúng vậy, Tam đệ muội đều nói như vậy, Nhị đệ muội người cũng đừng trách Tam Oa.” Nói chuyện đó là Tổng gia đại tẩu, mặt khác chưa nói, nhưng xác thật có vài phần bộ dáng của trưởng tẩu.

Lúc này một hán từ làn da ngăm đen đứng phía sau, trừng mắt nhìn Tổng nhị tẩu liếc một cái: “Nương hán, người cầm miệng đi, Tam đệ muội khó khăn mới trở lại, người đừng ngại nhiều lời.”

“Cái gì kêu ta lại nhiều lời? Chẳng lẽ là một mình ta sai, nàng mới vừa vào cửa không đến một tháng liền đề phân gia, chọc giận cha mẹ rồi chạy về nhà mẹ đẻ, cũng đều là ta sai đúng không?” Tổng nhị tẩu lên tiếng nói, thanh âm có vài phần bén nhọn, nàng ta tính tình tới cũng nhanh, tất cả mọi người đều chưa kịp ngăn đón, sau khi nghe nàng ta nói xong, đều lạng lẽ nhìn về phía Tô Uyên, lo lắng nàng không như ý một cái, lại quăng ra mấy lời tàn nhẫn rồi chạy lấy người.

Trên thực tế Tô Uyên lại không có cảm giác quá lớn, chỉ là nhử mày nhìn Tam Oa rõ ràng bị Tổng nhị tẩu tiêm thanh dọa tới rồi, đứa nhỏ này rửa sạch sẽ bùn trên mặt, thiếu chút nữa làm Tô Uyên kinh diễm, chính là một tiểu bao tử tươi mới ngon miệng, nàng vừa mới đánh giá Tổng Nhị ca nhị tẩu liếc mắt một cái, không giống như là cặp cha mẹ có thể sinh ra tiểu shota mỹ mạo như vậy, lại một lần xác định lão Tổng gia bọn họ là thích đột biến gen. Tô Uyên nhìn Tổng nhị tẩu: “Nhị tẩu đừng khiến hải tử sợ hãi.”

Tổng nhị tẩu mím môi, không nói nữa, nàng ta vừa mới nháo như vậy, trừ bỏ làm cho Tổng Tử Hằng xem, cũng kỳ thật tự tin không đủ, lão Tam làm người là không tồi, nhưng hán cưới cái tức phụ như vậy, tức phụ hán cùng chính mình không hợp nhau, nhà bọn họ về sau theo chân hán có thể tốt sao? Cho nên nàng ta làm cho lão Tam nhìn xem, đều là tức phụ hán cần quấy, không thể trách chính mình. Nhưng rốt cuộc là chốt dạ, nếu không phải nàng ta không có việc gì trên chọc cái điều phụ này, cũng không đến mức nháo ra như vậy, mắt thấy lão Tam có tiền đồ, tại thời điểm mấu chốt lại bị khuyến khích phân gia, bọn họ còn có thể vót đến cái gì? Tổng nhị tẩu tâm tình thực mâu thuẫn, lại hận lại hỏi, vừa mới bắt quả là một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, hiện tại Tô Uyên một ánh mắt lại đây, nàng ta liền tiết khí, đem hải tử trong tay Tô Uyên giao cho Tổng Tiểu Muội đang đứng ở cửa phòng bếp nhìn sang bên này.

Mấy người lớn vào phòng, Tô Uyên lúc này mới mở miệng: “Nhị tẩu nói không sai, lần này xác thật là ta không phải, không riêng gì tẩu, còn có Đại ca Đại tẩu cùng Nhị ca, hôm nay tướng công nói cho ta biết các huynh tẩu vì cung hán niệm thư mà ăn mặc cần kiệm, khắt khe chính mình, đệ muội trong lòng liền vẫn luôn áy náy bất an, tuy rằng ta phía trước không biết, nhưng một nháo như vậy, chẳng phải là đem tướng công đẩy vào con đường vong ân phụ nghĩa sao? Lại đem các ca ca tẩu tẩu trả giá đặt chỗ nào? May mà tướng công thâm minh đại nghĩa, nói thẳng mặc kệ thế nào đều cùng các ca ca tẩu tẩu ở chung một khối, tuyệt không phân gia..... Đệ muội hiện giờ thật cảm thấy hổ thẹn, còn thỉnh các ca ca tẩu tẩu tha thứ cho.”

Tô Uyên rốt cuộc biết nguyên chủ vì cái gì có thể tìm đường chết như vậy, toàn gia đều là người thành thật, duy nhất có tâm nhân là Tổng Tử Hằng lại cơ hồ không ở nhà, thế không phải đem nguyên chủ dung túng đến không biết trời cao đất dày sao?

Lão Tổng gia cả đời tâm nhân đều dồn hết trên người Tổng Tử Hằng đi, hai cái ca ca kia của hán là thật sự hàm hậu, xem người đều nhìn mặt tốt mà xem, nguyên bản bọn họ không giống tức phụ nhà mình, cả ngày vội đến xoay quanh, ở cùng nguyên chủ dưới một mái hiên cũng không tiếp xúc nhiều, tuy rằng nghe tức phụ bố trí nói cái tân đệ muội này quá mức kiêu căng, rốt cuộc cũng không để trong lòng đi, tâm nói thông gia nơi đó liền chỉ có một cái nữ nhi là đệ muội, không chừng so với nhi tử còn quý giá hơn, kiêu căng chút thì làm sao, huống chi thông gia đối với cha đó là ân cứu mạng a, thông gia nếu muốn bọn họ làm trâu làm ngựa báo đáp đều có thể, khó được thông gia để mất nhà bọn họ, đem đệ muội gả lại đây, bọn họ phải hảo hảo chăm sóc, nhà bọn họ so không được thông gia phú quý, nhưng nói như thế nào cũng không thể làm đệ muội chịu ủy khuất đúng không?

Tổng Đại ca Tổng Nhị ca hoài tâm tư như vậy, đối với hành động của Tô Uyên có thể nhẫn nhịn, nguyên chủ tùy tiện đề phân gia, bọn họ cũng

không suy nghĩ nhiều, chính là trong lòng có vài phần không thoải mái, lúc này thấy Tô Uyển nói thành khẩn như thế, còn thật sâu sắc, nếu bọn họ không tha thứ liền không dậy nổi thân tư thế, hai anh em đều có chút bó tay không có biện pháp, tầm mắt co quắp liền hướng về phía Tổng Từ Hằng. Tổng Từ Hằng cũng không hé răng, Tổng lão đại Tổng lão nhị lúc này mới luống cuống tay chân muốn đỡ Tô Uyển lại không dám đụng vào nói: “Đệ muội này liền khách khí, người một nhà có cái gì tha với không tha.”

Tổng đại tẩu tương đối nhanh nhay, nghe trọng phụ, nhị thúc nói như vậy, đỡ Tô Uyển một phen cười nói: “Đúng vậy, người một nhà hà tất nói khách khí như vậy đâu.”

Duy nhất không có phản ứng gì chính là Tổng nhị tẩu, ngay từ đầu nghe Tô Uyển xin lỗi, nàng ta cũng là kinh hi, kinh hi qua đi lại hồ nghi, nàng ta so với ai khác đều lãnh hội qua tính tình của vị đệ muội này, liền bởi vì cùng chính mình cạnh khỏe vài câu, nàng là có thể nháo phân gia, còn chạy về nhà mẹ đẻ để uy hiếp bọn họ, hôm nay xin lỗi như vậy, ai biết có phải bởi vì nhà mẹ đẻ cùng tam thúc hay không? Tổng nhị tẩu nhỏ giọng nói thầm: “Nói xin lỗi hay không có cái quan hệ gì, nếu là tính xấu không đổi đâu.”

Lời này chỉ có Tổng Nhị ca cách nàng ta gần nhất nghe được, Tổng Nhị ca mặt vốn ngăm đen càng đen thêm, hung hăng mà trừng mắt nhìn nàng ta liếc một cái, nghĩ thầm đệ muội đều đã xin lỗi, cái mụ la sát lăm lờ này còn không nhận sai, chờ về phòng phải hảo hảo giáo huấn.

Mâu thuẫn giải trừ, người một nhà không khí vừa lúc, hơn nữa tiểu nhị từ lại từ thư viện trở lại, tiểu nhị tức từ nhà mẹ đẻ mang đến rất nhiều thức ăn, Tổng gia bữa tối hôm nay có thể nói phong phú, niệm ở một nhà đoàn viên, đơn giản cũng chẳng phân biệt bàn, nam nữ tiểu hài tử đều cùng nhau ngồi ở đại sảnh ăn.

Ba huynh đệ Tổng Từ Hằng, hẳn bởi vì là người đọc sách, thành hôn muộn, so với Đại ca Nhị ca lúc ở tuổi hấn, hài tử đều có, nhà lão đại Tổng Hữu Căn hai trai một gái, nhà lão Nhị Tổng Hữu Phúc hai gái một trai, tên cháu trai cháu gái cũng đều đơn giản, nam hài chính là Đại Oa Nhị Oa Tam Oa, nữ hài chính là Đại Nữ Nhị Nữ Tam Nữ, đây là nhũ danh, đến thời điểm thành thân lại lấy đại danh.

Ở trong mắt Tô Uyển, một phòng đầu củ cải, Tổng gia con cháu thịnh vượng, chưa từng nghĩ bọn họ còn không hài lòng, Tổng nãi nãi nhìn thấy tôn tử nhỏ nhất mang tôn tức trở về, mặt mày hớn hờ nhìn chăm chăm Tô Uyển cả một đêm, cuối cùng vẫn là không nhìn được, thúc giục vợ chồng son về phòng: “Đại tẩu nhị tẩu người cái bụng không biết cố gắng, đã nhiều năm không tin tức, lão Tổng gia chúng ta liền dựa vào người đấy.”

Biểu hiện cả ngày nay của Tô Uyển đáng giá được khen ngợi, nhưng đến lúc này rốt cuộc cũng không diễn nổi, nàng cả người đều không được tự nhiên, may mắn đèn dầu tối tăm, thấy không rõ biểu tình của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 6.

Thời đại này không có gì giải trí hưu nhân, gia đình bản cùng cùng là vì tiết kiệm đèn dầu, sớm cơm nước xong liền lên giường, chuyện phiếm trước khi ngủ liền thành sinh hoạt tiêu khiển của bọn họ.

Tổng đại tẩu Trương thị làm xong việc phòng bếp mới về phòng, mấy cái hài tử đã nằm trên giường, trong phòng kê hai chiếc giường, đem cái nhà nguyên bản còn tính là lớn trở nên chật chội, nàng nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, từng cái sờ soạng chân của mấy hài tử, hiện giờ thời tiết giao mùa, trong chốc lát lạnh trong chốc lát nóng, liền sợ hài tử bướng bỉnh không đắp chăn mà bị cảm lạnh thì nhà bọn họ không có tiền mua thuốc.

Nhỏ nhất Tam Nữ ha ha ha cười lên tiếng: “Nương, hôm nay như thế nào liền làm xong đã về rồi?”

Trương thị thuận thế gõ nàng một phen: “Không muốn nương người sớm một chút nghỉ ngơi có phải hay không?”

Tam Nữ xoay người dúi đầu vào trong lòng ngực nàng, nói: “Nương ngày thường đều xong việc muộn hơn so với hôm nay, có phải nhị thẩm hôm nay không dám lười biếng, đem sự tình đều đẩy cho nương làm hay không?”

Trương thị cách chân không nhẹ không nặng chụp nàng một chút: “Người như thế nào biết nhị thẩm hôm nay hỗ trợ?”

“Ta nhìn thấy nhị thúc trừng mắt nhìn nhị thẩm vài lần, hơn nữa hôm nay trong nhà ăn ngon như vậy, nhị thẩm cũng không dám gấp nhiều, đổi ngày thường sớm bị nàng cướp sạch đi!”

Bên cạnh truyền đến một tiếng ho khan thật mạnh, Tam Nữ nhanh chóng dừng lại câu chuyện, quả nhiên giây tiếp theo, liền nghe được cha nàng Tổng Hữu Căn nói: “Người nha đầu này từ lúc nào biết nói nhiều như vậy?”

“Nữ nhi của người, người còn không biết sao?” Trương thị trở lại mép giường, cởi áo ngoài rồi nói, “Mấy cái hài tử này của người, thêm lên tâm nhãn phòng chừng cũng chưa bằng một mình nàng, cũng không biết như thế nào lớn lên, quý linh tinh quái.”

“Đáng tiếc là cái nha đầu.” Tổng Hữu Căn thật mạnh thở dài.

Trương thị xốc chăn lên nằm vào, thấp giọng nói: “Tam Nữ nhưng chưa nói sai, nhị thẩm nàng hôm nay nhìn đáng vẻ cũng không dám về phòng, tính tình nhị thúc nhìn so người bạo, cũng không biết hiện tại thế nào.”

“Liên tính hẳn tính tình so với ta hảo, tức phụ hẳn cũng nên giáo huấn, người xem nàng hôm nay làm chính là chuyện gì, Tam đệ muội không phải cùng Tam Oa chơi một lát, nàng thế nào cũng phải chỉ cây dâu mà mắng cây hòe sao, có phải hay không ngày nào đó ta cùng nàng nháo không thoải mái, nàng cũng không cho ta xem cháu trai?”

“Nàng là tính tình nóng vội, phòng chừng lúc ấy cũng không nghĩ như thế nào.” Trương thị, nói đến cùng không giống trượng phu cùng cha mẹ chồng bọn họ, bởi vì Tô lão cha là ân nhân cứu mạng, nên đối Tô Uyển tự nhiên mang theo vài phần khoan dung, với sai lầm của nàng cũng rất dễ dàng liền tha thứ, nói đến cùng, trượng phu của nàng là Tổng Hữu Căn, cha chồng có như thế nào, với nàng cũng không quá lớn ảnh hưởng, cũng liền không cần thiết đối Tô Uyển mang ơn đối nghĩa, nàng tuy rằng không tán đồng hành vi của Tổng nhị tẩu, lại cũng cảm thấy có thể lý giải lo lắng của nàng ta, vị Tam đệ muội này chính là kiểu quý nhân gia ra tới, trời sinh cao nhân nhất đẳng, đối bọn họ khinh thường căn bản không cần che giấu, ngày hôm sau sau khi nàng hồi môn, Tam Nữ xem váy đẹp của nàng, tò mò duỗi tay muốn sờ sờ, còn không có đụng tới đã bị nàng một phen đẩy lên trên mặt đất, cũng là Tam Nữ tính tình hảo, tự đứng lên vỗ vỗ liền đi ra ngoài chơi, trong nhà cũng không mấy người biết việc này, nhưng nàng ấy thật phần ghét bỏ không cho bọn nhỏ tới gần, ai mà nhìn không ra? Lúc ấy tâm tình tốt ôm Tam Oa, ai biết có thể hay không đột nhiên tâm tình không tốt lại đem đứa bé đẩy lên trên mặt đất?

“Tính tình nóng vội cũng không thể làm như vậy, đều là người một nhà, còn không cho tiếp cận hài tử, là cái ý tứ gì?” Tổng Hữu Căn vừa định trừng mắt, mới nhớ tới bây giờ là buổi tối trừng mắt cũng không ai nhìn thấy, vì thế khụ một tiếng, lại nói, “Cũng là cha mẹ khoan dung, người lại là cái không yêu so đo, ăn một cũng không hé răng nói nàng đi, mới không phát hiện Nhị đệ muội lại là cái tính tình như vậy, Tam đệ muội mới vừa vào cửa nàng liền cùng người nháo, lúc này đem Tam đệ muội nháo về nhà mẹ đẻ chẳng lẽ nàng liền không sai? Tam đệ muội đều xin lỗi, nàng cũng không biết tính lại.”

Trương thị nghĩ thầm cũng may tính tình của mình không thích so đo với người khác, bằng không Nhị đệ muội sáo xong phải đến phiên nàng, bất quá loại lời nói này chỉ có thể ở trong lòng giấu lại, nàng theo trượng phu nói: “Cũng đúng, hôm nay nàng muốn là thuận thế nhận cái sai, Tam đệ muội không nói được liền hoàn toàn buông xuống, nương đều nói nàng vẫn là tính tình tiểu hài tử, không yêu mang thù.”

Bị hai vợ chồng Tổng Hữu Căn nhớ thương, ở nhà Tổng Hữu Phúc, tối nay quả nhiên không yên ổn, Lý thị tự biết đuối lý, bị trượng phu chửi vài cái cũng không dám cao giọng ầm ĩ, chỉ là hồng mắt khóc nước nỏ, đứng nhìn nàng ngày thường uy phong, đó là Tổng Hữu Phúc không cùng nàng so đo, kia mấy năm vừa qua cửa sinh không ra nhĩ tử, nàng cũng bị trượng phu giáo huấn qua, sau lại sinh được Tam Oa ngoan ngoãn xinh đẹp, rất được cha mẹ chồng thích, nàng mới dần dần kiên cường lên, nhưng là dư uy còn tại, cho nên mới sẽ ở thời điểm ăn cơm vừa thấy đến ánh mắt trượng phu, nàng liền sợ thành như vậy.

Trong nhà phòng ở không đủ, Tổng Tiểu Muội chỉ phải cùng Tổng nãi nãi ở chung, đơn giản nàng một cái nữ hài chưa đính hôn, cũng không quan hệ gì. Trờ lại phòng ở, Tổng nãi nãi từ mép giường cầm lấy rô kim chỉ, đóng để giày cho mấy cái tráng niên nam đinh trong nhà, muốn nói làm việc này, quần áo rách vá một chút đều không đáng ngại, giày không vừa chân thật đúng là không được, hiện lại là ngày mưa, xuống đất làm việc là phá giày nhất, bà lớn tuổi, buổi tối dù sao ngủ không được, lại ý vào công phu kim chỉ hơn phân nửa đời, vì thế hiện giờ luyện được bản lĩnh không cần nhìn trên tay đều có thể phi tuyến đi châm, trong nhà mấy nam nhân không chỉ có không thiếu giày đi, còn có thể dựa vào nó kiếm ít tiền, cho nên bà hiện tại chỉ cần rảnh rỗi liền ôm rô kim chỉ.

Khâu vài mũi, Tổng nãi nãi bỗng nhiên quay đầu: “Người ngồi bất động làm gì, còn không đi ngủ? Sáng mai còn muốn nấu cơm, thả trâu sớm.”

“Đúng vậy, Tam ca sáng sớm ngày mai phải lên đường, ta phải sớm một chút dậy cho bọn hắn nấu cơm.” Tổng Tiểu Muội lúc này mới nhớ tới, vì thế sột sột soạt soạt cởi ra áo ngoài, một bên cởi một bên còn nhỏ giọng nói, “Nãi, ngài nói tam tẩu lần này là thật sự sửa hay vẫn là.....”

Lời nói còn chưa nói xong, đã bị Tổng nãi nãi không nhẹ không nặng chụp một chút: “Nàng là tam tẩu người, như thế nào có thể nghĩ người như vậy.”

“Nhưng nàng từ khi đến nhà của chúng ta, một chút cũng chưa có bộ dạng tẩu tử.” Tổng Tiểu Muội bĩu môi, “Mẹ ta nói nàng là tính tình tiểu hài tử, theo ta thấy tính tình tiểu hài tử mới đáng sợ đâu, hôm nay nói tốt, ngày mai lại biến một dạng khác!”

“Biến liền biến đi, bản tính tại đây còn có thể biến đến chỗ nào? Hảo hảo dỗ là được. Lần này nhị tẩu người bị giáo huấn, người nhưng phải nhớ kỹ, về sau đừng cùng tam tẩu người trố khí, nàng ở nhà là lão đại, chúng ta nhường nhịn chút. Tam nhi nói, gia hòa vạn sự hưng.”

“Hảo hảo hảo, ta về sau thấy nàng liền đi đường vòng.” Tổng Tiểu Muội bất mãn, “Các ngài đều bắt công!”

Tổng nãi nãi lắc đầu cười cười: “Đứa nhỏ này tính tình hài tử cũng tốt, tổng muốn lớn lên phải không? Chờ nàng làm nương sinh hài tử, liền biết thông cảm chúng ta không dễ dàng.” Nghĩ đến đây Tổng nãi nãi về mặt ý cười ở trong bóng đêm đều ngăn không được, “Tam nhi lớn lên hảo, tức phụ hẳn cũng tử khí, đến lúc đó nhất định có thể cho ta sinh cái tăng tôn trắng trẻo mập mạp!”

Tổng Tiểu Muội cũng không khỏi lộ ra biểu tình chờ mong: “Như vậy cũng tốt, đến lúc đó Tam ca muốn niệm thư, ta trông hài tử giúp hẳn!”

Tô Uyển không biết các phòng nào nhiệt, nàng hiện tại có cái thực phiền não —— ngủ không được. Nàng là làm diễn viên, có đôi khi gặp phải đạo diễn tác phong cường ngạnh, trong lúc đóng phim thường xuyên muốn quay đến rạng sáng mới ngủ, dần dần nàng liền thành đảng mèo đen thâm niên, thời điểm không công tác vì lười da suy nghĩ, sẽ bức chính mình 10 giờ lên giường, nhưng đọc sách xem phim, cũng đến gần 12 giờ mới chân chính ngủ được, mà hiện tại có vẻ còn chưa tới 8 giờ, sớm như vậy nằm trên giường, lại không có bất luận cái phương thức giải trí gì, thời gian thật là có chút gian nan, duy nhất may mắn chính là tiện nghi trượng phu của nàng kia là thật • học bá.

Tổng Tử Hằng thể hiện rõ các loại ý nghĩa của từ ‘thiên tài’, thiên tư hơn người không nói, cũng chưa bao giờ lãng phí một thân thiên phú của hắn, khắc khổ, hiếu học, đối chính mình yêu cầu hà khắc, liền như hiện tại, làm xong tất cả mọi việc trời đã tối rồi, những người khác đều chuẩn bị ngủ, hắn lại bùng đèn muốn đi thư phòng đọc sách, nghe nói sáng mai trời còn chưa sáng đã phải rời giường chạy đến thư viện, bởi vì giao thông cổ đại hồ cha này. Tô

Uyển nghe bọn họ nói chuyện mới biết thư viện của Tổng Từ Hằng cũng ở trong huyện, cho dù so với từ nhà mẹ đẻ nguyên chủ đến Tổng gia gần hơn một chút, nghĩ đến cũng không tốt hơn là mấy, Tô Uyển tính ra hẳn khả năng chưa đến 4-5 giờ đã phải lên đường, liền nhận không được vì hẳn chăm cây nền, thật đau khổ a.

Bất quá Tổng Từ Hằng chăm chỉ khắc khổ, lại cung cấp cho Tô Uyển phương tiện lớn lao. Đối Tô Uyển mà nói, Tổng Từ Hằng cùng người nhà hẳn đều là người xa lạ, đương nhiên cũng bao gồm Tô lão cha cùng Tô thái thái, hôm nay mới lần đầu tiên thấy, Tổng Từ Hằng cho dù trên danh nghĩa là trọng phu, thì dựa theo tính tình Tô Uyển, cùng nam nhân ngày đầu tiên gặp mặt tới một phát cũng không phải hoàn toàn không thể tiếp thu, nàng tuyệt đối là nhan không, sở dĩ ở trong ngoài vòng thanh danh không tồi, được mọi người công nhận là thuộc nhóm số lượng không nhiều lắm nghệ sĩ giữ mình trong sạch nhất, là bởi vì nàng chưa từng gặp được cực phẩm nam nhân như Tổng Từ Hằng.

Tô Uyển đối bạn trai yêu cầu rất cao, trà trộn trong giới giải trí lắm yêu ma quỷ quái nhiều năm, cũng chưa từng gặp được nam nhân có thể làm nàng tán thành, ai biết một sớm xuyên qua, nam nhân phù hợp với tất cả các yêu cầu về người khác phái của nàng thế nhưng liền thành trọng phu trên danh nghĩa, cũng không biết là kiếm lời hay là bồi thường đây. Nhưng là Tô Uyển không dám ở trước mặt Tổng Từ Hằng thả lỏng mấy may, nàng không phải người sắc lệnh trí hôn, dù sắc đẹp ở ngay trước mặt, lý trí nàng cũng không đánh nửa phần chiết khấu, phía trước quan sát Tổng Từ Hằng nàng thông qua phân tích biết được tính cách người này, trải qua ngày này quan sát nàng càng thêm khẳng định phán đoán của mình, Tổng Từ Hằng tuy rằng trẻ tuổi, nhìn tròi quang trắng sáng, tuyệt đối không thể khinh thường.

Nàng mới đến, chỉ là khó khăn lắm mới thăm dò được tính cách của nguyên chủ, cũng biết nguyên chủ đối Tổng Từ Hằng si mê không thôi, đến nỗi phu thê bọn họ lên như thế nào ở chung, vẫn chưa biết được, lại thêm hôm nay nàng cùng nguyên chủ liền có quá nhiều chỗ bất đồng, tạm thời còn có thể dùng “Biết sai mà sửa” tới giải thích, nhiều hơn nữa lại dễ dàng khiến người khác nghi, việc cấp bách là tránh thoát tầm mắt của Tổng Từ Hằng, chỉ cần thành công chịu đựng đêm nay, chờ Tổng Từ Hằng rời đi, những người khác của Tổng gia căn bản không có khả năng sẽ hoài nghi nàng, mà chờ Tổng Từ Hằng lần sau nghỉ phép trở về, nàng đã thích ứng sinh hoạt nơi này, càng thăm dò chi tiết mọi chuyện của nguyên chủ, chính là Tổng Từ Hằng hoài nghi, cũng lấy không ra chứng cứ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 7.

Trong lúc Tô Uyển âm thầm suy tính, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, có thể là tâm tình trầm trọng, nàng ngủ cũng không sâu, ánh nến mỏng manh đều có thể làm nàng bừng tỉnh. Tô Uyển chậm rãi mở hai mắt, lý trí chưa kịp tỉnh táo lại, đáy mắt tràn ngập mê mang, Tổng Từ Hằng lúc này đang đứng trước ở mép giường, cũng không biết hẳn đã đứng bao lâu, Tô Uyển mơ mơ màng màng hướng hắn nói: “Chàng không ngủ à?”

Tô Uyển đang ở lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng cũng không có chú ý tới chi tiết Tổng Từ Hằng sừng sốt trong giây lát, nghe được đối phương tỏ vẻ lập tức liền ngủ, hơn nữa đúng lúc thổi tắt đèn, trong phòng lại trở về tối trạng thái tối đen cùng yên tĩnh, Tô Uyển cảm thấy mỹ mãn liền trở mình, lại nặng nề đi ngủ. Trước khi sắp ngủ, nàng còn đang suy nghĩ không biết đoàn phim từ nơi nào đào tới cái mỹ nhân như vậy, bộ dáng dưới đèn cùi đầu mà cười, quả thực muốn anh em bốc hỏa a. Hường qua nhãn phúc, Tô Uyển trong lòng không khỏi nhảy nhót, cũng không chú ý trên giường nhiều thêm một người nam nhân xa lạ.

Một đêm vô mộng, Tô Uyển lại mở mắt, thực ngoài ý muốn phát hiện thế nhưng nàng không phải nằm trong ngôi nhà mình vừa mới mua, trong phòng vừa rách nát vừa cổ xưa, bài trí cũng chỉ có vài món, ván giường lại cứng như đá, gối đầu càng là cứng đến da đầu tê dại —— thả trực tiếp cầm cục đá làm gối đầu cho rồi!

Một giấc ngủ này khiến Tô Uyển cả người đau nhức, nàng thực không ưu nhã ở trong chốn duỗi cái eo lưng, rốt cuộc nhớ tới tình cảnh của mình, cũng không rảnh lo ghét bỏ hoàn cảnh của Tổng gia, nàng nhìn quanh bốn phía một chút, trong phòng đã nhìn không thấy bóng dáng Tổng Từ Hằng. Ánh mặt trời xuyên qua khối vải bố tối màu treo bên cửa sổ, khiến cả căn phòng sáng lờ mờ, cũng không biết hiện tại là mấy giờ, nơi này không có đồng hồ, Tô Uyển đối với thời gian không có khái niệm, thấy mặt trời đều lên cao, còn tưởng rằng đã rất muộn, nàng vội vàng từ trên giường bò dậy, mặc xong quần áo, sắp xếp lại chăn màn như tối hôm qua xong, lúc này mới mở cửa đi ra khỏi phòng.

Phòng ở của Tổng gia kỳ thật rất lớn, bằng không cũng không chứa được nhiều người như vậy, phòng đủ nhiều, còn có thể thu thập một gian thư phòng riêng cho Tổng Từ Hằng, thời đại này không giống đời sau tác đất tác vàng, xây nhà, có điều kiện còn có thể tại trước nhà quây một mảnh đất lớn, chung quanh dựng rào tre hoặc đắp tường, trong viện còn có thể trồng vài cây ăn quả hoặc nuôi gà vịt gì đó. Phòng ở của Tổng gia lớn, sân đi theo cũng lớn, Tổng mẫu là người tinh tế, một bên thả gà vịt, một bên trồng rau, một bên trồng cây, xử lý đến gọn gàng ngăn nắp. Tổng Tiểu Muội thích trồng hoa, tìm tiểu tỷ muội cầm mấy bao hạt giống, mùa này vừa lúc từng bốn hoa huệ hoa lan ở góc tường nở đến rộn ràng, trên vách tường cũng bò đầy dây leo và hoa, chỉ chờ tới mùa hạ thống khoái nở rộ. Tổng Từ Hằng thương mấy cái cháu trai cháu gái, thiết kế riêng cho chúng một bàn đu dây. Hai anh em Tổng Hữu Căn Tổng Hữu Phúc cũng là khéo tay, chiều bản vẽ ở trong sân làm thành hai bàn đu dây đặc biệt tinh xảo, một cái ở dưới cây ngọc lan, một cái ở dưới giàn nho. Hai bàn đu dây này về ngoài cùng chất lượng đều rất tốt, chẳng những được bọn nhỏ Tổng gia yêu thích, mà cũng là món đồ chơi bọn nhỏ toàn thôn muốn chơi nhất.

Hôm qua khi Tô Uyển về đến Tổng gia cõi lòng đầy tâm sự, không rảnh đánh giá, lúc này ánh mặt trời phẳng phất như bao bọc cả sân một tầng kim quang, đẹp tựa như một bức họa, Tô Uyển đứng ở cửa phòng nhìn hồi lâu.

Người Tổng gia đều đã đi ra ngoài, người lớn làm việc, bọn nhỏ hồ bằng gọi hữu ở đồng ruộng giương oai. Bên chân Tổng Tiểu Muội thả hai thùng quần

áo lớn, đây là của cả nhà, vào ngày mùa nương nòng cùng hai tẩu tử đều phải xuống đất, nòng liền ở nhà phụ trách giặt quần áo, nấu cơm và trông bọn nhỏ, cùng với nuôi gà vịt heo. Tổng Tiểu Muội đem quần áo vắt khô rồi mắc trên cây gậy để phơi, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Tô Uyển đứng sững sờ ở cửa, liền nói: “Tam tẩu, người tỉnh rồi?”

“Ừ, người đang phơi quần áo à? Ta tới giúp người.”

Tổng Tiểu Muội vội vàng ngăn nòng: “Ta cũng làm sắp xong rồi, tam tẩu người đi rửa mặt ăn cơm đi, cơm sáng để lâu sợ muốn lạnh.”

Tô Uyển thấy Tổng Tiểu Muội một bên nói một bên nhanh tay làm việc, là bộ dáng thiết tình không nghĩ muốn nòng hỗ trợ, liền thu tay: “Cũng đúng, ta ăn cơm xong lại đến giúp người.”

Tổng Tiểu Muội cũng không quay đầu lại mà gặt đầu, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Tam tẩu là phải dùng muối súc miệng đi? Lọ muối ta buổi sáng dùng, tùy tay gác ở trong góc, phòng chừng người tìm không thấy, ta đi lấy cho người.”

Tô Uyển xác thật không rõ ràng lắm, cũng không cậy mạnh, thoải mái hào phóng cùng Tổng Tiểu Muội nói cảm ơn, liền tự đi giếng múc nước. Nếu nói xuyên đến cái niên đại cần cỗi lạc hậu này, thay thế nguyên chủ - một cái nữ nhân cực phẩm mà kiều căng này - mà sống, có cái gì đáng giá cho Tô Uyển vừa lòng, đại khái cũng chỉ là thân thể này có tư sắc không tồi. Ngũ quan của nguyên chủ xinh đẹp, làn da co dãn trắng mịn, bất quá là bởi vì nòng còn trẻ, mà Tô Uyển hy vọng, mười năm hai mươi năm sau, đều có thể bảo trì cái trạng thái này, cho nên bảo dưỡng rất quan trọng, mới múc nước giếng thuần thiên nhiên, lạnh lẽo thấm người, dùng cái này hào hào rửa mặt, so với sữa rửa mặt nòng từng dùng còn quý hơn, dùng để đắp mặt nạ cũng không tồi.

Tổng Tiểu Muội làm cái gì đều nhanh nhẹn, Tô Uyển mới vừa múc nước xong, nòng đã đem muối cùng với bàn chải đánh răng của Tô Uyển lấy lại đây, Tô Uyển vừa lúc hoàn hồn, đối mắt nhìn thẳng nòng, Tô Uyển cúi tay tiếp nhận, nhướn mày cười nói: “Cảm tạ.”

Tầm mắt Tổng Tiểu Muội lại phảng phất như bị phỏng, nhanh chóng thu hồi, vốn dĩ muốn nói trong phòng bếp có sẵn nước mà buổi sáng nòng đã lấy, không cần phải đi múc, lại cũng không lên tiếng, chỉ thấp giọng nói: “Ta nên làm, tam tẩu không cần khách khí.” Tổng Tiểu Muội cảm thấy tam tẩu nòng hôm nay thoát nhìn đặc biệt khác lạ, tuy rằng ăn mặc mộc mạc hơn so với trước kia, nhưng vừa mới rồi khi nòng ấy cười, thật giống như trong ánh mắt có đá quý, dùng một cái từ Tam ca từng nói để hình dung, thì kêu loá mắt.

Tổng Tiểu Muội tiếp tục phơi quần áo, trong lòng cũng cân nhắc, nòng còn nhớ rõ ngày hôm sau khi tam tẩu gả tới nhà mình, lúc rửa mặt, bởi vì tìm không thấy công cụ cùng muối, ở trong phòng bếp sừng sốt một hồi lâu, vẫn là nương tìm cho nòng ấy, sau nương lại dặn dò nòng, mỗi ngày đều giúp tam tẩu chuẩn bị này đó, vậy mà đây là lần đầu nghe nòng ấy nói lời cảm tạ, quả nhiên là thay đổi. Tổng Tiểu Muội nhìn không được lại xoay người nhìn cách ăn mặc hôm nay của Tô Uyển, nòng nhớ tới lúc trước nghe nhị tẩu cùng đại tẩu oán giận tam tẩu phô trương lãng phí, ở nhà là kiều tiểu thư, nhưng xuất giá tòng phu, không nên xa hoa như vậy. Kỳ thật trong lòng nòng cũng rất tán đồng lời này. Là cô dâu mới, đáng vẻ và cử chỉ của tam tẩu tạm thời không đề cập tới, nhưng vào cửa ngày đó, áo cưới nòng ấy mặc, nghe nói chính là lụa. Tổng Tiểu Muội lớn như vậy vẫn là lần đầu nhìn thấy người mặc lụa, ánh đèn dầu chiếu lên quần áo như tỏa sáng, người trong thôn đến hôm nay vẫn còn nghị luận, càng miễn bàn vòng vàng đeo trên tay, trên cổ nòng ấy. Lúc sau tuy không mặc áo cưới, nhưng mỗi ngày tam tẩu đều thay đổi một bộ áo váy khác nhau, không phải gấm vóc lụa là thì cũng là vải bông thượng hạng, hoa văn hoa lệ hình thức mới mẻ, hơn nữa còn thường xuyên đổi mới trang sức vàng bạc ngọc khí. Người trong thôn đều lặng lẽ nghị luận nhà bọn họ hiện giờ đón tòa kim sơn trở về, về sau người một nhà đều không lo ăn mặc.

Nhưng là Tổng Tiểu Muội biết những lời này cha mẹ nòng nhất định không thích nghe, cũng không dám ở trước mặt bọn họ nhắc tới, đỡ phải bị nương giáo huấn nòng vong ân phụ nghĩa.

Không dám nói là một chuyện, không nhìn ngó lại là chuyện khác, cho nên hôm nay vừa thấy trên người Tô Uyển chỉ mặc váy đơn giản, liền những cái trang sức hoàng mãt người đó đều không đeo, chỉ vẫn cái búi tóc đơn giản dùng trâm ngọc xanh biếc cố định, cũng không giống trước kia tô son điểm phấn, trên mặt thanh thanh sáng sáng, miễn bàn có bao nhiêu tốt. Tổng Tiểu Muội âm thầm vui mừng, vui mừng xong rồi lại có chút hâm mộ, cho dù tam tẩu sau khi về nhà mẹ đẻ một chuyến trở nên tiết kiệm mộc mạc, nhưng nòng ăn mặc vẫn như cũ là bộ đồ mới, loại áo váy thuần tề miên này, ở nhà bọn họ cũng chỉ có Tam ca có một bộ, vẫn là lúc trước khi thi huyện, nãi nãi đem đôi hoa tai bạc bán đi mua vải trở về làm, nãi nãi nghe nói người đọc sách muốn phong lưu muốn khí chất, đều mặc tề miên áo xanh, cũng không thể tùy khất Tam ca, Tam ca cũng coi bộ quần áo kia như bảo bối, trừ bỏ khi đi khảo thí và tham dự một ít tụ hội cùng phu tử mới mặc, bình thường cũng không nỡ chạm vào.

Tô Uyển không biết tâm tình phức tạp của Tổng Tiểu Muội, nòng rửa mặt xong, liền vào phòng bếp, trên bệ bếp có một cái bát dùng đĩa nhỏ đặt lên, Tô Uyển đoán đó là đồ ăn, sau đó, mở nồi ra mới phát hiện cơm sáng lưu lại có chút nhiều, nòng một người là tuyệt đối ăn không hết, Tô Uyển quay đầu lại, cao giọng hỏi Tổng Tiểu Muội đang ở trong viện: “Tiểu Muội, người còn chưa ăn cơm sáng sao?”

Tổng Tiểu Muội trả lời: “Ta ăn rồi, đó là phần cho người cùng Nhị ca.”

Tô Uyển lúc này mới phản ứng lại: “Là Nhị ca đưa Tổng. Từ Hằng đi thư viện? Hắn còn chưa trở về sao?”

“Không nhanh như vậy, Nhị ca còn phải đưa người trở về, bọn họ nghe nói Nhị ca muốn đưa Tam ca vào thành, sáng sớm liền tới đây ngồi xe đi cùng, bọn họ vào thành mua đồ vật, phòng chừng muốn trì hoãn không ít thời gian.” Tổng Tiểu Muội nói xong, lại bổ sung, “Đúng rồi, tất cả đồ ăn đều là cho người, Nhị ca uống cháo không cần đồ ăn.”

Trên thực tế Tổng gia thậm chí toàn bộ Tổng gia thôn uống cháo đều sẽ không cố ý nấu thêm thức ăn, nhiều lắm là ăn kèm dưa muối củ cải nhà mình làm, rốt cuộc thời đại này, có thể ăn no liền cảm ơn trời đất, huống hồ bọn họ lại không phải gia đình giàu có, cung Tổng Từ Hằng niệm thư cũng đã là quá sức, nê hà cưới Tô Uyển cái thiên kim tiểu thư này vào cửa, nguyên chủ cái khác không nói, diễn xuất tiểu thư lại học đủ mười phần, mới vừa vào cửa liền ghét bỏ Tổng gia ăn cơm heo, một chút mùi vị đều không có, cơm sáng ăn cháo, nhìn không thấy được mấy hạt gạo còn chưa tính, liền đồ ăn đều không cho ăn! Không làm sao hơn, chỉ có thể nấu ăn riêng cho nòng, còn phải là buổi sáng làm đồ ăn mới mẻ, sợ nòng mỗi ngày ăn mấy cái rau dưa

lại phát hỏa, Tổng Tiểu Muội ngẫu nhiên sáng sớm lúc chần trâu hái một ít rau dại, dùng nước sôi trần qua, trộn thêm ít muối cùng vài giọt dầu vừng. Tổng Tiểu Muội mỗi ngày mất thấy vại dầu vừng nhỏ kia giảm bớt, miễn bản có bao nhiêu đau lòng, đã là như vậy, tam tẩu nàng lại cũng chỉ là ‘miễn cưỡng nhập khẩu’.

Hiện tại thay đổi Tô Uyển lại đây, đảo sẽ không ghét bỏ, rau dại ăn ngon a, tuyệt đối thuần thiên nhiên không ô nhiễm, khỏe mạnh lại dinh dưỡng, dầu vừng cũng là chính tông dùng hạt vừng ép, không trộn lẫn một chút phụ gia, ăn một miếng thơm đầy miệng. Đây mới là mỹ vị nhân gian! Tô Uyển nhớ tới quán cơm kiếp trước thường đi, món chiêu bài ở đó là rau dại, phải là khách quen đặt trước mới ăn nổi, giá cả còn quý chết người, nàng mỗi lần đến đều ăn, khi đó còn rất thích, nhưng hiện tại so sánh, ngay lập tức liền cảm thấy lúc ấy mình ăn chỉ có thể tính là cỏ dại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8.

Tô Uyển cảm thấy người tồn tại ít nhất phải có hai cái theo đuổi lớn, một cái là ăn, một cái là đẹp, nếu hai cái này đều không có, vậy nhân sinh liền thật sự không còn gì vui trên đời —— nguyên nhân chính là vì như thế, nàng mới có thể bình tĩnh đối mặt với thế giới không biết, coi như thay đổi cái bản đồ, nàng vẫn có thể tiếp tục theo đuổi nghiệp lớn nhân sinh, cũng không có gì không tốt.

Tô Uyển một bên ăn một bên cảm thán, cháo này tuy rằng gạo thừa thối, phần lớn đều là khoai lang đỏ, hương vị lại cực kỳ thơm, nàng cảm thấy chính mình cũng có thể ăn một chén lớn, đồ ăn càng là hường thụ, không khỏi cảm thấy thập phần may mắn mình xuyên qua chính là thiên triều cổ đại, đồ tham ăn của đại thiên triều không phải tự nhiên mà tới, trên dưới năm ngàn năm văn minh, nàng cho rằng mỹ thực liền chiếm một nửa —— này nếu là không cẩn thận xuyên đến thời Trung cổ Anh quốc, chỉ nghĩ đến mấy món ăn vô vị kia là có thể tra tấn nàng đến sống không bằng chết. Bỗng nhiên, Tô Uyển dừng động tác ăn cơm, bởi vì nàng cảm giác có tầm mắt mãnh liệt đang nhìn chằm chằm mình, quả nhiên vừa quay đầu, liền nhìn thấy ở cửa phòng bếp có mấy cái tiểu đầu đinh, đang trông mong nhìn nàng, hai cái nhỏ nhất không chế không được đang nuốt nước miếng.

Mấy hài tử này nàng đều nhận thức, là con cái của Tổng Hữu Căn, Tổng Hữu Phúc, cũng chính là cháu trai cháu gái trên danh nghĩa của nàng. Tô Uyển ăn đến không sai biệt lắm, đơn giản buông chén, rất có mẫu tính vẫy tay với mấy cái tiểu đầu đinh: “Đều vào đi, ở bên ngoài chơi đủ rồi sao?”

Mấy hài tử đều rất sợ nàng, ngoan ngoãn đi đến trước mặt nàng, duy độc Tam Oa tuổi còn nhỏ là gan lại lớn, hơn nửa ngày hôm qua cùng Tô Uyển chơi đến vui vẻ, cho nên đến gần nàng nhất, đôi mắt thanh triệt thấy đấy, chớp chớp nhìn nàng, Tô Uyển không nhịn được cười tay đem người ôm vào lòng, dùng khăn sạch sẽ lau mặt cho nó: “Đi chỗ nào chơi đến điên rồi, tiểu hoa miếu?”

Đại Nữ khấn trương nhìn nàng một cái, thay đệ đệ trả lời: “Liền, liền đi trước cửa chơi một lát, không chạy loạn đâu ạ.”

Tay chân Tam Oa cùng sử dụng bò đến trên đầu gối Tô Uyển, tìm tư thế thoải mái mà ngồi, hoàn toàn không biết ở đại tỷ của nó đang âm thầm đồ mồ hôi, Đại Nữ là nữ nhi của Tổng lão nhị, người khác đều gọi là đại cô nương chín tuổi, dựa theo cách tính của Tô Uyển cũng mới bảy tuổi mà thôi, lớn hơn đệ đệ nàng ba tuổi, vốn nên là cái tiểu loli vô ưu vô lự, nhưng bởi vì là chị cả của nhà Tổng Hữu Phúc, đã biết chiều cô đệ đệ muội muội, có khi Tổng Tiểu Muội lo liệu không hết việc, nàng cũng có thể ở bên cạnh giúp một tay, ít nhất cũng đáng tin cậy hơn so với Tô Uyển. Đại Nữ tâm tư tinh tế, nhìn thấy đệ đệ là gan lớn như vậy, trong lòng liền có chút gấp, không khỏi đi về phía trước một bước, sợ nếu tam thẩm nàng không kiên nhẫn đem đệ đệ đẩy ra, nàng có thể tiếp được.

Tô Uyển chỉ cười, ôm sát tiểu gia hỏa trong lòng ngực, nhìn về phía ba nữ hài, “Cơm sáng ăn chưa?”

Hai đứa lớn ngoan ngoãn gật đầu, duy độc Tam Nữ quản không được chính mình, nhìn chén rau dại còn thừa non nửa, nuốt xuống nước miếng, nhịn không được nói: “Tam thẩm, ta, ta muốn ăn.”

Lời nói còn chưa nói xong, Tổng Tiểu Muội xuất hiện ở cửa: “Mấy cái con khi ở đây nháo tam thẩm các người gì đó, còn không ra?”

“Lúc này cũng không có việc gì, ta bồi bọn họ chơi chơi.” Tô Uyển trả lời.

Tổng Tiểu Muội cũng không phản đối, chỉ là nói với hai đứa lớn: “Đại Nữ Nhị Nữ đừng chạy loạn, đợi lát nữa cùng tiểu cô đi vườn rau hái đồ ăn.”

Tô Uyển tuy rằng muốn hưởng thụ, nhưng cũng không có mặt mũi nhìn mấy cái choai choai hài tử bận việc, liền nói: “Chờ ta cùng người đi đi.”

“Lúc này mặt trời chói chang, tam tẩu ra cửa sẽ bị phơi đen, vẫn là ta cùng Đại Nữ Nhị Nữ đi thôi, chúng ta làm một lúc là xong.” Tổng Tiểu Muội vội xua tay, trong lòng nghĩ nếu như mang tam tẩu đi, đến lúc đó lại đem đồ ăn trong vườn đập hư hết, nghĩ nghĩ thử nói, “Bất quá nếu tam tẩu có thời gian, có thể quét tước trong nhà một chút? Mấy ngày này vội vàng, không có thời gian dọn dẹp, khắp nơi đều là bụi.”

Thấy Tô Uyển đồng ý, Tổng Tiểu Muội tự đi làm việc khác, Tô Uyển cùng mấy cái tiểu đầu đinh tiếp tục đề tài vừa nãy: “Muốn ăn rau dại đúng không? Vậy Đại Nữ Nhị Nữ trước mang đệ đệ muội muội đi rửa sạch sẽ tay cùng mặt, chờ tam thẩm đem đồ ăn dư lại này chia đều cho các người.” Nói xong, lại nhìn về phía hai đứa nhỏ nhất, “Chờ ăn xong rồi, các người giúp tam thẩm quét tước nhà ở, được không?”

Tam Nữ gấp không chờ nổi gật đầu, Tam Oa là trùng theo đuôi nàng, cũng gật đầu, ngoan ngoãn từ trên đầu gối Tô Uyển xuống dưới, theo các tỷ tỷ đi

rửa mặt.

Tô Uyên mới vừa rửa sạch chén đĩa nạng ăn, Tổng Tiểu Muội đã mang theo hai đĩa lớn đi ra ngoài, cũng chưa kịp nói với nạng một tiếng, còn may, Tam Nữ là cái có ánh mắt, lúc trước bé nghe tam thẩm nói muốn quét tước nhà ở, lúc này nhìn thấy nạng nhũn mày ở đại sảnh trong viện loay hoay, lập tức từ trong một góc nạng không chú ý, tìm tới cây chổi, lại đi phòng bếp cầm giẻ lau, rõ ràng cũng không lớn hơn Tam Oa mấy tháng, lại một bộ đáng nhỏ mà lạnh.

“Tam thẩm, ta tới quét nhà đi, tam thẩm mức nước lại đây lau cái bàn.”

Nhìn tiểu loli ở trước mặt mình nghiêm trang an bài, Tô Uyên nhin cười: “Tam Nữ của chúng ta cũng biết quét nhà sao?”

“Vâng ạ, nương nói ta quét rất giỏi.”

Tô Uyên lại nhìn Tam Oa cũng cầm cái chổi học theo bộ dáng Tam Nữ gật đầu, không thể phủ nhận đây mới là bộ dáng tiểu hài tử mà tuổi này nên có. Tam Nữ trưởng thành sớm khiến nạng chua xót, đương nhiên còn có Tổng Tiểu Muội cùng Đại Nữ Nhị Nữ. Tô Uyên cũng không có quên đây là thời đại đối với nữ tử yêu cầu hà khắc như thế nào, lại nói tiếp, xuyên đến trên thân thể này, đã là lựa chọn thực tốt, tuy rằng gả cho người, nhà mẹ đẻ chỉ có một nữ nhi là nạng, vẫn như cũ được đối đãi như trân như bảo, nhà chồng cũng bởi vì ân cứu mạng của phụ thân nạng mà đối đãi nạng hết sức bao dung, người một nhà đem nạng cung phụng như Bồ Tát. Tô Uyên cảm thấy mình hẳn là nên thấy đủ, nguyên chủ làm người tuy có cực phẩm chút, nhưng mà đối nạng tới nói cũng không tính sai, cứ như vậy, nạng chỉ cần biết thay đổi, người Tổng gia liền sẽ thỏa mãn, mà không phải yêu cầu càng nhiều.

Ở dưới Tam Nữ hữu lực chỉ điểm, trước khi Tổng Tiểu Muội trở về, Tô Uyên đã đem trong ngoài đều quét tước sạch sẽ, thậm chí liền sân đều quét, bất quá Tô Uyên không có thói quen tùy tiện vào phòng ở của người khác, trừ bỏ đại sảnh phòng bếp, liền chỉ quét tước phòng ở của chính nạng. Tổng Tiểu Muội về phòng nhìn thấy thế nhưng cũng thông cảm, lúc nạng vào tới sân còn đang nghĩ tam tẩu là thay đổi người khác đâu, chịu quét tước nhà ở cũng đã là hạ mình hàng quý, làm sao sẽ giống tiểu nha hoàn quét tước cả trong phòng của bọn họ? Tam tẩu nạng vẫn là cái tam tẩu kia, bất quá xác thật thay đổi rất nhiều, Tổng Tiểu Muội không cầu nạng trở nên hiền lương thực đức, chỉ cần có thể duy trì như hiện tại, nạng liền cảm ơn trời đất.

Tam Nữ Tam Oa tuổi nhỏ nhất, không có mang thù, lúc này hoàn toàn quên mất tam thẩm của bọn họ trước kia là cái dạng gì, qua một buổi sáng đã làm cho bọn họ nhận định nạng thành bạn chơi cùng, thành trung theo đuôi đi theo phía sau Tô Uyên—— đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là bởi vì tam thẩm có thể biến ra đồ ăn vặt rất ngon tới, đừng nói tiểu hài tử không hiểu chuyện, bọn họ rất khôn khéo đấy.

Tô Uyên bồi hai tiểu hài tử chơi một lát, rồi dẫn bọn hắn đi hỗ trợ rửa rau, Tổng Tiểu Muội nói: “Các người hai cái tiểu gia hỏa, cũng biến đổi quá nhanh đi, trước kia ta kêu tới hỗ trợ đều thế nào cũng không được, hôm nay hiếm lạ, đều không ra khỏi cửa đi chơi?”

Tam Nữ nói: “Trong nhà chơi vui.”

Tam Oa cũng đi theo cười hi hi: “Trong nhà chơi vui.”

Tô Uyên xắn tay áo cho bọn chúng, rồi nói: “Muốn buổi chiều tam thẩm cũng cùng các người chơi, phải nghiêm túc làm việc, không được quấy rối.”

Hai tiểu đậu đình ngoan ngoan gật đầu, liền Tam Oa cũng đình chỉ nghịch nước, Tổng Tiểu Muội không khỏi hâm mộ: “Mới trong chốc lát, bọn họ như vậy nghe người?” Nghĩ nghĩ liền nói với Đại Nữ, “Nơi này không cần các người, người mang Nhị Nữ về phòng thêu thùa may vá đi, hảo hảo nhìn Nhị Nữ luyện, không được lười biếng a.”

Chờ Đại Nữ Nhị Nữ nghe lời về phòng, Tô Uyên liền hỏi: “Đại Nữ Nhị Nữ biết thêu thùa may vá sao?”

“Đại Nữ biết làm một chút, Nhị Nữ mới bắt đầu học, quần áo đều chưa khâu tốt.” Tổng Tiểu Muội tập mãi thành thói quen nói, “Lại nói cũng không còn sớm, về sau còn muốn học làm quần áo làm giày thêu hoa, dù sao cũng phải học được tất cả trước khi ra cửa.” Ở nhà bọn họ nữ hài đã tính thực tốt, cho dù bận rộn cũng không cần xuống đất phơi đến ngấm đen, cũng không cần còn chưa biết khâu kim đã bị buộc học may vá.

Tô Uyên tò mò: “Vậy người cũng biết thêu hoa?”

Tổng Tiểu Muội hơi đỏ mặt: “Còn chưa thuần thực.” Trên thực tế nãi nạng đã bắt đầu dạy nạng thêu áo cưới.

Sinh hoạt hàng ngày ở cổ đại cũng không có gian nan như Tô Uyên tưởng tượng, đại khái là không có việc gì liền cùng hai cái tiểu đậu đình chơi đùa, thời gian bay nhanh, nơi này tuy rằng nghèo khó, nhưng non xanh nước biếc, cùng người Tổng gia ở chung hòa hợp, Tô Uyên cũng dần dần yên tâm, mỗi ngày ăn được ngủ ngon, tâm tình tự nhiên cũng không tồi.

Mỗi ngày Tô Uyên giúp đỡ Tổng Tiểu Muội nấu cơm, Tổng Tiểu Muội vẫn là sợ thiêu phòng bếp không dám cho nạng động tay, nhưng cũng sẽ ngẫu nhiên tiếp thu kiến nghị của nạng, tỷ như ở thịt quấy sinh phần, xào ra tới thịt trở nên vừa mềm vừa thơm, thời điểm hầm cá thả thêm dưa chua, khiến người đi ngang qua đều chảy nước miếng, đối với Tô Uyên vì sao sẽ biết này đó, Tổng Tiểu Muội cũng không thấy kỳ quái, thường nghe người trong thôn thảo luận, nói nhà tam tẩu nạng chính là nhà giàu có tiền, còn cố ý thỉnh đầu bếp chuyên môn nấu cơm cho bọn họ, đầu bếp kia mỗi tháng tiền tiêu vật nhưng không ít, khẳng định không phải tiêu tiền không, tự nhiên phải có chút tay nghề, nhưng Tổng Tiểu Muội cũng không dám tin tưởng công phu trên tay tam tẩu nạng, lấy trình độ vừa lòng của cha mẹ nạng đối với tam tẩu hiện tại, nếu là ra điểm ngoài ý muốn, người bị mắng khẳng định là nạng.

Tuy rằng cứ việc chửi thầm như vậy, Tổng Tiểu Muội lại không thể không thừa nhận, nạng cũng rất thích tam tẩu hiện tại, trước kia chỉ cảm thấy tam tẩu cái gì cũng đều không hiểu, hiện tại mới biết được không hiểu cũng có chỗ tốt, nạng nói cái gì tam tẩu đều nghe đặc biệt nghiêm túc, còn thường xuyên kinh ngạc, tam tẩu cũng thích tìm nạng hỏi các loại vấn đề, cái này làm cho Tổng Tiểu Muội có cảm giác thành tựu mà xưa nay chưa từng có.

Bất quá hôm nay Tống Tiểu Muội thực ngoài ý muốn khi bị tam tẩu nàng hỏi chuyện.

“Tiểu muội, Ngô tú tài nương tử cùng nương ta quan hệ tốt, thường xuyên đi nhà của chúng ta, có một lần ta nghe Ngô tú tài nương tử nói người đọc sách bọn họ cùng chúng ta không giống nhau, chúng ta kêu đều là tên tự của bọn họ, kỳ thật bọn họ mặt khác còn có đại danh, Ngô tú tài nương tử còn lấy đại danh cùng tên tự của tướng công nàng làm ví dụ, quả nhiên thường xuyên kêu không phải là đại danh của Ngô tú tài đâu. Vậy Tam ca ngươi có phải hay không cũng nên lấy cái tên tự đi?”

Tống Tiểu Muội không chút suy nghĩ nói: “Đây là tên tự của Tam ca a.”

Tô Uyển trong lòng nhảy dựng, vội áp xuống, rất có hứng thú hỏi: “Phải không, vậy đại danh của hần là gì?”

“Cái này ta.” Tống Tiểu Muội ngây ngẩn cả người, chỉ là nghe người ta nói Tam ca nàng mặt khác còn có đại danh, nhưng là không gặp người hô qua, nàng như thế nào biết?

Đang ngồi xổm trên mặt đất rửa rau, Tam Nữu gấp không chờ nổi nói: “Ta biết, tam thẩm, ta biết, tam thúc còn có tên gọi là Tống Thần, hần còn dạy ta cùng Tam Oa niệm qua!”

“Lạch cạch” một tiếng, khoai tây trong tay Tô Uyển đột nhiên rơi mạnh vào trong bồn, văng bọt nước khắp nơi, khiến Tống Tiểu Muội ở đối diện bị dọa nhảy dựng, bất quá nàng thấy Tô Uyển dường như không có việc gì, quay đầu lại cùng Tam Nữu nói chuyện, cũng không nghĩ quá nhiều, cúi đầu tiếp tục xắt rau.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 9.

“Tam thẩm, tam thẩm——” Tam Nữu cùng Tam Oa tay nắm tay đi vào sân, kéo dài giọng cất tiếng gọi. Hai hài tử hơn kém nhau mấy tháng tuổi, Tam Nữu cơ linh, Tam Oa tính cách tương đối ngoan một chút, vừa lúc bổ sung cho nhau, cho nên rất ít cãi nhau đánh nhau, mỗi ngày đều là ngọt ngào tay cầm tay đi ra ngoài, lại thân thiết tay cầm tay trở về, Tô Uyển nhìn chúng đều cảm thấy cuộc sống thật vô ưu vô lự.

“Làm sao vậy?” Tô Uyển ra khỏi nhà, nhìn quanh sân thấy bọn nhỏ đang tìm nàng.

“Vừa mới ta cùng Tam Oa đi chơi, lúc đi ngang qua nhà Vĩnh Sinh thúc, Vĩnh Sinh thúc kêu chúng ta mang lời nhắn lại cho tam thẩm, hần hôm nay vào thành thấy tam thúc, tam thúc nói sắp tới sẽ được nghỉ trở về nhà, hần bận việc thiếu chút nữa đã quên không chuyển lời.” Tam Nữu mồm miệng lạnh lùng giải thích một lần.

Sắc mặt Tô Uyển đều cứng đờ, Tống Từ Hằng sắp về nhà sao? Nàng đến bây giờ còn chưa biết rõ cái tiện nghi trượng phu này của mình, rốt cuộc có phải là Tống Thần hay không, người mà ngày sau sẽ trở thành một thế hệ danh tướng vang danh thanh sử, hơn nữa cưới nữ nhi thế gia làm vợ, cử án tề mi một đời giai thoại, nên nàng thật sự không biết muốn hoan nghênh hần như thế nào.

“Thư viện của Tam ca được nghỉ? Như vậy thật tốt, lần này hần là sẽ ở nhà vài ngày đi.” Tống Tiểu Muội nghe tiếng mà đến, vẻ mặt vui sướng, Tô Uyển nghe vậy nhanh chóng điều chỉnh biểu tình, chỉ là vẻ thất thần chột lóe rồi biến mất kia vẫn là bị Tống Tiểu Muội phát hiện, Tống Tiểu Muội ra về không biết, nói, “Tam ca trước kia trở về chưa bao giờ nhờ người báo tin trước, quả nhiên có tẩu tử chính là không giống nhau.”

Đáy mắt Tô Uyển hiện ý cười, không khách khí tiếp nhận: “Này thành thân cùng không thành thân tự nhiên không giống nhau, về sau ngươi sẽ biết.”

Tống Tiểu Muội mặt đỏ lên, “Không còn sớm, ta đi nấu cơm.”

Tô Uyển ánh mắt hơi lóe, đi theo Tống Tiểu Muội vào phòng bếp.

Thời điểm cơm nước xong, hai hài tử cao hứng phấn chấn cùng mỗi người chia sẻ tin tức tốt này —— trừ bỏ Tô Uyển, chuyện Tống Từ Hằng về nhà đối với tất cả mọi người là tin tức tốt, cha mẹ huynh đệ là thật sự nhớ hần, bọn nhỏ chờ mong hần mang về đồ chơi cùng đồ ăn, ngay cả hai chị em dâu Trương thị Lý thị nghe tin tức này, trên mặt lộ ra đều là tươi cười chân thành chờ mong, tiểu thúc hành sự có độ, mang lễ vật cho người trong nhà, chưa bao giờ thiếu các nàng một phần, coi như nhờ có phần tâm ý này, mà cha mẹ chồng cùng trượng phu một lòng một dạ muốn cung tiểu thúc niệm thư, các nàng cũng không sinh ra quá nhiều câu oán hận, huống chi tiểu thúc là thật sự có tài hoa, phần khí độ kia, ai gặp qua mà không khen ngợi? Nhân vật như vậy nếu đi theo trồng trọt, cũng thật là đáng tiếc.

Tô Uyển không hiểu rõ ý nghĩ trong đáy lòng Trương thị Lý thị, nhưng từ trên mặt các nàng cũng có thể nhìn ra được một vài, Trương thị không cần thiết nhiều lời, hiền thê lương mẫu, bốn chữ này chính là vẽ trên người nàng ấy, nhưng là Lý thị, liền ngay cả Tam Nữu không đến năm tuổi đều biết nàng ta keo kiệt lại thích chiếm tiện nghi của người khác nhất, thế nhưng nàng ta nhẫn tâm nhìn nhà mình cực cực khổ khổ đành dưng đưa cho Tống Từ Hằng niệm thư, mà đối với hần không hề khúc mắc? Một tia bất mãn đều nhìn không ra?

Tống Từ Hằng xuất phát sớm, ở buổi sáng ngày hôm sau liền về đến nhà, vì là ngày mưa, nên Tống gia không có cố ý đánh xe bò đi tiếp, hần ngồi vẫn là

xe của lão Trương thúc lần trước kia, theo thường lệ ở cửa viện đỡ xuống đồ vật xong, lão Trương thúc liền vội vàng chạy trở về. Vừa vặn Tam Nữ cùng Tam Oa chơi ở cách đó không xa, một tiểu hài tử khác tính mắt chỉ vào bên này nói: “Tam Nữ Tam Oa, tiểu thúc các người đã về rồi!”

Tam Nữ Tam Oa lập tức bỏ rơi các bạn nhỏ, cao hứng chạy về nhà mình.

Tổng Tiểu Muội ngày thường biểu hiện đến thành thực, bản chất cũng chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi, nghe được động tĩnh ngoài cửa, gấp không chờ nổi lãnh hai cháu gái từ trong phòng ra tới, ngược lại Tô Uyển là thê tử lại hơi chậm trễ.

Chờ Tô Uyển ra tới, liền nhìn thấy Tổng Tử Hằng hai tay ôm Tam Nữ Tam Oa bước vào đại sảnh, Tổng Tiểu Muội cùng Đại Nữ Nhị Nữ xách theo tay nải ở phía sau hân vào nhà. Trong phòng tràn đầy tiếng cười thanh thúy của tiểu hài nhi, Tổng Tử Hằng quay đầu lại, hướng nàng hơi hơi mỉm cười: “Nương tử.”

Đua kỹ thuật diễn, Tô Uyển tự nghĩ còn không có sợ quá ai, lập tức thu hồi hoảng hốt trong đáy mắt, tươi cười như hoa trả lời: “Tướng công, chàng đã trở lại.”

Tuy rằng cảm thấy Tam ca Tam tẩu nhà mình trên mặt tươi cười quá mức sáng lạn, nhưng chính mình vẫn là khuê nữ vẫn anh chưa gả, chuyện phu thê nàng không hảo trên ghẹo, Tổng Tiểu Muội chỉ là nhìn bọn họ vài lần, tự giác mà lãnh hai cái chất nữ đi phòng bếp nấu cơm, còn tiếp đón hai tên nhóc tí: “Tam Nữ Tam Oa, bọn Nhị Đàn ở cách vách còn đang chờ các người đâu.”

Bốn con mắt lập tức sáng long lanh nhìn chăm chăm Tổng Tử Hằng, Tổng Tử Hằng hiểu rõ, chỉ chỉ tay nải trên bàn, con khi Tam Nữ dường như từ trên người hân bò xuống dưới, ngựa quen đường cũ mở tay nải lấy ra túi đường mạch nha, Tam Oa mới chậm rì rì xuống đất, kéo tay Tam Nữ, hai tiểu hài nhi chớp mắt đã không thấy tăm hơi, cùng lúc đó, viện ngoại cách đó không xa, truyền đến một trận tiếng hoan hô của tiểu hài tử.

Tổng Tử Hằng cười cười, nhìn về phía Tô Uyển: “Ta một mình ở xa cầu học, nương tử một mình ở nhà vất vả.”

Tô Uyển khách khí nói: “Cha mẹ từ ái, huynh tẩu thân thiện, ngày thường bồi tiểu muội làm việc nhà, đảo cũng có hứng thú.”

Tổng Tử Hằng nhướng mày, nghĩ thầm đại tiểu thư đôi tính rồi, bắt đầu thể nghiệm nhân gian khó khăn sao? Nhưng hân cũng không biểu lộ ra tới, một bên cảm hành lý đi về phía phòng ở của mình, một bên nói: “Ta mang về cho nương tử một ít lễ vật, không biết nương tử có thích hay không?”

Tô Uyển thức thời đuôi kíp, vào phòng, cửa gỗ cồng kềnh mở ra, mang theo hơn phân nửa ánh sáng, cũng gãi đúng chỗ ngứa, che khuất đáy mắt kinh ngạc của Tổng Tử Hằng, hân nghĩ chính mình bất quá mới hơn một tháng chưa về nhà, phòng của hân liền đại biến dạng —— trừ bỏ vị trí giường không nhúc nhích, bày biện trong phòng cơ hồ là thay đổi nghiêng trời lệch đất, mà giường cũng là có chút thay đổi, treo lên màn lụa, bên ngoài xâu lên rèm châu, vốn là giường bình thường, sắp xếp như vậy, hân cơ hồ không thể tưởng được đây là giường hân từng nằm ngủ; trong phòng cũng có thêm không ít đồ vật, bên mép giường bày bàn nhỏ ghé dựa có hình dạng mà hân chưa bao giờ gặp qua, vị trí bên cửa sổ có ánh mặt trời bày chiếc ghế bập bênh, hai bên cửa sổ lại bày hai bàn vuông dựa vào tường, trong đó có một chiếc gắn mặt gương đồng, trên mặt bàn chính chính tề tề bày một vài cái hộp thủ công tinh xảo cùng gương lược, trên một mặt bàn khác lại trông trơn, trừ bỏ một chậu hoa lan vừa nở, cái gì cũng không có; trên cửa sổ treo một chuỗi chuông gió, lúc này cửa sổ đang mở ra, gió thổi tiến vào, tiếng chuông thanh thúy sâu kín vang lên.

Tổng Tử Hằng thu hồi ánh mắt đánh giá, lại liếc Tô Uyển một cái, hân không lường trước được, thê tử mười ngón không dính nước này, với phương diện sinh hoạt cũng lại có vài phần hứng thú, cha huynh thế nhưng cũng theo nàng nháo —— hân nhìn ra, bàn ghế mới đóng này đó, đều là tay nghề cha huynh của hân, hình thức xác thật có vài phần đặc thù, so với đồ vật bình thường càng thêm tinh xảo đẹp đẽ, nhưng cha huynh hân hân là sẽ không thương thức, đồ vật không thực dụng, ở trong mắt bọn họ đều là hồ nháo.

Bất quá hồ nháo cũng không có gì không tốt.

Tổng Tử Hằng phục hồi lại tinh thần, từ trong bao quần áo lấy ra một cái hộp, Tô Uyển tiếp nhận, tuy rằng thủ công không tinh xảo bằng vật trên bàn của nàng, lại cũng không tính kém, còn chưa mở ra, một mùi hương thoang thoảng đã bay tới, là son chi hương nàng thích.

“Tử Hằng trong túi ngượng ngùng, lễ vật rất là đơn sơ, mong rằng nương tử không cần ghét bỏ.” Thời điểm Tổng Tử Hằng nói lời này, rốt cuộc không có thông dong như trước, ánh mắt hơi lóe, trên mặt trắng nõn như ngọc tựa hồ nhiễm hồng.

Tô Uyển hiểu rõ, trọng phu trên danh nghĩa này nghĩ đến cũng là lần đầu tiên mua đồ vật tặng nữ nhân, tựa như những cái mao đầu tiểu tử lần đầu tiên tiến cửa hàng nội y vậy. Nghĩ như vậy, Tô Uyển không khỏi cười, trong số lần tiếp xúc không nhiều lắm, Tổng Tử Hằng biểu hiện đến quá mức lão thành, suýt nữa làm nàng đã quên hân cũng vẫn là một thiếu niên, dù có thông thạo lời đời, cũng có chuyện hân không thông thạo được.

Tô Uyển kinh nghiệm phong phú, gãi đúng chỗ ngứa, biểu hiện ra chính mình yêu thích —— mà khối hương cao này nàng cũng là yêu thích thiết tình, mùi hương của hoa son chi không nồng đậm mà dịu nhẹ, ở mùa hè dùng vừa vặn tốt, nàng cơ hồ là gấp không chờ nổi muốn dùng thử, rồi sau đó còn nâng nâng cánh tay về phía Tổng Tử Hằng, “Thơm không?”

Tay áo của nàng xẹt qua chớp mũi, mang đến một trận làn gió thơm, Tổng Tử Hằng cảm thấy chớp mũi phát ngứa, nhin xuống dục vọng muốn chạm vào nàng, nhìn Tô Uyển trên mặt không hề che dấu sự vui sướng, trong lòng cũng hơi hơi trào ra một phen cảm xúc kỳ quái, hân chọn lựa lễ vật cho Tô Uyển, cũng không quá để tâm, trong lòng biết thê tử được nuông chiều hay bắt bẻ, cấp bậc này nhất định không vào được mắt nàng, nhưng là Tổng Tử Hằng không thẹn với lương tâm, vô luận như thế nào, hân đã cho nàng theo khả năng của mình. Lại không nghĩ nàng sẽ vui mừng như thế.

Tổng Tử Hằng tức khắc cảm thấy, hân kỳ thật có thể cho nàng càng nhiều hơn.

Nếu Tô Uyển biết một phiên tâm lý này của hân, nhất định muốn cảm thán một tiếng, nam nhân có cảm giác thành tựu a.

Chương 11: Chương 10.

Tổng Tử Hằng mở tủ quần áo ra, một mùi hương thanh nhã ập vào mặt, lần trước hoa ngọc lan nở, Tô Uyển cùng Tổng Tiểu Muội thu thập rất nhiều làm túi thơm, vừa lúc đặt ở tủ quần áo trừ mùi lạ.

Tô Uyển tốt xấu còn nhớ rõ chức trách của mình, liền đi theo nói: “Tướng công muốn tìm cái gì? Ta tới giúp.”

“Không cần, tìm cái áo cũ mà thôi.”

Tô Uyển cũng không lại khách khí, đứng ở bên cạnh nhìn hẩn tìm. Hơn phân nửa tủ đều là quần áo của nàng, Tổng Tử Hằng chỉ có một xấp nhỏ, nhẹ nhàng từ giữa rút ra một cái, không may mắn làm loạn tủ quần áo.

“Làm phiền nương tử giữ một chút.” Tổng Tử Hằng đem quần áo phóng tới trên tay Tô Uyển, tự mình luồn lột cởi áo ngoài, vừa quay đầu lại, đã thấy Tô Uyển đem quần áo xốc lên, đang mỉm cười nhìn hẩn, Tổng Tử Hằng dừng một chút, phối hợp giang tay, Tô Uyển vòng đến trước người, cúi đầu thắt đai lưng cho hẩn, động tác của nàng thực không thuần thực, Tổng Tử Hằng vẫn là kiên nhẫn nhìn nàng, hoa tai trên lỗ tai nàng theo động tác của nàng mà nhẹ nhàng đong đưa, ánh mắt Tổng Tử Hằng cũng đi theo lặp loè.

Thắt tốt đai lưng, lại vuốt phẳng nếp gấp trên quần áo, Tô Uyển lui ra phía sau một bước, đánh giá hai lượt, lộ ra tươi cười vừa lòng: “Tốt.” Nguyên lai nàng vẫn là có chút tiềm chất làm hiền thê, thật muốn xuyên trở về, kêu khuê mật luôn nói nàng giả không ra, nhìn xem cái gì kêu vả mặt.

Quần áo nhiễm mùi hoa ngọc lan, thanh nhã, cũng không nồng đậm, Tổng Tử Hằng lại cảm giác trong mũi tràn đầy loại hương vị này, ngẫu nhiên xẹt qua vài tia son chi u hương, tràn ngập không đi, Tổng Tử Hằng nhìn Tô Uyển tươi cười như hoa, rốt cuộc cười khẽ: “Làm phiền nương tử rồi.”

“Chỉ là không biết phu quân vì sao thay quần áo?”

“Sắc trời còn sớm, Tử Hằng vai không thể gánh, lại cũng có thể giúp phụ huynh chia sẻ một vài.”

Tô Uyển trong lòng thực thấu hiểu, trong miệng lại nói: “Sợ là cha mẹ không đồng ý, vạn nhất chậm trễ chàng đọc sách.”

“Chỉ là xuống đất hỗ trợ, có cái gì mà chậm trễ.” Lời vừa nói xong, Tổng Tử Hằng mới nhớ tới lúc vừa thành thân, hẩn cũng nói qua lời này, chỉ là khi đó biểu tình giọng điệu của thê tử quá mức khinh thường, hẩn đành ép tức giận bỏ xuống những lời này liền đi rồi, mà nay lại có kiên nhẫn cùng nàng giải thích, “Hơn nữa, tuy nói thư sinh văn nhược, nhưng nếu không có khí lực kiên cường, lại cũng chịu không nổi khảo thí, sang năm đầu xuân đó là thi viện, Tử Hằng như thế cũng là rèn luyện thân thể.”

Tô Uyển lúc này mới gạt đầu: “Ta lại là không biết này đó, tướng công trong lòng hiểu rõ là được.”

Tổng Tử Hằng rời đi, Tô Uyển tựa vào cửa sổ nhìn theo, trong lòng không khỏi tiếc hận, Tổng Tử Hằng tuyệt đối được tính là cực phẩm nam nhân, tính cách nhân phẩm cùng bề ngoài đều không thể bắt bẻ, tuy nói tính cách khéo đùa đẩy lỗi dỗi, trong xương cốt lại có vài phần đáng về thư sinh, chưa chắc không có điều giáo đường sống, nếu nàng thật sự không thể quay về, như vậy sống cả đời cũng chưa chắc không thể, chỉ là đến bây giờ nàng còn không thể xác định, Tổng Tử Hằng cùng cái Tổng Thần nàng biết kia, rốt cuộc có quan hệ hay không?

Tô Uyển cẩn thận hồi tưởng, sách sử ghi lại, Tổng Thần thiếu niên đặc chí, văn thái phong lưu, Chính Đức đế ái tài, khâm điểm làm thám hoa —— nếu là thiếu niên đặc chí, hơn nữa thế gia quý nữ chịu cưới thám hoa nghèo đã là giả thấp, nếu như Tổng Thần đã có thê tử, việc này như thế nào cũng không thành được đi? Tô Uyển che lại đầu thờ dài một tiếng, hận mình thiếu đọc sách, thời điểm nàng nhận được kịch bản nếu có thể bỏ chút công phu, tìm hiểu thật tốt nhân vật bối cảnh, hiện tại cũng không đến mức đầu đầu như thế, nhưng lời nói lại nói trở về, cho dù lịch sử ghi lại cuộc đời Tổng Thần, nhiều nhất ký lục một chút quê quán hẩn sinh ra cùng sự tích, vị thê tử thế gia quý nữ của hẩn kia, ở trên sách sử cũng chỉ lưu lại một dòng họ mà thôi, đến nỗi chuyện xưa “Nhất thế nhất song nhân”, vẫn là lão sư lịch sử được đoàn phim đặc biệt mời tới cùng bọn họ bát quái khi nhân rồi.

Nếu phu quân trên danh nghĩa chỉ là cùng Tổng Thần trùng tên họ, Tô Uyển đều không đến mức như lâm đại địch, cố tình sách sử ghi lại Tổng Thần cũng là nhân sĩ Giang Châu, nàng cũng không thể vô duyên vô cớ hỏi người hiện tại là triều đại gì, hoặc là niên hiệu nào —— nàng thay đổi lớn như vậy đã không bị hoài nghi, nếu một khi hỏi cái loại vấn đề này, hẩn sẽ bị coi là yêu ma quỷ quái mà thiếu, trình độ sợ quỷ thần của cô nhân, nàng còn không nghĩ đi khiêu chiến.

Đến tốt cùng có biện pháp nào, có thể xác định niên hiệu triều đại hiện tại, từ đó phán đoán được thân phận của Tổng Tử Hằng, lại không bị mọi người phát hiện? Tô Uyển nhủ mấy suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía đối diện, đó là thư phòng của Tổng Tử Hằng, bên trong tất nhiên có rất nhiều sách có thể tra được, nàng từng có ý đồ đi vào, lại bị ngăn cản, người Tổng gia đem thư phòng như thần điện, trừ bỏ Tổng Tử Hằng ai cũng không thể tiến, nhưng nếu là Tổng Tử Hằng cho phép, hẩn là sẽ không có ai nói, chính là, nàng một cái nữ tử dốt đặc cán mai, Tổng Tử Hằng như thế nào có thể cho phép nàng vào thư phòng?

Thư viện của Tổng Từ Hằng nghỉ dài đến nửa tháng, do là ngày mùa thu hoạch, suy xét đến đệ tử nhà nghèo, mỗi năm lúc này, thư viện đều sẽ cho nghỉ dài hạn. Tổng Từ Hằng ban ngày xuống đất, buổi tối ở thư phòng khổ đọc, thấy hần khắc khổ như vậy, Tô Uyển thật đúng là ngưỡng ngưỡng đưa ra ý đồ đi theo vào thư phòng—— thoạt nhìn giống như là quấy rối.

Bất quá Tô Uyển suy nghĩ đã lâu, thật đúng là nghĩ tới một cái biện pháp, chạy nhanh lên mặc xong quần áo, đập ánh trăng đi tới cửa thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa: “Tướng công.”

Đèn dầu trong phòng lập lòe, Tổng Từ Hằng cầm một quyển sách ngồi ở dưới đèn, hơi hơi ngược mắt nhìn nàng, Tô Uyển bỗng nhiên nghĩ đến một câu thực toan nói, công tử thế vô song.

“Nương tử?”

Tô Uyển lấy lại bình tĩnh, nói: “Tướng công cũng không dùng bao nhiêu cơm chiều, cách bữa tối đã lâu, không biết tướng công có đói khát hay không? Muốn dùng bữa ăn khuya không?”

“Xác thật không còn sớm.” Tổng Từ Hằng lại đứng dậy cười nói, “Chờ một lát, ta cùng với nương tử trở về.”

Không phải kêu người trở về phòng ngủ a! Tô Uyển giật giật môi, vẫn là không nói gì, nhìn Tổng Từ Hằng sửa sang lại kệ sách một lần, rồi sau đó thổi tắt đèn, thời điểm đi đến trước người nàng liền vươn tay, Tô Uyển dùng một chút, nâng lên tay trái, ngay sau đó liền bị bàn tay to khô ráo ấm áp bao bọc lấy. Tổng Từ Hằng nhìn thanh nhả xuất trần, ngón tay lại thon dài hữu lực, khớp xương chỗ ngón tay có vết chai thật dày, lại dị thường kiên định.

Cửa thư phòng bị khóa lại, hai người đập ánh trăng, đi từng bước đến phòng bọn họ, Tô Uyển không có quay đầu lại. Không sao, nàng nói với chính mình, rồi sẽ có biện pháp, không cần nóng nảy.

Hai người nằm trên giường, cũng không gì nhiều, trong chốc lát Tô Uyển liền nghe được hô hấp người bên cạnh trở nên lâu dài.

Mùa hạ ở phía nam, hừng đông sớm, trời tối muộn, mà ngày mùa mọi người cũng không rảnh lo tiết kiệm đèn dầu này đó, một hai phải ở trên mặt đất làm việc đến trời tối cuối cùng một giây mới chịu bỏ qua, chờ tất cả mọi người đều cơm nước thu thập xong, cũng đều qua 8-9 giờ tối, rạng sáng 3-4 giờ trời liền sáng, ở ngoài viện gà trống còn không có gáy, bên tai liền sột sột soạt soạt thanh âm mặc quần áo, Tô Uyển mơ mơ màng màng mở to mắt, cảm giác cái trán bị người nhẹ nhàng vỗ một chút, lọt vào tai là thanh âm ôn nhuận tựa thổi miên: “Không có việc gì, nàng tiếp tục ngủ đi.”

Tô Uyển liền thật sự tiếp tục ngủ, tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng choang, trong viện có tiếng ồn ào của tiểu hài tử, trong phòng không có một bóng người, nàng cũng không tri hoãn, lập tức đứng dậy, luột thay quần áo, vấn tóc, khi mở cửa thật sâu hít vào một hơi, không khí sáng sớm, trong mũi mê lị ra một tia hương thơm, Tô Uyển không lại ngủ nướng, hơn nữa càng dậy càng sớm, trong nội tâm có chút cảm giác thành tựu, nề hà vẫn là không so được với người khác.

“Tam tẩu, người dậy rồi? Cơm sáng có rồi, mau đi ăn đi.” Trâu bị trong thôn mượn đi kéo lương thực, người ta sẽ cho nó ăn, nên Tổng Tiểu Muội không cần chặn trâu, nhưng cũng không nghỉ ngơi được, dậy sớm làm tốt cơm sáng, mọi người ở trong đất đều làm hơn một canh giờ, nghĩ đến chắc đều đói bụng.

Tam Nữ Tam Oa bụng bát ngồi ở trên ngạch cửa, thân mình nhỏ nhỏ như đang ôm ấp kim nguyên bảo, gắt gao bụng bát to không hợp với thân hình, nhìn bát rất lớn, cháo trong bát lại ít, căn bản nhìn không tới mấy hạt gạo, bất quá thời điểm Tổng Tiểu Muội nấu cháo cũng sợ trong nhà người làm việc ăn không đủ no, bằm thêm mấy củ khoai lang đỏ ném vào, coi như phong phú.

Tô Uyển không nghĩ tới, một ngày kia, muốn ăn bát cháo đặc sệt gạo trắng, đối với nàng mà nói đều sẽ là một loại xa xỉ —— còn may nàng càng thích ăn cháo khoai lang đỏ, Tô Uyển tìm vui trong khổ mà nghĩ, ở trong tiếng kêu to nhiệt tình của Tam Nữ Tam Oa vào phòng bếp, Tổng Tiểu Muội mang theo Đại Nữ Nhị Nữ bận rộn, Tô Uyển nhìn thoáng qua, không khỏi tò mò: “Đây là đi đưa cơm?”

Tổng Tiểu Muội gật đầu: “Buổi sáng thời tiết tốt, nên không lãng phí thời gian trở về ăn.” Giữa trưa về nhà ăn cơm là bởi vì mặt trời quá nóng, làm một buổi sáng cũng đều mệt mỏi, thuận tiện ở nhà nghỉ một lát, buổi chiều mới càng có tinh lực. Nông dân đời đời làm việc nhà nông, cũng minh bạch đạo lý tốt quá hoá lớp, không phải suốt ngày làm việc không ngừng chính là tốt, đặc biệt là thời điểm nóng nhất trong năm, một bị bệnh hoặc là bị cảm nắng, thỉnh đại phu bốc thuốc mới là mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11.

Làm việc nhiều, lượng cơm mọi người ăn liền lớn, cũng muốn ăn no, lúc trước Tổng gia ăn cơm đậu là chủ yếu, hiện tại không thể xa xỉ ăn cơm tẻ, chỉ có thể tận lực thêm mấy nắm gạo, cho người làm việc ăn ngon một chút.

Tô Uyển ngay từ đầu còn thấy kỳ quái, Tổng Từ Hằng khảo qua đồng sinh, đã tính là người có công danh, trong nhà nói như thế nào cũng không đến mức căng thẳng thành như vậy —— thậm chí so với nhà hàng xóm bọn hắn còn không bằng. Về sau thông qua Tổng Tiểu Muội nói bóng nói gió trước

mặt, nàng mới biết được Tổng Từ Hằng là có chút năng lực, hẳn hiện giờ dương danh, bài vở tuy nhiều nhưng chép chút sách, so trước kia còn kiếm được nhiều tiền hơn, chỉ là phu thê Tổng lão cha thu vào nhưng không chodùng, lưu trữ về sau đi thi —— này còn xa xa không đủ; hơn nữa năm nay Tổng Từ Hằng cưới vợ, Tổng gia cũng dùng hết khả năng cấp lễ hỏi, tuy rằng thông gia không để bụng, tuy rằng mọi người đều nói giống nhà bọn họ cưới cái núi vàng trở về, nhưng người Tổng gia cũng không ai đi nhớ thương của hồi môn của Tô Uyển —— Tô Uyển nghe đến đây mới nhẹ nhàng thở ra, nàng còn tưởng rằng nguyên chủ keo kiệt như vậy, nhà mẹ đẻ cho không ít bạc của hồi môn, nàng lại một văn đều luyện tiếu lấy ra để cải thiện thức ăn.

Tổng gia làm người chính phái, không chịu chiếm tiện nghi của tức phụ, đối với Tô Uyển mà nói có chỗ tốt cũng có chỗ không tốt, nàng trước khi xuyên qua từ lớn đến nhỏ đều là cái tính thô hào, mỗi tháng tiêu ít bạc cho Tổng gia ăn dùng là không nói chơi, lại nói nàng là người hiện đại, nắm chặt tiền không phải việc khó, không lo lắng miệng ăn núi lở, chỉ là, nàng là điển hình đồ tham ăn, hiện tại còn thích đồ ăn cổ đại thuần thiên nhiên trông ra, thích đồ ăn hương vị nguyên bản, nhưng thời gian dài khẳng định sẽ chán ngấy, đến lúc đó nghĩ muốn com ăn còn khó, gà vịt thịt cá chính là nằm mơ, mấy cái rau dưa cũng là chỉ dùng nước nấu, luyện tiếu thêm dầu thêm muối —— nàng nhất định sẽ hỏng mất.

Tô Uyển rất có ý thức nguy cơ, tính trước tính sau, một lòng một dạ trác vuốt như thế nào để người Tổng gia sửa lại, người Tổng gia không chịu dùng tiền của nàng, là vì chưa có nếm đến chỗ tốt, cảm thấy không cần thiết, nhưng nếu bọn họ nếm hương vị mỹ thực, còn có thể ngồi được sao?

Tục ngữ nói mới vừa ngủ gà ngủ gật liền đưa gối đầu, Tô Uyển liếc mắt một cái nhìn thấy Tổng Tiểu Muội chỉ huy Đại Nữu Nữu Nhị Nữu lột cây đậu, còn nàng thì dùng bát múc một chút gạo lại đây, gặt mình, vội hỏi: “Giữa trưa chung com, còn cho thêm đậu tằm sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng không phải com tẻ, nhưng là com đậu thêm gạo, cũng rất thơm đậu! Mẹ ta nói năm nay trong đất thu hoạch tốt, kêu ta nấu thêm ít gạo.” Tổng Tiểu Muội nói, đôi mắt cũng sáng hơn nhiều, thoát nhìn rất là chờ mong bỏ thêm gạo vào com đậu, bất quá nàng nhìn đến Tô Uyển, mới nhấp nháp, nói, “Ta thiếu chút nữa đã quên, tam tẩu ở nhà mẹ đẻ hẳn là ăn qua com tẻ.”

Tô Uyển suy nghĩ thật nhanh, trong chớp lát liền vạch ra thực đơn, cười tủm tỉm nhìn Tổng Tiểu Muội: “Vậy ngươi nhất định không biết cái gì so với com tẻ càng ngon hơn, còn không cần đồ ăn kèm.”

Tổng Tiểu Muội tò mò: “Là cái gì?”

Ánh mắt Đại Nữu Nữu Nhị Nữu cũng tỏa sáng nhìn Tô Uyển.

“Com trộn.” Tô Uyển không giấu giếm, thoải mái hào phóng nói, “Trước tiên ngâm gạo tẻ và gạo nếp một lúc, bỏ thêm gạo nếp càng ăn no, trừ bỏ đậu tằm, còn có thể thêm chút khoai tây cùng thịt —— thịt tươi cũng được, thịt khô tốt nhất, đều cắt thành hạt lựu, trong nồi thêm ít mỡ heo, đồ ăn đều cho vào xào chín, đồ nước rồi thêm gạo đã ngâm tốt vào, đốt lửa lớn cho nước sôi, đến khi cạn hết nước thì dậy nắp nồi, đốt lửa nhỏ hầm mười lăm phút, cuối cùng tắt bếp ừ một lúc thì tốt rồi —— nhìn như đơn giản, nấu ra tới com ăn ngon lắm.” Tô Uyển nói chính mình đều mau nhịn không được nuốt nước miếng.

“Tam tẩu không nấu com, làm sao lại biết làm cái này?” Tổng Tiểu Muội cười nói, nhưng thật ra không nghi ngờ phẩm vị của tam tẩu, vô số lần thực tiễn chứng minh rồi, có thể làm tam tẩu nàng nhớ mãi không quên như vậy, nhất định không kém đi.

Tô Uyển đồng ý: “Ta thích đem món ăn ngon nhớ kỹ, sau đó dạy lại cho nhiều người, tạo phúc quần chúng.”

Tổng Tiểu Muội gật gật đầu, “Tam tẩu nói ngon như vậy, ta cũng nhịn không được, vậy giữa trưa liền làm cái này đi.” Nàng cũng muốn ăn nhưng thật ra chủ yếu vì, nương dặn dò, tam tẩu nếu muốn ăn cái gì, không quá phận đều tận lực thỏa mãn, còn không phải là tốn chút dầu thôi sao.

Trăm triệu không nghĩ tới, tuy dầu này dùng có hơi nhiều, ở dưới sự kiên trì của Tô Uyển, thời điểm Tổng Tiểu Muội phóng dầu tay đều run, tâm lo sợ bất an mà lấy từ trong bình ra một khối to mỡ heo, hy vọng khi nương nàng phát hiện có thể thủ hạ lưu tình một tí.

Sự thật chứng minh mỡ này vẫn là không dùng uống phí, nghiêm khắc dựa theo Tô Uyển chỉ huy làm được com trộn, mùi hương đều bay tới trong viện, người Tổng gia làm việc xong trở về, ngửi được mùi hương câu người này đều bắt đầu cảm thấy đói đến hoảng.

“Tiểu muội hôm nay làm cái gì, thơm như vậy?” Lý thị còn không có vào nhà, giọng đã truyền vào phòng bếp.

Trương thị đi sau bà bà nửa bước, lúc này tươi cười chân thành nhìn bà bà liếc mắt một cái: “Tiểu muội tâm linh thủ xảo, tương lai không biết tiện nghi nhà ai.”

Tổng mẫu cười, tuy không nói tiếp, đáy mắt lại cũng nhiều vài phần tự đắc, nữ nhi xuất chúng, là do nương nàng dạy tốt a! Bất quá không cần vội đánh hô, nhà chỉ còn một cái tiểu nữ nhi này, bà cùng chồng mình đều nguyện ý giữ nàng ở lâu thêm hai năm.

“Ta nào có bản lĩnh này, là tam tẩu cùng đầu bếp nhà mẹ đẻ nàng học cách làm mới, ta chỉ là hạ nồi xào vài cái thôi.” Tổng Tiểu Muội cũng không kể công, mang theo chất nữ một bên bày biện một bên nói, “Nhưng tam tẩu nói, com đậu này tuy rằng ngon, lại dễ dàng ngấy, cho nên chung chút khoai lang đỏ, trước đi ăn com, khoai lang đỏ ở trong nồi nấu.”

Tô Uyển đi gọi Tổng nãi nãi ở trong phòng thêu thùa may vá ra tới, lại nhìn chăm chăm hai tiểu đậu dính rửa sạch sẽ mặt cùng tay, còn những người khác đã ngồi vào bàn, thời điểm ngày mùa, trong nhà người xuất lực làm việc chẳng phân biệt nam nữ, đều có thể ngồi vào bàn ăn com, Lý thị đầu tàu gương mẫu, nhìn trong bồn com tắm tắc bảo lạp, một bên hạ tay xúc com cho chính mình, một bên nói: “Thả không ít dầu đâu, vẫn là mỡ heo, đệ muội không ăn qua khổ, cũng không biết dầu nhiều tình quý.”

Lần trước bị trượng phu giáo huấn, Lý thị xác thật đối với Tô Uyển chú ý ân cần một thời gian, nhưng bản tính khó sửa, nàng thấy đệ muội này hiện giờ tựa hồ đổi tính, tuy còn có chút tính tình, nhưng quay đầu liền đã quên, cũng không cùng người so đo, nàng cũng liền dần dần khôi phục bản tính, đơn

giàn nằng chỉ chiếm một ít tiện nghi, nói vài câu nói mát, Tô Uyển cũng mặc kệ.

Trương thị nhất quán hoà giải: “Rốt cuộc đã nhiều ngày làm việc vất vả, ăn nhiều chút nước luộc cũng càng tốt đi.”

“Từ hai ngày trước liền bắt đầu làm việc, như thế nào không thấy nước luộc?” Lý thị nhìn thức ăn như oản giặc, ánh mắt lại không ngừng hướng trên người Tống Tử Hằng ngó, thật cũng không phải không quen nhìn hấn, chỉ là khó chịu tức phụ hấn lấy việc công làm việc tư thôi.

Tô Uyển lúc này mới mở miệng, không nặn không nhạt liếc Lý thị một cái: “Nhị tẩu nếu là thích, ta cùng Tiểu Muội ngày ngày làm cho người ăn, lại không đáng giá cái gì.”

Lý thị tính tình nóng nảy, không sợ xé mặt, trước kia cùng nguyên chủ cãi vã, đem nguyên chủ tức giận đến chạy về nhà mẹ đẻ, có thể thấy được là cái gặp mạnh tắc cường, cô tính lại sợ loại nhân nhát ánh mắt này của Tô Uyển, khó chịu loại giọng điệu này của nàng, trong lòng thầm mắng nàng học bộ dáng tiểu thúc tới hù người, lại mắng nàng khinh thường người, lại hận không có nhà mẹ đẻ đắc lực khiến mình nhận hết khi dễ, trong lúc nhất thời thể nhưng ngũ vị tạp trần, đành im miệng.

Tô Uyển thực vui mừng nhị tẩu không ồn ào, không ngờ ánh mắt Tống Tử Hằng chuyển tới, đáy mắt một mảnh liễm diễm, Tô Uyển áp lực như núi cúi đầu, thiếu niên đừng nghĩ nhiều a!

Hiện tại là thời gian nóng nhất trong năm, ban ngày nắng, giữa trưa càng nắng, ít nhất muốn qua giờ Mùi mặt trời dịu xuống một chút, mới có thể xuống đất làm việc, nói cách khác ngoài thời gian ăn cơm, giữa trưa sẽ nghỉ ngơi gần hai canh giờ. Tống Tử Hằng là mẫu mực trong học tập, sau khi ăn xong tắm rửa một cái, ngủ nửa canh giờ liền thức dậy, sau đó đi thư phòng đọc sách. Tô Uyển nguyên tưởng đi vào hỗ trợ mài mực, một phen hồng tự thêm hương, kết quả người ta không có tính toán muốn viết, nàng đứng ở một bên chỉ là dư thừa, bất quá Tống Tử Hằng nói được đến xinh đẹp, “Nương tử vất vả” “Tử Hằng lòng có bất an” một hồi lời nói đem nàng khuyến ra thư phòng.

Kế hoạch thứ hai tuyên cáo thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12.

Qua giờ Mùi, những người khác ở Tống gia lục tục dậy, lại mang theo công cụ đi ra ngoài làm việc.

Tô Uyển nhân không có việc gì, đơn giản đem quần áo Tống Tử Hằng thay ra ôm đi giặt. Chỉ có hai kiện quần áo, Tô Uyển cũng lười chạy ra bờ sông, lại nói lúc này trời cũng nắng, lá dây nho dày đặc, đem giàn che đến kín không kê hờ, nàng múc nước an vị ở dưới giàn nho giặt quần áo, gió thổi qua còn cảm thấy từng trận mát lạnh, còn có trên đỉnh đầu tản ra mùi hương nho mê người.

Nghe nói qua gần tháng nữa, quả nho này liền có thể ăn, Tô Uyển không khỏi tâm sinh vui mừng, nàng là bị cái thế giới không có đồ ăn vặt, hoa quả cũng thiếu thốn này lẫn lộn đến sợ, đương nhiên cũng có chỗ lợi, giảm béo không hề là sự nghiệp của nàng —— Tô Uyển chỉ phải an ủi chính mình như vậy.

“Tam tẩu, giặt quần áo cho ca ta sao?” Tống Tiểu Muội ra tới, nhìn đến Tô Uyển không khỏi cười nói, “Tam ca thích sạch sẽ, nếu làm việc đồng áng mỗi ngày phải đổi hai bộ quần áo, muốn ta nói còn không bằng chỉ ở nhà đọc sách đâu, cũng không thiếu đôi tay này của hấn, không phải lẫn lộn người cho hấn giặt nhiều quần áo như vậy, cố tình không ai nói được hấn.”

“Thân là nam tử, chú ý chút đều không có việc gì, vai không thể gánh vác lại không được, cha mẹ huynh trưởng đều vất vả cần cù lao động, hấn tránh ở trong nhà hưởng phúc nào có thể được.” Tô Uyển đem sợi tóc rơi xuống đến trên mặt vén lên, không để ý nói, “Tiểu muội người về sau cũng mở to mắt nhìn cho rõ ràng, nam nhân không đảm đương vô luận như thế nào đều không thể muốn.”

Tô Uyển một phen nói cho hết lời, mới phản ứng kịp, trong lòng rung mình, nói lời này quá không phù hợp với nhân vật nàng đang diễn, không khỏi ngẩng đầu nhìn Tống Tiểu Muội liếc mắt một cái, chỉ thấy nàng ấy ánh mắt lập loè, gương mặt ửng đỏ, Tô Uyển lúc này mới yên lòng, tiểu cô nương then thùng, liền vô tâm tư cân nhắc lời nói kia của nàng, liền vội nói, “Cùng người nói gần đây, nhưng mà thật sự, cha mẹ mới luyện tiệc người định hôn sự sớm như vậy.”

“Tam tẩu tuy là muốn khen Tam ca, cũng không cần phải bố trí ta như vậy.” Tống Tiểu Muội mặt càng đỏ hơn, lại cũng không ngốc, “Tam ca nếu là nghe được người nói như vậy, chắc chắn vui vẻ.”

“Còn lâu, hấn nhất định cho rằng ta bị người già mạo.” Tô Uyển thoải mái hào phóng cười nói.

Tống Tiểu Muội nghĩ đến tính tình trước kia của tam tẩu nàng, thực tán đồng gật đầu, “Nếu không phải ta chính tai nghe, ta cũng không tin.”

“Này có cái gì, ở chung cùng người đọc sách lâu rồi, sẽ minh bạch chút đạo lý.” Tô Uyển ngẩng đầu nhìn Tống Tiểu Muội liếc mắt một cái, biểu tình rất là kiêu ngạo, “Tam tẩu người tư chất cũng không kém.”

Trước kia loại vẻ mặt này của tam tẩu khiến người không mừng, có thể là ở chung lâu rồi, lại hiểu biết tính tình nàng, Tống Tiểu Muội càng ngày càng cảm thấy loại tươi cười xinh đẹp này gần như hoá mất, không khỏi đi theo cười: “Dạ dạ, tam tẩu ta thiên phú dị bẩm.”

“Cái gì thiên phú dị bẩm, lại không phải luyện công.”

“Tam tẩu người nói cái gì chính là cái đó.” Tống Tiểu Muội tươi cười càng sâu, Tam Nữ lôi kéo Tam Oa từ bên ngoài trở về, khuôn mặt nhỏ phoi đến đỏ rực, đầy đầu đều là mồ hôi, Tống Tiểu Muội đem người giữ chặt, “Hai con khi, lại đi bên ngoài lẫn một thân mồ hôi trở về? Lại đây ta giúp các người lau lau.”

Tiểu bằng hữu ngoan ngoãn đứng ở trước mặt Tống Tiểu Muội, ngẩng khuôn mặt nhỏ, một bộ dáng chờ đợi lâm hạnh, Tô Uyển bỗng nhiên tâm niệm vừa động, bất động thanh sắc nói: “Tam Oa đều năm tuổi đi, cả ngày ở bên ngoài chơi, đừng đem tính tình chơi dã, tướng công có rảnh như thế nào không dạy hần nhận chữ?”

“Cũng sẽ dạy, nhưng Tam ca lại muốn niệm thư, còn phải phụ lục, có chút thời gian rảnh đều chép sách đối tiền, không có biện pháp dạy tốt Tam Oa.”

“Nếu Tam Oa cũng học nhận chữ, làm sao không đem sách cho hần xem?”

Tống Tiểu Muội nghiêm túc nói: “Kia nhưng không được, hần một cái tiểu nhân nhĩ, sao có thể đọc sách.”

Nghe hiểu cô cô cùng thăm thăm là đang nói chính mình, Tam Oa đã được lau khô mặt liền chạy đến trước mặt Tô Uyển ngồi xổm xuống, đôi mắt sáng long lanh nhìn nàng, Tô Uyển cười trêu hần: “Tam thúc người thật nhỏ mọn, có phải hay không, thư phòng đều khóa không cho người tiến, còn không cho đọc sách.”

“Ca ta cũng nói qua không có việc gì để cho Tam Oa nhìn xem sách, thư phòng hần có bút mực, muốn Tam Nữ cùng Tam Oa mỗi ngày viết mấy cái chữ to, hần trở về sẽ kiểm tra, nhưng là sách giấy thật quý giá a, đều là ca ta vất vả chép sách đối lấy, lộng hư một quyển còn không đau lòng chết người, cha mẹ mới không cho bọn họ hồ nháo.” Tống Tiểu Muội kiên nhẫn giải thích, “Ngày thường chỉ có nương ta mới có thể đi vào quét tước, người khác đều không cho chạm vào.”

Tống gia hần đem sách vở này đó của Tống Tử Hằng như mệnh căn mà nhìn, Tô Uyển chỉ có thể buông xuống kế hoạch trà trộn vào thư phòng, trong lòng đang mất mát, trong phòng truyền đến thanh âm của Tống nãi nãi: “Trời nắng nóng, Tiểu Muội người nấu chút canh đưa đi ngoài ruộng cho bọn hần giải nhiệt, thuận tiện làm chút thức ăn, sợ là đói bụng.”

Tống Tiểu Muội vang dội lên tiếng: “Vâng, ta đây liền đi làm.”

Tô Uyển phoi xong quần áo, đi theo vào phòng bếp: “Người tính toán làm cái gì?”

“Nấu một nồi chè đậu xanh, lại chưng chút khoai lang đỏ, năm rồi nướng ta đều làm như vậy.”

“Nói đến giải nhiệt, nước ô mai càng thích hợp chút đi.” Kỳ thật là nàng muốn ăn.

“Nước ô mai, đó là cái gì?”

Nước ô mai thịnh hành ở cổ đại, Tống Tiểu Muội cũng không biết? Tô Uyển hồ nghi nhìn nàng một cái, dường như không có việc gì cười nói: “Chính là dùng ô mai, son tra cùng cam thảo nấu với nước, nấu hai lần, thả đường là có thể ăn, bất quá để trong nước giếng ngâm trong chốc lát mang lên, vị sẽ càng tốt.”

“Năm trước cha ta lên núi hái không ít cam thảo mang về, nhưng là Tam ca nói cam thảo là thuốc, có thể khỏi ho hay gì đó, này cam thảo cũng có thể nấu canh sao?”

“Đúng là bỏ thêm cam thảo, mới có công hiệu giải nhiệt.”

“Nhưng. Không bệnh cũng có thể uống thuốc sao?”

“Không có việc gì, cam thảo còn có thể dưỡng dạ dày, bằng không người hỏi ca người.”

Đối với chuyện ăn uống, Tô Uyển là chuyên gia ở Tống gia không hơn không kém, Tống Tiểu Muội cũng không hoài nghi, gật đầu nói: “Ô mai cùng son tra còn có rất nhiều, không biết vì sao, năm nay son tra hái được đặc biệt chua, mọi người đều không thích ăn, cũng chỉ có Tam Nữ cùng Tam Oa ngày thường thật sự không vị, mới ăn một hai viên, có thể chua cả ngày đâu! Ta đây liền đi lấy tới.”

Nước giếng thực lạnh, nước ô mai đem ngâm ở trong nước giếng, không thể so sánh với tủ lạnh, nhưng cũng tốt hơn là không làm gì, mùa hè uống nước ô mai chua ngọt ngon miệng, Tô Uyển hạnh phúc muốn khóc, cũng vì chỉ số thông minh của chính mình mà cảm động, từ ngày cùng chương mừng Tống Tiểu Muội đánh hao quan hệ, sinh hoạt hạnh phúc mà nàng chờ mong càng ngày càng gần đâu!

Những người khác ở Tống gia cũng thực cảm động, Tống Tiểu Muội cùng hai cái Đại Nữ đem thức ăn tới trong đất, mới vừa mở cái nắp ra, Đại Oa Nhị Oa liền ném đồ vật chạy lại đây: “Tiểu cô, hôm nay làm cái gì? Thơm quá a.”

“Nước ô mai, đi kêu gia nãi tới ăn.”

Tổng Tiểu Muội thuận thực phân chén, những người khác cũng lục tục nghỉ ngơi tới, một đến mờ hôi đầy đầu, một bên quạt gió một bên uống một mồm to nước ô mai, tức khắc cảm giác cả người đều thoải mái, Nhị Oa ôm chén ngồi xỏm trước mặt Tổng Tiểu Muội, cười hi hi nói, “Tiểu cô, đây cũng là tam phẩm làm đi? Uống thật là ngon!”

Đại Oa phụ họa: “Từ khi tam phẩm lại đây, ta ăn thật ngon.”

“Ngon thì ngon, chính là quá phí đường.” Trương thị lưu luyến không rời buông chén, nàng cũng thích uống, bất quá nhìn hai nhi tử nói, “Quá ngọt, ta còn thừa nữa chén, huynh đệ các ngươi chia nhau đi.”

“Còn có rất nhiều đâu, bảo đảm đủ!” Tổng Tiểu Muội ngăn cản nàng, nói, “Cũng không cho quá nhiều đường, lúc nấu thả cam thảo, nguyên liệu có vị ngọt, hơn nữa son tra kia cũng không có người ăn, như vậy cũng không sợ lãng phí.”

Trương thị gật gù đầu, lúc này mới một lần nữa buông chén lên. Nói đến cam thảo, Tổng Tiểu Muội đi đến bên cạnh Tổng Tử Hằng hỏi, “Ca, không phải nói cam thảo là vị thuốc sao, tam tẩu nghe người ta nói ngày thường không bệnh cũng có thể ăn cam thảo, có phải thật hay không?”

Mảnh ruộng bên cạnh chính là hàng xóm của Tổng gia, Tài Phúc gia, Tài Phúc nương cùng Tổng mẫu quan hệ rất tốt, nghỉ ngơi liền hướng Tổng mẫu vẫy tay: “Nương Hữu Căn, lại đây chúng ta nói chuyện một lát.”

Tổng mẫu liền buông chén đi qua, ở dưới tán cây ngồi xuống, Tài Phúc nương mở miệng nói: “Nhà bà đây là làm cái gì, rất thơm a!”

“Dùng mơ chua cùng son tra nấu canh.”

“Mơ chua cùng son tra cũng có thể nấu canh uống? Tiểu Muội nhà bà thật là khéo tay a.”

“Nàng cũng chỉ là động thủ làm, chủ ý đều là tức phụ lão Tam ra.” Tổng mẫu lắc đầu cười nói, “Tần lộn mù quáng, đơn giản không có việc gì, đào cũng tùy các nàng đi.”

“Thật không ngờ, tức phụ Tử Hằng hiện giờ lại hiểu chuyện như vậy.” Tài Phúc nương nói, nhà bà ở cách vách Tổng gia, ngày ấy tức phụ lão Nhị cùng tân tức phụ kia cãi vã âm ỉ, bà ở nhà nghe được rõ ràng, đáy lòng rất là đồng tình nương Hữu Căn, nguyên liệu có cái nhị tức phụ miệng không buông tha người, tam tức phụ càng là đánh đá hỗn không tiếc chủ, về sau nhà hàng xóm chỉ sợ không yên, cũng bởi nương Hữu Căn quá hòa khí, mới bị hai cái tức phụ nháo đến trên đầu, nếu đổi lại là bà, liền cho các nàng một trận! Chỉ là không nghĩ tới, tức phụ lão Tam này đều nháo đến chạy về nhà mẹ đẻ, bây giờ trở về thế nhưng cũng không sinh sự? Tài Phúc nương nảy sinh tò mò.

“Ta lúc trước đã nói, tức phụ lão Tam chỉ là bị thông gia dương đến kiêu chút, cũng không có ý xấu, bà lại không tin.”

Tài Phúc nương gật đầu nói, không phải không có bội phục: “Hiện giờ ta là thật tin, vẫn là bà biết trị người.”

Tổng mẫu xua xua tay: “Ta cũng không có làm cái gì, vẫn là chính nàng thay đổi tính tình, nàng cũng không phải người không nói lí.”

“Nói cũng đúng, tức phụ Tử Hằng nhìn đáng vẻ thật sự thông tuệ, bộ dáng kia thật là tuấn nha, cùng với Tử Hằng liền thành cái gì..... giống như trong kịch hay nói, Kim Đồng Ngọc Nữ.” Tài Phúc nương cười nói, “Về sau sinh cho bà vài tôn tử đẹp như tiên đồng, bà liền chờ hưởng phúc đi!”

“Ta chờ đâu.” Tổng mẫu cũng cười, lại nói, “Muốn ta nói, trong mấy cái tức phụ, hiểu thuận nhất cũng là nàng, gần nhất không phải bận việc sao, sợ chúng ta ăn không ngon, có người bán hàng rong tới, lập tức liền sai Tam Nữ Tam Oa đi mua, sợ chúng ta không đồng ý, chờ người bán hàng rong đi xa mới trở về nói, còn nghĩ cách nhét tiền cho ta mua cá mua thịt.”

“Tức phụ hiểu thuận bà, bà liền thu đi, lại nói tức phụ bà cũng không thiếu chút tiền kia.”

“Nàng là không thiếu, nhưng ta không thể mang cả gia đình chiếm tiện nghi nàng, tình cảm mấy huynh đệ bọn họ rất tốt, cũng không phải là đạo lý này, bà nói có phải hay không?”

Tài Phúc nương gật đầu: “Bà nói đúng, còn phải xử lý sự việc công bằng.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13.

Lý thị lặng lẽ dựng lỗ tai, Tổng Tử Hằng thông thả ung dung uống xong canh, dùng khăn lau miệng, lúc này mới nói: “Cam thảo tính bình vị cam, có bổ tì ích khí, công hiệu thanh nhiệt giải độc, hằng ngày dùng để ăn cũng không lo ngại, chú ý đừng quá liều là được.”

Tổng Tiểu Muội lúc này mới yên tâm, vui rạo rức gật đầu: “Vậy thì thật tốt, ngày mai ta tiếp tục làm, Tam tẩu nói, hôm nay làm vội vàng, nếu có thể để ở

trong giếng ngâm một hai canh giờ, hương vị sẽ càng tốt.”

Tổng Tử Hằng nhướn mày: “Nước ô mai này ngâm qua ở trong nước giếng sao? Khó trách uống lên có chút lạnh.”

Tổng Tiểu Muội gật đầu, tiếp theo lại hỏi: “Huynh biết đây là thức ăn ở đâu không? Đồ vật ăn ngon như vậy, ta trước kia thế nhưng chưa từng nghe qua.”

“Trong huyện có bán, bắt quá dùng chính là dương mai, cũng không cho thêm sơn tra và cam thảo, hương vị rất cuộc kém một chút.”

“Đầu bếp nhà Tam tẩu thật lợi hại, tay nghề này đều có thể đi bên ngoài bày quán.”

Tổng Tử Hằng cười cười, không nói chuyện, trông mắt Lý thị vừa chuyển, giống như vô tình lại đây nói: “Đệ muội tính tình nhân từ, rất nhiều việc đều không để bụng, thế nhưng lại biết này đó, cũng thật kỳ lạ.”

Tổng Tiểu Muội không vui, nàng hiện giờ cùng Tam tẩu quan hệ tốt, Nhị tẩu ở trước mặt Tam ca nói Tam tẩu ở nhà cái gì cũng không làm, thật là quá phận, vì thế nói: “Lời này Nhị tẩu nói không đúng rồi, nhà mẹ đẻ Tam tẩu có đầu bếp, làm việc có nha hoàn, vốn là không có việc gì để làm.”

Lý thị bị không nhẹ không nặng nện một chút, trên mặt có chút không tốt, đơn giản nói trắng ra: “Ta chỉ là tò mò, đệ muội đều không làm việc nhà, làm sao sẽ biết nhiều như vậy.”

“Những cái thức ăn đó đều là đầu bếp nhà mẹ đẻ nàng dạy a, không hiếm lạ đi?” Tổng Tiểu Muội nhận định Nhị tẩu là cố tình sấm soi.

“Đầu bếp có bản lĩnh này, biết được nhiều như vậy, ở bên ngoài làm cái gì không tốt, lại phải đi làm đầu bếp cho nhà người ta?”

“Này.....” Tổng Tiểu Muội nhất thời nện lời, không khỏi nhìn về phía Tổng Tử Hằng, Tổng Tử Hằng hơi hơi mỉm cười nói: “Nhị tẩu nhiều lo lắng, Nhạc phụ năm đó vào nam ra bắc, kiến thức rộng lớn, nương tử mưa dầm thấm đất biết một vài, cũng là bình thường.”

“Ca người thật nói như vậy?” Tô Uyển ngẩng đầu nhìn Tổng Tiểu Muội.

“Ta cam đoan một chữ cũng không sai.” Tổng Tiểu Muội nói, “Sau đó Nhị tẩu liền không còn lời nào để nói, sắc mặt lúc ấy thật xinh đẹp.” Tổng Tiểu Muội nếu ở hiện đại, liền biết hành vi Nhị tẩu nàng xúi giục không thành ngược lại bị làm lo, kêu là “Vả mặt”.

Tô Uyển trên mặt cười, trong lòng lại có chút bồn chồn, Lý thị lời trong lời ngoài tuy có ý châm ngòi ly gián, nhưng cũng không phải sinh sự từ việc không đâu, Tổng Tử Hằng tâm cơ thâm trầm, bề ngoài thoát nhìn nhất phái tự nhiên, ai biết hẳn có nghi ngờ mình hay không? Cũng là nàng mấy ngày này sống quá dễ chịu, liền sơ suất.

Tô Uyển quyết định điệu thấp mấy ngày.

Buổi trưa, người Tổng gia xuống đất làm việc đều đã trở lại, rửa mặt rồi lục tục tới ngồi trước bàn, Nhị Oa quét mắt trên bàn, tức khắc có chút thất vọng: “Làm sao lại là vài món thức ăn này, Tam thẩm, đã vài ngày không có đổi mới món ăn!”

“Đổi mới nhưng thật ra không khó, chỉ sợ có người buông chén, quay lại liền bắt đầu bố trí người, ta mới không làm ‘chó cắn Lữ Đồng Tân’ đâu.” Tô Uyển tuy rằng ý có điều chỉ, ánh mắt lại không e dè nhìn về phía Lý thị.

Lý thị vốn là chột dạ, nghe được lời này của Tô Uyển lập tức đáp: “Người mắng ai là chó?”

Tô Uyển bùng chén ngồi xuống, nhìn cũng chưa nhìn liếc nàng một cái: “Ai chột dạ thì là người đó.”

Lý thị tính tình bạo, mở trừng hai mắt đôi tay chống nạnh, tư thế như thể chuẩn bị đại chiến một hồi, chỉ là sắc mặt Tống mẫu bất thiện liếc nàng một cái: “Sao lại thế này?”

Lý thị tức khắc tựa như bóng cao su bị xì hơi, khí thế xẹp lẹp, nàng ta không nói lời nào, Tô Uyển cũng bùng chén không nói lời nào, cảm xúc khó chịu lại biểu hiện thật sự rõ ràng, Tống mẫu nhìn về phía Lý thị: “Nhà Lão Nhị, người tới nói.”

“Ta, ta chính là lắm miệng nói hai câu thôi, đệ muội không cao hứng có thể trực tiếp nói với ta, làm sao có thể mắng ta chó cắn người?” Nói đến mặt sau, Lý thị cảm thấy tự tin đủ, ưỡn ngực nói, “Người một nhà như thế nào có thể nói loại lời nói này, ngày nào đó cha mẹ nếu là nói nàng vài câu, nàng có phải hay không cũng.....”

“Người câm miệng đi!” Tổng Hữu Phúc quát lên một tiếng lớn, nắm chặt tay, nếu không phải trước mặt người nhà, chỉ sợ liền vung tay tát một cái, “Là người cả ngày sinh sự, đệ muội thấy chúng ta vất vả, đôi mới làm ít thức ăn khao cả nhà, e ngại người chuyện gì?”

Tổng lão cha gọi lại nhi tử, “Trước mặt hài tử, người cũng ít nói vài câu.”

Lý thị vừa nghe, cảm thấy cha chồng là hướng về chính mình, tức khắc ngạnh cổ hướng Tống Hữu Phúc nói: “Ta bắt quá là nói hai câu, nàng trực tiếp mắng ta là chó, rốt cuộc ai có lý?”

Tô Uyển làm như ngại diễn không đủ xem, cười nhạo một tiếng, lười biếng nhìn Lý thị: “Ta cũng chưa nói, Nhị tẩu chính mình một hai phải ứng, sao có thể đổ tội cho ta.”

Tổng Từ Hằng bất động thanh sắc liếc Tô Uyển nhìn một cái, lại không nói chuyện, gấp một đĩa đồ ăn đặt vào trong chén nạng, làm như kêu nạng ngâm miệng lại. Tô Uyển quả nhiên liền không lên tiếng bắt đầu ăn cơm.

Làm Đại tẩu, Trương thị giữ chặt Lý thị lại: “Việc này xác thật là nguoi không đúng, Tam đệ muội suy nghĩ cho chúng ta, lộng chút thức ăn, nguoi làm sao có thể nói nạng? Bất quá đều là người một nhà, mau xin lỗi, Tam đệ muội cũng sẽ không để ý.” Trương thị âm thầm nghĩ nếu đổi lại là tính tình trước kia của Tam đệ muội, làm sao chỉ mắng ngoài miệng, trực tiếp về nhà mẹ đẻ hô người lại đây giáo huấn mới đúng. Nhị đệ muội thấy Tam đệ muội gần đây tính tình tốt hơn rất nhiều, liền coi người như hoa miêu đầu, quả không hiểu chuyện, hiện tại đã đến vấn đề có thể trách ai.

Tổng Hữu Phúc trừng mắt nhìn Lý thị liếc một cái: “Còn không xin lỗi đệ muội, nguoi muốn lăn trở về nhà mẹ đẻ hay sao?”

Phát hiện Nhị tẩu Tam tẩu có dấu hiệu cãi vã, Tổng Tiểu Muội nhanh chóng quyết định đem mấy hài tử, bao gồm Đại Oa Nhị Oa đều kêu vào phòng bếp, hiện tại đại sảnh liền chỉ có người lớn, trừ bỏ phu thê Tổng Hữu Phúc còn đứng bên ngoài, những người khác sớm đã ngồi trên bàn, vai chính trong màn cãi vã là Tô Uyển lại đang phi thường bình tĩnh ăn cơm, đúng là thái độ mặc kệ không liên quan mình, càng làm Lý thị cảm thấy đã chịu coi khinh, lời xin lỗi nói như thế nào cũng không nên lời.

Nhưng thật ra Tổng Từ Hằng nhẹ nhàng cười, nói: “Mắng chửi người là nương tử không đúng, bất quá Nhị tẩu cũng biết, nạng nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nói xong liền buông xuống, Nhị tẩu nghe một chút liền thôi, đừng để ở trong lòng, bị thương hòa khí người một nhà thật không tốt.”

Tô Uyển ở dưới ánh mắt Tổng Từ Hằng, không tình nguyện ngẩng đầu nhìn Lý thị liếc mắt một cái, nói: “Là ta nói chuyện quá phận, Nhị tẩu đừng để ý a.”

“Nếu không phải chính nạng sinh sự, đệ muội cũng không đến mức nói nạng.” Tổng Hữu Phúc biểu tình hòa hoãn rất nhiều, nhìn Lý thị nói, “Còn không xin lỗi.”

Có Tổng Từ Hằng cho bậc thang, Lý thị hạ mình dạo cũng không gian nan, nạng ta nghĩ thầm là Tô Uyển trước nhận sai, chính mình bắt quá là vì hòa khí một nhà mới chịu thua, cũng không mất mặt, chuẩn bị xong tâm lý, mới không tình nguyện xin lỗi. Đại sảnh an tĩnh lại, Tổng Tiểu Muội cũng mang theo mấy tiểu bối hồi đại sảnh ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Tổng mẫu kêu Tô Uyển đi trong phòng, đưa cho nạng một chuỗi tiền đồng, đại khái có mười mấy hai mươi cái, “Đừng để ý Nhị tẩu nguoi, muốn ăn cái gì, lấy tiền đi mua là được, về sau đồ ăn, vẫn là nguoi cùng Tiểu Muội quyết định đi.”

Trên mặt Tô Uyển tươi cười, lại muốn đem tiền đưa trở về: “Chỉ là quyết định món ăn thôi, nương cho ta tiền làm gì.”

“Tuy rằng không nhiều lắm, cắt khối thịt vẫn là đủ, cầm đi, sao có thể mỗi lần thêm đồ ăn đều lấy từ vốn riêng của nguoi.”

“Mới mấy cái tiền, nào đáng giá nương nhớ thương.”

“Nương biết nguoi là hảo hài tử, hiếu thuận cha mẹ, tâm nguoi ta lãnh, bất quá chúng ta lại không phân gia, nguoi vừa ra chính là cho toàn gia dùng.”

Tô Uyển xua tay, hình tượng ngốc đại tỷ thâm nhập nhân tâm: “Kia cũng không đáng giá mấy cái tiền, tướng công nói nhóm huynh trưởng cùng hần đi học là ăn khổ, ta cũng vô cùng cảm kích.”

Tổng mẫu vẫn kiên định như cũ: “Ta vốn không nên nói, nhưng đạo lý lon gao ân, gánh gao thù, nguoi cũng nên hiểu.”

Lý thị thấy bà mẫu kêu Tô Uyển vào nhà, cho rằng bà mẫu là cố kỵ mặt mũi Tô Uyển, mới lên mắng nạng, liền ở ngoài cửa chờ xem diễn, ai ngờ mười lăm phút sau Tô Uyển ra tới, trên mặt cũng không có cái gì không vui, trong tay lại còn cầm đồ vật, thấy nạng ta thì lập tức tàng vào cô tay áo, Lý thị tinh mắt thấy rõ là một chuỗi tiền đồng, về mặt vốn đang vui sướng khi người gặp họa, lập tức thay đổi, Tô Uyển còn hướng nạng ta mỉm cười, vì thế Lý thị biết nạng chính là có ý làm cho mình nhìn thấy, muốn khoe khoang bà đối nạng tốt, kích thích chính mình.

Lý thị trong lòng nghĩ tuyệt không thể cho nạng như nguyện, coi như không nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng, quay người vào phòng. Tuy là quyết định chủ ý, trong lòng vẫn có vài phần khó chịu, cha mẹ chồng thật sự thiên vị, với nhi tử thì thiên vị lão Tam, kia cũng không có biện pháp, lão Tam thông minh biết đọc sách, nhìn là cái có đại tiền đồ, nhưng đối nhóm tức phụ lại thiên vị nhà lão Đại, nạng ta vốn đã khó chịu, nhà lão Đại trừ bỏ sẽ nói vài lời hay, còn có gì dùng? Hiện tại ngay cả Tô thị vốn hỗn hào đều có thể được bọn họ coi trọng, trước nay không thấy nhà mình đâu!

Lý thị càng nghĩ càng giận, thời điểm đóng cửa dùng năm thành lực, ván cửa vang một tiếng lớn, đem Tam Oa đang ngủ say sợ tới mức khóc một tiếng, Tổng Hữu Phúc ngẩng đầu trừng: “Nguoi lại ra cái chuyện xấu gì!”

Lý thị bị trừng đến rưng rưng, mười thành khó chịu biến đi hơn phân nửa, thấy trượng phu đối chính mình không kiên nhẫn, cũng không dám miệt thị, thấy Đại Nữu cùng Nhị Nữu ngồi ở chỗ kia liền đi qua mắng: “Chơi chơi chơi, cả ngày chỉ biết chơi, lão nương bị người khi dễ cũng không thấy các nguoi hé răng!”

Đại Nữu Nhị Nữu tuy là Lý thị sinh ra, nhưng lại là Tổng Tiểu Muội một tay chăm sóc, tính tình cũng không giống nương các nạng, Đại Nữu là lão Đại trong nhóm nữ hài, bởi vì là nữ nhi, trước khi nương sinh Tam Oa chịu qua không ít nóng giận, tính tình nói là ôn nhu, kỳ thật có chút nhẫn nhục chịu đựng, Lý thị một mắng, nạng liền cúi đầu không dám lên tiếng, nhưng Nhị Nữu hoạt bát hơn, nhìn nương nạng nói: “Ai chọc nương tức giận?”

“Còn có thể là ai, còn không phải là Tam thâm tốt của các nguoi!”

Đại Nữu nhéo nhéo góc áo, do dự nói: “Tam thăm..... Tam thăm ngày thường đối chúng ta đều không tồi.....”

“Đúng vậy, Tam thăm thường xuyên lấy tiền cho chúng ta mua đồ ăn vặt đâu, thật tốt!”

Lý thị tức giận đến trợn trắng mắt: “Hai cái xúi quẩy các ngươi, mấy cái ăn liền thu mua được các ngươi, liền nương đều không nhận? Sớm biết như thế, sinh các ngươi còn không bằng sinh cái chày gỗ!”

“Cùng hài tử nói cái này làm gì?” Tổng Hữu Phúc trừng mắt nhìn Lý thị liếc một cái,

“Nói hài tử bị thu mua, về sau đệ muội mua cho hài tử cây trầm hoa cài đầu, ngươi đừng lấy mà dùng!”

“Ta đây không phải vì các nàng sao, các nàng tuổi còn nhỏ, sao có thể học những người đó trang điểm hoa hòe lộng lẫy, vừa thấy liền biết không phải người trong sạch.....” Lý thị khí thế yếu đi rất nhiều.

“Dưa xong chưa? Ngươi còn có ngủ hay không!” Tổng Hữu Phúc rống một tiếng, Lý thị hoàn toàn tiêu thanh, nhà Tổng lão Nhị an tĩnh trở lại.

Bên ngoài, Tô Uyển khiến cho Lý thị tức giận xong, ngẩng đầu liền nhìn thấy Tổng Tử Hằng đứng ở cửa phòng, cười như không cười nhìn mình, Tô Uyển trừng lớn đôi mắt, phi thường phôi hợp làm ra biểu tình thẹn thùng.

Tổng Tử Hằng:

Này phong cách biến đến quá nhanh, tựa như gió lốc.....

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14.

Tô Uyển dần dần cảm thấy nhàm chán, xuyên qua đến nơi này không di động không internet còn không thể đi dạo phố, thực sự là nhạt nhẽo, nếu như nàng xuyên qua đến gia đình phú quý, thì có thể làm tỳ hội, hoặc tham gia các loại yến hội, chưa lấy chồng cũng tốt, cùng bọn tỷ muội khuê mật không có việc gì làm liền tìm điểm biện pháp giết thời gian, chơi bài đầu địa chủ, nhưng cố tình xuyên qua đến ở nông thôn, dù cho chính nàng không cần làm việc, cũng khó tìm được người đồng dạng nhàn đến hoảng bởi nàng giết thời gian nhàm chán, kỳ thật còn không bằng làm một cái bán thổ cô nương, còn không có lớn liền cầm kim chi chơi, không thể nói thích hay ghét, nữ hồng là chuyện thường ngày, thời gian cũng liền không gian nan, cố tình nàng lại là thay đổi giữa chừng.

Lúc trước Tô Uyển đánh các loại chủ ý vào thư phòng của Tổng Tử Hằng, trừ bỏ muốn xác định phỏng đoán của mình đúng hay sai, cũng là nghĩ nhân bọn họ không chú ý dọn mấy quyển sách trở về phòng nhìn xem, tuy rằng nàng phải cố hết sức mới đọc hiểu được thể văn ngôn cùng chữ phồn thể, nhưng vẫn tốt hơn so với người hoàn toàn không biết gì cả ở thời đại này, thứ nhất là để giết thời gian, thứ hai, nếu nàng bất hạnh đoán trúng, Tổng Tử Hằng thật là Tổng Thân đại danh鼎鼎 trong lịch sử, nàng dù sao cũng phải sớm tính toán cho bản thân mình.

Đáng tiếc người Tổng gia coi thư phòng của Tổng Tử Hằng như mệnh căn tử mà nhìn, bình thường không cho người tới gần——theo như thái độ cẩn thận này của bọn họ, Tô Uyển biết một ngày kia cho dù mình có thể vào được thư phòng, cũng không thể dễ dàng động vào những cái sách đó, rốt cuộc nàng là nữ nhi thương hộ, một cái chữ to không biết, không có việc gì cầm sách xem là một sự kiện thực kinh khủng.

Nghĩ vậy, Tô Uyển không khỏi thở dài.

“Tam tẩu, sao lại thờ dài?” Tổng Tiểu Muội mới vừa dựa theo Tam tẩu nàng chỉ đạo, chưng ra một nồi bánh bột bắp mượt mà đáng yêu, hưng phấn cầm một cái bánh bột bắp còn nóng hừng hực thơm mùi bắp chạy tới, “Bánh bột bắp chưng tốt lắm, rất thơm, mau nếm thử có phải cái vị này hay không!”

Tô Uyển mới vừa nhận lấy, bên ngoài Tam Nữu Tam Oa đang chơi đùa nghe mùi hương liền vào trong viện.

“Tam thăm, thứ gì thơm như vậy?” Tam Oa ngẩng khuôn mặt nhỏ, không nháy mắt nhìn chăm chăm đồ vật trên tay Tô Uyển, theo phía sau nó là một chuỗi cái đuôi nhỏ, ánh mắt cùng thần thái giống hệt như nó.

Bánh bột bắp này là thức ăn mới mẻ, dùng bột ngô cùng bột mì mà Tam tẩu mang từ nhà mẹ đẻ để làm, nếu không phải Tam tẩu lên tiếng, ngày thường nàng nhưng luyến tiếc dùng, xem như thức ăn tinh quý, lại là cố ý làm cho người trong nhà làm việc no bụng, Tổng Tiểu Muội luyến tiếc chia cho mỗi hài tử một cái, vì thế xua xua tay: “Không có gì, các ngươi đi chơi đi.”

Đối mặt với mùi hương câu người, một đám hài tử ánh mắt tỏa sáng nhìn Tô Uyển, cái loại ánh mắt tựa như cún con nhìn chăm chăm cục xương, Tô Uyển thật đúng là ngượng ngùng làm bộ không thấy được, nàng trầm ngâm một lát, nói: “Các ngươi không có việc gì có phải hay không?”

Một đám hài tử nhất trí lắc đầu, Tô Uyển cười nói: “Vậy đi rửa tay, thăm cho các ngươi ăn ngon.”

Không cần người ta nói, Tam Nữ Tam Oa giống như tiểu chủ nhân, lãnh các bạn nhỏ đi đến bên cạnh giếng rửa tay, Tống Tiểu Muội muốn ngăn cản Tô Uyển: “Tam tẩu, này..... Hải tử nhiều, sợ là không đủ cho bọn chúng ăn.....”

“Không có việc gì.” Tô Uyển cầm bánh bột bắp trong tay đi vào phòng bếp, lại lấy thêm một cái, cắt thành từng khối nhỏ bằng nhau, lấy cái đĩa đựng, cười nói, “Như vậy không phải đủ ăn sao.”

Tống Tiểu Muội lúc này mới cười gật đầu: “Vốn dĩ Tam Nữ Tam Oa mỗi người một cái, hiện tại cắt ra chia, một đám người cũng là đủ.”

Tô Uyển câu môi: “Bọn nó cũng sẽ cao hứng đem đồ vật của mình chiêu đãi tiểu đồng bọn.”

Quả nhiên, cùng các bạn nhỏ chia phần ăn, Tam Nữ Tam Oa cũng không nghĩ chính mình có thể ăn càng nhiều, cao hứng phấn chấn cùng các bạn nhỏ đi ra ngoài chơi, Tống Tiểu Muội muốn gọi Đại Nữ cùng nàng xuống ruộng, Tô Uyển nhìn nhìn sắc trời, mặt trời sắp lặn, lúc này cũng không quá nắng, ngược lại còn có loại hương vị ẩm áp tươi mát, liền nói, “Đừng kêu Đại Nữ, ta đưa người đi.”

Tống Tiểu Muội cũng không nghĩ nhiều, cao hứng nói: “Tam tẩu còn không có xuống ruộng xem qua đi? Năm nay thu hoạch rất tốt, toàn bộ thôn cũng chỉ có hoa màu của nhà thôn trưởng tốt hơn của nhà chúng ta chút, nhưng cũng không hơn bao nhiêu, nương nói chờ thu hoạch xong, cho ta đi trần trên hạp chợ đâu!”

“Ta cũng chưa từng đi trần trên hạp chợ, đến lúc đó mang ta theo đi?”

“Được a, ta đây liền không kêu Nhị muội nhà lão thúc, nàng mỗi lần đều cọt cọt lui, cùng nàng đi trần trên, trở về đều đến giữa trưa.”

“Ừ, hai chúng ta đi thôi.”

Tô Uyển cùng Tống Tiểu Muội trò chuyện về hạp chợ trong trấn, bắt tri bắt giác liền đến bờ ruộng, ruộng đất ở Tống gia thôn trên cơ bản đều tập trung một khối tại đây, đúng vào thời điểm thu hoạch, mỗi hộ đều trên mặt đất bận việc, lúc này nhìn thấy Tống Tiểu Muội mang theo một nữ tử xinh đẹp hiếm thấy xách hạp đồ ăn lại đây, sôi nổi giương giọng hô: “Tiểu muội, đây là Tam tẩu nhà ngươi đi?”

“Tức phụ Tử Hằng lớn lên thật tốt, thoát nhìn như tranh vẽ giống nhau.”

“Còn không à, Tử Hằng về sau là muốn thi Trạng Nguyên làm đại quan, tức phụ hấn đâu phải người nào tùy tiện có thể làm.”

“Tức phụ Tử Hằng lớn lên vừa trắng vừa đẹp, khuôn mặt kia trắng như đậu hũ vậy, ta nếu là lão Tống gia, cũng luyến tiếc để cái tức phụ nũng nịu như vậy xuống đất làm việc a!”

Người nhà quê nhiệt tình chất phác, trêu ghẹo cũng không tránh Tô Uyển, ở trước mặt nàng một đám người ha ha ha cười to, Tô Uyển thuận buồm xuôi gió giả bộ tiểu tức phụ thẹn thùng, thấp đầu không nói lời nào, chỉ đi theo Tống Tiểu Muội bước về phía trước, còn Tống Tiểu Muội, đối mặt với một ít bà cô sáu bà quen biết, sẽ cười giải vây.

“Biết Tam tẩu ta là từ trong thành tới, da mặt mỏng, đừng cười người ta như vậy, ngày khác Tam tẩu ta lại ngượng ngùng ra cửa.” Nói xong liền quay đầu đối Tô Uyển nói, “Tam tẩu, đây là Tống lục thẩm, bên kia là Hải Sinh thẩm, bên cạnh nàng là Đại Ngu tẩu.”

Tô Uyển cũng không luống cuống, theo Tống Tiểu Muội giới thiệu chào hỏi mọi người, lại bị trêu ghẹo một phen, lúc này mới đi đến trước ruộng của Tống gia, người Tống gia từ rất xa đã nhìn thấy các nàng lại đây, lúc này đã ngừng công việc trên tay, ở bờ ruộng nghỉ ngơi, Tống Tử Hằng đi tới hai bước, từ trong tay Tô Uyển tiếp nhận hạp đồ ăn: “Sao lại tới đây?”

Tô Uyển cười tủm tỉm nói: “Tiểu Muội nói năm nay thu hoạch tốt, ta đến xem.”

Đã nhiều ngày sớm chiều ở chung, Tống Tử Hằng đối với Tô Uyển cũng đã không còn cái loại tùy thời rụt rè khách sáo, nghe lời này liền nhìn nàng liếc mắt một cái: “Nàng có thể nhìn ra cái gì? Xem hiếm lạ đi.”

Tô Uyển cười mà không nói, thấy mồ hôi trên trán hấn còn không có lau, tiện tay đưa khăn tới, như suy tư gì vừa quay đầu, liền thấy đại thẩm ngồi bên cạnh Tống mẫu, hai người đang nhìn nàng với ánh mắt sáng quắc. Loại ánh mắt nóng rực này, thân là mình mình Tô Uyển gặp qua không ít, nhưng nàng trực giác biết việc này không phải đơn giản như vậy.

Thấy nàng nhìn qua, Tống mẫu cười tủm tỉm nói: “Đây là Tài Phúc thẩm của ngươi, ở cách vách chúng ta.”

Tô Uyển ngoan ngoãn chào hỏi: “Tài Phúc thẩm hảo, hôm nay làm bánh bột bắp, chờ lát nữa ngài cũng lấy một cái đi.”

Tài Phúc thẩm xua tay: “Không cần, nhà của chúng ta cũng mau đưa đồ ăn lại đây.”

Tuy nói như vậy, thời điểm Tô Uyển đưa bánh bột bắp cùng nước ô mai cho Tống mẫu, vẫn cầm thêm một cái đưa cho Tài Phúc thẩm, “Vốn có ý làm nhiều chút, lại nói ngài ăn một cái còn có thể ăn nghèo nhà chúng ta được sao?”

Tài Phúc thẩm lúc này mới cầm, cười tủm tỉm nhìn bóng dáng Tô Uyển rồi đi, nói với Tống mẫu: “Vẫn là bà có phúc khí a, tức phụ này của bà vừa hiếu thuận vừa đại khí, người như vậy mới thích hạp với Tử Hằng.”

Tổng mẫu gật đầu, “Không phải ta khoe khoang, nhân phẩm hành sự của nhà lão Tam thật không có điểm gì chê trách, chỉ là có chút tính tình, do nhà mẹ đẻ nàng nương chiều ra, bất quá như vậy cũng tốt, có cái gì thì nói ra không phải để giải quyết sao, so với đặt ở trong lòng lúc nào cũng nhớ thương thì tốt hơn.”

“Bà nói đúng.” Tài Phúc thăm lại nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, cười nói, “Nhìn vợ chồng son cảm tình thật tốt a, về sau sinh cho bà một đám đại tôn tử béo trắng, phúc khí của bà còn ở phía sau đâu!”

Tô Uyển không đi xa, mơ hồ nghe được Tài Phúc thăm nói, xém chút trượt chân, Tổng Tử Hằng đứng lúc đuổi tay đỡ nàng: “Đường này không dễ đi, nàng cẩn thận chút.”

Cách đó không xa truyền đến tiếng cười vui vẻ của Tổng mẫu cùng Tài Phúc thăm, Tô Uyển lúc này là thật sự ngượng ngùng.

Chờ người Tổng gia ăn xong bữa trà chiều, trong tinh thần phấn chấn tiếp tục làm việc, Tô Uyển cùng Tổng Tiểu Muội thu dọn, lúc này mới mang theo hộp đồ ăn trở về. Thời điểm các nàng ra cửa ánh mặt trời đã phai nhạt, khi trở về hoàng hôn đã tây tà, ánh chiều tà kim sắc chiếu vào đồng ruộng, đẹp đến thuần túy lại đồ sộ.

Bước vào sân, quần áo mà buổi chiều Tô Uyển giặt cho Tổng Tử Hằng đã khô, nàng thu hồi vào phòng, Tổng Tiểu Muội ở bên ngoài nói: “Tàu từ một ngày giặt quần áo cho ca hai lần, không phiền toái sao? Có thể giặt cùng nhau a.”

Tô Uyển thả quần áo ra, lắc đầu nói: “Quần áo chàng mặc lúc làm việc chỉ có hai bộ này, vạn nhất không kịp khô, liền không có quần áo mặc.”

Tổng Tiểu Muội gật gù đầu, nghĩ nghĩ lại nói: “Chờ vội xong trận này, trời sẽ chuyển lạnh, chờ ca ta lần sau nghỉ phép về, phải đối y phục mùa thu, quần áo xuân thu huynh ấy có thể mặc không nhiều lắm, để ta làm xong việc trên tay, đi trên chọn mấy miếng vải cho ca ta làm đồ mới.”

Tô Uyển chớp chớp mắt, nàng biết Tổng Tiểu Muội nói lời này không có ý gì khác, trong lòng lại là vừa động, hơi hơi thấp đầu, làm ra một bộ u buồn: “Này..... Nguyên là trách nhiệm của ta là thê tử phải làm, lại muốn làm phiền tiểu muội.....”

“Không quan hệ, dù sao ta quen làm..... Ý ta là ngại đừng nghĩ quá nhiều, ta giúp người làm là được.....” Có lẽ là cảm thấy chính mình càng giải thích càng loạn, Tổng Tiểu Muội thanh âm càng ngày càng thấp, sợ chọc trúng thần kinh mẫn cảm của Tô Uyển, “Chúng ta đã sớm biết tàu từ ngại sẽ không làm này đó, nhà của chúng ta đều không ngại.....”

Tô Uyển tiếp tục u buồn: “Ta biết cha mẹ hiền lành, không ngại này đó, nhưng chung quy là ta tay vụng, không làm được thê tử tốt con dâu ngoan.....”

Tổng Tiểu Muội gấp đến độ không biết giải thích như thế nào, nữ hài giống như các nàng, nếu không biết may vá, không biết thêu thùa, nhà chồng sẽ không muốn, Tam tẩu trước kia ở nhà mẹ đẻ không ai để ý, hiện tại gả cho người, bắt đầu lo lắng cái này cũng không kỳ quái, chỉ là nàng không nên nhắc tới vấn đề này... Đang trong thế khó xử, nàng nghe được Tô Uyển sâu kín nói: “..... Ta cũng muốn tự tay vì tướng công làm kiện quần áo.....”

Tổng Tiểu Muội lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Không có việc gì, để ta dạy người đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 15.

Kê ăn không ngồi rồi Tô Uyển bắt đầu kiếp sống học tập. Nữ hồng, không hề nghi ngờ, là một kỹ năng sống. Tô Uyển ngày thường ngay cả nút thắt đều không biết làm, hiện tại muốn học làm quần áo, đó chính là một con đường dài miên man. Miệng đã đáp ứng phải làm một sư phó thật tốt, nhất định đem Tô Uyển dạy ra, Tổng Tiểu Muội sau khi biết được trình độ của nàng xong, cũng không nói gì, yên lặng tìm kiếm quần áo rách đến không thể lại rách hơn đưa cho Tô Uyển: “Tam tẩu, ngại trước học vá áo đi.”

Nếu cổ đại cũng có mạng xã hội, Tổng Tiểu Muội hiện tại nhất định đi post status, chỉ một câu ——die. Tổng Tiểu Muội vốn tin tưởng tràn đầy, nàng nghĩ ngay cả hai tiểu nha đầu Đại Nữ Nhị Nữ nàng đều có thể dạy được, thời điểm hai chị em mới vừa học kim chỉ kim còn không biết khâu, hiện tại quần áo trong nhà cơ hồ đều là hai đứa làm, mà Tam tẩu là một người trưởng thành, cho dù đúng như chính nàng nói “Không thông nữ hồng”, ngày thường ở nhà khâu cái nút thắt đánh cái mụn vá hằn là không nói chơi, nói như thế nào cũng muốn dễ dạy hơn chút so với tiểu hài tử.

Làm sao cũng không nghĩ được, Tam tẩu nàng nửa điểm không khiêm tốn, trình độ kia so Đại Nữ Nhị Nữ khi mới vừa học kim chỉ cũng không tốt hơn bao nhiêu, làm nàng khâu cái nút thắt, trước không để cập tới đường may như thế nào, ngón tay bị kim châm không dưới năm lần, Tổng Tiểu Muội ở bên cạnh nhìn đều muốn đau thay nàng.

Nhưng mà Tô Uyển rất có cảm giác thành tựu, nàng hiện tại có thể khâu nút thắt, về sau liền sẽ làm quần áo, rốt cuộc La Mã không phải một ngày kiến thành, cần từng bước một tới, cho nên Tổng Tiểu Muội cầm miếng vải rách cho nàng luyện tập, nàng cũng không ý kiến, hứng thú bùng bùng xe chỉ luôn kim, dựa theo Tổng lão sư phân phó, trước “Đặt nền móng”.

Chuyện cần Tô Uyển làm phi thường hữu hạn, quét tước vệ sinh, giặt vài bộ quần áo, thời điểm nấu cơm ở bên cạnh Tổng Tiểu Muội làm trợ thủ, thời

gian còn lại nàng đều nhàn đến hết hoảng, hiện tại một lòng một dạ đặt ở việc luyện nữ hồng, liền cũng không cảm thấy nhàm chán. Tô Uyên học không tính mau, nàng vốn không phải người khéo tay, đối với việc này cũng coi như không có nhiều hứng thú, mà nay bắt quá là cảm giác mới mẻ quấy phá, luyện được một ngày, đường may cũng chỉnh tề rất nhiều, tuy chưa được coi là tinh mịn, nhưng ít ra sẽ không lại chằm vào tay của mình.

Tổng Tiểu Muội rốt cuộc cũng yên tâm được một chút, nguyên có hai chuyện làm nàng lo lắng, một là Tam tẩu nàng bắt mất tiến độ học tập, mới vừa khâu kim liền nghỉ may y phục, hai là lo lắng cái tần suất đâm tay kia của nàng, sớm hay muộn sẽ bị thương, đến lúc đó chính mình là cái người “Xúi giục” nàng học kim chỉ, không thiếu được bị mắng một trận.

May mắn là chuyện nàng lo lắng đều sẽ không đã xảy ra.

Sau khi ăn xong, người Tổng gia dọn ghế dài ngồi ở trong viện nói chuyện phiếm hóng gió, đêm hè ánh trăng trong trẻo, không cần đốt đèn cũng có thể chiếu sáng trong phòng, mọi người cũng không cần vì tiết kiệm chút đèn dầu mà rửa mặt lên giường sớm, lại nói thời tiết nóng, sớm như vậy trở về phòng cũng thấy oi bức, không bằng người một nhà ở trong viện trò chuyện tới vui sướng.

Làm thực tốt một phần tử dung nạp Tổng gia, đối với loại hoạt động tập thể này Tô Uyên đương nhiên sẽ không vắng hợp, từ lần trước nghe nàng nói qua sau khi ăn xong không nên lập tức tắm rửa, Tổng Tử Hằng mỗi ngày cũng sẽ tiêu tốn nửa canh giờ bởi người nhà trong viện tán gẫu, hẳn là vua của bọn trẻ con, từ hai đứa cháu trai lớn đã coi như sức lao động trong nhà, cho tới Tam Nữ Tam Oa, đều thích vây quanh ở trước mặt hẳn nghe hẳn nói chuyện, hẳn từ nhỏ đã thích đọc sách, cũng không chỉ giới hạn với sách thánh hiền, mà các loại tạp thư, du ký đều xem, trong việc giảng giải lại hạ bút thành văn, dùng từ dễ hiểu mà hài hước, không đơn thuần chỉ là bọn nhóc choai choai, ngay cả Tô Uyên cũng nghe đến dần dần mê mẩn.

Tam Nữ cùng Tam Oa không an phận bỏ đến trên người Tổng Tử Hằng, Tổng Tử Hằng cũng không có dừng lại nói chuyện, mà mỗi tay ôm một đứa, đem hai hũng hài tử phân biệt đặt trên hai đùi, hài tử nông thôn không quá sạch sẽ, cả ngày ở bên ngoài chơi một thân bùn trở về, chỗ cổ tay áo thường dơ hề hề, không thiếu dính nước mũi cùng nước miếng, Tổng Tử Hằng có chút thói ở sạch, thế nhưng nửa đêm cũng không ngại, ôm bọn họ tiếp tục kể chuyện xưa.

Tô Uyên ở bên cạnh nhìn không nháy mắt.

Sau nửa canh giờ, Tổng Tử Hằng buông bọn nhóc xuống, đứng dậy đi múc nước tắm rửa, hẳn tắm rửa xong còn múc một xô nước cho Tô Uyên, Tổng gia dân cư nhiều, ban đầu là từng người ở trong phòng mình tắm rửa, nhưng hai đứa con trai của Tổng Hữu Phúc dần dần lớn lên, sau khi phân giường ngủ, trong phòng bọn họ liền không còn chỗ đặt chậu tắm, vì thế huynh đệ Tổng Hữu Căn nhân thời điểm nông nhàn dựng gian nhà ở hậu viện, làm thành phòng tắm, ngày thường cũng chỉ có một nhà Tổng Hữu Căn sẽ dùng nhà tắm này, những người khác vẫn là ở trong phòng mình tắm, bắt quá sau khi Tô Uyên lại đây, làm sao cũng không thể quen phòng ngủ dùng như phòng tắm, lý do thật ra đầy đủ, nàng sợ trong phòng nhiều hơi ẩm không tốt, người Tổng gia nghĩ rằng của hồi môn mà nàng mang tới là những rương tủ làm bằng gỗ tốt nhất, liền cũng lý giải. Hiện tại tuy là ngày mùa hè, cũng không sợ hơi ẩm, Tổng Tử Hằng lại cũng vẫn là tùy theo ý nàng.

Tô Uyên tắm rửa xong, trong viện người đều tan, nàng cũng trở về phòng, mà Tổng học bá đáng lẽ phải ở trong thư phòng khêu đèn đọc đêm, lại vẫn lưu lại ở trong phòng, hẳn đứng ở phía trước cửa sổ đưa lưng về phía Tô Uyên, không biết đang xem cái gì, chờ Tô Uyên đến gần mới phát hiện, trong tay hẳn cầm một khối vải rách, ánh trăng thanh huy, chiếu vào trên tay hắn, giống như mạ lên một tầng ngân huy, đẹp đến không gì sánh được. Tuy là Tô Uyên da mặt dày, lúc này cũng có chút cảm giác chột dạ, thật sự là miếng vải rách mà nàng luyện tập này, quá không xứng với khí chất cao lớn của Tổng Tử Hằng cùng tinh cảnh lúc này.

“Nương tử.” Tổng Tử Hằng hơi nghiêng đầu, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm Tô Uyên.

“Ừm. Tướng công hôm nay sao không đi thư phòng?”

Tổng Tử Hằng không thêm đề ý, buông miếng vải rách trong tay, đi về phía Tô Uyên: “Khi nãy vào nhà thấy miếng vải này trên bàn nên có chút tò mò, nương tử có thể giải thích nghi hoặc hay không?”

“Nữ hồng của ta không tốt, trước lấy miếng vải cũ luyện tập.”

“Nương tử nếu không thạo nữ hồng, không làm là được, cũng không quan trọng.”

“Ở nhà nhàm chán, không bằng làm thêu thùa may vá giết thời gian.”

“Như vậy cũng được nhưng, chỉ là nương tử có thời gian liền làm, chớ nên bởi vậy mà bị mệt.”

Tô Uyên hơi hơi gật đầu: “Vâng.”

Tổng Tử Hằng cũng cười nói: “Ta đây đi thư phòng, nương tử sớm chút nghỉ ngơi, không cần chờ ta.”

Tô Uyên gật đầu, làm theo phép dặn dò vài câu đứng thức quá muộn, liền nhìn theo hắn đẩy cửa rời đi. Tổng Tử Hằng vừa ra khỏi cửa, lại không vội hướng thư phòng đi, mà đứng ở cửa giữa đầu nhìn bóng đêm, một tiếng thở dài nhẹ nhàng từ trong lòng dâng lên, hẳn chợt nhớ tới lúc mới vừa thành thân ấy, chính mình cũng là như thế, có một thời gian liền ngốc tại thư phòng, nương tử đối việc này rất có phê bình kín đáo, hẳn khi đó chỉ làm như không biết, mà nay nàng như thế thành quen, thậm chí sẵn sàng tỉ mỉ, hẳn lại vô cớ cảm thấy mất mát.

Thở dài rốt cuộc từ trong lòng dật đến trong cổ họng, Tổng Tử Hằng hoàn hồn, áp xuống thở dài đồng thời nhẹ nhàng cười nhạo, có thời gian không ốm mà rên, còn không bằng xem thêm mấy quyển sách, nghĩ như vậy, hắn cất bước đi hướng thư phòng.

Tô Uyên nhìn Tống Tử Hằng khép cửa phòng lại, lúc này mới đem miếng vải cũ trên bàn thu hồi tới, một bên thu thập một bên thở dài, Tống Tử Hằng là vì dận dò nòng, mới chậm lại thời gian đọc sách, tuy rằng không đến mức vĩ đại, nhưng có thể chú ý tới cái chi tiết này, hơn nữa biểu đạt quan tâm, nếu ở hiện đại cũng coi như là nam nhân.

Nếu cái hảo nam nhân này sau khi phát đạt không vứt bỏ người vợ tào khang, cũng không tam thê tứ thiếp, như vậy qua cả đời cũng chưa chắc không thể.

Tô Uyên tiếp tục đi theo Tống Tiểu Muội học nữ hồng, Tống nải nải tinh mắt nhìn trời, nói: “Không sai biệt lắm nên làm cơm chiều đi thôi.”

“Vâng.” Tống Tiểu Muội cùng Tô Uyên buông đồ vật, đi đến phòng bếp. Ở chỗ này sinh sống vài tháng, việc Tô Uyên có thể giúp đỡ vẫn như cũ không nhiều lắm, chỉ rửa rau mà thôi, nàng lần trước xắt rau thiếu chút nữa cắt tới tay, lúc sau mặc kệ như thế nào cam đoan, Tống Tiểu Muội cũng đều không dám cho nàng chạm vào dao phay. Đồ ăn phải làm cho buổi tối không có nhiều như giữa trưa, hai món chính giữa trưa ăn còn thừa không ít, lại xào mấy chén rau xanh thì tốt rồi, hai người làm là đủ, không cần kêu Đại Nữu Nhị Nữu tới hỗ trợ.

Tô Uyên ở bên cạnh giống đem đồ ăn rửa sạch xong liền vào phòng bếp, Tống Tiểu Muội đã nhóm lửa bắc nồi, thấy nàng tiến vào, cười nói: “Ta phát hiện Tam ca hôm nay có chút kỳ quái đâu.”

“Nơi nào kỳ quái?”

“Thời điểm giữa trưa ăn cơm, ta nói với hần người học việc may vá, vì phải tự tay làm quần áo cho hần, Tam ca nghe xong biểu tình thực cô quái a, chẳng lẽ người không nói với hần việc này sao?”

“Sẽ không a, hần chỉ biết ta đang học kim chỉ.” Tô Uyên nhướn mày, lại hỏi, “Hần lúc ấy là cái biểu tình gì?”

Tống Tiểu Muội ngừng động tác trong tay, nghiêm túc nghĩ nghĩ, lắc đầu: “Khó mà nói, hình như là sững sốt một chút, sau đó ánh mắt tỏa sáng, một câu chưa nói liền rời khỏi, cũng không biết suy nghĩ cái gì.”

Tô Uyên tưởng tượng không ra Tống Tử Hằng làm biểu tình bộ dáng này đó, cũng lắc đầu nói: “Phòng chừng là nghĩ tới chuyện khác đi, người đọc sách luôn có chút khác thường.”

Tống Tiểu Muội trầm chấp nhận: “Ca ta liền chữ viết hình thù kỳ quái đều nhận được, chúng ta xem không hiểu cũng bình thường.”

Bất quá Tống Tiểu Muội nói chớ ngáp phải ruồi lại nhắc nhở Tô Uyên, nàng muốn làm ra một bộ quần áo còn không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào, nhưng là có chút phúc lợi vẫn là có thể trước tiên lãnh. Vì thế hôm nay buổi tối, Tống Tử Hằng theo thường lệ ở thư phòng đọc sách, Tô Uyên lại gõ cửa mà vào, gió gió lên mảnh vải trong tay: “Thời gian còn sớm, ta muốn làm chút thêu thùa may vá, không biết tướng công có thể dời bước đến phòng ngủ được không? Trong phòng cũng có bàn ghế, cũng không gây trở ngại tướng công đọc sách.”

Tống Tử Hằng buông sách, khoe miệng đã ngậm mẫn ý cười, “Trở về phòng đọc sách cũng được nhưng, chỉ là đèn dầu tối tăm, nương tử ban đêm làm nhiều kim chỉ, với hai mắt có hại.”

“Tướng công hàng năm dưới đèn đọc sách cũng vậy, ta chỉ thỉnh thoảng mới may vá ban đêm, nghĩ đến hần là không ngại.”

Tống Tử Hằng thật sâu nhìn Tô Uyên liếc mắt một cái, không biết vì sao thế nhưng không có kiên trì, lại nói: “Nương tử nhớ kỹ nàng nói thỉnh thoảng mới làm là được.”

Tô Uyên nguyên tưởng rằng thuyết phục hần phải mất chút ít công phu, làm tốt tâm lý chuẩn bị trường kỳ kháng chiến, không ngờ mới vài câu đã được hần tán đồng, theo bản năng gật đầu, liền thấy hần đứng lên, ánh đèn chiếu xuống càng hiện rõ trường thân ngọc lập: “Nương tử chờ một chút.”

Hai phút sau, Tống Tử Hằng kẹp sách dưới nách, bưng đèn dầu lên, đóng cửa lại xong, cầm tay Tô Uyên, trợn địa đọc sách chuyển dời đến phòng ngủ, Tô Uyên phía trước làm ghế dựa cùng “Sô pha” phát huy công dụng, Tống Tử Hằng ở trước bàn ghế ngồi xuống, nàng liền ngồi ở “Sô pha” bên cạnh, dựa lưng vào tấm ván gỗ còn tính lạnh, cõi gậy đem chân rúc vào trong quần áo. Đèn dầu cùng ánh trăng ngoài cửa sổ, đảo có vài phản sáng ngời. Tống Tử Hằng quay đầu lại, nhìn thấy Tô Uyên rúc thành một đoàn giống như mèo nhỏ, nhin không được cười, “Nàng thật là biết hưởng thụ.”

Tô Uyên chỉ là cười cười, không lên tiếng. Nàng dựa vào sô pha, đối với người ở thời này xem ra bất quá là chiếc ghế dựa tương đối dài mà thôi, ngẫu nhiên có thể coi như giường mà dùng, Tô Uyên có chút tiếc nuối mùa hè quá nóng, chờ thời tiết chuyển lạnh, nàng liền tìm Tống Tiểu Muội hỗ trợ làm mấy cái nệm ghế đơn giản, bên trong nhét bông đặt ở trên sô pha, vậy mới kêu là thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16.

Tô Uyên chỉ là tâm niệm nhất thời, không ngờ Tống Tử Hằng lại thích ở trong phòng ngủ đọc sách. Vì có thể để hân an tĩnh đọc sách, Tống gia cố ý chọn một gian phòng hướng ra hậu viện làm thư phòng, hậu viện của Tống gia là vườn rau, phía sau đó chính là rừng thông, ngày thường bọn nhỏ đều không chơi ở hậu viện, nên xác thật là an tĩnh, nhưng dù sao cũng không thể so được với phòng ngủ của bọn họ.

Phòng ngủ của Tống Tử Hằng, là gian sương phòng lấy ánh sáng tốt nhất trong nhà, tuy rằng hàng năm hân ở thư viện, không mấy khi ở nhà, người cả nhà vẫn là quen đem những thứ tốt nhất cho hân, ai đều ngăn không được. Cũng vì nguyên nhân không mấy khi ở nhà, Tống Tử Hằng cũng không cố ý bố trí phòng ở, hân một đại nam nhân cũng không chú ý này đó, người Tống gia chỉ nói hân thích đơn giản gọn gàng, nhưng từ khi nguyên chủ gả lại đây, trong phòng ngoại trừ giường cùng một cái tủ chứa đồ, tất cả những thứ khác đều là của hồi môn của nàng.

Trong phòng của mình nhưng lại nhét đầy đồ vật không phải của mình, Tống Tử Hằng càng chỉ coi đây là chỗ để ngủ, ngoại trừ buổi tối, bình thường cũng không chịu bước vào.

Mà nay Tô Uyên đem phòng ở thu thập rất khá, nàng nhân rồi không có việc gì làm, có đôi khi kéo theo Tống Tiểu Muội, Tống Tiểu Muội không rảnh lại kêu Đại Nữu Nhị Nữu, mất một hai tháng cải tạo và bố trí, trong phòng liền thay đổi bộ dáng. Giường gỗ khắc hoa cổ xưa, màn lụa tầng tầng lớp lớp, gia cụ tinh xảo, đánh thức tâm tình yêu nghệ thuật của Tô Uyên, nàng nhiệt tình bố trí phòng ở, nào là rèm châu đầu giường, nào là chuông gió bên cửa sổ, đều do nàng tự tay chế tác, chờ làm xong mùa vụ này, nàng tính toán mân mê chút thủ công mỹ nghệ, không mong làm ra sự nghiệp lớn, chỉ cần vui vẻ là được.

Tô Uyên có thẩm mỹ quan của chính mình, vừa hay Tống Tử Hằng cũng không cổ hủ, người khác thấy phòng ở này còn muốn ngạc nhiên một chút, hân chỉ nhìn liếc mắt một cái liền tươi cười khen nàng: “Nuông tử thật biết hưởng thụ.” Hiện giờ hân thử qua mới biết được, lúc trước vốn chỉ cho là nàng “biết hưởng thụ”, thêm một chữ “thật” mới tính là thỏa đáng. Trên bàn bày một chậu hoa lan vừa lúc nở rộ, tản ra mùi hương thoang thoang, trên cửa sổ treo một tầng sa, mở cửa sổ cũng không sợ muỗi bay vào nhà, hơn nữa gió đêm từ từ thổi tới, mát mẻ thoải mái, chuông gió theo làn gió thanh thủy rung động, cũng không ồn ào, ngược lại càng có thể nâng cao tinh thần tỉnh táo, Tống Tử Hằng ở trong phòng ngủ xem sách một hồi, lúc sau không bao giờ chịu về thư phòng nữa. Hân thực hâm mộ Tô Uyên nhân hạ thoải mái, trong lòng cũng không khỏi xem trọng thê tử mới cưới. Sinh hoạt của thê tử khi còn ở nhà mẹ đẻ so với Tống gia bọn họ, tuy nói không cách biệt như trời với đất, nhưng cũng kém rất nhiều, không phải ai tự nhiên bước vào hoàn cảnh mới, đều có thể giống nàng, thích ứng trong mọi tình cảnh.

Hành động của Tống Tử Hằng, đối Tô Uyên mà nói, xem như vui mừng ngoài ý muốn, bắt quá có người vui, tự nhiên liền có người buồn, Tống mẫu thật là có chút lo lắng. Lúc trước con thứ ba cùng tức phụ không thân cận, bà cũng sầu, hiện tại khó khăn lắm tiểu phu thê mới trở nên thân mật, nhưng quá mức thân mật bà lại lo lắng, nhi tử sang năm còn muốn thi viện, hiện giờ cả ngày cả đêm, rảnh rỗi liền cùng con dâu ở trong phòng, thật có thể đọc sách tốt sao?

Nhưng bọn họ tân hôn yên nhĩ, Tống mẫu cũng không tiện nói nhiều, chỉ có thể kiềm chế xuống, biết đâu chỉ là nhất thời thân cận, qua mấy ngày liền thôi. Nhưng mà làm sao đã qua mấy ngày, Tống Tử Hằng cũng không có tính toán về lại thư phòng, trừ bỏ Tống nãi nãi một lòng chờ ôm tăng tôn cả ngày vui tươi hơn hử, những người khác ở Tống gia ngược lại bắt đầu đứng ngồi không yên.

Thời điểm máu chó, Tống mẫu đành phải lên tiếng: “Tử Hằng à, nuông thấy người đã nhiều ngày đều ở trong phòng đọc sách, có phải có chút không tiện?”

“Không sao ạ, bàn trong nội thất vừa lúc hướng cửa sổ, ánh sáng rất tốt.”

Thấy nhi tử thần thái tự nhiên, Tống mẫu dùng một chút, nhỏ giọng nhắc nhở: “Vậy tức phụ người …… Cũng không có gây trở ngại?”

“Nhi tử xem sách của nhi tử, nàng làm kim chỉ của nàng, này có gì gây trở ngại ……”

Tống Tử Hằng bật cười, giải thích đến một nửa bỗng nhiên bùng tình đại ngộ, lúc này mới nghiêm mặt nói, “Kỳ thật là cửa sổ trong nội thất treo màn lụa, làm muỗi không vào được nhà, lại có thể mở cửa sổ đón gió, so với thư phòng thì mát mẻ thoải mái rất nhiều, học tập lên cũng có thể làm ít công to, huông hồ nuông tử hiện nay một lòng theo thừa may vá, so với ta còn an tĩnh hơn, như thế mới có thể trường an không có việc gì.”

Tống mẫu lúc này mới yên lòng, bà vốn là không muốn làm con dâu xấu hổ, lúc này mới kéo nhi tử đơn độc nói chuyện này, hiện giờ cảm thấy có chút may mắn không nói trước mặt nàng, con dâu này tâm là tốt, chính là tính tình lại không tốt lắm, nhất không chịu nổi ủy khuất. Vào cửa tới nay phát tác quá hai lần, một hồi là Nhị tẩu nàng khiến nàng tức giận, nàng liền dứt khoát chạy về nhà mẹ đẻ, hồi thứ hai vẫn là Nhị tẩu nàng nói nàng vài câu nhân thoại, nàng chỉ kém một chút không chỉ thẳng mặt mắng nàng kia là cẩu, tính tình này xem như cương liệt, trừ bỏ nhi tử, ai nói cũng không được, bà tuy là mẹ chồng, nếu là nói oan cho nàng cũng sợ là không tốt, lần hiếu lễ này nếu bị nàng biết, còn không biết muốn nháo thế nào —— Tống mẫu là nữ nhân, nhất thờ phụng chính là “Gia hòa vạn sự hưng”, có thể bớt một chuyện là bớt một chuyện.

Nghĩ vậy, Tống mẫu không khỏi lộ ra ý cười: “Xem ra tức phụ người cũng không phải ở trong phòng nghịch ngợm linh tinh ra những cái đó, vẫn là có vài phần tác dụng.”

Tống Tử Hằng gật gật đầu, Tống mẫu lại nói: “Nhưng mà rốt cuộc người vẫn phải lấy việc đọc sách làm trọng, nếu treo màn lụa hữu dụng, ta đây liền treo ở thư phòng cho người, người cũng đỡ phải ở rịt trong phòng ngủ.”

“Mấy ngày nữa ta liền hồi thư viện, chờ lần sau trở về đã là vào thu, căn bản không dùng được, chỉ bằng mấy cái phòng ở của cha mẹ đều treo lên, cũng đỡ phải ban đêm oi bức.”

Tống mẫu không chịu, còn muốn nói cái gì, Tống Tử Hằng lại ngăn cản bà: “Coi như nhi tử hiếu kính ngài đi.”

Tống mẫu lúc này mới tính toán, phát hiện nhi tử nói đích xác không sai, bà thầm nghĩ ban ngày nhi tử bận việc nhà nông, ban đêm còn muốn xem sách,

cũng không biết thân thể có chịu nổi không, ở trong phòng có con dâu nhìn, đảo có thể làm hấn chú ý nghỉ ngơi, dù sao kỳ nghỉ cũng không còn mấy ngày, chỉ bằng để hấn thả lỏng cho tốt. Tâm tư chuyển tới lúc sau, Tống mẫu cảm giác đây là chuyện tốt, tự nhiên không hề kiên trì, ngược lại nghĩ tới một việc khác: “Đừng rồi, trước khi người hồi thư viện, có phải nên bồi tức phụ người đi thăm thông gia không?”

Tống Tử Hằng vốn muốn cùng nương hấn thương lượng việc này, lúc này trong mắt lại lộ ra bùng tinh: “Vẫn là nương nghĩ đến chu toàn, ta cũng không chú ý cái này.”

“Còn không phải sao, người tuy đọc sách giỏi, nhưng những việc này còn phải học mẹ người.” Tống mẫu cười, đừng nhìn nhi tử của bà đọc sách giỏi, nhiều chủ ý, ở nhà vẫn là nghe lời bà cùng cha hấn nhất. Lúc ban đầu cưới con dâu này, hấn nguyên là không muốn, vẫn là vì cha hấn mà găt đầu, hiện giờ tiểu phu thê tuy hòa thuận, lại cũng cang cậy vào bà. Tống mẫu tự hào nhất là ba nhi tử đều rất hiếu thuận, người ta nói cưới tức phụ liền quên nương, nhưng áp đến trên người mấy đứa con trai của bà một chút đều không linh nghiệm. Tống mẫu cao hứng, giọng điệu cũng càng thêm nhẹ nhàng, “Năm nay trong nhà thu hoạch tốt, khi đi người mang chút lương thực, lại thêm mười cân đậu phộng, tuy không đáng giá gì, rốt cuộc là một phen tâm ý của chúng ta, nếu thông gia khăng khăng giữ lại, các người ở một đêm cũng không sao.”

Tống Tử Hằng găt đầu: “Theo như nương an bài ạ, nhưng mà Nhạc phụ hình như thích rượu ngon.”

Tống mẫu suy nghĩ một chút, liền nói: “Nhà Lưu đại nương nhiều đời ủ rượu, tay nghề không thể chê, chúng ta cũng không cần đi tầu lâu trấn trên mua rượu, trong nhà bà ấy hấn tồn không ít rượu ngon, Tài Phúc thăm cùng bà ấy quan hệ tốt, ngày khác ta thỉnh bà đi một chuyến, xem có thể mua một vò rượu lâu năm hay không.”

“Vây làm phiền nương.”

Lại qua năm ngày, lương thực trong đất của Tống gia cũng gần thu hoạch xong, Tống Tử Hằng lúc này mới nói cho Tô Uyển ngày hôm sau sẽ bồi nàng về nhà mẹ đẻ. Tô Uyển hiện giờ cũng không sợ hãi, rốt cuộc mấy tháng không gặp, có thể khiến cho phu thê Tô lão cha cho rằng nữ nhi của bọn họ sau khi rời cha mẹ liền trở nên hiểu chuyện, huống hồ có Tống Tử Hằng bên cạnh, nghĩ đến nàng cũng không có bao nhiêu cơ hội cùng người Tô gia đơn độc ở chung, đã là như vậy, liền càng không sợ bị nhìn ra cái gì.

Tài Phúc gia ở cách vách Tống gia thu hoạch xong sớm hai ngày so với bọn hấn, Tài Phúc nương nghe được Tống mẫu giao phó, vỗ ngực cam đoan sẽ làm tốt, quả nhiên qua một ngày, bà ôm một vò rượu vào sân Tống gia. Ngày đó xuất phát về nhà mẹ đẻ, Tô Uyển thấy Tống Tử Hằng chất đồ vật lên xe, trong đó liền có vò rượu này, ban đầu nàng chỉ cảm thấy quen mắt, về sau nhớ ra, không khỏi cười nói: “Hôm trước thấy Tài Phúc thăm ôm vò rượu tiến vào, nương cao hứng thành cái dạng gì, ta còn tưởng rằng là cha thích uống, hạ quyết tâm muốn tìm mấy vò rượu ngon hiếu kính người, lại không ngờ là cho cha ta.”

Tống Hữu Căn Tống Hữu Phúc cũng ở bên giúp đỡ đệ đệ dọn đồ vật, nghe được Tô Uyển nói, thuận miệng tiếp một câu: “Không cần đâu, cha không uống rượu, chúng ta đều không uống rượu.”

Tống lão cha bình thường không cùng mấy con dâu nói chuyện, lúc này lại nói: “Người cũng đừng mua này đó, tiền lưu trữ bản thân dùng, trong nhà cái gì cũng không thiếu.”

“Biết cha mẹ không thiếu cái gì, hiếu kính cha mẹ lại là tâm ý của chúng ta.”

Trương thị trêu ghẹo nói: “Nhìn xem, Tam đệ muội cùng tiểu thúc ở cùng nhau lâu ngày, nói chuyện đều văn vẻ, chúng ta là học không tới, rốt cuộc giống bọn họ nói, đây mới là trời sinh một đôi đi!”

Từ khi Tống Tử Hằng ôm sách đem phòng ngủ làm thư phòng, số lần nàng bị trêu ghẹo liền tăng gấp bội, không chỉ là Trương thị, đã nhiều ngày người trong thôn cũng lục tục thu hoạch xong, nhàn rồi đi chơi các nhà khác, mỗi người tới Tống gia ngồi đều thích trêu đùa nàng, nhưng nói đến nói đi cũng chỉ vài câu như vậy, Tô Uyển rất muốn thỉnh các nàng thay đổi đa dạng tới, nhưng làm tiểu tức phụ đủ tư cách, lại không thể không thấp đầu giả bộ mặt đỏ tai hồng.

Thấy Tô Uyển phối hợp ngưng ngừng, người trêu ghẹo có cảm giác thành tựu, người xem náo nhiệt cũng thấy thú vị, còn có hai hùng hài tử không chịu cô đơn xem náo nhiệt.

“Nương, Tam thăm vì sao cúi đầu không nói lời nào ạ?”

“Đại bá nương, Tam thăm vì sao đỏ mặt ạ?”

Nghe lời này mọi người đều thoải mái cười, người một nhà không khí thoát nhìn rất là hòa hợp, chỉ có Lý thị không quá hài hòa, một khuôn mặt cau có, miệng đều mím lại. Nàng ta đứng ở phía sau mọi người, nhìn không được “Phi” một tiếng, thăm nghĩ tam đệ muội đương nhiên không nói, vì trong lòng nàng ấy còn không biết đang vui như thế đâu, ra cửa mới mấy tháng, nhà chồng chẳng những cho phép về nhà mẹ đẻ, còn tặng theo một xe đồ vật, dường như sợ người khác không biết nhà bọn họ thật vừa lòng con dâu mới này đi, đừng nói ở Tống gia, chính là toàn bộ Tống gia thôn cũng là không có ai như vậy, chính mình lúc mới vừa vào cửa sao không thấy người nhà chồng thân thiết như vậy?

Sau khi Tống Tử Hằng cùng Tô Uyển ra cửa, người trong viện cũng tan đi, tuy rằng thu hoạch xong lương thực, nhưng cũng có không ít việc phải làm. Lý thị nhân lúc mọi người không chú ý, kéo Trương thị thấp giọng oán giận: “Cha mẹ cũng quá bất công, đệ muội còn không phải chỉ là về thăm nhà mẹ đẻ, làm sao lại đem hơn phân nửa cái nhà đều dọn qua?”

Trương thị tuy cũng hâm mộ Tô Uyển ở trong nhóm con dâu Tống gia được đãi ngộ đặc biệt, nhưng cũng còn lý trí, biết chính mình vô pháp cùng Tô Uyển so đo, rốt cuộc nàng có cha là ân nhân cứu tánh mạng cha chồng, các nàng đời này là không thể so tới, vì thế nói: “Đều là chính nhà mình trồng,

cũng không đáng giá gì, huống hồ cha mẹ của đệ muội ra tay hào phóng, lần trước đồ vật nàng mang đến còn nhiều hơn thế này không biết bao nhiêu lần, lần này trở về không chừng lại mang về cái gì đó, người cũng đừng so đo nữa.”

“Nhà mẹ đẻ có nhiều tiền thì làm sao, có tiền liền là cao nhân nhất đẳng sao?”

Trương thị không nói chuyện nữa, nhận lấy việc cho heo ăn liền hướng chuồng heo đi, nàng tuy rằng không mừng Tam đệ muội, lại càng không thích tính tình Nhị đệ muội, thức ăn dụng cụ mà Tam đệ muội mang về từ nhà mẹ đẻ, nàng ta là lấy nhiều nhất, thật chưa thấy qua người nào mặt dày như vậy. Bất quá nàng cũng biết Lý thị chỉ là mồm miệng lợi hại chút, nhưng lần trước bị thu thập một trận, hiện tại cũng chỉ dám nói nói sau lưng, cũng không dám trực tiếp đắc tội Tam đệ muội, không cần để ý nàng ta là được.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 17

Thời tiết khô nóng, nương tử nhà mình lại yêu cái đẹp, khi mặt trời gay gắt thì tuyệt không chịu ra cửa một bước, lần này đi nhạc gia đường xa xa xôi, Tổng Từ Hằng thăm tính toán, liền hạ quyết tâm sáng sớm lên đường.

Vì thế hôm nay Tô Uyển trong lúc ngủ mơ thì bị đánh thức. Cụ thể có bao nhiêu sớm ư? Chính là khi nàng mặc tốt y phục, lúc đến trong viện rửa mặt, vừa ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy vầng trăng tròn nửa trong suốt ở phía chân trời, khi đó Tô Uyển còn tưởng rằng là buổi tối, sau lại nghĩ nghĩ, phỏng chừng đại khái chính là rạng sáng khoảng 5 giờ, sớm như vậy đem người kêu lên, cũng là muốn phát rồ.

Nhưng việc này Tô Uyển không quyền lên tiếng, đánh xe lại không phải là nàng.

Tô Uyển dựa lưng vào một sọt đậu phộng, Tổng Từ Hằng cố ý dùng dây thừng cố định hai bên trái phải để cho nàng dựa lưng, nói là trên đường nàng có thể an tâm nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng Tô Uyển làm sao ngủ được.

Tổng Từ Hằng tự mình đánh xe bò, lôi kéo Tô Uyển lắc lư ra khỏi Tổng gia thôn, Tô Uyển nhìn hán ngồi đến thẳng tắp sống lưng, mặc áo xanh, bả vai có vẻ phong lưu lại đơn bạc, nghĩ thầm thật nên làm các muội tử ở đời sau cả ngày ở trên mạng là hết tiêu thịt tươi nhìn xem chân chính cái gì kêu là mặc quần áo nhìn gây thoát ý lại có thịt. Tô Uyển chợt liếc mắt một cái nhìn Tổng Từ Hằng, vốn cho rằng hán chính là thư sinh hư nhược phong thần tuấn lãng, điển hình của cái loại gánh không gánh nổi, xách không xách nổi, không nghĩ rằng hán sinh trưởng từ nhà nông, từ nhỏ chính là nhân vật thần đồng, người trong thôn coi trọng, cha mẹ huynh đệ cưng chiều, cũng không biến thành thiên tài mất cao hơn đỉnh, chẳng những học hành lợi hại, việc nhà nông cũng có thể làm, lại biết kể chuyện xưa, còn biết thiết kế tiểu viện, Tô Uyển về sau mới biết được không chỉ có là bàn đu dây, mà cả tiểu viện nông gia sinh cơ dạt dào này của Tổng gia, cũng là chiếu theo Tổng Từ Hằng quy hoạch bố trí, có thể thấy được người này vẫn là có chút sinh hoạt tình thú, không nghĩ tới hán ngay cả xe bò đều biết đánh, phóng tới hiện đại tuyệt đối là đại biểu nam thần nội ngoại kiêm tu* a!

*nội ngoại kiêm tu: ý là thanh niên giỏi việc nước đảm việc nhà ☐

Có đôi khi Tô Uyển cảm thấy vị tiện nghi trượng phu này, tựa như chiếc túi thần kỳ của Mèo máy, mỗi khi nàng nhìn thấy lại là một dáng vẻ mới, mà Tổng Từ Hằng đối với nàng ước chừng cũng là loại tâm tình này. Lần này hán được nghỉ dài hạn, mấy chục ngày sớm chiều ở chung, thế nhưng dần dần phai nhạt ấn tượng lúc ban đầu đối với nàng, bộ dáng mặt cao hơn đỉnh của nàng lúc đó làm hán cảm thù đến tận xương tủy, luôn nhìn người nhà hán bằng con mắt khinh thường, nàng được nuông chiều nên kiêu ngạo thẳng thắn, tuy biết đó là khuyết điểm, lại cũng không phải dễ dàng có thể chịu đựng được như vậy.

Ánh trăng dần dần biến mất, hoàn toàn không thấy bóng dáng, mặt trời còn chưa có dấu hiệu muốn dâng lên, trời tờ mờ sáng, Tô Uyển quay đầu lại, đã không thấy rõ vị trí của Tổng gia thôn, nhưng thật ra nhìn rất nhiều thôn xóm nhỏ đan xen cũng thú vị, phân không rõ nơi nào là nơi nào, thuần một sắc ngói đỏ, ở trong sương trắng như ẩn như hiện, xa xa nhìn lại, tựa như một bộ tranh thủy mặc tràn ngập ý thơ, cũng có thanh sơn điểm tuyết trong đó.

Tô Uyển nghĩ thầm khó trách cổ đại ra văn nhân, nhìn phong cảnh tràn ngập ý thơ này, nàng cũng cảm thấy chính mình bỗng nhiên muốn ngâm một bài thơ, chỉ là tình thơ ý họa thực mau bị một đường xóc nảy đánh vỡ. Tô Uyển thấy Tổng Từ Hằng chuyên tâm đánh xe, liền một tay chống mặt sàn xe, một cái tay khác thực bất nhả đuôi đến phía sau xoa xoa mông. Dựa theo cách nói của Tổng gia thôn, bọn họ là ở bên cạnh huyện thành, thật sự tiện lợi, tuy không tu sửa thành quan đạo, nhưng nhiều người như vậy tới tới lui lui vào thành, con đường này cũng đạp đến san bằng, chỉ là không đủ rộng mở, bằng không so quan đạo cũng không kém chút nào.

Tô Uyển nghĩ vậy, lặng lẽ vì Tổng Từ Hằng châm cây nến, nếu người ở Tổng gia thôn nói không sai, vậy đến khi hán vào kinh đi thi, chẳng phải là muốn phát điên hay sao? Dù sao người bị kịch nhất đều không phải nàng.

Hoài loại tâm tình vui sướng khi người gặp họa này, hai người rớt cuộc vào thành.

Nữ nhi cùng con rể trở về, Tô lão cha vốn không làm cái gì, chuyện thư viện của con rể nghỉ cũng không phải bí mật, có tâm nghe ngóng liền biết, ngay khi Tổng Từ Hằng trở về nhà, liền có người đem tin tức báo cho Tô lão cha, bản thân Tô lão cha đánh giá, Tổng gia tuy rằng hơi nghèo, nhưng cũng có chỗ lợi, đều là người phúc hậu, con rể lại biết điều hiểu lễ, thu hoạch trong đất xong, hẳn là sẽ bớt thời giờ bồi nữ nhi trở về một chuyến.

Lúc này đây, Tô thái thái còn ở cửa liền kéo tay Tô Uyển, mặt mày hơn hờ nói: “Hôm qua cha ngươi vẫn luôn nói các ngươi sẽ tới, ta vốn không tin, lại không nghĩ là thật sự, chẳng lẽ cha ngươi trở thành tiên sinh đoán mệnh sao?” Trêu ghẹo trượng phu một câu, Tô thái thái lại nói với Tống Tử Hằng, “Các ngươi cũng thật là, người tới là được, kéo nhiều đồ vật như vậy làm chi?”

Tống Tử Hằng cười nói: “Năm nay trong nhà thu hoạch tốt, nhà Nhạc phụ Nhạc mẫu lại không trông trọt, hẳn là muốn ném thử chút đồ ăn tươi mới.”

“Vây cũng không cần kéo nhiều như vậy, nhìn tư thế này giống như đem hơn phân nửa cái nhà dọn lại đây.” Tô thái thái một bên nói một bên phân phó gia đình đem đồ vật vào, lại sai người dắt bò đi ăn cỏ.

“Được rồi, đừng ở cửa nói chuyện, vào nhà thôi.” Tô lão cha lên tiếng, đoàn người liền bước vào tòa nhà Tô gia.

Đi vào nhà chính, sớm có tiểu nha hoàn dâng trà, lúc sau Tô lão cha bắt đầu hàn huyên, nói câu đầu tiên chính là: “Uyển Uyển gần đây không gặp rắc rối gì chứ?”

Tô thái thái cũng cười cười, tha thiết nhìn Tống Tử Hằng, ra vẻ “Hùng hài tử nhà ta gần đây có ngứa da hay không”, làm Tô Uyển không tự chủ được thấp đầu. Tống Tử Hằng mỉm cười nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, cười nói: “Nương tử từ lần trước trở về, gần đây thập phần hiền huệ, tiểu tể vẫn luôn ở thư viện, đều là nương tử thay ta chiếu cố gia đình, tiểu tể vẫn luôn cảm kích.”

Tô lão cha và Tô thái thái liếc nhau, lúc này mới xác định lỗi tai của mình không nghe sai, Tô lão cha còn có chút không quá tin tưởng “Hiện thế” trong miệng con rể chính là nữ nhi nhà mình, sừng sốt nửa ngày mới cười nói: “Ngươi không ở nhà, phụng dưỡng cha mẹ chồng là nàng nên làm, không đáng giá được khen ngợi.”

“Còn phải cảm tạ Nhạc phụ Nhạc mẫu hậu ái, đem nương tử gả thấp cho ta, thật là may mắn của Tử Hằng.”

Tống Tử Hằng nói mấy câu dễ ngọt Tô lão cha và Tô thái thái đến mặt mày hơn hờ, Tô thái thái lúc này đã xem Tống Tử Hằng không kém nhi tử ruột thịt là bao, Tống Tử Hằng lại đổi giọng, buồn bã nói: “Chi có một điều...”

Tô Uyển không khỏi dựng lên lỗ tai, đây là chuẩn bị khen trước chê sau, khen xong bắt đầu cáo trạng sao?

Cha mẹ Tô gia cũng thoáng lo lắng, chờ Tống Tử Hằng nói.

“Nương tử luôn nghĩ lấy vốn riêng trợ cấp gia dụng, Tử Hằng biết nương tử là hiếu thuận cha mẹ, nhưng trong nhà cũng không thiếu thốn, hơn nữa người lại nhiều, làm sao có thể dùng vốn riêng nhà mẹ đẻ?” Tống Tử Hằng nói, “Mong rằng Nhạc phụ Nhạc mẫu khuyên nhủ nàng, cha mẹ ta cũng là ý tứ này.”

“Chuyện này có gì phải lo lắng.” Tô lão cha khoát tay, tài đại khí thô nói, “Các ngươi cứ việc dùng là được, nàng thiếu bao nhiêu, ta lại cho thêm.”

Tống Tử Hằng khóe mắt giật giật, rốt cuộc biết được bộ dáng ‘ta không thiếu tiền’ của nương tử nhà mình là từ đâu mà tới, vốn còn muốn nói thêm cái gì, thì nha hoàn Tiểu Hồng bên người Tô thái thái tới báo: “Lão gia, thái thái, tiểu thư, cô gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong, hiện tại dùng luôn không ạ?”

Trên bàn cơm, bình rượu lâu năm mà Tống Tử Hằng đưa kia vào mắt Tô lão cha, Tô lão cha cao hứng lôi kéo Tống Tử Hằng không say không về, Tô Uyển tò mò hỏi một câu: “Tay nghề ủ rượu của Lưu đại nương thật tốt như vậy sao?”

“Nương tử có điều không biết.” Tống Tử Hằng nhiệt tâm giải thích nghi hoặc, “Tổ tiên nhà Lưu đại nương làm nghề ủ rượu, mấy năm trước Lưu đại gia ở trong thôn bán rượu, làng trên xóm dưới đều nổi danh, sau Lưu đại gia qua đời, Lưu đại nương liền cùng hai nhi tử ở trấn trên mở tiệm rượu, hiện giờ chắc là nhi tử thấy bà tuổi già, cố ý để bà về quê dưỡng lão.”

Đừng nhìn Tô lão cha lớn lên cao lớn thô kệch, ngày thường nhất tôn sùng người đọc sách, sau lại có Tống Tử Hằng làm con rể, ông tuy lo lắng nữ nhi dẫn đi không được con rể, trong lòng lại chưa chắc không có tự hào, mà nay thấy nữ nhi con rể quan hệ hòa hợp, không còn lo lắng, cảm giác vừa lòng đối với Tống Tử Hằng tức khắc bay lên đến thập phần, quả thực lôi kéo hẳn bởi chính mình chậm rãi uống rượu, Tô thái thái để cho bố vợ con rể có không gian, sau khi ăn xong lôi kéo Tô Uyển rời nhà chính. Rốt cuộc bọn họ chỉ có một nữ nhi, xuất giá vẫn giữ lại khuê phòng, Tô thái thái có một số việc vội vả muốn nói với nữ nhi, nên kéo Tô Uyển thẳng đến khuê phòng, phân phó tiểu nha hoàn đứng ở ngoài cửa, đóng cửa lại liền hỏi.

“Ngươi gần đây bụng có động tĩnh gì không?”

Tô Uyển thấy Tô thái thái thần thần bí bí, còn tưởng rằng có thể nghe được việc cơ mật gì, kết quả chính là một câu như vậy, đáng vẻ thất vọng bộc lộ ra ngoài, Tô thái thái không đợi nàng đáp lời, vỗ vỗ ót: “Xem trí nhớ ta này, con rể lúc trước vẫn luôn ở thư viện, mới về nhà hơn mười ngày, cho dù thực sự có, cũng không có phản ứng nhanh như vậy.”

Tô Uyển không còn lời gì để nói, chỉ có thể gật đầu. Tô thái thái bắt đầu truyền thụ bí quyết sinh con, năm đó vị sinh nhi tử bà không thiếu hỏi thăm này nọ, tới tới lui lui lẫn lộn cũng chỉ sinh một nữ nhi, việc khác không nói, riêng bí quyết sinh con mà Tô thái thái biết, đều đủ viết thành sách, Tô Uyển thật sự không biết phải nói như thế nào, chỉ có thể gật đầu, thái độ đoan chính, bộ dáng rất là chăm học hướng về phía trước, chính là bộ dáng khác thường này làm Tô thái thái sinh nghi, bà trừng mắt: “Ngươi cùng con rể..... chắc không phải còn chưa viên phòng chứ?”

Còn chưa viên phòng? Tô Uyển nghiền ngẫm bốn chữ này. Lượng tin tức rất lớn đi, nàng đã sớm nghĩ, đều thành phu thê, Tống Tử Hằng sao vẫn là một bộ dáng chính nhân quân tử.....

Tô Uyển không nói chuyện, Tô thái thái liền biết chính mình nói trúng rồi, gấp đến độ lôi kéo lỗ tai nàng mắng: “Ngươi là muốn tức chết nương sao, lúc trước chính ngươi đòi sống đòi chết phải gả cho con rể, hiện tại lại nghĩ ra cái chuyện xấu gì.....”

Tô Uyển vội vàng che lỗ tai cầu xin tha thứ: “Nương, đau. Đau a, ngài nhẹ chút.”

“Nhẹ chút? Ta hận không thể đánh chết ngươi, cái nha đầu không biết lo này!” Tô thái thái ngoài miệng lợi hại, rốt cuộc hạ thủ lưu tình, chỉ là chống nạnh hỏi, “Nói xem, lần này lại vì cái gì?”

Tô Uyển thầm nghĩ nàng nào biết nói vì cái gì, Tống Tử Hằng không có động tác, nàng càng mừng rỡ nhẹ nhàng. Nàng vừa mới ấp úng lộ ra cái ý tứ như vậy, Tô thái thái lại mắng: “Đầu óc con rề toan sách thánh hiền, đương nhiên không biết này đó, ngươi vốn là biết, nhưng thật ra hiện giờ ngưng ngừng đi?”

Tô Uyển lại hừ lạnh: “Hắn vỗ vỗ tay đi thư viện, ta lại ở trong nhà hắn làm trâu làm ngựa, còn muốn ta hầu hạ hắn? Nào có chuyện tốt như vậy!”

“Ta nói ngươi làm sao có thể bỗng nhiên trở nên hiểu chuyện, nguyên lai đều chất chứa oán hận trong lòng, con rề đi thư viện là chuyện thiên kinh địa nghĩa, sao có thể vì ngươi mà bỏ bê học hành?!” Tô thái thái tức giận lại muốn nhéo tai Tô Uyển, bất quá bàn tay đến một nửa, lại thở dài, “Nhưng mà ngươi biết đem bất mãn giấu ở trong lòng, cũng là tiến bộ, ta nhìn ra được con rề hiện giờ thực vừa lòng ngươi —— là tốt hơn so với lúc ban đầu.”

“Thôi, ngươi không hiểu những quan hệ lợi hại này, nương liền cẩn thận nói cho ngươi.” Tô thái thái một lần nữa ngồi xuống, trầm thía nói, “Hiện tại không phải lúc ngươi giận dữ, con rề sang năm phải thi viện, nếu thi đỗ chính là cử nhân, lúc sau vô luận có trúng cử hay không, nhà chúng ta một giới thương hộ đều không thể so được, Tống gia hiện tại bởi vì ân cứu mạng của cha ngươi, đối với ngươi rất là cảm kích, về sau biết được cửa kết thân này thật ra là kéo chân con rề, còn sẽ cảm kích sao? Con rề tuân thủ lịch sự, lấy phẩm mạo của hắn, trở nên nổi bật là không nói chơi, ngày sau đi được càng cao càng khó liệu, nhà mẹ đẻ không giúp đỡ được, nhà chồng lại không hài lòng, nếu không có đứa con trai bằng thân, ngày sau ngươi định tự xử như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 18.

Tống Tử Hằng là thư sinh, làm sao có thể uống lại Tô lão cha, lão tửu quý thâm niên, đến khi Tô thái thái giáo huấn nữ nhi không biết lo xong, trở lại nhà chính, thấy trưởng phu đã chuốc say con rề, tức khắc phát giận mà cười: “Hai cha con các người, một cái so với một cái không đáng tin cậy!”

Tô lão cha tuy còn vững vàng ngồi ở trên ghế, lại cũng có vài phần men say, nhìn thê tử liếc mắt một cái, cười nói: “Tư lượng của con rề không tồi, ngày sau nhất định tiền đồ vô lượng.”

“Con rề tiền đồ vô lượng, không cần ông nói, ta cũng biết.” Tô thái thái vừa nói vừa hô gia đình lại đây, “Đưa cô gia đến trong phòng tiểu thư đi.” Rồi lại phân phó nha hoàn thu thập bát đĩa hỗn độn trên bàn, oán giận nói: “Ngày thường là thiếu ông hai ngụm rượu hay sao? Đem con rề rót thành như vậy, bọn họ làm sao chạy về Tống gia thôn trước khi trời tối được?”

Tô lão cha lơ mơ, nói to: “Nữ nhi con rề của ta, ở nhà ta một đêm thì đã làm sao?”

Tô thái thái lười phản ứng lại, trực tiếp đỡ người về phòng. Mà đầu kia, Tô Uyển thấy gia đình đỡ Tống Tử Hằng say bất tỉnh nhân sự lại đây, cũng là kinh ngạc, Tống Tử Hằng từ trước đến nay luôn tự kiểm chế bản thân, nhìn cũng không giống người thích uống rượu, thế mà có thể bị Tô lão cha rót thành như vậy, Tô lão cha rất cường đại a!

Sau đó mới thấy khó xử, nàng tuy không có thói ở sạch, cũng là thích sạch sẽ, người Tống Tử Hằng đầy mùi rượu nằm trên giường, mà cái giường này rất có khả năng buổi tối nàng còn muốn ngủ. Ngấm lại liền cảm giác áp lực như núi.

Đang lúc Tô Uyển rơi vào thế khó xử, Tiểu Lục ôm một bộ quần áo tiến vào: “Thái thái biết cô gia thích sạch sẽ, đây là thái thái tự tay làm xiêm y cho cô gia, tiểu thư thay cho cô gia đi.”

Tiểu Lục đặt quần áo xuống rồi đi ra ngoài, Tô Uyển đi đến trước bàn nhìn vài lần, thầm nghĩ Tô thái thái thật đúng là chu đáo mọi mặt, ban đầu chuẩn bị bộ quần áo này, hẳn là bởi vì “Tô Uyển” sẽ không sờ vào kim chỉ, vì không để Tống gia có phê bình kín đáo, khiến cho mẫu thân như bà còn phải vì nữ nhi xuất giá tiếp tục thu xếp. Lại không ngờ lúc này phát huy tác dụng.

Nhìn đến người đang ngủ ngon lành trên giường, say rượu khiến gương mặt bạch ngọc của Tống Tử Hằng đỏ hồng, mặt mày thanh tú, khi nhắm mắt lại không nhìn thấy cặp con ngươi thâm thúy kia, trông lại có vài phần ngây ngô, bộ dạng này càng phù hợp với tuổi của hắn. Từ góc độ thực nữ tới xem, lúc này Tô Uyển cảm giác, Tống Tử Hằng rất có vài phần nhìn thấy mà thương, nên cũng không ngại vì hắn phục vụ một phen.

Khi Tô Uyển nhìn chằm chằm vật áo của Tống Tử Hằng, Tiểu Lục đã trở lại đây, nguyên lai là nàng đi lấy nước ấm, đem nước cùng khăn mặt đặt bên giường, thấp giọng hỏi: “Tiểu thư còn có phân phó gì không? Nếu không có việc gì, Tiểu Lục liền đi xuống.”

“Đi xuống đi.”

Tiểu Lục trước khi đi không yên tâm nhìn trong phòng liếc mắt một cái, nhưng cũng không dám trái ý tiểu thư, đi ra cửa, còn tri kỷ đóng cửa lại.

Tô Uyển vắt khăn mặt, từ cái trán đi xuống lau mặt và cổ cho Tổng Từ Hằng, có lẽ cảm thấy như vậy thoải mái, Tổng Từ Hằng theo bản năng nhích người về phía Tô Uyển, Tô Uyển lại không tiếp tục, ném khăn mặt vào trong bồn, không chút khách khí duỗi tay nắm lấy vạt áo của hắn, cời đến một nửa, tay Tô Uyển bị giữ lại.

Trải qua mấy phen lẩn lộn, Tổng Từ Hằng tựa hồ thanh tỉnh chút, hơi mờ mắt thấy Tô Uyển liếc mắt một cái, cất giọng như làm nũng hô “Nuơng từ”.

Tô Uyển không khỏi cười, nhỏ giọng nói: “Ta giúp chàng lau mình, đôi bộ xiêm y, ngủ thoải mái chút.”

Tổng Từ Hằng say rượu thoát nhìn thực ngoan, chớp chớp mắt nhìn Tô Uyển, con người thâm thúy trở nên liễm điểm, cũng có vài phần mê mang, Tô Uyển không biết hắn nghe có hiểu hay không, nhưng thấy hắn buông cổ tay nâng ra, liền tiếp tục cời áo cho hắn.

Tổng Từ Hằng chẳng những ngoan ngoãn, còn đặc biệt phối hợp, chủ động nâng tay nhắc chân, nếu không phải biểu tình cùng giọng điệu của hắn khác thường, Tô Uyển thực muốn hoài nghi hắn rốt cuộc có phải say thật hay không. Không uống công cời quần áo cho Tổng Từ Hằng, nhìn tiểu thịt tui nằm trên giường trần như nhộng, nhắm hai mắt, một bộ dáng mặc người thịt cá, Tô Uyển mặt không đôi sắc vắt khăn tiếp tục lau mình cho hắn, từ đầu đến chân, không chút cầu thả.

Mặc quần áo cho Tổng Từ Hằng phí không ít lực, Tô Uyển bị nóng toát mồ hôi, chuẩn bị đi ra ngoài kêu tiểu nha hoàn chuẩn bị nước cho nàng tắm rửa một cái, còn không có đứng dậy tay lại bị kéo lại, lúc này nói cái gì Tổng Từ Hằng cũng không chịu buông tay, Tô Uyển chỉ có thể ngồi ở mép giường, chờ hắn ngủ trầm lại rồi đi.

Tuy rằng ngủ chung một cái giường nhiều ngày như vậy, Tô Uyển vẫn là lần đầu tiên cẩn thận nhìn mặt Tổng Từ Hằng. Tổng Từ Hằng xuất sắc nhất chính là đôi mắt, có khi thâm thúy khó lường, có khi lại rực rỡ lung linh, thời điểm tràn đầy ý cười đúng như công tử thế gia, khí độ cao hoa, nổi bật bất phàm. Hiện giờ nhắm hai mắt, lại giống như thiếu niên.

Tô Uyển bỗng nhiên nhớ tới lời Tô thái thái nói, bà nói cũng không sai, Tổng Từ Hằng không giống vật trong ao, nếu có lúc một bước lên trời, nữ nhi thương gia như nàng đích xác không xứng với hắn, đến lúc đó có nhi tử tuyệt đối là bảo đảm lớn nhất đối với nàng, nhưng Tô Uyển từ hiện đại mà đến, nàng tiếp thu giáo dục cùng nhân sinh quan, chưa bao giờ coi hài tử thành công cụ, càng không phải vì thể hiện giá trị nữ nhân chứng minh, nếu không đủ yêu thương cùng chờ mong, nàng tuyệt đối không muốn tiêu hài tử. Mà nay chính nàng không có cảm giác hòa nhập vào thế giới này, thập phần cẩn thận, làm sao có thể đào tạo đời sau? Còn nữa, Tô Uyển cũng có kiêu ngạo của mình, trời chết tâm của nam nhân, chưa bao giờ chỉ dựa vào hài tử là được.

Tiểu Lục chuẩn bị hồi nhà chính, trên đường gặp được Tô thái thái, vội gọi một tiếng: “Thái thái.”

“Người làm sao lại ra đây, chỗ tiểu thư không cần hỗ trợ sao?”

Tiểu Lục cúi đầu đáp lời: “Là tiểu thư kêu nô tỳ đi ra.”

Tô thái thái dưới chân khựng lại, nhìn thoáng qua khuê phòng nữ nhi, thầm nghĩ nha đầu này rốt cuộc nghe vào lời mình nói, chiếu cố tướng công, xác thật không thể giao vào tay người khác. Trong lòng trấn an, Tô thái thái cũng không có đi quấy rầy tiểu phu thê, xoay người đi về phía phòng mình, đồng thời phân phó Tiểu Lục: “Người chờ ở cửa, nếu tiểu

thư có việc phân phó cũng dễ gọi.”

“Dạ, thái thái.”

Tô Uyển mơ màng ghé vào trên giường ngủ một giấc, nhưng vì tư thế không thoải mái, nàng ngủ cũng không lâu, tỉnh dậy tay trái vẫn bị nắm như cũ, bả vai lại có vài phần đau nhức. Tô Uyển cẩn thận bẻ tay Tổng Từ Hằng ra, bưng bồn nước nhẹ chân ra khỏi phòng. Tiểu Lục đứng ở cửa, thấy thế chạy nhanh đi lên tiếp nhận bồn nước, Tô Uyển nói: “Người đi múc nước tới, ta muốn tắm gội.”

Tiểu Lục theo lời đi, chỉ chốc lát sau liền cùng hai nữ đầu bếp nâng mấy thùng nước tới, Tô gia sủng nữ nhi, trong khuê phòng Tô Uyển có phòng tắm của riêng nàng, còn đặc biệt đặt làm một cái thùng gỗ lớn. Nước ấm vừa phải, không nóng cũng không lạnh, Tô Uyển thoải mái tắm rửa, ngay cả đầu cũng gội, Tiểu Lục lau tóc nàng đến khô một nửa, Tô Uyển nói: “Tóc lau vậy được rồi, bả vai ta mỏi, người xoa bóp giúp ta.”

“Dạ.”

Tiểu Lục không nhẹ không nặng ấn ấn bả vai, Tô Uyển nhắm mắt lại hưởng thụ một lát, bỗng nhiên oán giận nói: “Ồ nông thôn thật là nhàm chán, trừ bỏ thêu hoa, cái gì cũng không thể làm!”

Tiểu Lục nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ bất tiểu thư nhà mình thêu hoa, cũng không phải là nhàm chán vô cùng, ngoài miệng lại nói: “Tiểu thư từ trước đến nay không yêu cái này.”

Tô Uyển mở mắt ra, tiếp tục oán giận: “Trước kia ở nhà cũng không nhàm chán như vậy.”

Tiểu Lục buột miệng thốt ra nói: “Đó là trong nhà có thoại bản tiểu thư thích xem a.”

Đáy mắt Tô Uyển hiện lên quang mang, nguyên thân lại là biết chữ sao? Có chút khó tin, nhưng vì sao không thấy ai nói qua, hơn nữa trong của hồi môn của nguyên thân, cũng không thấy bất luận cái gì như thư tịch giấy mực?

Tiểu Lục đã biết nói lời, phù phù quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên nhắc tới cái này.”

“Vì cái gì không thể nói?”

Tiểu Lục thấp đầu, ngập ngừng nói: “Dạ, là lão gia cùng thái thái.....”

“Đứng lên đi.” Tô Uyển bất động thanh sắc nhưong mảy, lại hỏi, “Cha mẹ ta vì sao không cho nói cái này?”

“Thái thái nói tiểu thư khó khăn lắm mới buông thoại bản xuống, không cần phải làm ngài nghĩ tới.” Tiểu Lục tuy theo lời đứng lên, lại như cũ rừ đầu không dám nhìn Tô Uyển, “Tiểu thư, lão gia thái thái cũng là vì tốt cho ngài a, thể nhân toàn nói nữ tử không tài mới là đức, ngài mới vừa gả vào Tổng gia, lần trước nháo một hồi như vậy, vốn đã có chút không tốt, nếu lại làm người Tổng gia biết ngài biết chữ, càng thêm không ổn, còn nữa, nếu chọc cô gia không mừng.....”

Tô Uyển đột nhiên đứng lên, “Sách để ở đâu?”

“Không cần a tiểu thư.....” Tiểu Lục nóng nảy, vội vàng kéo Tô Uyển.

“Nếu người nếu lập tức mang ta đi, cha mẹ hỏi, ta liền đáp là chính mình nhớ tới.”

Tiểu Lục chần chờ một lát, nàng nghĩ tiểu thư nhà mình xưa nay tính tình không tốt, nhưng nói chuyện lại giữ lời, huống hồ việc này phóng trên người tiểu thư, lão gia thái thái nhiều nhất chỉ nói hai câu, cũng không đành lòng phạt nàng, nếu là chính mình, liền không đơn giản chỉ phạt không được ăn cơm như vậy. Nghĩ thông suốt xong, Tiểu Lục lập tức nói: “Sách cùng thoại bản của tiểu thư đều đặt ở sương phòng.”

Sách của nguyên chủ cũng không nhiều, các loại thoại bản chiếm đa số, cũng có mấy quyển 《nữ tắc》《nữ giới》linh tinh, bắt quả Tô Uyển nhìn thấy còn mới tinh, liền biết nguyên chủ cũng không để ý giáo điều này đó. Tô Uyển bỗng nhiên nghĩ đến Hồng Lâu Mộng trong mơ hồ từng đề qua, khuê các nữ tử không được xem thoại bản tiểu thuyết, nghĩ đến trong mắt thể nhân cũng cho rằng đây không phải là sách đúng đắn, khó trách Tô lão cha bọn họ không cho nguyên chủ đem những sách này đi theo của hồi môn đến Tổng gia.

Nhưng là Tô Uyển vẫn tò mò, nguyên chủ là nữ nhi thương gia, làm sao biết đọc sách viết chữ? Tô lão cha làm sao lại đồng ý?

Bắt quả thực mau Tô thái thái liền giải thích nghi hoặc cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19.

Thời tiết khô nóng giữa trưa khiến người muốn hôn mê, Tô thái thái cũng ở trên giường nghỉ một lát, rồi tìm tiểu nha hoàn tới hỏi tiểu thư còn ở trong phòng nghỉ ngơi hay không, tiểu nha hoàn ấp úng trả lời “Không rõ lắm”, Tô thái thái lập tức lạnh giọng khảo vấn, tiểu nha hoàn không nhịn được, nói thẳng ra: “Tiểu thư..... Tiểu thư ở sương phòng.....”

Tô thái thái thấy biểu tình của tiểu nha hoàn, liền biết không tốt, liền tưởng đến một rương sách lớn kia, bỗng chốc đứng lên: “Nàng làm sao, làm sao lại xem vài thứ kia!”

Tô thái thái tức giận, mang theo nha hoàn thẳng tiến sương phòng, Tô Uyển lúc này đang cầm thoại bản dựa vào trên giường xem, đọc chữ phồn thể có chút khó khăn, cô nhân viết tiểu thuyết cũng quá hàm súc, nhưng là cũng tốt hơn không có chuyện gì, mấy tháng giả vờ thất học, mà nay phát hiện chính mình cũng biết chữ, Tô Uyển là kinh hỉ, đương nhiên lúc Tô thái thái mang theo nha hoàn bá khí trắc lậu đẩy cửa đi vào, nàng là kinh hách.

“Nương.....”

Tô thái thái bước nhanh tiến lên, giật lấy quyển sách trên tay Tô Uyển ném xuống đất, hùng hổ mắng: “Lại xem mấy thứ này! Người trước khi xuất giá đã đáp ứng ta như thế nào? Cha người cũng thật là, người một nữ hải tử, đọc sách làm gì biết chữ làm gì? Sách nên xem thì không xem, cố tình xem mấy thứ này! Người đây là muốn tức chết ta a.....”

Tô Uyển đỡ lấy Tô thái thái, nói với tiểu nha hoàn bên cạnh: “Người trước đi ra ngoài đi.”

Tô thái thái là thật sự phát giận, đẩy Tô Uyển ra, ngồi xuống trên giường, liếc mắt nhìn nàng: “Nói đi, lúc trước đã nói tốt, như thế nào lại động tâm tư?”

Tiểu Lục dán tai ở cửa sổ tìm hiểu tình hình, nghe vậy cả người run lên, đang lúc lo lắng, lại nghe thấy tiểu thư nhà nàng không mặn không nhạt trả lời: “Nhàm chán như thế, xem mấy quyển sách giết thời gian thì có việc gì? Lại nói, nếu không cho ta đọc sách, vì sao còn chuẩn ta học chữ?”

“Người cho rằng ta nguyện ý cho người, một cô nương gia, học chữ sao? Còn không phải chính người không ăn không uống, bức cha người đồng ý!” Tô

thái thái vươn ngón trỏ hung hăng chọc cái trán Tô Uyên, “Người từ nhỏ chủ ý liềm lớn, hơi không như ý một chút liềm học theo người ta một khúc hai nháo, cho người học chữ là bất đắc dĩ, nhưng người khi đó cũng nói, ngày sau muốn gả cho người đọc sách, biết chữ cũng coi như xứng đôi, hiện giờ người cũng gả cho con rể, còn xem những cái sách này làm gì?”

Tô thái thái rất là churong mắt nữ hài biết chữ, kiến thức của bà không nhiều lắm, thường xuyên cùng một ít thái thái nhà giàu tụ hội, cũng đều là nhà có tiền nhưng không có căn cơ, tên gọi tất là nhà giàu mới nổi, mấy thái thái ở chung một chỗ nào có chuyện gì đáng nói, chỉ là bát quái ít chuyện lông gà vò tỏi, Tô thái thái nghe được một ít, vì thế biết người trong sạch giống như bọn họ, nữ nhi là không biết chữ, trong khi nhóm nữ tử thanh lâu lại là cầm kỳ thư họa đều biết, mê hoặc nam nhân đến không biết đông nam tây bắc. Vì thế Tô thái thái hận không thể khiến nữ nhi quên sạch sẽ toàn bộ chữ nghĩa đã học, lại thấy nàng còn đọc sách, thật sự tức giận.

Tô Uyên bưng tỉnh đại ngộ, nguyên chủ gả cho Tống Tử Hằng hóa ra cũng không phải nhất thời hứng khởi a. Lần đầu tiên Tô Uyên suy xét kỹ càng về nguyên chủ, vốn là xem nhẹ nguyên chủ bị dưỡng thành tính cách kiêu căng điều ngoa, kỳ thật nàng ấy cũng coi như là nữ hài rất có tâm tiến tới, lập chí phải gả cho người đọc sách, vì thế ngày sau phu thê có tiếng nói chung mà học chữ, hơn nữa cuối cùng thành công gả cho thư sinh. Chỉ là nàng ấy không biết, nhân sinh vừa mới bắt đầu mà thôi, thành công gả cho người mình muốn gả, cũng không đại biểu ngày sau có thể kê cao gối mà ngủ.

Hôn nhân chưa bao giờ là quy túc cuối cùng cho nữ nhân.

Đáng tiếc nguyên chủ chỉ biết là đọc sách có thể làm nàng gả cho người mình thích, lại không biết từ trong sách vở học cách làm người. Đối với việc này, Tô Uyên chỉ nghĩ đến một câu, tâm cao ngất mệnh lại mỏng hơn giấy. Cho dù nàng không có xuyên lại đây, cuộc sống ngày sau của nguyên chủ, cũng chẳng tốt được đến đâu.

Tô thái thái thấy nữ nhi hồi lâu không nói lời nào, còn tưởng rằng nàng đang suy tư, cũng không đánh gãy, chỉ là bỗng nhiên nghe được tiếng động ngoài cửa, bà gấp đến độ đứng lên.

“Cô gia.” Tiểu Lục đang cố gắng nghe lén, thì nghe được giọng nói của Tiểu Hồng, quay đầu lại thấy Tống Tử Hằng bước đến, cả kinh khiến thanh âm của nàng cao lên một quãng.

Tống Tử Hằng ôn thanh hỏi: “Hai vị cô nương, có biết nương tử ở nơi nào hay không?”

Tiểu Hồng Tiểu Lục liếc nhìn nhau, hai người cũng không dám trả lời, Tô thái thái phản ứng cực nhanh đẩy đẩy Tô Uyên, thấp giọng nói: “Còn không ra đi, cũng đừng làm cho con rể nhìn thấy mấy thứ này!”

Tô Uyên lại bất động, gương giọng nói: “Ta ở bên trong, tướng công tiến vào đi.”

Tô thái thái gấp đến độ trừng mắt với Tô Uyên.

Nghe được thanh âm của tiểu thư nhà mình, Tiểu Hồng Tiểu Lục không dám cản, vội đẩy cửa để Tống Tử Hằng vào nhà, Tô thái thái đã tay mắt lạnh lệ nhạt thoai bản trên mặt đất dẫu vào trong tay áo, lại thấy nữ nhi nhìn về phía nàng: “Nương không phải nói còn có việc sao? Nhanh nhanh đi thôi.”

Tô thái thái sợ Tống Tử Hằng nhìn ra cái gì, mặt mờ trừng mắt nhìn Tô Uyên liếc một cái, rút cuộc mang theo nha hoàn rời đi. Trong phòng chỉ dư lại hai người Tô Uyên cùng Tống Tử Hằng, Tống Tử Hằng nhìn Tô Uyên, ánh mắt tựa hồ có chút lập loè, xấu hổ khụ khụ, mới nói: “Tử Hằng hôm nay uống say, khiến nương tử vất vả.....” Khi đó hắn ở vào trạng thái nửa tỉnh nửa say, nhưng vẫn nhớ rõ Tô Uyên giúp hắn cởi áo, dùng khăn ẩm nhẹ nhàng chà lau toàn thân, cùng với việc hắn bắt được bàn tay non mịn kia rồi không chịu buông.....

“Tướng công khách khí, đây là chuyện ta nên làm.”

Dưới ánh mắt bình tĩnh của Tô Uyên, Tống Tử Hằng ngược lại càng cảm thấy nhiệt khí dâng lên, ần ần bất lộ, chỉ còn lại một đôi tai hơi phấp phồng, hắn liếc mắt nhìn chung quanh một cái, hỏi: “Nương tử ở trong phòng làm gì vậy?”

Tô Uyên không e dè liếc nhìn cái rương trên giường, nói, “Nhàn tới mức không có việc gì, tìm sách giải trí giết thời gian.”

“Nương tử thế nhưng cũng biết chữ?”

Tô Uyên nhìn ra được đáy mắt Tống Tử Hằng tràn đầy kinh ngạc, nhưng lại không có không vui, vì thế cười cười nhìn hắn: “Tướng công không tin?”

“Không phải không tin, nhưng kinh ngạc là có, sao chưa bao giờ nghe nương tử nói qua?”

“Cha mẹ thường nghe người ta nói nữ tử không tài mới là đức, sợ cha mẹ chồng không vui khi ta biết chữ, vì vậy dấu diếm.”

Tống Tử Hằng lắc đầu, giải thích nói: “Cô nhân nói, nữ tử thông văn biết chữ, nếu có thể minh đại nghĩa giả, cô vì hiền đức, tự nhiên là hiếm có; nếu chỉ thích xem khúc tiểu thuyết linh tinh, gây xích mích tà tâm, thậm chí vũ văn lộng pháp, làm ra gièm pha, thì còn không bằng không biết chữ, vậy nên mới nói nữ tử không tài mới là đức.”

“Nói vậy là tướng công cũng không đề ý?”

“Tự nhiên sẽ không, nương tử thức văn thông mặc, là may mắn của Tử Hằng, như thế nào không vui? Cha mẹ cũng sẽ chỉ vui mừng, nương tử không cần lo lắng.”

“Ta tất nhiên là tin tưởng chàng.” Tô Uyên trong lòng vừa động, cầm tay Tống Tử Hằng, mỉm cười nhìn hắn. Tống Tử Hằng mỉm cười, không nói chuyện, trên tay dùng sức nắm lại tay nàng. Một lát sau, Tô Uyên nói: “Bất quá chưa nói tới thông văn thư mặc hay không, chỉ là có thể xem hiểu mấy câu chuyện xưa, giết thời gian thôi.”

Tống Tử Hằng nắm tay Tô Uyên liền không buông ra, ra vẻ không có việc gì hỏi: “Không biết nương tử ngày thường hay xem cái gì?”

Tô Uyên dùng tay còn lại mở cái rương ra, nói: “Một ít thoại bản mà thôi, cũng không có gì hay.”

Tống Tử Hằng cúi đầu nhìn lướt qua, ấn đường hơi nhíu, hình như có chút chần chờ nói: “Loại sách này nương tử vẫn là ít xem đi, ở nhà ta có chút sách sử du ký, cũng có thể giết thời gian.”

“Vậy thật tốt, mấy cái này ta đã sớm nhìn chán.” Tô Uyên như có như không ghé sát vào Tống Tử Hằng, cơ hồ là dán vào lỗ tai hắn thấp giọng nói, “Chỉ tiếc cha mẹ chồng quản thư phòng của chàng đến chặt, bình thường đều không cho ai vào.”

Tống Tử Hằng mới vừa khôi phục bình thường, lỗ tai lại đỏ lên, hai tròng mắt lại nhìn chằm chằm Tô Uyên: “Khó trách những ngày đó nàng muốn bôi ta ở thư phòng?”

Tô Uyên cười cười, không nói chuyện, Tống Tử Hằng cũng học bộ dáng của nàng, khẽ tai nói nhỏ: “Hiện giờ ta đều đọc sách ở trong phòng ngủ, lần sau từ thư phòng lấy thêm mấy quyển, cha mẹ cũng không biết.”

Tô Uyên phối hợp hắn, dáng vẻ như đang làm chuyện xấu mà thương lượng: “Vậy ngày mai ta cũng mang mấy quyển sách trở về, dấu tai mắt người.”

Tống Tử Hằng lại cười nói: “Nương tử đại tài, bốn chữ ‘dấu tai mắt người’ này dùng đến cực diệu.”

Hai người nói chuyện trong chốc lát, nha hoàn ở ngoài cửa nói: “Tiểu thư, cô gia, lão gia thái thái thỉnh đi sảnh ngoài uống trà.”

Tựa như tiểu bằng hữu đã cùng nhau làm chuyện xấu liền sẽ trở nên thân mật, cho nhau cắn qua lỗ tai, có bí mật nhỏ, quan hệ của Tống Tử Hằng và Tô Uyên cũng trở nên thân mật rất nhiều, trên đường đi sảnh ngoài hai người còn lôi kéo tay, Tống Tử Hằng cố gắng bình tĩnh, nhưng lỗ tai vẫn luôn không phai màu lạng lẹ bán đứng hắn.

Mau tới cửa, nắm tay mới tách ra. Bọn họ mới vừa bước một chân vào đại sảnh, liền nghe được Tô lão cha cười to nói: “Tử Hằng tử lượng rất tốt, say xong không choáng váng đầu đi?”

“Nhạc phụ mới là tử lượng tốt, tiểu tử hồ thẹn không bằng.” Tống Tử Hằng mỉm cười nhìn Tô Uyên liếc mắt một cái, “Cũng không có không khỏe, chỉ là khiến nương tử vất vả chiều cổ.”

Tô thái thái nguyên còn lo lắng nữ nhi, lúc này thấy hai người sống vui tiến vào, lại thu vào đáy mắt hình ảnh con rể ôn nhu liếc nhìn nữ nhi, bà không chỉ yên tâm, mà còn thêm vài phần vui mừng, cười nói: “Phải trách Nhạc phụ người, già đầu rồi mà còn không đứng mực.”

Tô lão cha cũng không để ý tới lão thê, cười không ngừng nói: “Không khó chịu thì tốt, hiện giờ cũng không còn sớm, hôm nay hai người ở lại đây nghỉ một đêm, ngày mai dùng xong cơm trưa rồi đi cũng không muộn.”

“Nhạc phụ Nhạc mẫu giữ lại, tiểu tử không thể chối từ, chỉ là ngày mai sợ vô pháp bồi Nhạc phụ Nhạc mẫu dùng cơm trưa, buổi trưa nóng bức, vẫn nên sớm xuất phát thì tốt hơn.”

Tô thái thái nghĩ đến nữ nhi từ nhỏ thích đẹp, giữa trưa mặt trời chói chang, nếu bị phơi đen thì lại muốn nháo, liền gật đầu: “Tử Hằng suy nghĩ thỏa đáng.” Trong lòng vẫn có chút vui mừng, con rể từ nhỏ lớn lên ở nhà nông, nghĩ đến cũng không sợ trời nắng, đây đều là vì nữ nhi suy xét a.

Tô lão cha cũng không thêm để ý những chi tiết này, nhưng con rể sáng khoái nguyện ý ở một đêm, thể hiện là hắn thân cận với nhạc gia, nên cũng vui mừng: “Cứ an tâm nghỉ ngơi, còn lại để Nhạc mẫu người an bài.”

Tống Tử Hằng lại nói: “Tiểu tử còn chưa cảm tạ Nhạc mẫu làm xiêm y, rất là vừa người, thật khiến Nhạc mẫu mệt nhọc.”

“Ta từ trước đến nay không có việc gì, làm vài món quần áo thôi, không đáng giá cái gì, người thích thì tốt.”

Tống Tử Hằng cười nói: “Nương tử gần đây cũng đang học kim chỉ, Tử Hằng rất là chờ mong.”

Đón nhận ánh mắt của Tống Tử Hằng, Tô Uyên cười đến mặt không đỏ sắc, trong lòng lại suy nghĩ, vậy người còn phải chờ dài cổ, còn không biết muốn tới ngày tháng năm nào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20.

Tuy rằng nữ nhi con rể thoát nhìn tường an không có việc gì, Tô thái thái vẫn như cũ có chút không yên tâm, sau cơm chiều liền tìm cơ hội lên hỏi Tô Uyển.

“Tứ Hạng rốt cuộc có biết hay không. Chuyện người đọc sách?”

Tô Uyển không ngờ bà vẫn còn rối rắm việc này, gật đầu nói: “Tất nhiên là biết, hôm nay hẳn không phải đi sương phòng sao.”

“Người sao không gạt cho qua chuyện, nhìn tướng khôn khéo, hóa ra tất cả đều là hù người, trong đầu người chứa cái gì không biết nữa!” Tô thái thái dùng sức chọc vào trán Tô Uyển, hết bực mình mới hỏi, “Vậy Tứ Hạng nói như thế nào?”

Tô Uyển che cái trán bị chọc đến đỏ ửng, không tình nguyện mở miệng: “Chàng nói sách giải trí thoát bản nên ít xem, chờ trở về chàng sẽ lấy sách của mình cho ta xem.”

Con rể là người đứng đắn, ngày thường đọc sách tự nhiên cũng đều là sách đứng đắn, Tô thái thái đối với Tống Tứ Hạng ngược lại rất yên tâm, chỉ là nghĩ nữ nhi của bà ngay cả sách《 nữ giới 》linh tinh đều không xem, sách của con rể, nó có thể xem được sao?

Quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Tô Uyển, lời nói của Tô thái thái đến bên miệng lại thành vui sướng khi người gặp họa: “Nên như vậy!”

Mẹ con không nói chuyện bao lâu, cân nhắc Tống Tứ Hạng cũng sắp tắm rửa xong trở lại, Tô thái thái liền nhắc chân rồi đi, vừa vịn ở cửa phòng gặp được Tống Tứ Hạng.

Tống Tứ Hạng trước tiên hành lễ, ôn nhã cười nói: “Nhạc mẫu không bằng ngồi chơi với nương tử thêm lát nữa? Nương tử khó được trở về một chuyến, ngày thường Tứ Hạng ở thư viện, cũng ít có thời gian bồi nàng lại đây.”

Tuy biết là lời khách sáo, Tô thái thái vẫn cười đến mặt mày hớn hớn, lắc lắc đầu, thấy tóc của Tống Tứ Hạng còn ướt, vội nói: “Tứ Hạng mau vào phòng đi, để Uyển Uyển lau khô tóc giúp người, đừng để tóc ướt mà đi ngủ.”

“Tứ Hạng biết rõ.”

Nhìn mẹ vợ đi xa rồi, Tống Tứ Hạng mới vào nhà đóng cửa. Trong phòng đã thấp đèn, Tô gia giàu có, khuê phòng của nữ nhi dùng giá cấm nến cũng rất tinh xảo, thấp được cùng lúc hai ngọn nến, trong phòng thật là sáng sủa.

Tô Uyển mới vừa nhắc tay từ trên trán ra, Tống Tứ Hạng liền thấy được, đi tới bên cạnh hỏi: “Trán nương tử làm sao vậy?”

Mới vừa rồi Tô thái thái chọc trán nàng xác thật là sử dụng lực, sau đó Tô Uyển dùng tay xoa nhẹ một trận, lúc này vẫn còn hồng, Tống Tứ Hạng hơi ghé sát vào, liền nhìn thấy rõ ràng. Đây cũng là bởi vì làn da Tô Uyển rất trắng, bản thân nguyên chủ vốn không tòi, Tô Uyển xuyên qua đây mấy tháng cũng phí không ít công phu, làm đẹp là sự nghiệp cả đời của nữ nhân, nàng không có việc gì liền tự chế một ít sản phẩm dưỡng da thuần thiên nhiên đơn giản, lại đặc biệt chú ý điều tiết âm thực, hơn nữa chất lượng giấc ngủ tốt, hiện giờ làn da đã theo kịp hiệu quả giống như quảng cáo của các loại sản phẩm dưỡng da hiện đại.

Vì thế một khối đo đỏ trên cái trán trắng tinh, xác thật có chút rõ ràng, Tống Tứ Hạng vươn ngón trở nhẹ nhàng sờ sờ, đầu ngón tay đụng tới làn da trơn trượt mang lại xúc cảm mềm mịn, trong lòng không khỏi run rẩy, lực độ trên tay thu lại, sợ một khi chạm vào liền làm phiền hồng nhật tăng lên.

Trong lòng Tống Tứ Hạng nảy sinh chút cảm giác kỳ diệu, ngày thường không chú ý, hôm nay thế nhưng phát hiện nương tử hẳn lại mảnh mai như vậy, dường như gió thổi qua liền phải bay đi, làm hắn. ở trước mặt nàng không tự chủ được, trở nên thật cẩn thận.

Tô Uyển không biết tâm tình kỳ diệu của Tống Tứ Hạng, trả lời: “Bị nương giáo huấn.”

Tống Tứ Hạng thu hồi tay một chút, như là bị kinh hách, lập tức ý thức được chính mình phản ứng quá độ, liền lắc lắc tay áo ngồi xuống bên cạnh Tô Uyển, mang theo vài phần kinh ngạc hỏi: “Nhạc mẫu giáo huấn nàng cái gì?”

Tô Uyển quét mắt liếc hắn một cái, cười như không cười: “Trách ta không có hầu hạ chàng cho tốt a.”

Tống Tứ Hạng tuy cũng có vài phần khí phách thư sinh, nhưng thời điểm nên cơ trí lại chưa từng tuốt xích, tuy rằng cũng bị ánh mắt trêu ghẹo của Tô Uyển làm chậm nửa nhịp, sau khi phản ứng lại, lập tức nói lời lẽ chính đáng: “Ta và nàng may mắn kết làm vợ chồng, ngày sau, đó là nhất thể, theo lý nên tôn trọng yêu quý nương tử, làm sao có thể nói nương tử hầu hạ ta, lại không phải. lại không phải.” Một câu cuối cùng như thế nào cũng nói không nên lời, hắn tuy rằng đã thành hôn, rốt cuộc vẫn là tay mơ chưa kinh sự đời, huống hồ Tống Tứ Hạng cũng không nghĩ nói như vậy, khiến cho nương tử nhà mình nghĩ lầm hắn có tâm tư khác.

May mắn Tô Uyển cũng không có rối rắm lời hắn không thể nói tới là cái nội dung gì, chỉ mỉm cười duỗi tay nghịch một lọn tóc còn đang nhỏ nước của hắn, hỏi: “Cho nên tương công sẽ tự mình lau tóc?”

Tống Tứ Hạng vốn nghĩ hắn từ trước đến nay đều là chính mình động thủ, nhưng lúc này ngồi dựa gần nương tử, hương son chi trên người nàng thoang thoang tràn vào mũi, không khỏi có chút tâm viên ý mã, chần chờ nói: “Nếu nương tử nguyện ý lo lắng, Tứ Hạng tự nhiên vô cùng cảm kích.”

“Nhưng tướng công vừa mới nói phu thê nhất thể, theo lý nên tôn trọng yêu quý thiếp thân”

“Này.” Tống Tử Hằng vẫn là lần đầu tiên cảm giác được vốn từ nghèo nàn, hắn cũng không nghĩ miễn cưỡng người, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút tiếc nuối, còn chưa tỏ thái độ, liền nghe được nương tử nhà mình ở bên tai nói nhỏ: “Thiếp thân hôm nay cũng muốn gội đầu, không bằng sau đó nhờ tướng công lo lắng?”

Tống Tử Hằng thật là có chút chần chờ, hắn tuy có thể nói ra một phen thâm minh đại nghĩa, bản chất vẫn là cổ nhân, vẫn là người đọc sách, đều biết người đọc sách đề ý nhất mặt mũi, loại này giống như việc người “sợ vợ” mới làm, hắn làm sao có thể làm đây? Nhưng là vừa muốn cự tuyệt, Tống Tử Hằng lại nghĩ đến da thịt mềm mịn vừa mới sờ trên tay, Nhạc mẫu chỉ là chọc một chọc, trên mặt nương tử liền đỏ một mảnh, thật là mảnh mai, nếu như thế, chính mình chiếu cố nhiều chút, cũng không phải “sợ vợ” đi?

Tô Uyển đợi trong chốc lát, thấy hắn không gật đầu cũng không lắc đầu, hơi hơi mỉm cười, trong lòng biết Tống Tử Hằng sợ là không bỏ được mặt mũi mà gật đầu, liền đứng dậy cầm lấy khăn khô, chậm rãi lau đầu cho hắn, cười nói: “Không mở miệng, ta coi như tướng công ngầm đồng ý.”

Tống Tử Hằng rút cuộc trầm mặc.

Tô Uyển tắm rửa xong ra ngoài, Tiểu Lục chờ ở cửa, thấy tóc nàng ướt đẫm, không khỏi kinh ngạc: “Tiểu thư buổi trưa đã tắm rồi, sao lại tiếp nữa?”

“Ra chút mồ hôi, nên lại tắm lần nữa.” Tô Uyển nhìn nàng liếc mắt một cái, nói, “Người thu dọn phòng tắm sạch sẽ, rồi đi nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Lục vốn định nói để mình lau tóc cho tiểu thư, thấy nàng nói xong liền đi về khuê phòng, cũng không dám nói thêm cái gì, yên lặng vào phòng tắm thu dọn.

Trong phòng, ban đầu khi đồng ý, Tống Tử Hằng còn hơi có chút khó xử, hiện giờ ngón tay luôn ở trong mái tóc đen của Tô Uyển, lại cười nói: “Tóc đen như thác nước.” Kỳ thật hắn muốn nói chính là “Phát như tóc đen dật, người so hoa sen kiều”, rốt cuộc sợ Tô Uyển cảm thấy hắn tùy tiện nên đành thôi.

Ngày hôm sau, Tô Uyển vẫn như cũ trong lúc ngủ mơ bị đánh thức, giống như hôm qua trời còn chưa sáng, Tô lão cha Tô thái thái cũng đều đã dậy, tuy rằng hết thảy đã dàn xếp tốt từ sớm, cũng kêu gia đình đi hậu viện dắt xe bò lại đây, Tô thái thái vẫn là lưu luyến không rời lôi kéo Tô Uyển nói, nhưng thật ra là nói với Tống Tử Hằng: “Sắc trời còn sớm, không bằng dùng xong cơm sáng lại lên đường?”

“Bây giờ đã có chút muộn, tốt nhất có thể trước giờ Tý về đến nhà, bằng không mặt trời gay gắt, sợ nương tử chịu không nổi.”

Tô Uyển nghĩ thầm dậy đều đã dậy, tự nhiên là càng xuất phát sớm càng tốt, cũng nói: “Cơm sáng trở về ăn cũng được, xem ra về đến nhà cũng không muộn lắm.”

Lúc này, gia đình tới báo: “Thái thái, xe bò đã chờ ở ngoài cửa.”

Tô Uyển đi theo mọi người ra sân, liền nhìn thấy xe bò ngoài cửa chất đầy đồ vật, không khỏi kinh ngạc, Tô gia tài đại khí thô, nàng lần trước đã kiến thức qua, nhưng là nhìn đồ vật lần này còn nhiều gấp đôi so với lần trước, lại một lần cảm thán Tô gia quả nhiên không thiếu tiền.

Tống Tử Hằng cũng kinh ngạc: “Nhạc phụ Nhạc mẫu, vì sao chuẩn bị nhiều đồ vật như vậy?”

Tô lão cha cười ha hả nói: “Hôm qua các người mang theo rất nhiều đồ vật, chúng ta tự nhiên cũng muốn đáp lễ.”

“Tiểu tể mang đến đều là chút lương thực trong nhà trồng, cũng không đáng giá, nhưng quà đáp lễ của Nhạc phụ Nhạc mẫu này cũng.”

“Người trong nhà, cũng không đáng giá cái gì, ngày sau năng đi lại mới là lễ phải.”

Tô thái thái cũng cười nói: “Đây cũng là tâm ý của ta tặng cho thông gia, nhà các người nhiều người, mỗi người chuẩn bị một chút, nhìn số lượng lớn, kỳ thật cũng không đáng giá, an tâm mang về đi.”

Tuy rằng đáy lòng Tô Uyển vì Tô lão cha Tô thái thái đau lòng, gả nữ nhi rồi còn không ngừng dán tiền ra bên ngoài, bắt quá nàng ở hiện đại cũng là một phần tử người ngọc tiền nhiều, thấy Tống Tử Hằng vẫn muốn chối từ, đành dẫn đầu lên xe, hướng hắn cười nói: “Tướng công còn muốn khách khí đến khi nào?”

Vì thế Tống Tử Hằng lại một phen giải thích chính mình không phải là khách khí, là thiết tình thịnh tình khó an, Tô Uyển lại không thèm để ý vẫy vẫy tay, trực tiếp cáo từ với hai người Tô lão cha. Tô lão cha tươi cười đầy mặt đưa Tống Tử Hằng lên xe bò, nói: “Con rể lại khách khí, chính là khinh thường Nhạc phụ.”

Tống Tử Hằng không dám lại ở trước mặt Nhạc phụ đại nhân nhiều lời, lúc này mới đánh xe rồi đi, chỉ là sau khi rời khỏi Tô gia, hắn vẫn là giải thích với Tô Uyển một lần nữa hắn cùng cả nhà hắn đều không phải người thích chiếm tiện nghi, cuối cùng lại nói, người trong nhà năng lui tới không sao, lễ tiết cũng nên làm đầy đủ, nhưng nếu Nhạc phụ Nhạc mẫu lần sau còn như thế, hắn sẽ không dám tới cửa.

“Vay lần này liền thôi, lần tới ta nhất định sẽ nói với cha mẹ.”

Ban đầu Tống Tử Hằng còn sợ thể từ nghe xong lời này không cao hứng, thấy nàng miệng nói đồng ý, đã là kinh hi, “Nương tử nói đúng, một mảnh tâm ý của Nhạc phụ Nhạc mẫu, Tử Hằng tự nhiên là cảm kích.”

Người Tô gia không có kinh nghiệm, lúc sắp xếp đồ vật không cho Tô Uyển chỗ dựa lưng, Tô Uyển còn tưởng thừa dịp lúc này độ ẩm không khí vừa phải, ngủ bù một giấc, liền xoay người về phía sau, dựa vào trên lưng Tống Tử Hằng, nghĩ nghĩ lại quay về phía trước, đôi tay cũng không khách khí vòng lên ôm lấy eo hắn, lúc này mới nhắm mắt lại.

Tống Tử Hằng cứng đờ người, muốn quay đầu lại, lại hơi xấu hổ, chỉ thấp giọng nói: “Nương tử.....”

“Suyt.” Tô Uyển cũng thấp giọng nói, “Để ta ngủ một lát.”

Tống Tử Hằng tức khắc không nói chuyện nữa, tuy rằng cảm thấy người đi đường chung quanh đều đang nhìn mình, nhưng vẫn nỗ lực nhìn thẳng về phía trước.

Tô lão cha nhìn theo xe bò đi xa, mới xoay người trở về trong phòng, có chút do dự nói với Tô thái thái: “Nghe nói Uyển Uyển gần đây hiểu chuyện rất nhiều?”

“Ông làm sao biết?”

“Tử Hằng nói.”

“Trong mắt Tử Hằng nữ nhi của ông đều là tốt, ngay cả việc nàng xem sách giải trí đều không nói cái gì.” Bộ dáng Tô thái thái tuy là oán giận, giọng điệu vẫn là rất đặc ý, nữ nhi của bà xác thật tiến bộ, có thể khiến cho con rể dễ bụng như thế, “Kỳ thật đều là giả vờ, nàng mấy cân mấy lượng người còn không biết sao?”

Tô lão cha tưởng tượng, gật đầu nói đúng: “Tử Hằng tuy thông tuệ, nhưng việc nam nữ cũng không hiểu rõ, không trách hắn được. Nhưng thật ra Uyển Uyển, ta thật đúng cho rằng nàng sửa đổi tính tình đâu.”

Tô thái thái lại nói: “Bất quá nàng xác thật tiến bộ không ít, tuy có thật nhiều bất mãn, nhưng đều dễ dưới đáy lòng không lộ ra, như vậy thông gia đều vui mừng.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21.

Một giấc ngủ này của Tô Uyển còn tính là thoải mái, nàng cũng dần dần quen với xe bò xóc nảy, lúc này cũng coi như là tự nhiên tính, thời điểm tỉnh lại mặt trời đã lên cao, ánh bình minh ở chân trời còn chưa tan đi, nhan sắc sáng lạn treo ở không trung.

Tô Uyển khi ngủ là nghiêng mặt dán ở trên lưng Tống Tử Hằng, lúc này mở mắt ra, đập vào mắt là một loài hoa ven đường không biết tên, màu tím nhạt, xen giữa các lùm cây xanh tươi, phá lệ chói mắt. Tô Uyển trong lòng vừa động, còn chưa có mở miệng, liền nghe thấy giọng nói dịu dàng của Tống Tử Hằng: “Nương tử tỉnh?”

“Vâng, tướnɡ công lên đường hồi lâu vất vả, không bằng nghỉ ngơi uống miếng nước?”

Tống Tử Hằng nghĩ nghĩ, quả nhiên đánh xe bò tới ven đường dừng lại, quay đầu về phía Tô Uyển cười: “Nương tử nói đúng.”

Tô Uyển tìm hồ lô đựng nước từ phía sau đưa cho hắn, rồi tự mình nhảy xuống xe, đi đến lùm cây ven đường. Tống Tử Hằng uống xong nước, cũng dạo bước đến bên cạnh Tô Uyển, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc nhìn hoa dâm bụt, thấp giọng thở dài: “Phong lộ thê thê cảnh thu phồn, đáng thương vinh dật ở triều hôn.”

Tống Tử Hằng vừa nói, liền nhìn thấy thê tử đưa tay về phía bụi cây, tràn đầy khí thế hái hoa bẻ cành, Tống Tử Hằng bị hành động này làm sợ ngây người, một giây trước hắn còn cho rằng thê tử đang vì hoa dâm bụt mà thở dài.

Hai tay Tô Uyển đều giang ra, dùng sức lôi kéo cành, còn nghiêng đầu nhìn Tống Tử Hằng nói: “Tướnɡ công biết đây là hoa gì không?”

“Đây là hoa dâm bụt, nở ở mùa hạ, sớm nở tối tàn, vòng đi vòng lại.”

Tô Uyển gật đầu: “Nói như vậy, cho dù ta không hái hoa, nó cũng sẽ tự điều tàn.”

Suy nghĩ của Tống Tử Hằng vừa chuyển, nhìn thê tử còn đang bẻ cành, bàn tay non mịn đã thít chặt ra vết đỏ, lúc này mới vội ngăn cản nàng: “Nàng muốn bẻ nó làm chi?”

“Muốn làm cái vòng hoa đội trên đầu.” Tô Uyển hứng thú bưng bưng, “Tướnɡ công biết làm sao?”

Tổng Tử Hằng lắc đầu: “Không biết.” Rồi lại nói, “Nhưng nếu nương từ dạy, ta liền có thể.”

Kỳ thật vòng hoa cũng không khó làm, dùng ít sức lực, bầy vận tám vận liền làm tốt, Tổng Tử Hằng thường làm việc nhà nông, cha và anh hẳn đều biết làm bàn ghế hay gia cụ, tuy hẳn không làm được đồ vật lớn, ngẫu nhiên cũng có thể tết con châu châu bằng cỏ gì đó cho cháu trai cháu gái chơi, cũng xưng được là tâm linh thủ xảo, một cái vòng hoa hẳn tết so với trong tưởng tượng của Tô Uyển thì đẹp hơn rất nhiều, uớm lên đầu nàng điều chỉnh lớn nhỏ xong, lúc này mới đem vòng hoa đưa cho nàng. Tô Uyển đã hái bảy tám đóa hoa lớn nhỏ không đồng nhất, dùng cành lá đan xen lẫn nhau bện vào, một cái vòng hoa xinh đẹp tinh xảo liền hoàn thành, Tô Uyển đội lên đầu, không có gương, cũng chỉ biết nhìn chăm chăm vào đôi mắt Tổng Tử Hằng: “Đẹp không?”

Tổng Tử Hằng chỉ nhìn nàng mỉm cười, cũng không nói tiếp, Tô Uyển từ trong con ngươi thanh triệt của hẳn cũng nhìn ra chút ít, bỗng nhiên nhoen miệng cười: “Tướng công nói đây là hoa dâm bụt?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói hoa dâm bụt có thể ăn được?”

“Trong《 Kinh Thi 》 xác thực có ghi lại, nhưng là cũng không người làm, cũng không biết làm như thế nào mới ăn ngon.”

“Trộn cùng bột mỳ rồi chiên chín, nhất định phi thường ngon.” Tô Uyển đã từng hưởng qua tô tạc ngọc lan, vừa thơm vừa ngon miệng, hiện tại nghĩ đến đều thèm vô cùng, chỉ tiếc cây ngọc lan trong viện kia, chờ nàng phục hồi tinh thần lại, hoa đã héo tàn, lần này liền không thể lại bỏ qua hoa dâm bụt. Tô Uyển nghĩ như vậy, có chút gấp không chờ nổi, “Không bằng hái một ít trở về thử xem?”

Bị thê tử bắt làm vòng hoa rồi lại muốn hái đem về chiên lên, Tổng Tử Hằng hiện tại đối với hoa dâm bụt không còn sinh ra cảm khái gì nữa, ngăn cản Tô Uyển đang nóng lòng muốn thử, bất đắc dĩ nói: “Lúc này hái trở về sẽ héo, ở cửa thôn cũng có rất nhiều, tới đó lại hái đi.”

Tới cửa thôn nhìn thấy hoa dâm bụt, Tổng Tử Hằng cũng không để Tô Uyển động, chính mình xuống xe hái rất nhiều trở về, Tô Uyển gỡ xuống vòng hoa, đem những bông đã héo loại bỏ, thay bằng hoa dâm bụt tươi mới, xe bò lại đi tiếp vào Tổng gia thôn, thôn dân cùng một đám hải tử liền nhìn chăm chăm vòng hoa trên đầu Tô Uyển với vẻ hiếm lạ, rồi sôi nổi chào hỏi.

—— “Tử Hằng cùng tức phụ từ nhạc gia đã về rồi à? Xem một xe tràn đầy này, so khi đi hôm qua còn nhiều hơn.”

—— “Ngươi, kiến thức hạn hẹp, nhạc phụ của Tử Hằng chính là tài chủ, điểm này đồ vật tính là gì?”

Các nam nhân khó tránh khỏi nhìn chăm chăm một xe đồ vật mà đồ mắt, cưới được một thê tử xinh đẹp như hoa còn chưa tính, nhà mẹ đẻ thê tử phú quý lại hào phóng, nếu bọn họ có được một nửa phúc khí này, nằm mơ đều cười tỉnh, nhưng Tổng Tử Hằng là người đọc sách hiếm có trong thôn, lớn lên cũng tuân tú lịch sự, ngày sau còn muốn vào kinh thi Trạng Nguyên, thê tử như vậy cũng là xứng đôi, bọn họ không thể nói gì —— chênh lệch quá lớn, liền tâm tư ghen ghét đều không dậy nổi, mọi người cũng chỉ nói mất hai câu, nhưng cũng không quá phẫn, càng nhiều vẫn là thấu thủ.

Có một đại nương cười tủm tỉm nhìn vòng hoa trên đầu Tô Uyển, nói, “Hai vợ chồng son cảm tình thật tốt, các người muốn hâm mộ cũng không được.”

Tổng Tử Hằng chỉ là cười cười, thần thái tự nhiên đánh xe bò đi qua đám người.

Lúc này công việc đồng áng đã xong, cũng không còn chuyện khác để làm, mặc dù có thể làm việc thủ công kiếm ít tiền, cũng sẽ nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày đã, qua ngày nắng gắt lại nói, giống Tổng lão cha bọn họ biết nghề mộc, làm xong việc ở nhà mình liền có thể, không cần phơi nắng, cũng không sợ bị cảm nắng.

Lúc này đây, người Tổng gia tất cả đều ở nhà, vừa nghe thấy động tĩnh bên ngoài, đều ra đón, Tam Nữ Tam Oa so với bọn hẳn còn nhanh hơn, xa xa nghe người ta nói tam thúc tam thẩm của bọn họ mang rất nhiều đồ vật trở về, chạy như hóa tiên, chỉ chớp mắt liền đến trước mặt, ôm lấy chân Tổng Tử Hằng.

Lại kéo về một xe đồ vật, so hôm qua kéo đi còn nhiều hơn, trên mặt Tổng mẫu vừa mừng vừa lo, có chút co quắp: “Làm sao lại kéo nhiều đồ vật như vậy trở về.”

Trương thị trên gheo nói: “Tiểu thúc cùng đệ muội đi nhà thông gia đánh cướp đã trở lại.”

“Đại tẩu nói đùa, đều là nương ta chuẩn bị cho mọi người một ít lễ mọn thôi.”

Tổng Tử Hằng cũng giải thích nói: “Thịnh tình của nhạc phụ nhạc mẫu không thể chối từ.”

Tổng lão cha thở dài: “Tuy là vậy nhưng cũng không thể chiếm tiện nghi của thông gia.”

“Nhìn cha nói này, người một nhà có tới có lui, nói cái gì chiếm tiện nghi.” Tô Uyển nhướn mày cười cười, “Lần sau ta sẽ nói với cha mẹ, kêu họ không cần lại khách khí như thế là được, trước đem đồ vật dọn vào nhà đi thôi.”

Tô Uyển nhớ đến hoa dâm bụt vừa hái, trước mang vào phòng bếp, Tổng Tiểu Muội cũng đem gạo và mì dầu muối chờ dọn vào phòng bếp, lúc đi theo ra quét mắt nhìn trên đầu Tô Uyển, cười nói: “Tam tẩu mang cái gì trên đầu vậy? Trông lạ nhưng mà đẹp.”

“Hoa dâm bụt làm thành vòng hoa, để ngày mai cũng kêu Tam ca ngươi làm cho ngươi một cái.”

Tổng Tiểu Muội “A” một tiếng thật dài, giọng nói: “Nguyên lai là Tam ca làm a, ta lớn như vậy lần đầu tiên biết Tam ca khéo tay như thế.”

Tổng Tử Hằng đang dọn đồ vật, chú ý tới ánh mắt chung quanh, dưới chân khựng lại, mím môi, mắt nhìn thẳng, đem đồ vật dọn vào nhà chính.

Dọn xong đồ vật, Tổng mẩu hỏi: “Lúc này trở về, còn chưa ăn cơm sáng đi?”

Tổng Tử Hằng lắc đầu, Tổng Tiểu Muội đang yêu thích không buông tay vuốt một quyền thêu tuyến, xúc cảm như tơ lụa, màu sắc tươi sáng, đúng là thêu tuyến tốt nhất, ngày thường nàng không dám dùng. Tô thái thái làm vợ thương nhân, với nhân tình lui tới phía trên không thể bắt bẻ, đúng như lời bà nói, mấy thứ này thật không quá quý trọng, với Tổng gia cũng có thể dùng, còn khiến người vui mừng. Tổng Tiểu Muội nghe được nương nàng nói, vội buông thêu tuyến, đứng dậy nói: “Ta đi làm cơm sáng.”

Tô Uyển đuổi kịp: “Ta đi cùng với muội.”

Trong phòng bếp, Tô Uyển múc chậu nước đem hoa dâm bọt bỏ vào ngâm, dưới vẻ mặt tròn mắt há mồm của Tổng Tiểu Muội, biểu tình thật là tự nhiên chỉ huy nói: “Tiểu muội, người đi lấy bột mì tới, lại thái một ít hành.”

“Tam tẩu, người sẽ không,..... Phải dùng cái hoa này nấu ăn đi?”

“Đúng vậy, tấm bột rồi chiên, ăn ngon lại đẹp, Tam ca người khẳng định thích.”

Chỉ chốc lát sau, từng trận mùi hương liền từ trong phòng bếp truyền ra, Lý thị còn đang sờ vải vóc trên tay, trong lòng tính toán có thể làm mấy thân xiêm y, giây tiếp theo buông mảnh vải xuống, dùng sức ngửi ngửi, táp lưỡi nói: “Không biết lại dùng bao nhiêu mỡ rồi.....”

Tổng lão cha ngồi ở cửa hút thuốc lá, ông từ trước đến nay chỉ thích mỗi món này, chỉ là tẩu thuốc bằng trúc sớm bị huân đến đen tuyền, con dâu vừa lấy ra tẩu thuốc mới do nhà thông gia tặng, ông gấp không chờ nổi, tiếp nhận xong, liền đánh lửa lạch cách lạch cách hút thử một hơi. Tổng lão cha cũng không quay đầu lại, chỉ là không nhẹ không nặng lấy tẩu thuốc gỗ hai cái xuống mặt đất, Tổng mẩu liền hung hăng trừng mắt nhìn Lý thị, Lý thị rụt cổ lại, ôm vải về phòng.

Tổng Tiểu Muội đi ra gọi Tổng Tử Hằng: “Tam ca, ăn cơm.”

Tổng Tử Hằng đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi đến bên cạnh Tổng Tiểu Muội, chỉ nghe nàng thấp giọng nói: “Huynh nghĩ như thế nào, mà lấy hoa dâm bọt làm đồ ăn, nhưng mà quả thực rất thơm.....”

Dưới chân Tổng Tử Hằng khựng lại, cái gì kêu là hấn nghĩ?

Tổng Tiểu Muội hồ nghi nhìn hấn: “Làm sao không đi tiếp?”

“À, không có việc gì.” Tổng Tử Hằng hoàn hồn, hơi hơi mỉm cười, bước vào phòng bếp, Tổng Tiểu Muội không đi theo cùng, mà cầm thêu tuyến về phòng, nàng ngày thường cũng không yêu thích cái gì, chỉ duy nhất thích thêu thùa, hiện giờ có được thêu tuyến tinh mỹ như thế, nàng hận không thể lập tức lấy ra thêu.

Ngày này, nhân nhóm con dâu đều ở nhà, việc nấu cơm không cần đến Tổng Tiểu Muội, cơm trưa là Trương thị làm, buổi tối liền đến phiên Lý thị, vốn dĩ Tô Uyển cũng phải đi hỗ trợ, nàng tuy không có làm, cũng nên phụ giúp việc lật vớt, nhưng Tổng mẩu lại nói nàng từ huyện thành trở về mệt mỏi, trước nghỉ ngơi một ngày.

Tô Uyển không có việc gì để làm, vốn dĩ học thêu thùa may vá cũng bắt quá là cái nguy trang, dẫn Tổng Tử Hằng trở về phòng đọc sách, chờ hấn đi rồi, nàng liền có thể lấy lý do hấn để quên sách ở trong phòng mà vào thư phòng của hấn xem xét tin tức triều đại này, hiện giờ có này không dùng được, nhiệt tình của nàng đối với kim chỉ cũng liền tắt hơn phân nửa, cảm quyền du ký “nhập cư trái phép” từ thư phòng của Tổng Tử Hằng đến bên sô pha chậm rãi ngồi xem, mảnh vải dùng để luyện tập vứt sang một bên.

Trong phòng thực an tĩnh, hai người đều đang lặng lẽ đọc sách, bỗng nhiên bên ngoài vang lên âm thanh, Tổng Tử Hằng lập tức quay đầu lại nhìn Tô Uyển một cái, Tô Uyển ngầm hiểu, lập tức đem sách khép lại nhét vào phía sau, vừa mới nhặt lên miếng vải cùng kim chỉ giả vờ may vá, cửa liền bị đẩy ra, Tổng mẩu nhìn thấy hình ảnh này liền cười nói, “Đại tẩu người nấu nước ô mai, lại đây uống đi.” Nước ô mai hiện giờ đã là đồ uống quen thuộc vào mùa hạ của Tổng gia thậm chí là toàn bộ Tổng gia thôn.

Tổng Tử Hằng gạt đầu: “Vâng, chúng con qua đây.”

Nhìn theo mẫu thân xoay người rồi đi, Tổng Tử Hằng lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía Tô Uyển, nghĩ thầm nương tử thật thâm tàng bất lộ a, năng lực phản ứng cùng giả vờ này, quả nhiên là thiên y vô phùng.

Tô Uyển nhìn hấn chớp chớp mắt, đem sách giấu kỹ, mới đứng dậy nói: “Đi ra ngoài đi.”

Tổng Tử Hằng cũng cười, nắm tay nàng, đi đến cạnh cửa mới buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 22.

Cơm chiều xong, người Tống gia theo thường lệ ở trong viện trò chuyện, bởi vì ngày hôm sau không cần ‘gà còn chưa gáy đã phải dậy làm việc nhà nông’, cho nên mọi người cũng không vội về phòng ngủ, thời gian lưu lại ở trong viện càng ngày càng muộn, tiểu hài tử chịu không nổi, Tam Oa đã ở trong lòng ngực Tống Tử Hằng ngủ rồi, Tam Nữ thì ngồi bên cạnh Tô Uyên, nghiêm túc nghe cô cô của nó tính toán khi nào quả nho chín, một lớn một nhỏ đành phải nuốt nước miếng. Tô Uyên hỏi: “Thật là tháng sau có thể hái được?”

Tống Tiểu Muội nói: “Nếu không phải sợ chua, kỳ thật hiện tại cũng có thể ăn.”

Tô Uyên không tự chủ được rung mình một cái: “Không được, ta sợ nhất là chua, một chút đều chịu không nổi.”

Tam Nữ ra vẻ nghiêm túc nói: “Không chua, quả nho nhà chúng ta là ngọt nhất trong thôn!”

Tô Uyên nhin không được néo néo khuôn mặt nhỏ của nó, “Đến lúc đó chúng ta cùng nhau hái quả nho được không?”

Tam Nữ quay đầu kêu Tam Oa: “Tam Oa, chờ quả nho chín chúng ta cùng tam thẩm hái quả nho ăn!”

Không nghe thấy Tam Oa lên tiếng, mà là Tống Tử Hằng đáp lời: “Tam Oa ngủ rồi.”

Tống Hữu Phúc khẽ đưng bà nương nhà mình: “Ôm Tam Oa về phòng ngủ đi, bà làm mẹ kiểu gì vậy!”

Đem tiểu gia hỏa đang ngủ đến nóng hằm hập giao cho nhị tẩu, Tống Tử Hằng liền nghe được nương hấn hỏi: “Tử Hằng, ngày kia thư viện khôi phục đi học, ngươi là buổi chiều ngày mai đi hay là sáng sớm ngày kia? Hôm nay mấy vị thúc bá và mấy tiểu tử trong thôn đều tới nói muốn vào thành, đến lúc đó theo ngươi đi cùng.”

Ở thời đại này, nhà có trâu bò rất cuộc không nhiều lắm, Tống gia là bởi vì Tống Tử Hằng thường xuyên đi lại giữa nhà và thư viện, bọn họ tính toán một phen, phí dụng Tống Tử Hằng thuê xe bò mấy năm cộng lại ước chừng đều đủ tiền mua một nửa con bò, thật sự không có lời, Tống lão cha nghe nhi tử phân tích xong cần rằng mua con bò này, còn tự mình đóng cái xe đẩy tay, trừ bỏ ngày mùa trong nhà đi không được, ngày thường đều là hai ca ca của Tống Tử Hằng đi thư viện đón hấn trở về. Về sau sự thật chứng minh mua con bò này xác thật không uổng, có bò bọn họ làm việc nhẹ nhàng hơn, năm thứ hai Tống lão cha liền làm chủ thuê thêm một mẫu ruộng để gieo trồng, thế nhưng cũng không quá vất vả, hơn nữa khi người trong thôn muốn mượn bò, cũng không có mượn không, mà thường tặng gạo mì trứng gà, rồi sau đó mọi người dần dần biết xe bò nhà bọn họ thường xuyên vào thành, cho nên cũng đều sẽ hỏi thăm thời gian cùng bọn hấn đi chung, qua lại cũng có thể tiết kiệm được mấy đồng tiền.

Hiện tại người Tống gia thôn đều có thói quen ngồi xe bò của Tống lão cha vào thành.

Ngày xưa Tống Tử Hằng đều là trước một đêm chạy về thư viện, nhưng mà hôm nay hấn trầm ngâm một chút, liền nói: “Buổi sáng ngày kia xuất phát đi.”

Tống mẫu kinh ngạc một chút, mới nói: “Vậy để ngày mai ta đi nói với mọi người.”

Tô Uyên tắm rửa xong về phòng, trong phòng tuy rằng cũng thấp đèn, Tống Tử Hằng lại không ở phía trước cửa sổ đọc sách, mà ở trên giường đóng gói hành lý, Tô Uyên thấy hấn đem một chồng quần áo cùng mấy quyển sách chính chính tề tề đặt vào chính giữa, liền xung phong nhận việc nói: “Muốn ta hỗ trợ không?”

Tô Uyên vốn chỉ là khách sáo một câu, vì Tống Tử Hằng đều đã thu thập gần xong, nào biết hấn phi thường sáng khoái nói: “Vậy làm phiền nương tử.”

“Đừng khách khí.” Trong tươi cười của Tống Tử Hằng, Tô Uyên đi tới trước mặt, phục hồi tinh thần lại mới khó xử nói, “Ta hình như không biết đóng gói.”

“Không có việc gì, ta dạy cho nàng.” Tống Tử Hằng vừa nói ra, liền tiến lên một bước, từ phía sau xuyên qua hai sùan eo của Tô Uyên cầm đôi tay nàng, tay cầm tay dạy dỗ,

“Trước như vậy. Lại đem cái này gấp vào.”

Tô Uyên cong eo, Tống Tử Hằng cơ hồ dán ở trên lưng nàng, ngày mùa hè quần áo mỏng manh, cách vật liệu may mặc Tô Uyên cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ bắp của hấn, hấn vì muốn thấy rõ ràng động tác trên tay, cổ ý nghiêng đầu sang một bên, cứ như vậy hai khuôn mặt dựa vào rất gần, cơ hồ là gương mặt dán gương mặt, hô hấp nóng hổi của Tống Tử Hằng chạm rai thổi qua mặt Tô Uyên.

Vì thế Tô Uyên một bên học đóng gói hành lý, một bên còn muốn biểu hiện ra khuôn mặt ngưng ngưng né tránh, thật là không dễ. Rốt cuộc ở trong cuộc đua âm thầm ngươi lui ta tiến, đến khi đóng gói tốt, Tô Uyên đều hận không thể lau mồ hôi một phen, lại thấy Tống Tử Hằng ôn nhu nhìn nàng: “Nương tử học xong sao?”

“Hấn là vậy.”

“Vi phu bỗng nhiên nhớ ra còn có một kiện quần áo quên bỏ vào.” Tống Tử Hằng từ tủ quần áo lấy quần áo mang tới, đưa cho Tô Uyển, mỉm cười nhìn nàng, “Vây phiền toái nương tử.”

Tô Uyển nhận lấy quần áo, xoay người nhìn bọc đồ trên giường, ánh mắt lóe lóe: “Nếu thiếp thân còn chưa học được đâu?”

“Vi phu không ngại lại dạy nương tử một lần nữa.” Tống Tử Hằng chậm rãi nói, đôi tay cũng lại lần nữa từ bên hông nàng vòng qua, cầm tay nàng chuẩn bị dạy một lần nữa, Tô Uyển lại dùng sức giữ hai tay của hắn bất động.

“Nương tử?”

Tô Uyển xoay mặt qua, nhìn thẳng vào hai mắt Tống Tử Hằng không ngừng lập loè, như ngôi sao đẹp nhất trên bầu trời đêm lúc này, “Nếu thiếp thân vẫn luôn không học được, tướng công muốn dạy ta cả đời sao?”

Tống Tử Hằng còn chưa bao giờ cùng ai nhìn gần như vậy, đặc biệt là cùng nữ nhân, khoảnh khắc Tô Uyển không hề dự triệu xoay mặt qua, môi hắn cũng vừa lúc cọ qua mũi Tô Uyển, môi răng lưu lại một trận hương mềm, Tống Tử Hằng chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, nghe được vấn đề của Tô Uyển, lần đầu tiên không có trải qua tự hỏi, buột miệng thốt ra nói: “Có gì không thể?”

Tô Uyển không nói chuyện nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Tống Tử Hằng, Tống Tử Hằng cũng không mở miệng, ánh mắt lại từ hai mắt nàng rồi bắt tri bắt giác rơi xuống đôi môi kiều diễm đỏ mọng của nàng, lúc này môi đỏ của nàng khê mở, nhả khí như lan. Giây tiếp theo, Tô Uyển cử động, sau đó cả người Tống Tử Hằng đều ngây dại, đôi môi đỏ mà hắn vừa mới ngắm nhìn đến miệng đắng lưỡi khô, giờ phút này đang dừng ở trên đôi môi của hắn, quả nhiên vừa thơm vừa mềm, Tống Tử Hằng nghĩ như vậy, theo bản năng vươn đầu lưỡi liếm liếm, để như trò bàn tay tiến vào trong miệng Tô Uyển, tức khắc giống như ruộng lúa hạn hán lâu ngày gặp được trời mưa, ngọt không thể tưởng tượng.

Tống Tử Hằng đọc tân bộ tât từ, bên trong có viết “Đồng phong dạ phóng hoa thiên thụ, canh xuy lạc, tinh như vũ”, hắn biết nói tới chính là pháo hoa, khi nổ rộ như đèn đuốc rực rỡ, bất quá giấy lát lướt qua, như hàng vạn ngôi sao băng rơi xuống, sau đó biến mất vô tung, dù chưa từng gặp qua, lại có thể tưởng tượng ra là mỹ lệ cỡ nào. Mà Tống Tử Hằng, lúc này liên cảm thấy trong đầu nở khắp thiết thụ ngân hoa, còn có tiếng vang lớn, phụt chốc mọi vật như biến mất không thấy, chỉ còn lại xúc cảm mỹ diệu trên môi, càng ngày càng chân thật, cũng càng ngày càng say mê.

Cùng tiểu thị tươi tươi mới ngon miệng chung chăn gối lâu như vậy, Tô Uyển cũng là cảm thấy khảo nghiệm, lúc này nếu bắt đầu rồi, nàng liền không tính toán kết thúc nhanh như vậy, đơn giản xoay người mặt đối mặt dán ở trên người Tống Tử Hằng, Tống Tử Hằng còn chưa phục hồi lại tinh thần, cúi đầu tiếp tục tìm môi nàng, cánh tay Tô Uyển hướng về phía trước ôm lấy cổ hắn, hé miệng, ở trên môi ngoài tình tế liếm, đôi tay Tống Tử Hằng cũng bắt tri bắt giác đỡ eo nàng, theo bản năng kéo người áp trên người mình, thân thể dán kín không kẽ hở, rồi cuộc đêm hè khô nóng, thực mau trên người hai người liền ra mồ hôi, Tống Tử Hằng phi thường có thiên phú học tập, câu lấy lưỡi Tô Uyển nhảy múa, Tô Uyển cũng bắt đầu thở dốc, hơi thở mong manh từ hai cánh môi bật ra thanh âm: “Nóng.....”

Giờ này khắc này lên tiếng, tuyệt đối không phải đánh gãy không khí, ngược lại so với thanh âm ngày thường càng ngọt ngào, giống như một liều chất xúc tác tốt nhất, trong đầu Tống Tử Hằng căn bản là chưa kịp tự hỏi, tay đã áp dụng hành động, sờ lên vạt áo Tô Uyển: “Đề ta cởi áo cho nương tử.”

Cùng với tiếng cười khê của Tô Uyển, áo trong của nàng cũng bị kéo ra, trực tiếp rũ xuống vai, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng, tay Tống Tử Hằng không tự chủ được phủ lên, từ chỗ cổ một đường trượt xuống dưới, thẳng đến rơi vào một mảnh đầy dả, thân mình Tô Uyển không tự chủ được run lên, hô hấp trở nên dồn dập, mà Tống Tử Hằng như là gặp được món đồ chơi mới lạ, tâm tư đều đặt ở xúc cảm mỹ diệu trên tay phải, không những không dùng lực ôm lấy nàng, còn theo nàng cùng nhau run lên, song song ngã vào trong giường.

Khi Tống Tử Hằng sắp sửa đem quần áo trên người Tô Uyển lột hết sạch, chân Tô Uyển không cẩn thận cọ đến một cái đồ vật, dưới chân vừa gãi xuống, thanh âm vật thể rơi xuống đất “Lạch cạch” vang lên, hai người từ trong ý loạn tình mê hoàn hồn, Tống Tử Hằng theo bản năng khởi động nửa người trên xem xét, quần áo và sách của hắn đã rơi rụng đầy đất, nhưng hắn trước tiên không có xuống giường đi nhặt, giờ phút này hắn ý thức được đôi tay của mình, đặt ở trên một đồ vật thực kỳ diệu, hắn chậm rãi quay đầu lại, liền nhìn thấy thê tử nhà mình thẹn thùng nằm ở dưới thân, sắc mặt hồng nhuận còn mỹ lệ hơn so với bối phẫn, môi đỏ như máu, ánh mắt mê ly, hai tay của hắn không có bất kỳ trở ngại gì xoa ở trước ngực nàng.

Sắc mặt Tống Tử Hằng cứng đờ, cảm giác tay cũng không biết muốn nhúc nhích như thế nào.

Hắn vừa mới..... Giống như làm ra việc thực ghê gớm.....

Thật sự cảm thấy bị người tập kích ngực bằng phương thức như vậy thực ngốc, Tô Uyển không khỏi đẩy tay Tống Tử Hằng ra, Tống Tử Hằng giống như bị giải huyết đạo, lập tức từ trên người Tô Uyển nhảy xuống, từ trước đến nay hắn luôn có diện mạo của thư sinh văn nhược, không ngờ cũng có một mặt hoạt bát như thế, Tô Uyển không khỏi nhìn hắn một cái. Tống Tử Hằng không dám cùng nàng đối diện, cúi đầu, lúc này mới phát hiện quần áo của nương tử hắn đều rơi rụng trên mặt đất, không hề nghi ngờ là bộ đồ nàng mới vừa mặc lúc trước. Hơn nữa là kiệt tác của hắn. Vội nhặt lên, giúp nàng khoác ở trên người.

Tô Uyển nhìn Tống Tử Hằng chớp chớp mắt, cảm thấy đáng vẻ này của hắn rất thú vị, điên đảo nhận thức vốn có của nàng về Tống Tử Hằng, tâm ngứa ngứa muốn chọc ghẹo hắn, nê hà chỉ có thể ở trong lòng ngâm lại, hiện giờ Tống Tử Hằng còn giống cái hoàng hoa khuê nữ hơn so với nàng còn chưa tỉnh, nàng muốn trêu đùa giống như nữ lưu manh liền thật là không được.

Tô Uyển cúi đầu, che đi thần sắc tiếc nuối trong đáy mắt, yên lặng mặc tốt quần áo, Tống Tử Hằng cũng đem hành lý sửa sang lại rồi đóng gói, đặt ở trên ghế, lúc này mới thôi đèn trở lại trên giường, Tô Uyển nguyên tưởng rằng trải qua một phen lộn lộn này, trạng thái hoàng hoa khuê nữ của Tống Tử Hằng ít nhất còn tiếp tục trong chốc lát, không nghĩ tới tổ chất tâm lý của hắn thế nhưng thật tốt, thời điểm lên giường đã là khôi phục lại, thậm chí thực tự nhiên ôm nàng vào trong ngực, Tô Uyển không thể không nhắc nhở nói: “Tướng công, nóng.”

Tổng Từ Hằng không khỏi nhớ tới lúc trước chính mình cũng là vì lời này của nàng mà mất khống chế, mặt tức khắc đỏ, chỉ là đêm quá mờ không người thấy rõ. Tổng Từ Hằng rút cuộc buông Tô Uyển ra, nhưng vẫn để lại một bàn tay đáp ở bên hông nàng, ngày thường khi ngủ Tổng Từ Hằng đều như tính cách của hán tử bình bát ổn, nằm thẳng ngủ không chút cầu thả, giờ phút này lại nghiêng thân nằm đối mặt với Tô Uyển, Tô Uyển cũng hơi hơi hướng về phía hán, khoảng cách hai khuôn mặt bất quá một lòng tay, mặt đối mặt mà nằm, hô hấp giao triền, thật là có vài phần cảm giác uyên ương đan cổ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23.

Tô Uyển ngủ đến mơ mơ màng màng, cảm giác hô hấp không thuận, không khỏi mở miệng ra, lúc này mới phát hiện không đúng, miệng bị một vật thể mềm mại lấp kín, theo nàng mở miệng mà tùy thời xâm lấn, nhưng cũng không có quá phận, chỉ mềm nhẹ ở môi nàng liếm láp, hơi thở thật là quen thuộc. Tô Uyển còn chưa trọn mắt tìm tòi, trong lòng đã hiểu rõ, nàng giờ phút này có chút lười nhác, cũng không muốn để ý tới, nếu tỉnh phải rời giường đưa hán, lộn lộn một trận lại trở về ngủ nướng, quá ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ.

Chỉ là một hồi lâu qua đi, người trên người còn không rời đi, khiến Tô Uyển muốn ngủ mà không thể ngủ, lúc này Tô Uyển mới mở mắt ra, trong mộng lung nhìn thấy một đôi con người thanh thấu.

Tổng Từ Hằng không ngờ nàng lúc này tỉnh lại, cùng nàng chớp mũi đối chớp mũi hồi lâu, mặt giãn thành nụ cười: “Không quấy rầy nương tử nữa, nàng tiếp tục ngủ đi.”

Tô Uyển cũng không cùng hán khách khí, quả thực tiếp tục nhắm mắt lại, mà Tổng Từ Hằng cũng không dừng lại lâu lắm, chỉ nhẹ mỗ một chút trên khoe môi nàng rồi thôi. Tô Uyển nghe được âm thanh hán xuống giường mặc quần áo, liền an tâm ngủ tiếp.

Tổng Từ Hằng trực tiếp cầm tay nài ra cửa, cẩn thận đóng cửa lại, đem tay nài đặt ở nhà chính mới đi phòng bếp, nương hán đã dậy làm cơm sáng cho hán cùng lão đại trước khi lên đường, Tổng Từ Hằng đi vào gọi một tiếng, nương hán nhìn hán một cái nói: “Dậy rồi à? Ca người hán là cũng sắp dậy đi.”

Tổng Từ Hằng gạt đầu, Tổng mẫu lại hỏi: “Từ Hằng, mặt người làm sao hồng như vậy?”

Ánh mắt Tổng Từ Hằng lóe lóe, không khỏi vuốt tay phẩy phẩy: “Trong phòng quá nóng, phỏng chừng là vậy.”

“Không phải sinh bệnh là được, đi rửa mặt đi, cơm sáng sắp xong rồi.”

Tô Uyển ngủ dậy, bên ngoài mặt trời đã lên cao, nàng không có lập tức lên, mà là từ mép giường lấy ra hai ba quyển sách, đều là du ký Tổng Từ Hằng lấy từ thư phòng cho nàng, bên trong có đề cao niên hiệu, nhưng thật ra đều làm nàng xa lạ không thôi, nàng sau lại nói bóng nói gió hỏi qua Tổng Từ Hằng, mới biết tác giả của mấy quyển sách này đều đã qua đời gần trăm năm, nghĩ đến niên hiệu cũng không biết đối qua mấy vòng. Tô Uyển chỉ hận chính mình hiểu biết lịch sử không nhiều lắm, bằng không, biết trước niên hiệu của mấy vị đế vương, hiện giờ phỏng đoán cũng không phải việc khó đi.

Đương nhiên cũng không phải không hề có thu hoạch, trong một quyển du ký ngẫu nhiên nhắc tới triều đại danh sớ, sắc mặt Tô Uyển không khỏi cứng đờ, đáp án càng ngày càng có khuynh hướng giống như cái nàng từng suy đoán kia, cho dù sắp được công bố, nàng cũng cao hứng không nổi —— nếu như suy nghĩ của nàng là sự thật, như vậy, hoặc là nàng là nhân vật không tồn tại trong lịch sử, hoặc là Tổng Từ Hằng chính là Trần Thế Mỹ, mặc kệ là loại nào, đều không khiến cho nàng cao hứng.

Về lạnh lẽo trong đây mắt Tô Uyển chợt lóe rồi tắt, rốt cuộc đây là chuyện đau đầu về sau, việc cấp bách, là tuyển cái thời gian thích hợp vào thư phòng của Tổng Từ Hằng, nếu là sớm chút khi còn vội vàng việc nhà nông, nàng tuyển cái thời cơ Tổng Tiểu Muội không chú ý thì cũng không khó, nhưng hiện tại lớn lớn bé bé đều ở nhà, nàng tuy là có cơ để vào thư phòng của Tổng Từ Hằng, cũng tuyệt không có khả năng trước mặt bao người ở bên trong lâu đi.

Nghĩ như vậy, Tô Uyển tiếc nuối đem sách thả lại giường, đứng dậy bắt đầu mặc quần áo.

Mùa hạ năm nay cực kỳ khô nóng, đã gần một tháng trời không đổ mưa, nghĩ trưa xong, Tô Uyển ngồi ở trong phòng của Tổng Tiểu Muội thêu thùa may vá, nàng tuy lười nhác, mỗi ngày học không quá hai canh giờ, rốt cuộc người lớn như vậy, may vá đã là không thành vấn đề, hiện tại bắt đầu học làm túi tiền. Mà Tổng Tiểu Muội đang cầm miếng vải để cắt may, Tổng Tiểu Muội vốn là nghĩ chờ đi trần trên mưa vài trở về may cho Tam ca nàng hai bộ quần áo, Tô Uyển vừa nghe, nghĩ đến của hồi môn còn có mấy khúc vải thích hợp với nam tử, lựa tề miên thuần miên đều có, liền ‘đạo nghĩa không thể chối từ’ công hiến, nguyên chính là chuẩn bị cho Tổng Từ Hằng, nàng cũng không dọn toàn bộ ra tới, chỉ lấy hai thất tề vải bông và một con bạch thanh các, Tổng nãi nãi biết hàng, vừa sờ liền mừng đến không khép miệng được, nói rằng bà còn không có gặp qua vải tốt như vậy, tồn tử mặc cái này tất nhiên thực tốt, liền muốn tự mình động thủ.

Tuy rằng Tổng nãi nãi không đến 60 tuổi, ở thời đại này đã là thọ, Tô Uyển cũng không dám làm bà mệt nhọc, khuyên can mãi, vẫn là khuyên được bà, Tổng nãi nãi cũng không có không cao hứng, cô nhân rốt cuộc xem trọng chữ hiếu, Tô Uyển tài đại khí thô, chuẩn bị vài vốc cho Tổng Từ Hằng, tự nhiên cũng không thể thiếu ba vị trưởng bối, còn may nàng không thạo việc kim chỉ, không cần tự mình làm tặng, chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, nàng cao hứng, người thu lễ càng cao hứng, biết nàng tận hiếu tâm, vì thế giai đại vui mừng.

Cha mẹ chồng hiện tại càng nhìn Tô Uyển càng vui mừng, Lý thị trong lòng ghen tỵ cũng không dám nói cái gì, nàng ta thừa dịp đã nhiều ngày không bận việc, cũng làm xiêm y, Tam Oa người nhỏ, xiêm y làm lên không uống lực, trước hết làm cho nó, hôm qua đã mặc đi ra ngoài. Đầu năm nay gia đình bình thường, cho dù có chút tiền cũng sẽ không bỏ được ở thời gian này làm y phục mới cho tiểu hài tử, xuyên không được bao lâu liền không thể dùng, lại không phải ăn tết. Đương nhiên cho dù ăn tết, Tam Oa cũng không có mặc qua y phục mới, nó từ trước đến nay đều là mặc lại quần áo cũ của đường ca, đến phiên nó mặc thì đã cũ, nhưng cũng còn tốt, nếu lại đến mấy cái đệ đệ, liền thật sự phải mặc quần áo đầy mụn vá. Vì thế, lúc này đây Tam Oa thực hưng phấn, Tô Uyển không có nặng bên này nhẹ bên kia, hai vị đại ca mỗi nhà một cây vải, đủ cho người một nhà mỗi người làm một thân, Tam Nữ tuy là nữ nhi, lại là con gái duy nhất của Tổng Hữu Căn, lại là đứa nhỏ nhất, ngày thường nói ngọt cơ linh, phu thê Tổng Hữu Căn cũng thương nàng, Tam Oa Tam Nữ cả ngày chơi cùng nhau, Trương thị thấy Lý thị làm xiêm y cho Tam Oa, sợ Tam Nữ không có liền không cao hứng, cũng nhanh nhẹn may cho nó một bộ, đơn giản đệ muội tặng vài vóc là đủ dùng. Hôm qua hai tên nhóc tí đã mặc quần áo mới ở trong thôn dạo một vòng, có vài người khi đó không ở nhà, hai đứa nó dạo xong một vòng còn cố ý lộn trở lại, thề muốn cho tất cả mọi người nhìn y phục mới của mình, đến hôm nay người toàn thôn đều biết Tô Uyển hiện huệ hào phóng, từ khi nàng vào cửa, liền đứa bé nhỏ nhất trong nhà đều có y phục mới để mặc, hơn nữa Tổng nãi nãi Tổng mẫu tận hết sức lực khen, Tô Uyển hiện giờ là hiển danh lan xa, cho dù có chút thịnh khí lăng nhăng không dám trêu chọc, hiện giờ cũng biến thành tấm lòng son, đại gia phong phạm, cũng chính là tính tình thẳng thắn, mới có thể sáng khoái coi người nhà chồng đều như người trong nhà, mọi thứ ăn mặc dùng đều chuẩn bị, nếu thay đổi là một cái con dâu không phóng khoáng, cho dù mang theo núi vàng tới, lại có tác dụng gì?

Lý thị gần nhất không dám ở trên đầu Tô Uyển kiểm chuyện, hơn nữa nàng ta hiện giờ cầm trên tay chỗ tốt thiết thực, còn trông cậy vào Tô Uyển xòe tay tặng thêm nhiều thứ, cũng không dám đắc tội nàng. Lúc này đây bên tai Tô Uyển thanh tịnh rất nhiều.

Tổng Tiểu Muội cắt xong xiêm y, đã bắt đầu khâu vá, nguyên bản Tô Uyển cũng cầm một cây vải học nàng, nhưng là thủ pháp của nàng không lưu loát, cầm kéo mới vừa cắt xuống, liền xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến Tổng Tiểu Muội đau lòng không thôi, sau đó Tổng mẫu lại đây nhìn vài lần, nhanh chóng quyết định việc học may áo của nàng trước phóng một bên, chờ ngày mai mua ít vải thô không uống tiền trở về luyện tập, thật là miếng vải này quá tốt, bọn họ luyện tiếc thấy nàng lãng phí như thế. Tô Uyển đối với việc làm quần áo đã không còn nhiều hứng thú, vẫn kiên trì đơn giản là vì giết thời gian, Tổng mẫu vừa nói, nàng liền biết nghe lời phải, buông tay.

Kể từ đó, hai bộ xiêm y của Tổng Tử Hằng đều do Tổng Tiểu Muội làm, Tổng Tiểu Muội cũng không oán giận, nàng may vừa mau vừa đẹp, có thể nói may vá thành thạo, trong lòng còn có vài phần hưng phấn, Tam tẩu nói, chờ xiêm y của Tam ca làm xong, nàng lại lấy miếng vải tới may áo, làm áo váy chính tông, đến lúc đó hai người các nàng mỗi người một bộ giống nhau như đúc, cái này kêu là trang phục khuê mật —— Tổng Tiểu Muội không hiểu lắm cái danh từ này, lại không gây trở ngại cho tâm tình hưng phấn của nàng, áo váy cần vải màu sắc tươi mới làm ra mới đẹp, nhưng loại vải này phần lớn quý, ai cũng tiếc tiền mua, hơn nữa mặc áo váy không thích hợp làm việc, toàn bộ Tổng gia thôn cũng chỉ Tử muội nhà thôn trưởng có một bộ, kia vẫn là do biểu tỷ của Tử muội đưa, cô nương trong thôn đều hâm mộ thành như vậy, mà của nàng chính là mới toanh, Tam tẩu còn nói cho chính nàng chọn vải!

Lúc này Tam Nữ nhảy vào nói: “Trời nổi gió, nãi nói bên ngoài mát mẻ, kêu hai người đi ra ngoài ngồi.”

Tổng nãi nãi từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nói: “Trời muốn mưa, Tam Nữ đừng đi ra ngoài chạy.”

Tam Nữ cười giòn tan nói: “Con biết rồi thái nãi nãi, nãi cũng không cho chúng ta đi ra ngoài.”

Đều nói lớp người già biết xem thời tiết, Tô Uyển lúc này mới kiến thức tới, Tổng nãi nãi kết luận trời sẽ mưa, nửa giờ sau quả nhiên trời liền thay đổi, gió thổi vù vù, mang đến một tia mát lạnh cho giữa hè khô nóng, chỉ chớp lát sau trời mưa, hơn nữa còn rất đại, may mắn lương thực của Tổng gia ngày hôm trước đã phơi xong thu vào kho hàng, có vài gia đình sức lao động quá ít còn không có thu hoạch xong, liền cầm ô đi tìm người giúp một tay, thương lượng tiền thuê bọn họ hỗ trợ thu hoạch, rốt cuộc lương thực mà bị ngâm nước sẽ không dùng được.

Hai anh em Tổng Hữu Căn Tổng Hữu Phúc đều bị thỉnh đi.

Mưa một chút chính là cả buổi chiều, Tô Uyển cũng ngồi ở cửa ngắm mưa, nàng có đôi khi ngắm lại chính mình trước kia, bận bịu mỗi ngày ngủ không đến ba bốn giờ, đối lập với hiện giờ còn nhàn tản hơn so với đường lão, thật thành một con sâu gạo, nhưng nàng cũng không có gì oán giận, nhìn xem các nữ nhân đó phơi đến đen thui, cùng nam nhân chọn từng gánh lương thực đi ngang qua Tổng gia viện, nàng mới biết được chính mình may mắn, không cần bị sinh hoạt áp bách, cho dù Tổng Tử Hằng ngày sau không phát đạt, cha mẹ nguyên chủ chuẩn bị của hồi môn cho nàng, cũng đủ nàng một người ở Tổng gia sống ở cái thôn xóm nhỏ này cả đời không lo ăn mặc.

Có đối lập mới biết hạnh phúc, Tô Uyển lúc này cảm thấy nàng cũng không có gì phải lo lắng, tương lai quá sót ruột lại làm sao, vô luận như thế nào nàng cũng không thiếu ăn mặc, đã may mắn hơn rất nhiều so với phần lớn người.

Mưa to đến lúc chạng vạng thì ngừng, Tổng Tiểu Muội cũng buông việc trong tay xuống, ra ngoài cửa viện nhìn trong chớp lát, trở về liền nói với Tô Uyển: “Ta xem mọi người đều đến sau núi hái nấm đất, tam tẩu, chúng ta có đi hay không?”

“Nấm đất? Ăn ngon sao?” Tô Uyển hứng thú bừng bừng hỏi.

“Khi xào cho một chút dấm, rất thơm, ăn lên không kém so với thịt.”

Tô Uyển gấp không chờ nổi: “Vậy chúng ta chạy nhanh đi thôi, đừng bị người đoạt hết.”

Cầm theo rổ đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều cô nương cùng phụ nữ trẻ tuổi đi về một hướng, Tô Uyển không khỏi lo lắng: “Nhiều người như vậy đều đi hái đồ ăn mà người nói là nấm đất?”

“Hôm nay trời mưa đến lớn, sau núi nơi nơi đều có, các nàng hái không xong.”

Tô Uyên yên tâm, lúc này mới kêu Tổng Tiểu Muội nói cho nàng một chút nắm đất là thứ gì, Tổng Tiểu Muội cười nói: “Tam tẩu ở trong thành khả năng không biết, mỗi năm thời tiết này, sau khi mưa to, trên mặt đất đều sẽ mọc ra cái này, từng mảnh từng mảnh, sờ lên vừa mềm vừa dai, ăn lên rất thơm, chính là chỉ thời tiết này mới có, chúng ta cũng không biết nó lớn lên như thế nào.”

Tô Uyên gật đầu, đi ngang qua một cái hồ sen, mắt nhìn thấy lá sen che kín mặt nước, không khỏi nói: “Lá sen này lớn thật tốt a.”

“Trước đó vài ngày hoa nở càng đẹp mắt, còn có hạt sen cùng củ sen, đáng tiếc bọn nhỏ đều không thích ăn cái này, cho nên không hái.”

Tô Uyên cảm thấy ở dưới sức ảnh hưởng của mình, Tổng Tiểu Muội cũng muốn biến thành đồ tham ăn, như thế nào hai ba câu đều không rời ăn. Nàng nhưng thật ra thật cao hứng, nói: “Lá sen cũng có thể làm đồ ăn, không phải ta từ nhà mẹ đẻ mang theo mấy con gà trở về sao, đợi chút hái phiến lá sen lớn, lại thịt con gà làm gà nướng lá sen ăn.”

Tổng Tiểu Muội không chút nghĩ ngợi gật đầu nói được, lúc này đi ở đằng trước các nàng một cô nương cười khúc khích, quay đầu nhìn Tô Uyên: “Tẩu tử nhà Từ Hằng ca, các người người thành phố cũng thật biết ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 24.

Từ Hằng ca? Tô Uyên không khỏi nhướn mày, liếc mắt đánh giá nữ hài đang nói chuyện một cái, nữ hài chải bím tóc tương tự Tổng Tiểu Muội, làn da không tính đặc biệt trắng, lại phiếm ánh sáng khỏe mạnh, nhìn vừa thanh xuân vừa sức sống, nàng ta cũng không giống nữ hài khác ngưng ngưng, nhận ra Tô Uyên đang đánh giá mình, thế nhưng thoải mái hào phóng đón nhận, còn hướng Tô Uyên cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Tô Uyên chợt thu hồi tầm mắt, ra vẻ dường như không có việc gì, nhìn về phía Tổng Tiểu Muội hỏi: “Không biết vị này là muội muội nhà ai?”

Tổng Tiểu Muội cũng đang nhìn nữ hài đó, đáy mắt lập loè bất an, nghe Tô Uyên hỏi, hồi lâu mới hồi phục tinh thần, không tình nguyện nói: “Tứ muội nhà thôn trưởng.”

Tứ muội có chút buồn bực, nàng ta nhận thấy được Tô Uyên đánh giá mình, rồi lại nhẹ nhàng phiêu phiêu đem tầm mắt dời đi, vốn dĩ có thể trực tiếp hỏi tên mình, lại một hai phải hỏi Tổng Tiểu Muội, Tứ muội cảm thấy chính mình bị coi khinh, không khỏi bĩu môi, quét mắt liếc đôi chị dâu em chồng này một cái, “Tiểu muội vẫn là chạy nhanh đi hái lá sen cho tẩu tử nhà người về nhà ăn đi, chờ trời tối liền không có phương tiện.” Nói xong cũng không đợi các nàng phản ứng, kéo tiểu tỷ muội bên cạnh nghênh ngang mà đi.

Tổng Tiểu Muội cũng có chút bực, Tứ muội này nói chuyện vẫn là khó nghe như vậy, cái gì kêu là hái lá sen cho tẩu tử về nhà ăn, nói cứ như tẩu tử của nàng là đứa bé ba tuổi chỉ biết ăn không bằng! Tổng Tiểu Muội không khỏi hướng bóng dáng rời đi của Tứ muội trừng mắt, rồi quay đầu nhìn về phía Tô Uyên, thấy nàng trầm tư, trong lòng tức khắc lập bộp, vội vàng cẩn thận giải thích nói: “Tam tẩu. Tứ muội nàng luôn luôn.”

Tô Uyên hoàn hồn, nghiêm trang nói: “Tứ muội nói đúng, trước hái lá sen đi, một mảnh thì tốt rồi, chọn cái loại lá vừa lớn vừa xanh mà hái.”

“.....” Tổng Tiểu Muội cạn lời, chẳng lẽ tam tẩu vừa mới về mặt nghiêm túc chính là vì suy nghĩ chọn lá sen gì cho tốt sao?

Tổng Tiểu Muội tỉ mỉ chọn lựa lá sen rốt cuộc không có tác dụng, nông dân cảm thấy buổi tối không cần làm việc, cơm chiều ứng phó một chút thì tốt rồi, cho dù là gia đình có sinh hoạt dư dả, cũng sẽ không buổi tối vô khách tới cửa mà nấu đồ ăn mới, lúc này trời nóng, đồ ăn thừa lại không mới mẻ, thật sự lãng phí. Vì thế, tuy không có người ngăn đón Tô Uyên nghiên cứu mỹ thực, gà nướng lá sen vẫn là ở giữa trưa ngày hôm sau làm, lá sen tự nhiên cũng hái mới, hai đứa Đại Oa Nhị Oa nhàn rỗi không có việc gì, xung phong nhận việc đi hồ sen hái lá sen cho tam tẩu, khi trở về thu hoạch pha phong, vớt chút củ sen trở về, còn từ dưới bùn đào hai đoạn ngó sen non mới nhú, đem Trương thị, vốn luôn luôn ôn hòa, tức giận đến mức lấy gậy gõ đuổi theo đánh hai huynh đệ khắp sân, “Ba ngày không đánh các người thật đúng là leo lên nóc nhà lật ngói, ngó sen này còn không có lớn, các người gấp đến độ đào lên làm chi? Trong nhà là thiếu các người ăn hay là như thế nào.....”

Đại Oa cơ linh chút, che lại miệng ở trong viện cao giọng kêu rên: “Nãi! Nãi cứu ta.....”

Nhị Oa lập tức học theo, vừa ở trong viện loạn nhảy vừa gào.

Tô Uyên cảm thấy buồn cười, nhưng chỉ không hé răng cười tùm tùm đứng ở bên cạnh vây xem.

Trương thị tức giận, bước hai ba bước lên trước, tóm được Đại Oa véo lỗ tai hấn: “Còn không có bắt đầu giáo huấn đâu, các người gào cái gì!”

Đại Oa giả bộ đau đớn kêu la: “Nương, ngài nhẹ chút, đau. Nhẹ một chút, lỗ tai sắp đứt rồi.”

Trương thị đều bị tức phát cười, tay véo lỗ tai rốt cuộc phóng nhẹ lực đạo, một cái tay khác lại cầm gậy gõ hướng trên người nó tiếp đón, mới vừa đánh một chút, Tổng mẩu từ bên trong ra tới, ho hai tiếng, trước nhìn Tô Uyên ở bên cạnh xem náo nhiệt liếc mắt một cái, lại nhìn về phía con dâu cả: “Đều

nháo cái gì đâu?”

“Ngài không biết, nương.” Trương thị buông Đại Oa ra, thở dài, “Hai tiểu tử này chạy tới hồ sen đem ngó sen còn không có lớn đào hai cái mang về, ta không giáo huấn bọn họ, bọn họ còn không biết nặng nhẹ.”

Tổng mẫu nhìn về phía Đại Oa Nhị Oa, biểu tình nghiêm túc: “Thật là các người không đúng, sao có thể lãng phí lương thực như vậy.”

Hai nam hài cúi đầu nhận sai, Tổng mẫu đau tôn tử, thấy thế liền nói: “Lần này cho qua, tiểu tử choai choai, thêm ăn đồ vật cũng bình thường.”

Bà mẫu đều nói bỏ qua, Trương thị cũng liền không nói lời nào, cầm hai ngó sen trở về phòng bếp, Tô Uyển đi theo, hỏi: “Đại tẩu, ngó sen này chẳng những có thể ăn, còn là rất tươi mới, sao nương nói Đại Oa Nhị Oa là lãng phí lương thực?”

“Người có điều không biết.” Trương thị nói, “Hai ngó sen tươi non này, nếu ở hồ sen dưỡng thêm một hai tháng, ít nhất phải lớn gấp đôi, nói không chừng còn có thể lại nhú ra thêm một hai cái nữa.”

“Thì ra là thế.” Tô Uyển nhường mày, lại hỏi, “Nói như thế, hồ sen này là nhà mình dưỡng?”

Trương thị gật đầu: “Là nhà chúng ta cùng nhà lão thúc nhận thả.”

Sau khi ăn xong, Tổng Tiểu Muội nói với Tổng mẫu: “Nương, ngày mai trên hạp chợ, ta cùng tam tẩu đã nói tốt sẽ đi chung.”

“Vừa lúc trong nhà cũng muốn mua thêm vài thứ, người ngày mai nhớ rõ mua trở về.”

Tổng mẫu nghĩ nghĩ, lại nói, “Kêu cha người đưa các người đi thôi, hiện giờ mọi người đều làm xong việc nhà nông, hẳn là có không ít người đi trên trên.”

Tổng Tiểu Muội nghe được cũng vui mừng: “Vậy thì tốt, không cần chính mình đi đường, còn có thêm nhiều thời gian dạo chợ.”

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Uyển bị Tổng Tiểu Muội gọi dậy, com sáng đã làm tốt, Tô Uyển nghi hoặc: “Trên cách nơi này cũng không phải rất xa, muốn sớm như vậy xuất phát sao?”

“Biết cha hôm nay sẽ đánh xe đi trên trên, sáng sớm vài thím đã lại đây nói muốn sớm một chút xuất phát, các nàng còn phải đi nhanh trở về làm việc.”

Tổng Tiểu Muội cũng có vài tháng chưa tới trên trên, rất là hưng phấn, nàng mặc vào xiêm y đẹp nhất, chải bím tóc hơi khác so với ngày thường, còn đeo khuyên tai mà Tô Uyển đưa, nàng ngày thường đều luyến tiếc lấy ra đeo.

Trên xe có phụ nhân trêu ghẹo Tổng Tiểu Muội: “Tiểu muội có khuyên tai quá đẹp, xanh đậm xanh đậm, lại ánh lên màu trắng! Là ngọc đi?”

Tổng Tiểu Muội vuốt khuyên tai nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, ngượng ngùng nói: “Là tam tẩu đưa, hẳn là vậy đi.”

“Từ Hằng tức phụ đưa à? Vậy không sai rồi!” Mọi người đem đề tài từ trên người Tổng Tiểu Muội chuyển tới trên người Tô Uyển, hỏi đều là chút vấn đề nàng không thể nào đáp được, tỷ như nhà mẹ đẻ nàng có bao nhiêu cửa hàng, bao nhiêu mẫu đất, có phải cha nàng nhận thức người này người kia trong nhà môn hay không, có phải nhà hoàn hầu nước nhà mẹ đẻ nàng mỗi tháng không cần vất vả đều có thể nhận được nửa điều bạc hay không. Tô Uyển hàm hồ đáp một hai câu, nhóm phụ nhân liền biết nàng không nghĩ nói chuyện, vì thế đề tài lại về tới trên người Tổng Tiểu Muội.

“Tiểu muội cũng trưởng thành thành đại cô nương rồi.”

“Nay mai kêu tức phụ Từ Hằng tìm cho người vị hôn phu tốt, về sau liền hưởng phúc.”

Tổng Tiểu Muội bị trêu chọc không dám ngăn đầu, một hồi lâu mới tiến đến bên cạnh Tô Uyển, khoe miệng lại giọng lên, Tô Uyển liếc nàng một cái: “Hạp chợ liền cao hứng như vậy?”

“Ta đều đã đợi vài tháng, lần trước Nhị muội nhà lão thúc kêu ta cùng đi, nhưng người không ở nhà nên ta cũng chưa đáp ứng.”

“Lần trước hạp chợ là khi nào?”

“Là ngày người cùng ca ta từ nhà mẹ đẻ trở về à.”

“Vẫn là tiểu muội chúng ta có nghĩa khí, đến trên trên muốn ăn cái gì, tam tẩu mua cho người.”

“Là tam tẩu chính mình muốn ăn đi? Ta thấy người com sáng cũng chưa ăn hai miếng.” Tổng Tiểu Muội tiến đến bên tai Tô Uyển lặng lẽ nói.

Tô Uyển liếc xéo nàng một cái: “Người không phải cũng thế.”

Trong khi nói chuyện, xe bò đã đến trên trên, đây hẳn là cửa trên, cũng không có nhìn thấy cửa hàng, người đi đường lui tới, hiện rõ sự phồn vinh của trên trên.

Từ xưa đến nay, phàm là sinh hoạt của hương trấn gần thành nội, luôn sẽ tốt hơn một chút so với vùng núi xa xôi. Nhưng là Tô Uyển không biết, nàng từ trong huyện trải qua vài lần, nhìn ra cũng chỉ so với rừng thông trên tốt hơn một chút, thấy cảnh tượng phồn vinh như vậy, là có chút giật mình.

Tổng lão cha dừng xe bò lại, nói: “Bên trong không có chỗ đỗ, liền xuống ở nơi này đi.”

Lại dặn dò Tổng Tiểu Muội vài câu, rồi vội vàng đánh xe hỏi Tổng gia thôn, hôm nay nhiều người muốn tới trấn trên, đều là vì mới vừa thu hoạch lương thực nên trong tay dư dả, càng nguyện ý ngồi xe tới, Tổng lão cha kéo một chuyến không đủ, còn lại vài người không có việc gấp nên chờ hấn trở về kéo chuyến thứ hai.

Mấy phụ nhân cùng xe vốn định ở phía trước chờ hai người Tổng Tiểu Muội, lại bị Tổng Tiểu Muội uyển chuyển từ chối, các nàng liền đi trước, Tổng Tiểu Muội bồi Tô Uyên, một người hiện đại thấy cái gì đều cảm thấy mới mẻ, lần đầu tiên dạo chợ cổ đại.

Càng đi vào bên trong người đi đường càng nhiều, chọn gánh ôm tiểu hài tử dẫn theo hành lý, xác thật không kém là bao so với trong tranh 《 thanh minh thượng hà đồ 》, chỉ là thôn dân nơi này đáng về vội vàng, tiếng người âm ỉ, sinh cơ bùng nổ.

Chung quanh còn không có nhìn thấy cửa hàng, hai bên đường trên mặt đất đã có người bày không ít đồ ăn đang hết bán, còn có chút ăn vặt thường làm ở nhà, đậu phộng chiên bí đỏ chiên, còn có chút trái cây đại hái trên núi linh tinh, Tổng Tiểu Muội nói đây đều là trong nhà trồng được mang tới bán, chỉ thỉnh thoảng tới, không phải giao địa tô, nên không vào bên trong bày quán, chỉ ở cửa trấn bán.

Đến cuối hàng vỉa hè, mới nhìn thấy một cái cửa đá, bên cạnh dựng tảng đá, có khắc ba chữ —— “Rừng thông trấn”.

Tổng Tiểu Muội kinh ngạc trừng mắt lên: “Tam tẩu ngươi biết chữ sao?”

“Nhỏ giọng chút.” Tô Uyên ‘suyt’ một tiếng, hạ giọng nói, “Sợ cha mẹ ngươi không mừng, trừ ca ngươi ra, hiện tại chỉ có ngươi biết.”

Mấy ngày này ở chung, Tô Uyên cùng Tổng Tiểu Muội đã có giao tình khuê mật, lập tức biểu tình nghiêm túc nói: “Yên tâm, ta nhất định bảo mật.”

Tô Uyên chớp mắt, bỗng nhiên nảy ra một kế, ôm vai Tổng Tiểu Muội hỏi: “Trấn trên có hiệu sách sao?”

“Toàn bộ rừng thông trấn cũng không có mấy cái tư thực, có tiền đọc sách đều đi thư viện trong huyện, trấn trên làm sao có hiệu sách được.” Tổng Tiểu Muội tò mò nhìn nàng, “Tam tẩu tìm hiệu sách làm chi?”

Ánh mắt Tô Uyên lóe lóe, nguyên bản là muốn lấy cớ mua sách cho Tổng Tử Hằng, nhưng nơi này không có hiệu sách, cớ này cũng không thể lãng phí. Ánh mắt Tô Uyên vừa chuyển, cả cười: “Kỳ thật ta là muốn mua sách.”

“Mua sách?”

“Tướng công kể cái chuyện xưa, còn không có nói xong đâu, hấn liền đi rồi, ta cố ý hỏi tên sách, hôm nay tới trấn trên liền muốn mua trở về xem, nào biết không có.”

“Tam ca giảng chuyện xưa, hấn là ở trong sách của hấn nhìn đến đi?”

Tô Uyên bắt đắc dĩ nói: “Trong thư phòng hấn đúng thật có sách này, chính là cha mẹ không cho vào a, vẫn là để ngày mai nhìn xem ai vào thành, nhờ người mua giúp ta —— ta liền nói mua cho tướng công, đến lúc đó ngươi đừng nói hớ đấy.”

“Một quyển sách giá không rẻ, ca ta có, tội gì lại mua một quyển.” Tổng Tiểu Muội nhũn mày suy nghĩ một lát, nói, “Không bằng như vậy đi, thư phòng của tam ca hồi lâu chưa quét tước, đến lúc đó ta liền cùng cha mẹ nói chúng ta đi vào quét tước, ngươi nhân cơ hội tìm quyển sách kia.”

Tô Uyên trong lòng vui vẻ, trên mặt lại chần chờ nói: “Cha mẹ sẽ đồng ý sao?”

“Trước thử xem đi, nếu không được, chờ thêm mấy ngày bọn họ đều đi trên núi đốn củi, ta lại yểm hộ ngươi đi vào.”

Tô Uyên lúc này mày hoàn toàn giãn ra, “Vậy thì tốt, ta nghe nói quyển sách kia tốn hai lượng bạc đâu.”

Tổng Tiểu Muội không khỏi hít vào một hơi, quý như vậy! May mắn nàng ngăn cản tam tẩu không biết tiền bạc quý, rồi lại nghe tam tẩu nói: “Chuyện này làm thành ngươi liền tiết kiệm cho ta hai lượng bạc, đợi lát nữa bản thân ngươi chọn mấy đóa hoa cài tóc đẹp, coi như tam tẩu khao ngươi.”

Một đóa hoa cài tóc không đáng giá mấy văn tiền, Tổng Tiểu Muội trong lòng bình tĩnh, hạ quyết tâm về sau càng muốn chú ý tam tẩu nhiều chút, không để nàng tiêu tiền uống phí.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Chương 25.

Rốt cuộc vào tới quảng trường của Rừng thông trắng, hai bên cửa hàng chỉnh tề san sát, thuận một sắc ngói đen, dưới mái hiên đều treo hai cái đèn lồng đỏ thắm, vừa nhìn liền cảm thấy rực rỡ. Tuy rằng trên đường người đi lại đông đúc, vẫn như cũ có người bán hàng rong rao hàng, nhưng phần lớn đều quy củ chỉnh tề bày quán ở hai bên đường. Phía sau người bán hàng rong mới là cửa hàng mái ngói màu đen, nói là cửa hàng, cũng tựa như nông gia tiểu viện, chẳng qua đằng trước đường thỉnh lấy ra làm mặt tiền cửa hàng, hậu viện mới là nơi ăn chỗ ở.

Tô Uyển nhìn trên quảng trường tiếng người ồn ào, lại không có hỗn loạn, một cảnh tượng vui sướng phồn vinh, thật sự điên đảo ấn tượng của nàng đối với thời đại này, rõ ràng là thế giới tồn tại chân thật như thế, tới tới lui lui cũng đều là con người có máu có thịt, nàng giống như bọn họ, muốn sinh hoạt, thức ăn ngủ nghỉ, cũng sẽ sinh lão bệnh tử —— nàng làm sao có thể để chính mình lạc lõng ở bên ngoài?

“Tam tẩu, người ngơ ngẩn gì vậy?”

Tô Uyển hoàn hồn, lắc đầu nói: “Ta chỉ là có chút kỳ quái, trấn trên làm sao không khác trong huyện là mấy, nhìn đông đúc lại không khiến người ta cảm thấy hỗn loạn.”

“Nguyên lai người suy nghĩ cái này a.” Tống Tiểu Muội cười nói, “Cũng không kỳ quái, Tam ca nói là bởi vì trấn chúng ta ở gần thành, Huyện lão gia có đôi khi cũng xuống nông thôn thị sát, đều sẽ đi qua trấn này, những trấn ở xa đều không tấp nập bằng chúng ta nơi này, mấy năm trước ta từng ở dương lâm trấn gần nhà đại ty phu bên kia họp chợ nhưng một chút đều không chơi vui.”

“Đại tỷ?”

“Tam tẩu sẽ không không nhớ rõ đại tỷ của ta đi?” Tống Tiểu Muội hồ nghi nhìn nàng, “Lúc người cùng Tam ca thành thân, đại tỷ từng trở về, còn mang theo Nhị lang ở nhà một đêm mới đi.”

“Ta nhớ rõ, tính cách Nhị lang có điểm.....” Tô Uyển cố ý dừng một chút, Tống Tiểu Muội quả nhiên tiếp lời, “Nhị lang là bởi vì sinh non, thân thể nhược, tỷ của ta nuôi nó như nữ hài, cũng không cho nó chơi cùng hài tử trong thôn, tính tình mới sợ người lạ như vậy, bất quá nó cũng thực ngoan!”

Tô Uyển gật gù đầu, lại hỏi: “Đại tỷ xuất giá đã bao nhiêu năm?”

“Nhớ rõ là khi ta bảy tuổi, hẳn là có tám năm đi.”

“Ta lần đó chỉ chú ý Nhị lang, không xem đại tỷ nhiều, sợ có điểm nhớ không rõ tướng mạo của nàng.....”

“Này không quan trọng, đại tỷ gả đến xa, từ thôn bọn họ tới nơi này muốn đi mất một buổi chiều, nhà ty phu lại không có xe bò, chỉ tới ăn tết Đại ca Nhị ca mới có thể đánh xe đi đón.”

“Bọn họ buổi sáng đi qua, vậy buổi tối mới có thể đem người đón trở về đi?”

Tống Tiểu Muội lòng có xúc động gật đầu: “Đúng vậy, về đến nhà trời đều tối.”

Tô Uyển đối với phương tiện giao thông cổ đại thật tuyệt vọng, chỉ mới là ra cửa thăm thân thích còn phiền toái như vậy, Tống Tử Hằng là muốn vào kinh đi thi, nơi này lại là Giang Nam..... Tô Uyển quả thực không dám tưởng.

Đề tài về Tống đại tỷ dừng đến đây, Tô Uyển thấy đằng trước có một tiệm rượu, bỗng nhiên dừng chân, quay đầu hỏi Tống Tiểu Muội: “Đó chính là cửa hàng của nhi tử Lưu đại nương đi?”

“Tam tẩu làm sao biết?”

“Viết tên tiệm rượu Tống ký đâu.” Tô Uyển chỉ chỉ bảng hiệu kia, lại nói, “Còn nữa chữ kia nhìn rất quen thuộc, hẳn là tướng công viết đi?”

“Đúng vậy.” Tống Tiểu Muội tự hào nói, “Tam ca viết chữ rất đẹp, trong thôn có việc gì đều tìm huynh ấy, Lưu đại nương nói bên ngoài thỉnh người viết bảng hiệu phải trả tiền, còn không đẹp bằng Tam ca viết, Tam ca nói không thu tiền người trong nhà, Lưu đại nương sai nhi tử tặng vài bình rượu, đáng tiếc cha ta cùng mấy ca ca đều không uống, đều bị đại cữu nương cùng tiểu cữu nương dọn về nhà bọn họ.”

Tô Uyển đánh giá bên trong tiệm rượu vài lần, không gặp người nào đi vào, nhưng có thể mở cửa hàng, hẳn là kiếm tiền, liền hỏi: “Cửa hàng này là thuê hay mua?”

“Là mua.”

“Bọn họ hẳn là tốn không ít tiền đi.”

Tống Tiểu Muội gật đầu: “Hai nhi tử của Lưu đại nương rất biết kiếm tiền, nếu không phải Lưu đại nương luyện tiếu thôn chúng ta, bọn họ hẳn phải đi trong huyện mở cửa hàng.”

Tô Uyển gật đầu, quay đầu nhìn đến một cửa hàng sơn phấn, chủ yếu là bày ở bên ngoài có hai thất vải thoạt nhìn không tệ lắm, nghĩ thầm đồ vật bên trong hẳn là cũng xấp xỉ, liền kéo Tống Tiểu Muội đi qua, Tống Tiểu Muội lại có chút chần chờ: “Hàng hóa của nhà này rất quý.....”

“Người thay ta tiết kiệm được không ít tiền.” Tô Uyển là thiết tình muốn cảm tạ Tống Tiểu Muội, đương nhiên lấy tuổi của nàng đủ khả năng làm a di của Tống Tiểu Muội, một cô nương vừa hiểu chuyện vừa chăm chỉ như vậy, vẫn là rất chọc người thương, tiểu cô nương hiện giờ rất nghe lời nàng nói, nhưng

chính mình không ngại nắng càng nghe lời một chút.

Mua vượt quá chính mình dự toán đây buộc tóc cùng châu hoa, Tống Tiểu Muội tuy có chút ngượng ngùng, trong lòng lại cũng là vui mừng, Tô Uyển xem châu hoa này tuy không tinh xảo nhưng cổ xưa nên rất có hứng thú, cũng chọn một cái, nếu không phải Tống Tiểu Muội thấy nàng còn có rất nhiều son phấn, chết sống kéo nàng đi, nàng thật đúng là muốn nhìn nhìn đồ trang điểm cổ đại, đương nhiên trong tiệm có vài món trang phục cũng không tồi.

Đáng tiếc Tống Tiểu Muội bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, coi việc không cho nàng hoang phí một văn tiền làm sứ mệnh.

Đương nhiên còn có rất nhiều cửa hàng, không câu nệ là xiêm y trang sức, đi theo Tống Tiểu Muội chọn lựa danh sách mua sắm mà Tống mẫu giao phó cũng rất thú vị, Tống mẫu muốn mua đều là gia dụng linh tinh, lại là vài tháng tích trữ tới mua, các nàng cơ hồ đi hết cả con phố mới mua xong toàn bộ. Tống Tiểu Muội một bên mang theo Tô Uyển dạo một bên hứng thú búng búng giăng phong thổ vùng này, nàng chỉ coi tam tấu trước kia tính tình cao ngạo không yêu phản ứng, kẻ lễ rất nhiều chuyện xưa mà tỷ muội hay trêu ghẹo, nói đến hăng say, cũng không nghi ngờ cái gì, mệt mỏi khát liền tìm cái quán nhỏ bên đường ngồi xuống, uống một chén nước đậu xanh hoặc quả vải cao, nghỉ một chút, lại bắt đầu kể chuyện xưa.

Bất tri bất giác liền đem đồ vật muốn mua mua xong, đương nhiên ngày càng ngày càng nắng, Tống Tiểu Muội nhìn trời, “Ai nha” một tiếng nói: “Xem sắc trời hẳn đều qua giờ Tý một nửa đi, cha ta cũng sắp tới rồi.”

Tô Uyển nhanh chóng phản ứng lại đây, hiện tại hẳn là khoảng 10 giờ sáng, kỳ thật không tính muộn, nhưng các nàng khoảng 7 giờ liền tới rồi, người trong thôn họp chợ đều sớm, lúc này rất nhiều người đều đã dạo xong đi trở về, Tô Uyển liền nói: “Chúng ta mua cho bọn nhỏ đồ ăn vặt, rồi đi cửa trấn chờ cha đi.”

Bên cạnh có người bán đồ ăn vặt nghe được Tô Uyển nói, vội vàng tiếp đón: “Cô nương, nơi này có hoa quế đường, bánh đậu xào đường nha, đều là nhà mình làm, lại đây nếm thử đi.”

Mấy món này Tống gia ngày thường cũng làm, Tô Uyển vốn không có hứng thú, nhưng thấy lão nhân gia tuổi tác không khác Tống nãi nãi là mấy, chọn gánh hàng rong ở dưới ánh nắng chói chang rao bán, chung quanh cũng không gặp người có hứng thú xem một cái, liền chỉ vài món ăn vặt, nhéo viên đậu xào đường bỏ vào trong miệng, rồi mở miệng kêu hẳn ba món mỗi món một cân, cũng không mặc cả, nói bao nhiêu liền từ túi tiền trả bấy nhiêu, Tống Tiểu Muội há mồm định trả giá, Tô Uyển lặng lẽ duỗi tay ngăn cản, từ trong tay người bán tiếp nhận bao thức ăn gói trong giấy dầu, lôi kéo Tống Tiểu Muội rời đi.

“Tam tấu, người chỉ ném một chút liền thôi, làm sao lại mua nhiều như vậy? Cũng không trả giá, mua đồ vật như vậy phải bị người ta chặt chém!”

“Ba món ăn vặt này ta bị mua hồ sao?”

Tống Tiểu Muội nghĩ nghĩ, chần chờ lắc đầu: “Cũng không tính quá hồ đi, bất quá nếu là mặc cả, ít nhất có thể bớt được ba bốn văn.”

“Ba bốn văn cũng chỉ đủ chúng ta mua cái bánh nướng, ông lão bán ta ba cân thức ăn cũng mới kiếm được mấy cái tiền.”

Tống Tiểu Muội phân bác: “Ông ta ít nhất kiếm lời năm sáu văn, có thể mua hai cái bánh nướng!”

“Tiểu muội tính toán thật tốt.” Tô Uyển nhìn không được cười khúc khích, bỗng nhiên nói, “Đúng rồi, chúng ta lại mua mấy cái bánh nướng trở về đi, hàng phía trước kia nhìn có vẻ thật ngon nha.”

Tống Tiểu Muội còn âm thầm tính toán ông lão kia bán một cân thức ăn rốt cuộc có thể kiếm mấy văn tiền, thành linh bị Tô Uyển lôi kéo đi hàng bánh nướng, hoàn hồn lại, trên tay đã bị nhét một bao bánh nướng vừa ngon vừa nóng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 26.

Hai người tới cửa trấn, nhìn thấy mấy phụ nhân của Tống gia thôn cũng ở đằng kia chờ, lúc tới các nàng là ngồi ở chuyến xe sau, Tô Uyển cũng không nhận thức, nơi này người phần lớn đều nhiệt tình thuần phác, Tống Tiểu Muội mang theo nàng giới thiệu một lần, Tô Uyển liền bị mọi người lôi kéo hỏi một đường.

Bọn họ là một đám hội thôn cuối cùng, khi về đến nhà, đã là thời gian cơm trưa, chính ngọ mặt trời gay gắt, bọn nhỏ Tống gia không đi ra ngoài, lớn lớn bé bé đều ngồi ở cổng lớn nhón chân mong chờ, vừa nghe thấy ngoài viện có động tĩnh, lập tức như ong vỡ tổ chạy ra ngoài, Tô Uyển mới vừa xuống xe, còn không có gỡ xuống cái nón mà Tống lão cha có ý đưa cho nàng che nắng, liền bị một đám hùng hài từ lớn lớn bé bé vây quanh, ngay cả bình thường hướng nội văn tĩnh như Đại Nữ đều đứng ở một bên dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng.

Tô Uyển không chút hoang mang gỡ nón xuống, tóc có chút loạn, nàng vén sợi tóc trên trán ra sau tai, trên mặt đỏ bừng, là bị nóng, lại lấy khăn lau mồ hôi trên trán, nhưng vẫn là không hé răng.

Đám hùng hân từ nhìn nhau, rồi yên lặng đem Tam Oa đẩy lên phía trước, Tam Oa cũng không khiến các ca ca tỷ tỷ thất vọng, mở ra tay nhỏ liền ôm lấy đùi Tô Uyển, ngẩng khuôn mặt nhỏ nãi thanh nãi khí hỏi: “Tam thẩm, người đi trấn trên có gì ăn ngon không a?”

Tô Uyển cười tủm tỉm nói: “Có a, nước đậu xanh, quả vải cao, đậu xào đường, bánh nướng, tam thẩm ăn nhưng no rồi.”

Tam Oa trừng lớn đôi mắt, đầu tiên là dùng sức nuốt nước miếng, nhưng mà nghe được một câu cuối cùng của Tô Uyển, sừng sốt một lát, tức khắc liền bẹp miệng, lã chã chực khóc hỏi: “Tam Oa cũng muốn ăn.....”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tô Uyển giả vờ kinh ngạc, cùng tiểu gia hỏa mắt to trừng mắt nhỏ, “Người làm sao không nói sớm, nếu biết rằng người cũng muốn ăn, tam thẩm liền mang người cùng đi ăn no nề rồi.”

Đợi một buổi sáng liền chờ tới kết quả này, trong hai mắt tiểu gia hỏa đã rom róm nước mắt, bắt quá lại dùng sức nháy mắt không cho nó chảy ra, khịt khịt mũi, “Vậy lần sau tam thẩm nhất định phải mang ta theo.”

“Được, lần sau ta nhất định nhớ kỹ.”

Tiểu gia hỏa hồng mắt vờn tay: “Ngoéo tay.”

Tô Uyển nén cười cong lưng cùng hân ngoéo tay: “Được, ngoéo tay thất cổ, một trăm năm không được biến.”

Tuy rằng được cam đoan lần sau, tiểu gia hỏa bị thương tâm linh cũng không có được đến một chút an ủi, trên khuôn mặt nhỏ tràn ngập u buồn, đem nhóm phụ nhân ngồi trên xe bò Tổng lão cha cùng nhau trở về chọc cười không thôi, một đám nói với Tam Oa: “Tam Oa ngốc, thẩm người đang trên chọc người đâu, hương thơm như vậy mà người không ngửi được sao?”

Đầu óc Tam Oa còn không có thông suốt, Tổng mẫu cười liếc Tô Uyển một cái, đổi nói: “Người còn không có lớn lên đâu, xem đem mấy cái hài từ trên chọc, bọn họ hôm nay ai kêu đều không ra đi chơi, liền canh giữ ở trong nhà chờ các người trở lại.”

Có đại nương trên ghẹo nói: “Tức phụ Tử Hằng thích trẻ con như vậy, phải kêu Tử Hằng nhiều nỗ lực, làm cho người sinh một cái.”

Tô Uyển vì thế không nói, dặt tay Tam Oa đi vào trong sân, Tổng mẫu cười nói: “Tức phụ này của ta da mặt mỏng, không trải qua trên ghẹo.”

“Rốt cuộc là tiểu nương tử trong thành tới, sợ người lạ đâu.” Mấy phụ nhân cũng đều có việc trong nhà, cùng Tổng mẫu nói vài câu, rồi từng người tan.

Tô Uyển lấy một đồng đậu xào đường chia cho đám hùng hân từ, còn lại đều phóng trên bàn, Tổng Tiểu Muội đem bánh nướng vào trong phòng bếp, bánh nướng chỉ mua ba cái, nhưng nâng cất thành từng khối to bằng bàn tay đặt trong chén, thành ra được tràn đầy một đĩa lớn, đủ cho người một nhà ăn.

Tổng mẫu ở trong sân kiểm tra gia dụng trên xe, bà sợ tiểu thương lòng dạ hiểm độc ở trấn trên, thấy nữ nhi cùng tam nhi tức là hai cô nương gia trẻ tuổi, liền cầm đồ vật không tốt tới bán cho các nàng, nên nhất nhất đều mở ra nhìn, thấy không có vấn đề gì, liền gạt đầu, rồi đem đồ vật dọn vào phòng ở của mình.

Lý thị vừa lúc từ phòng bếp thăm dò ra tới, thấy bà bà vào phòng, liền vào nhà chính, thấy trên bàn đặt bao giấy dầu, liền đi qua, một bên lật lật giờ giờ một bên nói: “Nha, đệ muội hôm nay ở trấn trên mua thứ gì tốt trở về.....” Thấy chỉ là chút đường hoa quế bánh đậu xanh, sắc mặt tức khắc không phải thực tốt, “Chỉ có vài đồ vật này còn cần đi trấn trên mua sao.....”

Tổng Tiểu Muội thay Trương thị bụng đồ ăn tiến vào, nghe nói như thế tức khắc mắt tròn trắng: “Chiều theo nhị tẩu nói, trong viện ta cũng có hoa quế, vậy ngày mai hái được hoa tới thỉnh nhị tẩu làm đường hoa quế? Còn có đậu xanh kia, cần xay nhuyễn, cũng thỉnh nhị tẩu làm đi.”

Lý thị ngượng ngừng thu hồi tay: “Ta là muốn xuống đất làm việc, không có thời gian rồi lẫn lộn làm chút đồ ăn như vậy.”

Tổng Tiểu Muội đem đồ ăn đặt trên bàn, khi quay đầu, Lý thị vừa lúc nhìn thấy sau đầu nàng cắm chậu hoa hình con bướm, đôi cánh tinh tế theo động tác của nàng nhẹ nhàng rung rung, giống như con bướm thật, đáy mắt Lý thị hiện lên một tia hâm mộ, lớn tiếng nói: “Chậu hoa này của Tiểu muội thật đẹp, mắt không ít tiền đi?”

Tổng Tiểu Muội mím môi, còn chưa nói chuyện, Tô Uyển cười nói: “Không quý, mới nửa điều tiền, nhị tẩu nếu thích, lần sau đi trấn trên có tiền, ta cũng cho tẩu mang một cái.”

Vừa lúc Tổng gia huynh đệ bị thỉnh đi nhà khác giúp thu hoạch trở về, nghe được câu này của Tô Uyển, Tổng Hữu Phúc liền hỏi: “Thích gì?”

Lý thị vội lắc đầu, “Ta đi phòng bếp làm việc.”

“Nhị tẩu ngồi đi, đại tẩu đã đem đồ ăn xào xong, ta đi bụng vào là được.” Tổng Tiểu Muội nói xong liền đi ra ngoài.

Tổng lão cha cầm quạt hương bồ ngồi ở cổng lớn, một bên quạt gió một bên lách cách hút thuốc lá rồi, mấy hài tử ngồi ở chung quanh ông nội chia đồ ăn vặt. Chờ Tổng Tiểu Muội trở lại, Tô Uyển liền nói: “Tiểu muội, cái túi tiền kia của ta đâu?”

“Ta để ở phòng bếp, để ta đi lấy.”

Tổng Tiểu Muội lấy túi tiền đưa qua, Tô Uyển liền hô: “Đại Nữu Nhị Nữu.”

Ngay cả Đại Oa Nhị Oa đều đi theo vây lại đây, hai đứa bé nhất còn chưa có ăn xong đậu xào đường, liền dựa vào chân ông nội nhìn về nơi này, Tô Uyển cầm hai chiếc châu hoa ra, tuy không tinh xảo bằng chiếc trên đầu Tổng Tiểu Muội, nhưng mặt trên nạm hạt châu lại khắc hình con thỏ đáng yêu, cũng có nét đẹp riêng, ánh mắt Đại Nữu Nhị Nữu tức khắc sáng lên, Tô Uyển tự mình cài châu hoa lên đầu cho hai đứa, cười nói: “Đại Nữu Nhị Nữu sắp là đại cô nương, lớn lên xinh đẹp như vậy, cần phải trang điểm một chút, tam thẩm cho các ngươi châu hoa, ngày ngày mang ở trên đầu mới tốt, chớ mang củ hồng rồi, tam thẩm lại cho các ngươi mua cái mới.”

Hai chị em đeo châu hoa xinh đẹp, ngoan ngoãn gật đầu: “Cảm ơn tam thẩm.”

“Xem các ngươi cả ngày xinh xinh đẹp đẹp, tam thẩm mới cao hứng.” Tô Uyển nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ loli của hai chị em, ý vị thâm trường nhìn Lý thị liếc mắt một cái, đáy mắt Lý thị hiện lên một tia không cho là đúng, thầm nghĩ là nữ nhi của mình, chờ trở về phòng còn không phải nghe lời mình, mặt Tổng Hữu Phúc lại có chút nóng, mỗi khi đệ muội có ý cho nữ nhi đồ vật, bất quá nửa ngày liền bị bà nương nhà mình cầm đi dùng, hiện giờ ngay cả đệ muội đều biết được, không khỏi trừng mắt nhìn Lý thị liếc mắt một cái, thầm nghĩ về sau cũng không thể để bà nương nhà mình lại đoạt đồ vật đệ muội cho nữ nhi, tuy là đồ vật của nữ nhi, rốt cuộc vẫn là đệ muội cho, đệ muội hào phóng, đồ vật của nữ nhi không thấy liền cho cái mới, cứ như vậy mãi chẳng phải là chiếm tiện nghi của đệ muội sao?

Tô Uyển lại cầm một cái hộp ra tới, mỉm cười đưa cho Đại Oa Nhị Oa, Đại Oa mở ra vừa thấy, có chút ngạc nhiên: “Tam thẩm, đây là gì?”

Nhị Oa nhũn mày nghĩ nghĩ, lớn tiếng nói: “Là cờ vậy, nhà thôn trường cũng có!”

Tổng Hữu Căn chà xát tay: “Thứ này bọn nhỏ không biết chơi, mua cũng lãng phí.”

“Ta cũng không biết đánh cờ vậy, lại có thể dạy các ngươi chơi cờ năm quân, chờ tam thúc các ngươi trở về lại dạy các ngươi đánh cờ vậy.” Tô Uyển nói, “Đây chính là thứ tốt để tu thân dưỡng tính, đỡ phải các ngươi không có việc gì cả ngày ở bên ngoài leo lên nóc nhà lật ngói, không làm chính sự.”

Nhị Oa gật đầu, ôm hộp cờ cười hi hi nói: “Tiểu thúc nói quân tử lục nghệ, trong đó liền có chơi cờ.”

Đang bụng chén dưa dọn cơm, Trương thị nghe vậy đôi mắt đều sáng, còn chưa nói lời nào, lại thấy Tô Uyển gõ đầu Nhị Oa: “Không hiểu còn nói bậy, tiểu thúc ngươi mà biết xem hán có mắng ngươi không.”

“Tiểu thúc mới sẽ không mắng chửi người.” Nói chuyện chính là Tam Nữu đang phòng miệng nhai đậu xào đường, “Tiểu thúc chỉ biết nói, nếu không hiểu, vậy dùng bút viết xuống đi, viết đến ngươi hiểu mới thôi.”

Lời này đem những người khác chọc cười, Đại Oa lại có chút cao hứng: “Tiểu thúc dạy chúng ta chơi cờ, có phải hay không liền không cần luyện chữ?”

Tổng mẫu vào nhà chính, nghe vậy gõ đầu đại tôn tử một chút: “Tuồng bở, học chữ là quan trọng nhất.”

“Các ngươi bao lâu bắt đầu học chữ? Ngày thường sao không thấy các ngươi đọc sách?” Tô Uyển tò mò.

Tổng Tiểu Muội phụt một tiếng cười: “Cùng Tam ca học mấy năm, còn nhận không được mấy chữ đâu.”

Đại Oa gãi đầu ha hả cười nói: “Tiểu thúc thật lâu mới trở về một chuyến, học đều đã quên.”

Tam Oa rót cuộc ăn xong phần đồ ăn vặt của mình rồi, vỗ vỗ tay đi đến trước mặt Tô Uyển, chớp chớp mắt nói: “Tam thẩm, ta cũng học chữ!”

Tổng Tiểu Muội xoa mặt nó: “Thôi đi, ngươi chính là góp cho đủ số.”

Tiểu gia hỏa không rõ nguyên nhưng thấy tiểu cô cười đến vui vẻ, cũng toét miệng cười, Tô Uyển vươn tay về phía hán, nằm ở trong lòng bàn tay Tô Uyển là một con thỏ con dùng gỗ đồ điêu khắc ra, mặt ngoài mài giữa đến bóng loáng mượt mà, phẳng phát phiếm quang, tròn vo, trên tai con thỏ có một cái lỗ dùng để xâu dây thừng, đặc biệt đáng yêu, Tam Oa cơ hồ là vừa liếc mắt một cái liền yêu thích, vội lấy tới đeo lên cổ mình. Tam Nữu cũng có một cái giống y như đúc, bọn họ là cảm tình con thỏ, Tô Uyển cũng không nặng bên này nhẹ bên kia.

Đều có lễ vật, mấy hài tử đều thực vui vẻ, Tổng mẫu lại nói với Tô Uyển: “Ngươi lại loạn tiêu tiền, để dành mà mua đồ dùng cần thiết cho mình.” Tuy là giọng điệu oán trách, trên mặt lại mang theo tươi cười.

Tô Uyển cũng cười hi hi trả lời: “Cho dù ta mua dùng đến, cha mẹ cũng không chịu dùng.”

Tổng mẫu đổi nói: “Không có ai tiêu tiền như ngươi, người ta nói miệng ăn núi lở, cho dù nhà mẹ đẻ ngươi cho nhiều của hồi môn, nhưng cứ tiêu như vậy, sớm hay muộn cũng vét sạch.”

Lý thị vốn đang bức bối, lần này Tô thị đi trấn trên lâu như vậy, mới mua mấy thứ trở về, nhưng một chút cũng không để lại cho nàng ta, có thể thấy được tính tình keo kiệt, lúc trước những cái đó hào phóng tất cả đều là giả vờ! Lúc này lại nghe Tổng mẫu lời trong lời ngoài đều không cho nàng tiền, nhìn không được giương giọng nói: “Nha, đệ muội lúc này mới tiêu mấy đồng tiền, nương liền luyến tiếc.”

Tổng mẫu liếc nàng ta một cái, nhàn nhạt nói: “Khi nào ngươi cũng có thể tiêu tiền cho bọn nhỏ như vậy, ta liền không ngăn cản.”

“Ta thật ra cũng muốn tiêu, nhưng là phải có tiền đã, có câu nói, cha mẹ còn sống thì không được tích tiền riêng, ta lại không có cha mẹ có khả năng cho

của hồi môn

“VẬY ĐỪNG NÓI MÁT!” Tổng mẫu không kiên nhẫn đánh gãy lời nói của Lý thị, nhìn Tô Uyển liếc mắt một cái, “Ta ngăn đón không cho người tiêu tiền, không phải người không có tiền, chỉ là tội gì đường ra cái bạch nhãn lang, người không cho nó đã kêu, cho còn chề ít, tóm lại là không cho ăn no được!”

Lý thị vừa nghe liền tức giận, đây không phải là quan co lòng vòng mắng mình là bạch nhãn lang sao! Ngay lập tức, nào còn quản ai là bà bà, đôi tay xoa eo liền muốn mắng, chỉ là bị nam nhân nhà mình lạnh lùng nhìn chăm chăm, tức khắc liền nói không ra lời, bắp chân còn có chút phát run.

Tổng Hữu Phúc chỉ cảm thấy không chỗ dung thân, hẳn trước kia không nghĩ tới phương diện này, chỉ cho rằng bà nương miệng thiện, hiện giờ quả thật phát hiện nương hần nói một chút không sai, mụ già thói này còn không phải là bạch nhãn lang hay sao, đệ muội cũng không nợ bọn họ, ngày thường cho bọn hần đồ vật còn ít? Nhưng cho tới bây giờ không từ trong miệng bà nương nghe được một câu đệ muội tốt, trong khi một bên dùng sức vơ vét một bên vẫn trách đệ muội không cho thứ tốt, là khinh thường bọn họ, lời này nghe được nhiều, hẳn thật đúng là cho rằng đệ muội khinh thường người trong nhà, hiện tại cần nhắc lại không phải cái lý này, tình huống nhà mình, đệ muội chưa vào cửa đã biết, nếu thật khinh thường, làm sao còn gả vào? Càng miễn bàn cả ngày cho bọn nhỏ mua này mua kia. Nghĩ vậy, Tổng Hữu Phúc bắt giác cần rằng, dưới đáy lòng mắng một tiếng, này giáo gia tính, mỗi ngày sinh sự, muốn người khác không thoải mái!

Tô Uyển cười tủm tỉm gật đầu, “Lời này của nương ta nhớ kỹ, tiền của mình, muốn xài như thế nào liền xài như thế đó, nhưng nhất định phải tiêu cho có giá trị!”

Tổng lão cha hút xong thuốc, thở ra khói, rồi tinh tế lau cái tẩu, nghe vậy nói: “Nhà lão Tam nói không sai, tiền tiêu ra ngoài phải có giá trị mới được.”

Tổng Hữu Phúc lại suy nghĩ, đệ muội nói rất đúng, tiền của nàng đương nhiên là tùy nàng tiêu, bà nương nhà mình ngày thường nói, quả thật là không đúng! Tổng Hữu Phúc lại hung hăng trừng mắt nhìn Lý thị, tâm lớn như vậy, hẳn trước kia không phát hiện ra, không khỏi may mắn chính mình cứng rắn, nếu như bị bà nương này dẫn dắt, trong nhà chỉ sợ muốn lộn lộn không thôi!

Lý thị bị ánh mắt trừng phạt nhìn chăm chăm càng ngày càng lạnh, nửa câu cũng không dám nói. Trương thị từ phòng bếp bưng canh ra tới, liền nói: “Cha mẹ, ăn cơm đi.”

Tổng Tiểu Muội nghe vậy, liền đi trong phòng chờ Tổng nãi nãi ra. Lúc ăn cơm, Tổng Tiểu Muội giống như vô tình hỏi nương nãi: “Thư phòng của Tam ca hình như thật lâu chưa quét tước, nếu không hôm nay ta cùng tam tẩu đi quét dọn?”

“Người còn muốn may quần áo, nơi nào nhan rồi.” Tổng mẫu không chút suy nghĩ lắc đầu, “Đề hai ngày nữa rồi ta đi quét tước đi.”

“Mấy ngày nữa mọi người còn muốn đi trên núi nhặt củi, chờ củi đều bỏ ra phơi xong, lại muốn đi nhặt hạt sơn trà, bận rộn suốt nửa tháng đâu.”

“Không có việc gì, Từ Hằng tháng này không trở về, tháng sau ta đi quét dọn cũng được.”

Tổng Tiểu Muội liền ngậm miệng không nói, Tô Uyển cười nói: “Nương đi quét tước cũng tốt, ta còn sợ ta cùng tiểu muội làm hỏng thư phòng đâu.”

Tổng mẫu gật đầu: “Còn không phải à, các người tuổi trẻ, xuống tay không biết nặng nhẹ, có khi lại làm hỏng sách.”

Tô Uyển gật đầu xưng dạ, bưng chén hướng Tổng Tiểu Muội chớp chớp mắt, Tổng Tiểu Muội bĩu môi, rất không cao hứng, nàng ở nhà vừa trông hải tử, vừa chuẩn bị ba bữa cơm cho người một nhà, hiện giờ đi trấn trên mưa đồ dùng cũng là nàng, như thế nào bây giờ lại là xuống tay không biết nặng nhẹ? Bỗng nhiên thấy đôi mắt tam tẩu chớp chớp như động kinh, khóe miệng không khỏi nhăn nhúm, nhìn không được cười, sợ bị người thấy, cũng bưng chén che nửa bên mặt.

Lại qua ba ngày, huynh đệ Tổng gia giúp hoàn công lãnh tiền trở về, người một nhà liền khiêng khám đao đi trên núi, đều có phân công rõ ràng, Tổng lão cha mang hai nhĩ tử đón củi, Tổng mẫu cùng hai con dâu và hai đại tôn tử nhặt cành cây mang về nhà, Tô Uyển vẫn như cũ lưu tại nhà hỗ trợ Tổng Tiểu Muội nấu cơm.

Người làm việc sáng sớm ăn cơm rồi ra cửa, Tổng Tiểu Muội vội vàng đến cửa phòng Tô Uyển hô: “Tam tẩu, mau đứng lên đi, lúc này cha ta bọn họ mới ra cửa, cũng không nhanh như vậy mang củi trở về, người mau chút đi tìm sách, ta ở cửa viện trông chừng cho người.”

Tô Uyển vì thế vội vàng mặc quần áo đi ra, tóc chỉ là lấy căn cây trám tùy tiện vấn lên, rửa mặt, cơm đều không rảnh lo ăn, ở dưới gối đầu cầm quyển sách làm che dấu, liền vội vàng đi thư phòng.

Nguyên bản là nói tốt, Tô Uyển tìm sách xong liền kêu Tổng Tiểu Muội trở về, nhưng Tổng Tiểu Muội đợi hồi lâu cũng không thấy tam tẩu kêu mình, lo lắng mình đi ra lâu như vậy nãi nãi muốn tìm, Tổng Tiểu Muội rón ra rón rén vào sân, đứng ở cửa thấp giọng hô vài câu tam tẩu, vẫn không thấy trả lời, trong lòng hồ nghi, liền rón rén bước tới cửa thư phòng, thăm dò: “Tam tẩu, còn chưa tìm thấy sao?”

Tô Uyển lúc này đưa lưng về phía cửa, cúi đầu nhìn không ra biểu tình, ngón tay lật trang sách, lại có một chút phát run, có vẻ cực kỳ dùng sức, ngay cả đầu ngón tay đều phồng màu trắng. Nghe được thanh âm của Tổng Tiểu Muội, nàng vội thu liễm thần sắc, ra vẻ tươi cười, quay đầu lại, giọng quyến rũ trên tay: “Tìm được rồi.”

“VẬY MAU RA ĐÂY ĐI

“Tiểu muội.” Tổng Tiểu Muội nói còn chưa nói, liền nhìn thấy bà nội từ nhà chính ra tới, “Người đứng ở cửa làm chi?”

Chương 28: Chương 27.

Tô Uyển vội đem sách nhét vào trong cổ áo, tươi cười đi ra: “Hôm nay thu dọn phòng ở mới phát hiện tượng công để quên sách ở trong phòng, ta sợ thời gian dài chính mình sẽ quên, nên đem thả lại thư phòng.”

Tổng Tiểu Muội cũng gật đầu: “Ta mở cửa cho tam tẩu.”

Tổng nãi nãi nhìn đến trên bàn xác thật thả quyển sách, liền gật đầu: “Nên như thế, chúng ta không hiểu, đừng làm kệ sách rối loạn, sách thả ở trên bàn, tam nhi trở về tự nhiên biết nên cất nơi nào.”

Vội vàng ăn cơm sáng xong, Tô Uyển buông chén liền về phòng, Tổng Tiểu Muội xem nàng bước chân vội vàng chỉ che miệng cười: “Trước kia tam tẩu chỉ nhắc tới ăn mới có tính tình này, hiện giờ đối với sách quả nhiên cũng thập phần yêu thích.”

Tô Uyển tâm sự nặng nề, tuy rằng trên mặt chưa lộ ra, lại cũng không có tâm tình đáp lại Tổng Tiểu Muội, Tổng Tiểu Muội chỉ cho rằng nàng nóng vội, cũng không ngại, chỉ nói: “Là chuyện xưa gì làm tam tẩu cảm thấy hứng thú như vậy, chờ người xem xong, nhất định phải nói cho ta một chút mới được.”

“Có thời gian nhất định sẽ giảng cho người, ta về phòng trước.”

Tổng Tiểu Muội một bên thu thập chén đĩa một bên nghĩ, Tam tẩu cùng Tam ca hiện giờ có chút giống phu thê, cái tư thế thích đọc sách này, nhìn xác thực có hai phần tương tự.

Đóng cửa kỹ, rồi lôi sách ra, Tô Uyển lật đến trang được đánh dấu, nàng sợ chính mình lúc ấy thời gian gấp rút không thấy rõ, lúc này ngồi ở phía trước cửa sổ đọc từng chữ từng chữ một, “..... Cao Tông băng hà, Thái tử Tiêu Kỳ y chiếu kế vị, năm sau sửa niên hiệu là Thiên Nguyên.....”

Tô Uyển không nháy mắt nhìn chằm chằm những chữ này một hồi lâu, ‘Tiêu Kỳ’ tên này nàng không quen thuộc, nhưng ‘Thiên Nguyên’ lại như sấm bên tai, Tổng Thần, vào Thiên Nguyên năm thứ hai mươi chín được Sở Trung Tông khâm điểm làm Trạng Nguyên, sau khi Trung Tông băng hà, hoàng tử thứ ba Tiêu Thiên đăng cơ, miếu hiệu Sở Nhân Tông, khi Nhân Tông tại vị, mạnh mẽ thi hành khoa cử, bắt đầu dùng học sinh nhà nghèo, Liễu Thái phó cử hiền không tránh thân, tiến cử con rể Tổng Thần với Nhân Tông, Tổng Thần lấy kì tài học làm Nhân Tông thưởng thức, được trọng dụng, Tổng Thần từ nhà nghèo đến Tể tướng có vô số môn sinh, trong hơn ba mươi năm Nhân Tông tại vị, Tổng Thần từ đầu đến cuối đều được đề tâm, trước khi Nhân Tông băng hà, khâm điểm Tổng Thần làm cố mệnh đại thần, gánh vác trọng trách trị quốc.

Tô Uyển đã có thể xác định, nàng suy đoán cũng là chuyện nàng sợ hãi nhất, đúng là việc thật. Chỉ là nàng còn có nghi ngờ, thái phó tuy là chức suông, phạm chỉ có được Hoàng Thượng nể trọng, trọng thần trong triều mới có thể được phong làm thái phó đại thần, chính nhất phẩm, nữ nhi của hắn, đặc biệt là đích nữ, tự nhiên không lo gả, cho dù phi thường thưởng thức tài hoa của Tổng Tử Hăng, cầu hiền như khát, cũng không ngại xuất thân cùng gia thế của hắn, thu hắn làm đệ tử, hoặc là nghĩa tử, cũng còn tốt hơn là đem đích nữ gả thấp cho hắn, trong thế gia đại tộc, quan niệm đích thứ cực nghiêm, cho dù Tổng Tử Hăng hưu nguyên phối, Liễu gia đích nữ gả qua vẫn là vợ kế, địa vị so với chính thê là khác xa. Hơn nữa, nếu phải làm vợ kế, đích nữ của thái phó cho dù là gả vào hoàng gia cũng có khả năng, gả cho Tổng Tử Hăng đã là thấp gả, làm sao có thể chịu uly khuất như thế?

Đương nhiên cũng có khả năng là Liễu gia không biết tình hình, chỉ coi hắn là thiếu niên anh tài, rất là thích, trong kịch bản không phải thường xuyên có cảnh hiền thê ở quê nhà chăm sóc cha mẹ già, thư sinh vào kinh đi thi kim bảng đề danh, bị Tể tướng cùng đại quan nhìn trúng, sau đó nói dối chính mình chưa thành hôn, trở thành con rể của đại quan, bên này vội vàng kim băng đề danh động phòng hoa chúc, nguyên phối ở quê quán còn đang nhón chân mong chờ.

Nhưng mà Tô Uyển tin tưởng phán đoán của chính mình, từ cha mẹ Tổng gia, đến bản thân Tổng Tử Hăng, đều không phải loại người vì tiền tài địa vị bán đứng nhân tính. Nàng nhìn ra được mặt sau của Tổng Tử Hăng khéo đưa đẩy thông thấu, còn có chút đáng về thư sinh, hẳn biết Tô gia có xe bò cùng xa phu, lần đầu tiên đi tiếp nàng về nhà lại tự mình thuê sẵn xe bò; nghe Tô thái thái nói sợ nhà hắn dụng tiền khăn trương, trước hôn lễ bà cố ý nhờ người tặng chút tiền bạc qua, thời điểm đón dâu hẳn đều đưa nguyên vẹn trả lại. Cha mẹ Tổng gia cũng vậy, bọn họ liền vì nàng tiêu tiền riêng cho mọi người đều để ý như vậy, làm sao có thể đồng ý Tổng Tử Hăng hưu nguyên phối đi cưới con gái quan lớn?

Trong mắt thế nhân, việc này so với dùng vốn riêng của con dâu càng khiến người khác khinh thường!

Huống hồ phụ thân của nguyên phối vẫn là ân nhân cứu mạng của Tổng lão cha, cô nhân đem ân tình coi như thiên đại, không có khả năng làm ra việc vong ân phụ nghĩa như thế.

Tổng Tử Hăng sẽ không lừa gạt người ta, Liễu gia theo đạo lý cũng không có khả năng gả đích nữ cho Tổng Tử Hăng đã có nguyên phối, lui một vạn bước giảng, cho dù nguyên phối đã chết cũng không thể.....

Trong lòng Tô Uyển bỗng nhiên chấn động, không đúng, nếu nguyên phối đã chết, liền hết thấy đều không phải vấn đề!

Chỉ có người Tổng gia thôn biết Tổng Tử Hăng đã cưới vợ, mà Tổng gia thôn cách kinh thành khá xa, trong thôn cả đời cũng không có vài người đi vào

kinh, cho dù vào kinh cũng sờ không tới vòng luẩn quẩn bạn bè thân thích của Liễu gia, nói cách khác trong kinh căn bản không có người biết Tống Tử Hằng đã từng cưới vợ, nếu nguyên phối của Tống Tử Hằng đã chết, Liễu gia chỉ cần cùng Tống gia thương lượng không đem việc nguyên phối để lộ ra, coi như phía trước chưa từng cưới thì, đó là đem đích nữ gả cho Tống Tử Hằng, người ngoài cũng chỉ cho là giai thoại tài tử giai nhân, như vậy, vấn đề phía trước nàng không nghĩ ra, đều có thể giải thích rõ ràng.

Có được kết luận, Tô Uyển đem sách ném trên bàn, rồi đi đến mép giường nằm xuống, hai tay gối đầu, nhìn màn không nhúc nhích. Nàng đã chết quá một lần, chẳng lẽ còn muốn chết một lần nữa? Chỉ là không biết tiếp theo có thể có may mắn lại xuyên qua như vậy hay không.

Nghĩ nghĩ, trước mắt Tô Uyển bỗng nhiên hiện lên một đôi con ngươi sáng như sao trời, đôi mắt này nhìn nàng không chớp mắt, tràn đầy ý cười vui mừng, đơn giản thỏa mãn, như là hài tử được đến món đồ chơi yêu thích, hoàn toàn không có thâm thúy như ngày thường

Nói thật, Tô Uyển xác thật có chút luyến tiếc, sống hai đời mới gặp được một người nam nhân cực phẩm như thế, các phương diện đều phù hợp với yêu cầu về bạn trai của nàng, tuy rằng hiện tại cảm tình giữa bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu, mặc dù không tới giai đoạn gắn bó keo sơn, nhưng yêu đương cuồng nhiệt cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Tống Tử Hằng hiện tại vẫn là một cái thẳng nam không hề biết tình thú, sớm hay muộn cũng bị nàng cải tạo thành hảo nam nhân tri tình thức thú, nàng làm sao cam tâm để thành quả mà chính mình nỗ lực đều còn không có kịp hưởng thụ cho tốt, liền phải đem hân nhường cho nữ nhân khác.

Tiền nhân trồng cây hậu nhân hái quả, ở đâu có đạo lý này?

Tô Uyển suy nghĩ một lát, lại cảm thấy chính mình hiện tại nghĩ cái này không khác tự tìm phiền não, cái gọi là Diêm Vương muốn ngươi canh ba chết, ai dám lưu ngươi đến canh năm, chuyện sớm hay muộn, nghĩ nhiều vô dụng, nàng vẫn là đoán xem xem chính mình lần này muốn chết như thế nào đi, giống như khi xuyên tới đây, khi ngủ không hề hay biết chết đi, hoặc là Nói không chừng nàng vừa mở mắt lại phát hiện chính mình xuyên trở về đầu, hy vọng thân thể của nàng còn chưa chết.

Tô Uyển bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, nàng phát hiện chính mình nghĩ sai hướng rồi, thời điểm nàng xuyên tới đây, nguyên chủ chính là một người từ Tống gia thôn chạy về nhà mẹ đẻ, từ nơi này ít nhất đi một ngày đường mới có thể đến trong huyện, nguyên chủ là một người nữ tử trẻ tuổi mạo mĩ không rành thế sự, có thể bình an thuận lợi về đến nhà tựa hồ có chút kỳ quái, mà nàng cũng không có khả năng vô duyên vô cớ xuyên đến bên này chiếm cứ thân thể của nguyên chủ—— có thể giả thiết như vậy hay không, dựa theo quỹ đạo lịch sử, nguyên chủ vốn nên ở trên đường về nhà mẹ đẻ xảy ra chuyện, nhưng là không có, cho nên trong lúc ngủ mơ đã xảy ra chuyện, sau đó nàng mới có thể vừa mở mắt liền phát hiện chính mình xuyên đến cổ đại. Nói cách khác, nguyên chủ đã y theo lịch sử quỹ đạo mà chết, hiện tại là nàng đến từ hiện đại, không cần lại chết lần thứ hai.

Tô Uyển chạy nhanh chấp tay trước ngực, hướng về phía trời phi thường chân thành niệm một câu: “Trời Phật phù hộ.”

Nếu là như thế này, quản cái gì thế gia đích nữ, nàng không tin Tống Tử Hằng sẽ bỏ nàng đi cưới người khác!

Chính là niệm xong Phật, Tô Uyển lại thật sâu thở dài, này hết thấy đều chỉ là nàng phỏng đoán thôi, căn cứ hiện trạng đi phỏng đoán tương lai, nhưng không có gì là nhất thành bất biến, hoặc là nàng hiện tại tín nhiệm Tống Tử Hằng, nhưng thế sự khó liệu, lòng người khó dò, có lẽ Tống Tử Hằng ngày sau bị phồn hoa mị mắt đầu?

Tô Uyển dần dần neho lại hai mắt, đáy mắt hiện lên một tia quang mang, ở địa phương này sinh hoạt mấy tháng, nàng trừ bỏ ăn uống cái gì đều không cần làm, cuộc sống như sâu gạo, thế nhưng sự tự tin cùng ý chí chiến đấu của phụ nữ hiện đại dần dần đều biến mất sao? Chuyện này còn không có định luận, lại nói cảm tình vốn dĩ tựa như đánh bạc, mặc kệ tương lai thắng thua, hiện tại nàng dù sao cũng phải đánh cược một phen, mặc dù là thua, một người nam nhân mà thôi, chỉ cần chính mình có đường lui, còn sợ sống không nổi?

Tô Uyển dần dần hạ quyết tâm, trong viện truyền đến tiếng mức nước, nghĩ đến Tống Tiểu Muội muốn bắt đầu làm cơm trưa, nàng lại đứng dậy đem sách nhét vào dưới gối đầu, sửa sang lại xiêm y cùng tóc, mở cửa đi ra ngoài, Tống Tiểu Muội vừa thấy nàng liền cười: “Tam tẩu xem xong sách rồi sao? Bỏ được đi ra tới?”

Tô Uyển cười: “Nào có xem xong nhanh như vậy, chuyện nên làm vẫn phải làm.” Nói rồi từ phòng bếp bụng chầu cùng đồ ăn ra.

“Ngươi vừa thấy sách liền mất hồn mất vía, tư thế thật đủ giống Tam ca, người ta nói không phải người một nhà, không tiến một cửa, quả nhiên không sai đâu.”

Tô Uyển khẽ cười cúi đầu nhặt rau, cũng không tiếp lời.

Người Tống gia tiêu tốn mười ngày, dự trữ đủ củi cho một năm, lại cùng các thôn dân lên núi nhặt hạt trà, cây trà đều là hoang dại, nhặt hạt trà tự nhiên là nhặt nhiều được nhiều, chỉ lao động chủ lực của Tống gia lên núi là không đủ, vì vậy Tống Tiểu Muội mang theo Đại Nữ Nhị Nữ xuất động, Tam Nữ Tam Oa cũng bụng rỗng cùng tiểu đồng bọn lên núi, vừa nhặt vừa chơi, xách về nhà cũng có thể được nửa rổ, quả thực là tiết tấu toàn dân điên cuồng. Tô Uyển cũng nhìn không được, ngày hôm sau khoác kiện áo cũ của Tống Tử Hằng, trên đầu buộc cái khăn hoa thực hợp với tình hình, đi theo sau lưng mọi người lên núi, nhưng mà nhặt được nửa buổi sáng, thời điểm cùng Tống Tiểu Muội về nhà nấu cơm, mới phát hiện trên tay từng vết từng vết hằn đỏ, nghĩ đến là bị nhánh cây đâm, vết thương thật ra không thâm, chỉ là lằn da Tô Uyển trắng, một chút dấu vết đều có vẻ phi thường rõ ràng. Trên đường về nhà Tống Tiểu Muội liền không ngừng lải nhải nói: “Tam tẩu cũng thật là, kêu ngươi đừng đi, một hai phải đi cùng, hiện tại tay thương thành như vậy, tất cả đều là vết đỏ, mấy ngày nữa Tam ca trở về còn không trách chúng ta!”

Tô Uyển lúc này mới cảm giác tay đau, nàng thật ra không khăn trương như Tống Tiểu Muội, một chút vết thương như vậy không lưu được sẹo, ngược lại tự trách nói: “Là ta chính mình không được, kéo chân mọi người.”

“Ngươi cũng chưa trải qua việc nhà nông, về sau cũng không cần làm, chờ ca ta thi đậu cử nhân, trong nhà thỉnh mấy đứa ở, nào cần đến ngươi xuống

đất.” Tổng Tiểu Muội nói thực không khách khí, “Ngươi học cũng vô dụng, vẫn là an tâm ở nhà đợi đi.”

Tô Uyển lại nói: “Ngày thường cũng không thấy ngươi cùng Đại Nữ Nhị Nữ xuống đất, làm sao lên núi liền thuận thực như vậy?”

“Chúng ta từ nhỏ liền làm cái này, tuy không xuống đất, công việc trong nhà cũng đều phải làm, tay thô da dày, sao có thể dễ dàng bị thương như vậy.” Vào đến sân, Tổng Tiểu Muội liền đem Tô Uyển xô đẩy về phòng, “Ngươi trở về nghỉ ngơi cho tốt, tay bị thương không được dính nước, nơi này ta một người là được.”

Bản thân Tô Uyển cũng biết, ngày thường kêu nàng hỗ trợ Tổng Tiểu Muội, cũng bất quá là không nghĩ nàng cả ngày ở nhà cái gì cũng không làm khiến người khác ngứa mắt, Tổng Tiểu Muội lo việc bếp núc từ trước đến nay đều nhanh nhẹn, một người làm cũng là ổn thỏa, nên liền gặt đầu trở về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chương 28.

Đại khái hơn một tuần sau, trên núi không còn nhìn thấy một hạt trà, mọi người nhặt đặc biệt sạch sẽ, Tổng gia nhặt đầy bốn cái sọt lớn, phơi nửa tháng sau đem đi cân, lại có tám mươi cân, nhưng mà ép ra dầu lại chỉ có hơn hai mươi cân, Tô Uyển trong lòng kinh ngạc, người Tổng gia lại thập phần vui mừng, cảm thấy năm nay nhặt hạt trà được nhiều hơn so với năm ngoái, cũng được càng nhiều dầu trà.

Dầu trà quý như vậy người Tổng gia đương nhiên luyện tiếu lưu trữ chính mình ăn, cũng chỉ để lại ba bốn cân, còn thừa hai mươi cân đều để huynh đệ Tổng gia mang đi bán trên phố, lại chỉ được sáu quan tiền trở về, Tổng mẫu cảm tiền cũng có chút thất vọng: “Như thế nào mới có sáu quan?”

Tổng Hữu Căn trả lời: “Chưởng quầy tiệm dầu nói năm nay thu dầu trà quá nhiều, sợ bán không ra, chỉ có thể ở giá cả đè ép xuống, nhiều một quan cũng không chịu thu.”

Tổng mẫu thở dài, cảm tiền vào phòng. Tô Uyển chỉ ngồi ở một bên tự hỏi, dầu trà trân quý, gia đình bình thường bản thân ép đều luyện tiếu ăn, càng miễn bàn là mua, cho nên bọn họ ép dầu đi bán trên phố quán bán một ngày cũng bán không ra một hai cân, tốn thời gian còn không kiếm tiền, chỉ có thể bán cho cửa hàng gạo và dầu, nhưng chưởng quầy kia chỉ một mặt đem giá cả áp xuống, như vậy lợi nhuận từ một cân dầu trà thế nhưng cũng chỉ nhiều hơn một cân dầu đậu phộng không đến ba văn!

Tô Uyển tính bút trưởng này, cảm giác tim đều nhỏ máu, sớm biết rằng chỉ bán được chút tiền như vậy, nàng mua toàn bộ a! Đây mới là sản phẩm thuần thiên nhiên chân chính không có chất phụ gia, dầu trà chẳng những dinh dưỡng, vẫn là thánh phẩm mỹ dung đâu, rửa mặt làm mặt nạ nhuận da mọi thứ đều được a! Đi tiệm dầu mua, nói không chừng có chút chưởng quầy lòng dạ hiểm độc còn pha thêm những thứ khác ở bên trong.

Mặc kệ nói như thế nào, mùa thu tới, quả nho mà Tô Uyển vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, rốt cuộc có thể hái được, nhưng mà sau khi ăn mấy quả, Tô Uyển liền có chút thất vọng, quả nho này mặc dù có chút vị ngọt, nhưng là vị chua quá rõ ràng, khả năng có người liền thích hương vị chua chua ngọt ngọt này, nhưng nàng sợ nhất là chua, ngày thường xào rau thả nhiều chút dấm đều cảm giác chua không chịu nổi, ăn liên tiếp mấy quả nho xong, cảm thấy hàm răng đều ê ẩm, cổ tình Tam Nữ Tam Oa còn như thiêu đốt, dùng sức cầm quả nho trong tay nhét vào miệng nàng, “Ăn rất ngon, tam thâm cho ngươi ăn!”

Tô Uyển có chút ưu thương, kỳ vọng càng cao thất vọng càng lớn, nàng có chút hoài niệm cuộc sống hiện đại. Tô Uyển ngẩng đầu nhìn xem giàn nho, từng chùm từng chùm quả nho rũ xuống, không khỏi hỏi: “Từ nay quả nho người trong nhà ăn hết sao?”

“Đương nhiên ăn không xong, quả nho hái xuống để không được bao lâu liền hỏng.”

“Vậy xử lý như thế nào?”

“Rất nhiều nhà đều trồng nho, hơn nữa nho dại trên núi cũng đủ ăn, không ai sẽ tiêu tiền đi mua cái này, ăn không xong chỉ có thể phơi khô, đến năm mới lấy ra làm điểm tâm.”

“Phơi thành nho khô sẽ ăn ngon sao?”

“Cứng cứng, còn không ngọt mấy, ta thích ăn như vậy!” Tam Nữ lớn tiếng trả lời, khi Tô Uyển nhìn qua, thì thấy nó đang há mồm nuốt hai quả nho.

Quả thực là phí phạm của trời, Tô Uyển dưới đáy lòng cuồng lắc đầu, nho khô không thể ăn, vậy làm thành rượu nho a!

Nghĩ đến đây, Tô Uyển bỗng nhiên nhướng mày cười: “Quả nho tự nhiên không ai mua, làm thành thứ khác thì chưa chắc đâu.”

Tổng Tiểu Muội nghe vậy ánh mắt sáng lên, nàng biết tam tẩu nhà mình đối với thức ăn đặc biệt tỉ mỉ, ở phương diện ăn uống tam tẩu đã là quyền uy tại Tổng gia, lần trước làm nước ô mai, người trong thôn đều thích uống, hiện giờ Tổng Tiểu Muội đối với lời nói của Tô Uyển đã không sinh hoài nghi, vội vàng hỏi: “Có thể làm thành cái gì?”

Tô Uyên lại không trả lời, chỉ là ngẩng đầu nhìn giàn nho phía trên: “Nho này có thể hái muộn nhất vào khi nào?”

“Những chùm chín rồi thì mấy ngày nữa phải hái xuống, bằng không sẽ hỏng, còn lại có thể chờ nửa tháng đi.”

“Ta đây là lần đầu tiên làm, có sáu bảy phần nắm chắc, nhưng cũng không thể một lần làm tất cả, người phải tin ta, chúng ta trước hết đem số lượng cần thiết hái xuống xử lý.”

Tô Uyên nhìn Tống Tiểu Muội, “Bắt quá ta tiết lộ một chút cho người, nếu có thể thành, ít nhất kiếm được nhiều hơn so với dầu trà lần trước.”

Tống Tiểu Muội nghe vậy có chút chần chờ, Tô Uyên cũng không thúc giục nàng, chỉ là nhìn quả nho trong tay không nói, một lát sau, Tống Tiểu Muội mới cắn răng nói: “Nghe người đi, dù sao là nhà mình trồng, lại đòi không ra tiền, liên tính lãng phí cũng bắt quá là ăn ít mấy cân nho mà thôi!”

Tô Uyên thật ra có chút ngoài ý muốn, nàng cho rằng Tống Tiểu Muội sẽ còn cân nhắc hồi lâu, nào biết nàng ấy quyết định nhanh chóng như thế, ngày thường nhìn chỉ là cái tiểu cô nương cơ linh rộng rãi, không nghĩ được thế nhưng cũng có vài phần quả quyết, dĩ vãng nàng quả thực có chút coi thường muội tử này.

Tống Tiểu Muội lại nói: “Bắt quá trước khi làm thành, không nói cho cha mẹ đi, cha mẹ thực ra không đáng lo, chỉ sợ nhị tẩu lại lải nhải, nghe thực sự phiền.”

“Chỉ là lập tức thiếu nhiều quả nho như vậy, bọn họ có thể không phát hiện sao?”

“Hiện giờ cha mẹ huynh tẩu đều ở trấn trên làm việc, bên kia quán cơm ăn, đến khi bọn họ trở về trời đã tối rồi, ban ngày tờ mờ sáng liền ra cửa, tự nhiên sẽ không chú ý cái này.” Tống Tiểu Muội hơi hơi mỉm cười, lại có vài phần gấp không chờ nổi, “Tam tẩu, người nói làm như thế nào, chúng ta hiện tại bắt đầu đi!”

Trước đó vài ngày dầu trà thật sự là bán quá rẻ, năm ngoái ít nhất có thể bán được bảy tám quan tiền, hiện giờ lập tức thiếu nhiều như vậy, Tống mẩu tức giận đến tâm đầu đau, mấy ngày nay tình cảnh Tống gia đều bi thảm, cho đến khi nghe nói trấn trên chiêu công, có một vị đại tài chủ từ Hàng Châu về quê muốn xây tòa nhà lớn cùng từ đường, lại quy định trong hai tháng phải hoàn thiện, công trình lớn như vậy không thể thiếu muốn chiêu nhiều những người này, ngay từ đầu chỉ chiêu nam nhân, về sau liền nữ nhân cũng muốn, chỉ là tiền công ít hơn nam nhân một nửa, nhưng cũng kiếm tiền hơn tìm việc khác. Cả Tống gia xuất động kiếm tiền, không khí áp lực trước đó vài ngày mới tan đi.

Nghe Tô Uyên nhắc tới dầu trà, Tống Tiểu Muội liền cắn răng quyết định cùng làm, nàng trong lòng tính toán nếu là thật có thể kiếm tiền, cha mẹ cũng không cần vất vả đi làm thuê cho người ta như vậy, bằng tay nghề của cha nàng, ở nhà làm chút nghề mộc cũng có thể kiếm được ít tiền.

Tô Uyên nói: “Tiểu muội, người đi nấu một nồi nước to, nước sôi thì đem cái vại, nắp đập, cùng một đôi đũa ném vào trong nồi đun nửa khắc, chờ lát nữa phải dùng đến, ta đi kêu Đại Oa Nhị Oa lấy thang tới hái quả nho.”

Tống Tiểu Muội cũng không hỏi nhiều, gật đầu liền nói: “Được!” Xoay người vào phòng lấy một cái vại lớn ra.

Tô Uyên chỉ huy Đại Oa Nhị Oa leo thang hái quả nho, quả nho hái xuống chỉ ở trong nước rửa qua rồi để vào trong rổ sạch sẽ, được đầy hai rổ lớn, Tống Tiểu Muội đem cái vại đã nấu sôi mang ra, Tô Uyên kêu mấy đứa lớn cùng nàng đi phòng bếp dùng nước ấm rửa tay, lau khô bọt nước trên tay, lúc này mới đem quả nho bóp nát bỏ vào trong vại, người nhiều làm việc mau, mười lăm phút liền chuẩn bị tốt, Tô Uyên lại kêu Tống Tiểu Muội cầm một cân đường trắng cho vào, dùng cái nắp đập kín, Đại Oa Nhị Oa hợp lực nâng chiếc vại vào trong phòng Tô Uyên, Tô Uyên cho mỗi người một văn tiền làm phí bịt miệng, Đại Oa Nhị Oa liền ôm bàn cờ ở dưới bóng cây chơi cờ năm quân, Đại Nữ Nhị Nữ về phòng tiếp tục thêu thùa may vá, Tống nãi nãi cũng biết việc này, chỉ là nhìn hai chị em liếc mắt một cái lắc đầu cười nói: “Đi theo tam thẩm các người lẫn lộn đi.”

Nhị Nữ cười hì hì nói: “Từ khi tam thẩm lại đây, so với trước kia chơi vui hơn nhiều, lại thường xuyên có đồ ăn vặt!”

Tống nãi nãi cười mắng: “Hiện tại liền tận sức vui đi, chờ các người ra cửa, xem ai còn cả ngày mang bọn người chơi.”

Tống Tiểu Muội ở trong phòng Tô Uyên cũng không có lập tức rời đi, “Đúng rồi, ta còn không có hỏi tam tẩu vì sao muốn ngâm quả nho như vậy? Để bao lâu mới có thể sử dụng?”

“Cái này cũng giống như ủ rượu, khoảng nửa tháng là có thể được.”

“Ủ rượu?” Tống Tiểu Muội trừng lớn đôi mắt, “Không nghe nói quả nho cũng có thể ủ rượu, hơn nữa, cũng không cho men rượu, này làm sao mà nhuộm thành?”

“Có được hay không nửa tháng sau sẽ biết, nếu có thể nhuộm ra tới, nam nữ già trẻ đều thích hợp uống, như cha mẹ không yêu uống rượu gạo, rượu nho này thơm ngọt ngon miệng, tác dụng chậm cũng không nhỏ, nữ nhân mỗi đêm trước khi ngủ uống một chén nhỏ, mỹ dung dưỡng nhan, so với son phấn còn hữu dụng hơn, làm gì sầu không ai mua?”

Tống Tiểu Muội nghe được liền tục gật đầu, bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách người lần trước đi trấn trên liền nhìn chăm chăm tiệm rượu mà nhi tử Lưu đại nương mờ, nguyên lai sớm đã có tính toán.”

Tô Uyên xác thật là được tiệm rượu kia nhắc nhở, mới nhớ tới chính mình cũng có thể nhuộm rượu mới lạ, lại nói: “Khi đó chỉ là có ý tưởng, nhưng vẫn chưa nghĩ tới kiếm tiền.”

“Nhưng ta chưa bao giờ nghe nói qua rượu nho, tam tẩu làm sao biết nhường?”

“Khi ta ở nhà mẹ để xem qua một quyển sách viết, rượu nho này là người hải ngoại phát minh, đến chỗ chúng ta, sợ là cũng chỉ có quan to hiển quý có thể uống được, ta đã sớm muốn làm, bản thân cân nhắc hồi lâu, nghĩ nếu là rượu, vậy liền chiếu biện pháp ủ rượu làm thử, ủ rượu cần đem gạo nếp chưng chín, nhưng quả nho sao có thể cho vào nồi chưng nấu? Liền chỉ có thể bóp nát lại ngâm đường, mà men rượu là chỗ chúng ta nhường rượu gạo dùng, hải ngoại không nhất định có, ta liền không bỏ men rượu thử xem sao.”

Tổng Tiểu Muội gật đầu không thôi, “Ta có nghe được chắc cũng không nghĩ ra cái gì, vẫn là tẩu tử thông minh, chỉ như vậy đều có thể tự mình suy xét thấu đáo.”

“Còn nhớ rõ lần trước ta kêu người chiến hoa đâm bột sao? Món đó cũng chưa từng ăn qua, chỉ nghe tam ca người niệm câu thơ liền nghĩ, ta cân nhắc, đại khái trời sinh thông minh đi.” Tô Uyển đồng ý.

Tổng Tiểu Muội cười khúc khích, “Ta xem tam tẩu đại khái là trời sinh thích ăn hơn so với người khác, cho nên sẽ có thể nghiền ngẫm ra nhiều thứ mới lạ.” Tuy là nói thử liêu một phen, nhưng thật ra trong lòng Tổng Tiểu Muội không lo lắng mấy, nàng cũng cho rằng việc này sẽ thành. Lần trước tam tẩu chỉ là thấy hoa đâm bột, lại nghe Tam ca nói, liền tâm huyết dâng trào muốn hái hoa ăn, chiếu theo biện pháp của nàng làm ra thật đúng là ngon miệng, ngay cả bản thân đều có chút nhớ mãi không quên. Mà nay rượu nho này là tam tẩu cân nhắc hồi lâu mới động thủ làm, nghĩ nhất định sẽ không làm lỗi.

Tô Uyển chỉ cười mà không nói, nàng nói có sáu bảy thành nắm chắc, bắt quá là lấy có thôi, nàng biết nhất định có thể thành, tuy chưa từng tự tay nhường rượu nho, nhưng nàng có một khuê mật là cuồng nhân ‘do-it-yourself’, rượu nho, rượu dâu, dấm táo, cái nào không phải để như trò bàn tay? Lúc ấy vừa mới vào nghề, nàng nghèo đến túi tiền kêu leng keng, ở nhà khuê mật suốt một năm, cơ hồ thấy nàng ấy bận việc từ mùa xuân đến mùa đông, phẩm là có thể chính mình làm thử gì đó liền sẽ không đi mua, kỳ thật đầu chỉ là ăn, những thứ như mặt nạ sữa rửa mặt xà phòng linh tinh cũng đều tự chế, Tô Uyển thấy được nhiều, ngẫu nhiên còn muốn giúp một tay, tự nhiên cũng sẽ biết, nếu không phải người nhiều mặt tấp, nàng cũng tưởng chính mình mần mề làm một ít mỹ phẩm đường da đồ trang điểm.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29.

Lực chú ý của Tô Uyển hiện giờ đều ở trên rượu nho, mỗi ngày đều phải mở nắp kiểm tra hai ba lần, dùng giấy đề đám vỏ nho nổi lên đi xuống, đây thật đúng là cái công việc tinh tế, thiếu một ngày đều không được.

Mỗi ngày đi sớm về trễ ở bên ngoài làm thuê, mấy người Tổng lão cha thật đúng như Tổng Tiểu Muội nói, không hề phát hiện trên giàn nho thiếu rất nhiều. Đi nhà người khác làm công xây nhà, so với công việc ngày mùa còn mệt hơn nhiều, tuy rằng hiện giờ thời tiết không nóng như vậy, nhưng cả ngày ở dưới mặt trời phơi nắng, giữa trưa cũng không được nghỉ ngơi nhiều, ngồi ăn cơm trong chốc lát liền phải bắt đầu làm việc, không tới mấy ngày mọi người đều phơi đen, thật có thể so sánh với người Châu Phi.

Ban đêm, người Tổng gia ngồi ở trong viện tán gẫu, Tổng mẫu nhìn nhìn ánh trăng, nói: “Mấy ngày nữa là trung thu rồi, Tử Hằng cũng nên trở lại.”

“Lúc ấy chúng ta còn ở trấn trên làm giúp đâu.” Lý thị nói, nàng ta mấy ngày nay cũng mệt mỏi thành cầu, không có tinh lực soi mói Tô Uyển.

Tổng Tiểu Muội lại nói: “Đến lúc Tam ca về nhà, biết mọi người không nghỉ hai ngày lại đi trấn trên làm thuê, nhất định lại tức giận.”

Tổng lão cha trầm giọng nói: “Tử Hằng sang năm phải tham gia thi viện, nếu là qua, năm sau còn muốn vào kinh đi thi, lộ phí vào kinh, phí dùng chân, những cái đó loại nào không phải tiêu tiền?”

Tô Uyển cảm thấy nàng nên tỏ thái độ, mặc dù người Tổng gia không chịu muốn, lấy tính cách người làm ăn như Tô lão cha, tuyệt không có khả năng ngồi yên không nhìn đến, chỉ là nàng vừa định nói, ngoài viện lại có thanh âm xa lạ vang lên: “Nương Hữu Căn à!”

Tổng mẫu vội đáp lời: “Ta ở trong viện, vào đi.”

Tô Uyển nhìn thấy một đại thẩm lạ mắt đi vào, lập tức đi về phía Tổng mẫu: “Nương Hữu Căn, các người đã về rồi.”

“Lúc này mới vừa nghỉ ngơi đâu.”

“Tiền của vị tài chủ này cũng không dễ kiếm, vừa mệt vừa nóng, uống thêm ít nước đi nhiều hai lần nhà xí đều bị quản sự bắt lấy nói một trận.”

“Còn không phải à, kiếm tiền đều không dễ dàng.” Tổng mẫu thở dài, mới nói, “Nương Đông Thắng tìm ta có việc?”

“Huynh đệ của con dâu ta không phải ở tửu lầu trong huyện làm chân chạy vặt sao? Hôm nay hán tặng đồ lại đây, mang theo thư của Tử Hằng nhà bà, con dâu ta phải ở nhà trông mấy đứa bé, đi không được, ta trở về mới kêu ta đưa lại đây.” Nương Đông Thắng nói, từ trong lòng ngực móc ra một

phong thư đưa cho Tống mẫu.

“Viết thư?” Tống mẫu tiếp nhận vừa thấy, có chút kỳ quái, nhitừ từ trước đến nay đều nhờ người mang lời nhắn, trong thôn chỉ có thôn trưởng nhận biết mấy chữ, “Này còn phải đi thỉnh thôn trưởng hỗ trợ đọc.....”

“Nào cần thỉnh đến thôn trưởng, tức phụ Từ Hằng không phải biết chữ sao? Thư này là Từ Hằng cố ý gửi cho tức phụ hân.” Nương Đông Thắng nói, một đôi mắt cười nhìn về phía Tô Uyển, miệng đầy lời khen, “Tức phụ này của nhà bà thật tốt, lớn lên như thiên tiên, vừa xinh đẹp vừa hào phóng, như lời thường nói chính là tiểu thư khuê các a, thế nhưng lại còn biết chữ!”

Tức khắc tất cả người trong sân đều nhìn về phía Tô Uyển, nương Đông Thắng thấy thế vội hỏi: “Hoá ra nhà bà cũng không biết?”

Tô Uyển vội giải thích nói: “Là cha mẹ ta nghe người ta nói nữ tử không tài mới là đức, sợ cha mẹ chồng không mừng, liền không cho ta nói chuyện này, còn nữa đều giả chồng, phụng dưỡng trưởng bối mới quan trọng, có biết chữ hay không có cái gì quan hệ.”

“Thông gia cũng quá cẩn thận rồi, biết chữ là chuyện rất tốt, chúng ta cao hứng còn không kịp, lại như thế nào không mừng.” Tống mẫu đổi nói.

Tống Tiểu Muội cũng nói: “Tam ca khi đó còn muốn kêu ta học chữ đâu, chỉ tiếc ta đầu óc ngốc, học không tới, tẩu tử có thể học được, có thể thấy là người thông minh, ngày sau có tiểu cháu trai, nếu Tam ca bận việc, tẩu tử cũng có thể thay hân dạy dỗ một hai.”

Tống mẫu nghe đến đó, ánh mắt nhìn Tô Uyển càng nhu hòa: “Tiểu muội nói đúng.” Đầu nói rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, cả nhà bọn họ đều là nông dân chân đất, lại sinh được một người trời sinh biết đọc sách là Từ Hằng, sợ chậm trễ hân, hiện giờ Từ Hằng cùng tức phụ hân đều biết chữ, có kiến thức, ngày sau sinh hài tử liền không lo bị tri hoãn, trước kia kêu Từ Hằng cưới tức phụ này trở về chỉ cho là báo ân, hiện tại nghĩ đến thật ra nhà bọn họ được lợi, thông gia gì nữa dường như nhit, lại là tiện nghi cho nhà bọn họ.

Nương Đông Thắng cười một lát, lại nói, “Tuy thư là viết cho tức phụ Từ Hằng, nhưng huynh đệ của con dâu ta cũng mang theo mấy lời nhắn, thứ nhất, Tết Trung Thu thư viện cho nghỉ hai ngày, nhưng hân có thể không về được, trong thành Giang Châu tổ chức tụ hội gì đó, đều là mấy người đọc sách tham gia, phu tử cũng muốn Từ Hằng đi. Thứ hai, Từ Hằng nói ngày mùa đã qua, nếu không có việc gì, kêu tức phụ hân ngày thường dạy hai đứa Đại Oa Nhị Oa học chữ, tức phụ hân xem sách nhiều, dạy cái này vẫn là đủ.”

Trừ bỏ ba đương sự bị điểm danh, những người khác của Tống gia đều cười tươi, đặc biệt là phu thê Tống Hữu Căn, cái niên đại này quan niệm cấp bậc cực nghiêm, đọc sách cơ hồ là đường ra duy nhất của con nhà nghèo, triều đình cùng bá tánh cũng đều coi trọng người đọc sách, mà nay Tống Từ Hằng không ở nhà, còn có thể dặn dò Tô Uyển dạy hai đứa Đại Oa Nhị Oa học chữ, nghĩ đến cũng là có tâm bồi dưỡng hai huynh đệ của hân, phu thê Tống Hữu Căn không hề có câu oán hận giúp đỡ cha mẹ cùng huynh đệ đi học, đã là hy vọng huynh đệ có tiền đồ, cũng hy vọng huynh đệ có tiền đồ xong có thể kéo nhitừ bọn hân một phen.

Tống Hữu Căn còn có chút tự giữ, Trương thị đã vui vô cùng, nước mắt đều phiếm ra, một đôi mắt doanh doanh nhìn Tô Uyển: “Vậy làm phiền đệ muội, hai đứa nó nếu là không dạy được, không cần lưu tình, cứ dùng thước mà đánh.”

Bị ủy thác trọng trách, Tô Uyển tuy rằng muốn thoái thác, nhưng thấy Trương thị, từ trước đến nay dịu dàng lại chiếu cố chính mình, có thần thái như thế, cũng ngưng ngưng, nàng đại khái có thể minh bạch tâm tình của Trương thị, Tống Từ Hằng bận rộn học hành, cả ngày không ở nhà, mặc dù có tâm, cũng thật sự vô pháp bận tâm mấy đứa cháu trai, mà trong nhà cùng một người Tống Từ Hằng đã đủ khăn trương, lại vô lực đưa hai đứa nhỏ đi tư thực, trong lòng Trương thị hân là khổ sở, mà nay thấy có cơ hội chuyển biến, chỉ sợ coi nàng như rom rạ cứu mạng, rốt cuộc đối với nữ nhân cổ đại, nhitừ mới là chỗ dựa cả đời.

Mà đối với Tô Uyển, dạy hai đứa nhỏ học chữ tự nhiên là không thành vấn đề, liền không có lý do cự tuyệt, chỉ gật đầu nói: “Đều nói một ngày vì sự cả đời vì phụ, ta tuy không cần hai đứa nó bá sự, nhưng nếu đại tẩu tín nhiệm ta, ta sẽ tận lực không làm cho các người thất vọng. Chờ ngày mai chế định kế hoạch, hai đứa nó liền dựa theo quy củ của ta đi học đi, bất quá ta nói trước một câu, tất cả mọi người đều biết, đánh cả ba ngày, phơi lưới hai ngày cần bản học không đến cái gì, nếu muốn đọc sách, chúng ta liền ăn theo thư viện, khi nào đi học khi nào ôn tập khi nào luyện chữ khi nào ngủ, đều có quy củ, ta không nói lời nào, huynh đệ bọn họ đừng nghĩ ra khỏi cửa nửa bước!”

Trương thị liên tục gật đầu: “Đệ muội nói đúng, đọc sách phải ăn quy củ tới, người định đoạt, bọn họ nhất định không dám không nghe.”

Đáy mắt Tống Hữu Căn cũng lộ ra ý mừng, lại che đi xuống, hung hăng trừng mắt nhìn hai nhitừ vài lần, ý vị cảnh cáo rất đậm.

Trong mắt Đại Oa Nhị Oa tràn ngập không thể tưởng tượng cùng kêu rên, không rõ tháng ngày hạnh phúc làm sao liền một đi không trở lại rồi.

Tô Uyển thấy thế nhin không được cười, hoãn hoãn giọng điệu: “Rốt cuộc hai người các người là nhóm đệ tử đầu tiên của ta, ta liền nói thế này, tuy là quy củ nghiêm, nhưng nếu các người có thể hoàn thành nhiệm vụ ta bố trí, nghĩ muốn khen thưởng cái gì, miễn không quá mức, ta đều tùy các người.”

Hai huynh đệ liếc nhau, đáy mắt lúc này mới lộ ra điểm cao hứng, đối với việc đọc sách thật cũng không phải không tình nguyện như vậy.

Lý thị từ trước đến nay cùng người Tống gia phong cách không hợp, lúc này thấy đại gia không ngớt miệng khen Tô Uyển, trong lòng càng thêm khó chịu, liền nói “Tiểu thúc viết thư, đệ muội mau mở ra nhìn đi, cũng đọc cho mọi người nghe một chút.”

Nương Đông Thắng đã cáo từ về nhà, Nhị Oa đứng dậy bỏ xuống một câu “Ta đi lấy đèn dầu”, rồi bóng cái chạy biến.

Bưng đèn dầu tới, dưới ánh đèn mỏng manh cùng với ánh trăng, Tô Uyển mở thư ra, phía sau giấy viết thư viết bốn cái chữ to “Ngô thê thân khải”, Tô Uyển cười nhạo một tiếng, đem giấy viết thư mở ra, đầu một hàng đó là “Trí ái thê”, phía dưới viết tiếp “Từ biệt lúc sau, nhimà tương huyền. Tuy nói là

ba bốn tháng, ai lại biết năm sáu năm.....” Tô Uyên nhìn quả thực có chút kinh ngạc, ngày thường hai người ở chung, chỉ cần hơi chút thân mật Tống Từ Hằng liền có vẻ thập phần ngại ngùng, lúc này lại cũng biết trích dẫn thơ tình, cái gì một ngày không thấy như cách tam thu, tuy rằng người hiện đại đều đã nghe đến phát ngáy, cổ nhân bình thường lại sẽ không lộ liễu biểu đạt như vậy.

Bình thường khi hai người lui tới nói chuyện với nhau, chỉ một câu hơi chút thân thiết Tống Từ Hằng đều nói không nên lời, thế mà khi cầm bút lại ý tứ viết cái này. Tô Uyên cười nhìn từ đầu đến đuôi, thu lại thư, mới phát hiện mọi người đều đang nhìn chăm chăm xem nàng, Tống Tiểu Muội nóng nảy, vội hỏi: “Tam tẩu, ca ta viết gì?”

Tô Uyên nhìn nàng một cái, bỗng nhiên thấp đầu, ánh đèn chiếu xuống lông mi của nàng nhìn càng thêm dài, giống như cánh bướm đang vỗ, rung rung ở trên mí mắt, chậm rãi gấp lại giấy viết thư, nguyên vẹn nhét trở lại phong thư, gương mặt trắng nõn của Tô Uyên cũng ngẹn ra nhè nhẹ đỏ ửng, trong tay gặt gao nắm chặt phong thư, chỉ nhìn về phía phu thê Tống lão cha: “Cha mẹ, ta về phòng nghỉ ngơi trước.”

Tống mẫu gật đầu: “Đi thôi, ngày sau Đại Oa Nhị Oa nhờ cả vào ngươi.”

Cho đến khi Tô Uyên trở về phòng, Tống Tiểu Muội còn sờ không được đầu óc, quay đầu hỏi nương nàng: “Tam tẩu làm sao không trả lời ta?”

Lý thị cười nhạo một tiếng, giọng điệu không thiếu châm chọc: “Tướng công người ta viết thư cho nàng, làm gì muốn cho ngươi biết.”

Trương thị không mặn không nhạt quét Lý thị liếc mắt một cái, nói với Tống Tiểu Muội: “Tiểu muội tự nhiên không rõ ràng lắm, xem Tam đệ muội như vậy, hẳn là lời nói thân mật giữa phu thê, sao có thể cho chúng ta xem.”

Tống Tiểu Muội nghe vậy, sắc mặt tức khắc bạo hồng, cũng vội vàng cất tiếng chào, tự mình trở về phòng.

Tống lão cha hút thuốc xong, cũng vui tươi hơn hớn trở về phòng, tiểu nhi tử tuy không thể trở về vào trung thu, nhưng lại có ý dẫn dò con dâu dạy hai đại tôn tử học chữ, hẳn cũng không có lòng tham, biết hai tôn tử càng giống đại nhi tử, hàm hậu có thừa thông minh không đủ, không cầu bọn họ khảo Trạng Nguyên, nhưng nếu có thể có một nửa thông minh của tiểu thúc bọn họ, ngày sau liền không cần lo lắng! Vì vậy tuy không thấy được tiểu nhi tử bảo bối, trong lòng Tống lão cha cũng là cực kỳ cao hứng.

Tống mẫu chậm hơn Trương phu một bước, đứng dậy xong liền đem ánh mắt chuyển hướng Lý thị, bình tĩnh nhìn nàng, nhìn đến Lý thị không được tự nhiên mới dời đi tầm mắt, rồi nhàn nhạt nói: “Đều sớm chút ngủ đi, ngày mai còn muốn làm việc.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bằng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 30

Tô Uyên chưa từng dạy hài tử, đời trước nàng kỳ thật cũng chưa nói tới có thích hài tử hay không, thứ nhất là vì công việc bận rộn, thứ hai nàng cũng không có huynh đệ tỷ muội sinh mấy đứa cháu trai cháu gái cho nàng tiếp xúc, khuê mật tốt nhất lại hạ quyết tâm phải làm quý bà độc thân, trong giới thực ra cũng có một hai người coi như bằng hữu thân thiết đã kết hôn có con, khó có dịp tụ hội, khi tiếp xúc với hài tử của bọn họ cũng đều là được giáo dục lễ phép, tỷ tỷ a di kêu đến ngọt, Tô Uyên thường xuyên ở trên Weibo nhìn thấy mọi người phun trào vì hùng hài tử, nhưng chân chính tiếp xúc với hùng hài tử, vẫn là sau khi xuyên qua.

Sau khi Tô Uyên đến thế giới này, lần đầu tiên cùng bọn nhỏ như thế ở chung, so với người lớn Tống gia, nàng càng nguyện ý cùng mấy hài tử quây với nhau, là bởi vì ở lúc nàng mới đến, vì bảo mật thân phận thật của mình, luôn cẩn thận lo lắng đề phòng, khi ấy có một đôi mắt thuần tịnh trắng đen rõ ràng, nhìn nàng không chớp mắt, đó là lần đầu tiên ở thế giới này nàng cảm giác được an tâm. Mà hiện giờ nàng đã đối với thế giới này có hiểu biết nhất định cùng nắm chắc, mặc dù không nói đã hoàn toàn dung nhập thời đại này, lại cũng không đến mức lo lắng đề phòng, nhưng nàng vẫn như cũ thích hài tử, sự đơn thuần của bọn nhỏ, đối với nàng có ý nghĩa đặc biệt.

Vì thế, Tô Uyên quyết định muốn nghiêm túc dạy dỗ hùng hài tử.

Tuy rằng không có kinh nghiệm, nhưng không ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy, Tô Uyên đóng phim cổ trang, từng có nữ chủ đem 《Tam Tự Kinh》 coi như tài liệu dạy vỡ lòng cho hài tử, Tô Uyên liền cũng ở trong thư phòng của Tống Từ Hằng tìm được một quyển 《Tam Tự Kinh》, bên trong liền có hơn một ngàn chữ. Hai anh em Đại Oa Nhị Oa phía trước học tập theo kiểu đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày, học rồi lại quên, có thể coi như chưa biết chữ, tiện lợi bắt đầu lại từ đầu, muốn dạy bọn họ biết đọc biết học thuộc lòng biết lý giải còn phải biết viết như thế nào, một quyển 《Tam Tự Kinh》 liền đủ cho bọn họ học. Tô Uyên không có kỹ xảo gì, chính là bắt bọn họ đọc nhiều thuộc nhiều viết nhiều, nghe lời học tốt sẽ khen thưởng ăn vặt, không thuộc bài sẽ bị phạt đánh tay, hai tiểu tử choai choai cũng cảm thấy xấu hổ. Hơn nữa, Tam Nữ Tam Oa ngồi ở cửa nghe xong vài lần đều có thể rung đùi đắc ý đọc “Nhân chi sơ tính bản thiện”, bọn họ làm đại ca nhị ca, trên mặt liền có chút không nhịn được, không thể không nghiêm túc lên.

Hai đứa nhỏ hiện giờ hứng thú lớn nhất, chính là ngồi ở cửa xem các ca ca thường thường bị mắng hoặc bị phạt đánh tay, một người bị đánh, bọn nó liền ở bên cạnh vỗ tay cười to, rất là cao hứng, ngay cả khi các bạn nhỏ tới kéo bọn nó đi chơi đều không đi. Tô Uyên liền cho bọn nó dọn ghế nhỏ vào nhà, coi như dự thính, nhân tiện kích thích hai cái học sinh không nghiêm túc.

“Ta hiện tại không nhìn chăm chăm các ngươi, các ngươi tự mình học thuộc trong mười lăm phút, mười lăm phút sau ta trở về kiểm tra, nếu đọc không

ra, liền ở dưới nắng đứng tấn đi.”

Tam Nữu cười hi hi hỏi: “Tam thẩm, đứng tấn là gì a?”

“Các người liền sẽ biết.” Tô Uyển nói xong, liền buông sách xuống, ra nhà chính. Hiện tại Tổng mẫu bọn họ thực yên tâm cho Tô Uyển vào thư phòng, nhưng lại không yên tâm mấy hài tử ở bên trong học chữ, vừa vặn Tô Uyển cũng cảm thấy thư phòng có chút buồn, liền đem địa điểm dạy học định ở nhà chính, cái bàn vẫn dùng để ăn cơm, liền thành đại đại án thư, bốn người cũng đủ ngồi.

Tổng Tiểu Muội mặc váy mới, ở phòng bếp xắn tay áo đem bột mì cùng bột nở bỏ thêm muối khuấy đều, bên cạnh thả một chậu nhỏ đậu phộng đã bóc sạch sẽ, tiếp theo lại múc một chén nước ấm và đường trắng vào trong bồn, mắt thấy một bát nhỏ đường trắng hòa tan thành nước, Tổng Tiểu Muội nhìn không được nói thầm: “Cái món đậu phộng ngũ vị này sao phí đường như vậy, mỗi ngày như vậy nhà ai có thể ăn được, tháng này đều mua đường ba lần rồi, còn may nương không biết.....”

“Tiểu muội.” Tô Uyển vỗ vỗ vai nàng, Tổng Tiểu Muội thiếu chút nữa nhảy dựng lên, khi quay đầu lại sắc mặt liền có chút đỏ: “Tam tẩu.....”

Tô Uyển duỗi tay ôm lấy bả vai nàng, thân mật nói: “Tiểu muội mặc cái màu này thật xinh đẹp, rất có ánh mắt chọn hàng đấy.”

“Chỗ Tam tẩu có nhiều vải như vậy, ta liền tùy tiện tuyển một tấm, là vải của người tốt, màu sắc xinh đẹp làm ra có thể nào khó coi, bất quá tam tẩu người đều khen cả ngày, nhưng sao không thấy mặc?” Tổng Tiểu Muội đỏ mặt gật đầu, tuy rằng còn có chút ngượng ngùng, đã không giống như khi Tô Uyển lần đầu tiên khen nàng, tay chân thừa thãi không biết làm gì.

Tổng gia tuy rằng sinh được Tổng Tử Hằng, dư lại mấy huynh muội lại là bình thường, Tổng Tiểu Muội từ nhỏ liền chưa từng nghe qua có người khen nàng xinh đẹp, nàng dĩ vãng cũng sẽ không trang điểm cho bản thân. Hai năm trước còn phải đi ra ngoài làm việc, làn da phoi đen đen, vẫn là mấy tháng này dần dần biết phải tránh nắng, lại có tam tẩu đảm ba bữa làm một lần “Mặt nạ trắng đẹp”, lấy một cái lòng trắng trứng gà vừa lúc đủ hai người dùng, rất phí đồ vật, hiệu quả xác thật là tốt, không đến mấy tháng nàng phát hiện làn da của mình trắng hơn rất nhiều.

Nhưng như vậy cũng phí công, trong nhà tới một người tẩu từ xinh đẹp đứng đầu, có nàng làm so sánh, Tổng Tiểu Muội liền chưa bao giờ cảm thấy chính mình đẹp.

Tẩu từ của nàng là thật sự xinh đẹp, làn da vừa trắng vừa mềm, quần áo kiểu dáng đều là nàng chưa thấy qua, lại có rất nhiều trang sức thay đổi, mặc dù ăn diện không đến mức như tiểu thư có tiền kim ngọc đầy đầu giống như nàng tưởng tượng, nhưng giờ tay nhắc chân thoát nhìn cũng khiến người khác khó có thể dời đi ánh mắt.

Tổng Tiểu Muội nghĩ thầm, may mắn tam tẩu không muốn ra cửa, nếu đổi là nhị tẩu, trong nhà phỏng chừng liền thật sự âm ỉ. Trong nhà kỳ thật cũng không muốn nàng ra cửa.

Số lần Tam tẩu ra cửa cộng lại không đến một bàn tay, đó là như vậy, toàn thôn thậm chí thôn bên đều biết nhà các nàng có một cô dâu mới xinh đẹp. Lần trước nàng cùng tam tẩu đi trấn trên, tam tẩu làm như không thèm để ý, nhưng nàng chú ý thấy, rất nhiều nam nữ đi ngang qua đều phải xem tam tẩu vài lần, ánh mắt kia thẳng lăng lăng, giống như cả đời chưa thấy qua người xinh đẹp. Sau lại trở về nhà, mấy ngày nay nghe nói trước viện nhà nàng đều có tiểu tử tới tới lui lui đi qua, còn có vài người lạ mặt! Mấy ngày trước đây Tổng Tiểu Muội có việc đi nhà thôn trưởng, mới nghe Tứ muội nói những người đó đều là mộ danh lại đây, hy vọng may mắn thấy tam tẩu của nàng một lần. Xem biểu tình của Tứ muội, Tổng Tiểu Muội lúc ấy nghĩ muốn mắng thẳng mặt nàng ta, rõ ràng là những người đó tùy tiện, tam tẩu bình thường liền sân đều không ra, làm người nhất quý cui!

Lớn lên xinh đẹp cũng không phải tam tẩu sai.

Tổng Tiểu Muội ngẩng đầu, nhìn tam tẩu gần trong gang tấc lại càng hiện rõ gương mặt trắng nõn, trong lòng nghĩ không mặc váy mới cũng tốt, mới như vậy đã có người ngồi không yên, nếu chuyện tam tẩu lại mặc quần áo mới một khi truyền tới lỗ tai kia, còn không biết bị bỏ trí thành cái dạng gì. Bất quá lời này lại nuốt xuống, tam tẩu còn không biết chuyện đó đâu, cha mẹ cũng gạt không cho nói, sợ nàng đã biết trong lòng bất an.

Tô Uyển giống như không nhìn thấy Tổng Tiểu Muội muốn nói lại thôi, chỉ ôm lấy vai nàng, cười nói: “Ta không mặc, chờ ca người trở về mới mặc, cũng để cho hân nhìn thủ nghệ của người một cái, ngày sau cảm tạ người thật tốt!”

“Ta đây chờ a.” Tổng Tiểu Muội một lần nữa cười, nàng cao hứng nghĩ chính mình vừa mới lo lắng chỉ là dư thừa, Tam tẩu rất thích Tam ca a! Hơn nữa, người có mắt đều thấy được, có Tam ca ở trước mặt, ai trong mắt còn xem tới được người khác, vì vậy Tứ muội có bố trí như thế nào, cũng không ai quan tâm!

“Đúng rồi, tam tẩu, người như thế nào ra đây, không phải đang dạy bọn nhỏ học chữ sao?”

“Ta vừa giao nhiệm vụ, muốn bọn họ tự đọc thuộc bài.” Tô Uyển bị nhắc nhở, mới nhớ tới, “Ta phải về phòng nhìn xem rượu nho kia thế nào.”

“Ta cũng đi.” Tổng Tiểu Muội vội rửa tay, rồi xoa xoa tay vào tạp dề đeo trước ngực, sau đó đuổi kịp bước chân Tô Uyển.

Lên men hơn mười ngày, vừa mở ra cái nắp, đã có mùi rượu nồng đậm truyền ra, lúc trước mới ngâm quả nho đầy một nửa cái vại, hiện tại nước đều đã dâng lên tới miệng. Tổng Tiểu Muội thò lại gần xem một cái, lại ngửi một chút, tức khắc mặt mày hớn hớn: “Hân là sắp được rồi, lúc ấy cũng không ngâm bao nhiêu quả nho, hiện tại nhìn lại tràn đầy một vại đâu!”

Tô Uyển gật gật đầu, dùng gậy gộc đè ép vỏ nho nổi lên nhất nhất đi xuống, một lần nữa đẩy kín cái nắp, trở lại phòng bếp Tổng Tiểu Muội trong mắt đều là ý cười, không bao giờ còn oán trách món đậu phộng ngũ vị phí đường phí hương liệu, đậu phộng nhà mình trồng, lại không đáng giá tiền, còn

không phải là mấy cân đường, một ít hương liệu, bột mì sao, chờ tam tẩu đem rượu nho nhượng thành, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!

Ủ rượu kiếm được bao nhiêu tiền, nàng chính là biết đến, hai nhi tử nhà Lư đại nương không chỉ có ở trấn trên mua nhà lớn cùng cửa hàng, hiện giờ đều tính toán muốn vào thành, các nàng nhượng rượu lại không giống nhà Lư đại nương, nhà Lư đại nương là ủ rượu bằng gạo nếp, gạo nếp so quả nho không biết đắt hơn bao nhiêu, nhưng tam tẩu nói, quả nho không phải mùa nào cũng có, gạo nếp lại có thể tích trữ qua nhiều năm, quanh năm suốt tháng đều có thể ủ rượu, rượu nho lại không thể được, tam tẩu giảng rượu nho có nhiều tác dụng như vậy, so hương phần còn tốt hơn, như vậy hẳn là rất quý giá! Nhà bọn họ không cầu giống nhi tử của Lư đại nương mua nhà lớn, kiếm tiền đủ cho Tam ca vào kinh đi thi, liền cảm thấy mỹ mãn.

Tô Uyển ở ngoài cửa nhìn hồi lâu, mới đi vào trong phòng, hai đứa lớn đã không hé răng, đứa nhỏ còn đang rung đùi đắc ý miệng lắm bẻm, tư thế quả thực so với hai đứa chính thức đi học còn hơn chút, Tô Uyển âm thầm bật cười, trên mặt lại thu biểu tình, nàng là diễn viên, các loại nhân vật đều có nghiền ngẫm quá, hiện giờ xụ mặt làm nghiêm sư, bất quá mới mấy ngày, Đại Oa Nhị Oa đã không dám tùy tiện cười hi hi với nàng.

Tô Uyển thanh thanh giọng nói, hỏi: “Hợp với mấy ngày hôm trước học, tất cả đều biết đọc sao?”

Hai huynh đệ nghe vậy đều mừng lung, muốn nói cái gì, Tô Uyển lại xua xua tay: “Ta xem bộ dáng các ngươi đã định liệu trước, hẳn đều nhớ kỹ, ai bắt đầu trước đây?”

Kết cục thực thâm đậm, Tô Uyển không chút khách khí mang theo bọn họ tới trong viện, sắp chạng vạng, mặt trời cũng không phải rất lớn, cũng không sợ bọn họ phơi bị cảm nắng, Tô Uyển xụ mặt rất có chút phong phạm của giáo viên mặt lạnh: “Bắt đầu đi, đứng tấn cho tốt, không đến mười lăm phút ai đều không được phép nhúc nhích, bằng không hôm nay điểm tâm đều không có!”

Tam Nữ kéo kéo quần áo Tô Uyển, ngẩng mặt hỏi: “Tam thẩm, ngày hôm qua ăn chính là bánh hạt dẻ, hôm nay điểm tâm ăn cái gì?”

“So với bánh hạt dẻ ngày hôm qua còn ngon hơn, chính là đậu phộng ngũ vị, các ngươi ngửi thấy mùi hương không?”

Mấy cái hùng hài tử đồng loạt gật đầu, nước miếng đều ứa ra, hai đứa nhỏ vừa nghe có ăn, thế nhưng gấp không chờ nổi đi theo cùng nhau bị phạt.

Tổng Tiểu Muội từ phòng bếp ra tới, liền nhìn đến trong viện mấy cái hài tử đứng tấn thành một loạt, đôi tay duỗi thẳng, chân nửa cong ngồi xổm, tư thế thoát nhìn rất kỳ quái, tam tẩu ngồi ở giàn nho vừa quạt gió vừa nói: “Nhị Oa, chân lại trùng xuống một chút, Tam Nữ Tam Oa muốn đứng tấn cũng đừng động, làm cho tốt vào!”

Tư thế này so ca nàng còn nghiêm khắc hơn, Tổng Tiểu Muội nghĩ thầm, nhìn đến biểu tình của hai đứa cháu trai lớn khổ không nói nổi, đối lập với hứng thú tràn đầy trên hai khuôn mặt nhỏ, không biết sao có điểm muốn cười: “Tam tẩu như thế nào dạy học dạy đến trong viện rồi?”

“Bọn họ đọc không ra, bị phạt đâu.”

Tổng Tiểu Muội tiếp thu đến ánh mắt cầu cứu của nhóm cháu trai, châm chọc nói: “Ta ngày thường nghe bọn hần đọc khá tốt a, hôm qua buổi tối ở trước mặt cha mẹ đọc nửa buổi tối, làm cha mẹ cao hứng hồng rồi.”

“Đừng, đọc đến khá tốt, cũng biết chữ, nhưng là hôm kia mới vừa học, hôm nay lại quên trống trơn.” Tô Uyển thở hắt ra, nàng đây là thu hai cái học sinh như thế nào đỡ không thượng tường, có thể rút lui sao!

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 31

Còn may Tô Uyển cũng không phải cái ái nhọc lòng, nghĩ ‘làm hết sức mình còn lại nghe mệnh trời’ thì tốt rồi, mà Đại Oa Nhị Oa cũng không phải hùng hài tử chân chính, bọn họ có khi bướng bỉnh chút, lại phi thường nghe lời, Tô Uyển kêu đọc sách liền đọc sách, phạt chép sách liền nghiêm túc chép, đứng tấn cũng không chút cầu thả, Tô Uyển càng không nói nhiều cái gì, chỉ thả chậm tiến độ, thường thường kiểm tra những chữ bọn nó đã học cùng viết chính tả. Hiện giờ ngay cả Tam Nữ Tam Oa đều có thể đi theo chính thức học, chỉ cần không yêu cầu bọn nó viết chữ, miễn cưỡng cũng theo kịp tiến độ.

Trước trung thu một ngày, mấy người Tổng lão cha kết thúc việc làm thuê ở trấn trên, lãnh mấy quan tiền, một đám gầy ốm mỗi một nhưng trên mặt đều tràn ngập ý cười.

Trung thu cùng ngày Tổng Tử Hằng quả nhiên không trở về, Tổng mẫu lại cũng cắt một cân thịt trở về, Tô Uyển thấy gọi là miếng mỡ cũng không sai biệt lắm, nàng sớm biết rằng nơi này đều coi thịt mỡ mới là thịt ngon, càng béo càng mỡ càng tốt. Miếng thịt mà Tổng mẫu xách trở về cơ hồ nhìn không thấy bao nhiêu thịt nạc, nếu đun lên lấy mỡ để xào đồ ăn còn được, nhưng Tô Uyển chỉ nghe bà nói với Trương thị: “Thịt này người liền trực tiếp xào đi, mọi người một mỗi một tháng, cũng bồi bổ một chút.”

Tô Uyển nghĩ nghĩ hỏi: “Nếu muốn bổ thân mình, nương sao không mua mấy cây xương trở về hầm canh?”

“Hầm canh xương? Người không biết, trên xương heo cũng không có được bao nhiêu thịt, hầm canh hân cũng không có hương vị gì, nhà nghèo mua không nổi thịt mới ăn cái kia!”

Tô Uyển không nghĩ được rằng cô đại cũng có chuyện đưa đòi thế này, nghe Tống mẫu nói liền muốn cười, lại nghiêm mặt nói: “Đó là bọn họ muốn bớt việc, chỉ đem nước nấu sớ, tinh túy trong xương cũng chưa hầm ra tới, sao có thể có mùi vị gì, chính là trong nước cho ít muối thôi, vị thịt đều nghe không đến.”

Tống mẫu liền có chút chần chờ: “Chiếu người nói thì xương heo so với thịt heo còn dinh dưỡng hơn?”

“Nương, ngài hiện tại đi mua đi, chọn xương sườn ấy, không cần quá nhiều, một hai căn là được, từ giờ trở đi dùng lửa nhỏ chậm rãi hầm, đến com trưa liền có thể ăn, khi hầm lột mấy viên hạt dẻ mà bọn Đại Oa nhặt bỏ vào trong, nước canh càng thơm ngon đâu, ngay cả gia vị đều không cần cho, thêm chút muối là được rồi.”

“Chính là hao chút củi lửa cùng công phu thôi, lại là ăn tết, mua liền mua đi, dù sao xương heo cũng không quý.” Tống mẫu nói xong liền xoay người đi ra ngoài, hôm nay trong thôn có người giết heo, trước kêu người trong thôn mua, dư lại mới đem lên trấn trên bán, cho nên Tống mẫu đi ra ngoài không tới vài phút, liền xách hai căn xương về, Tô Uyển đã trở về nhà chính dạy học, Tống mẫu xách theo xương heo đứng ở cửa nghe xong một lát, bà tự nhiên là không hiểu, nhưng thấy tôn tử ăn mặc sạch sẽ, rung đùi đắc ý đi theo Tô Uyển đọc sách viết chữ, trong lòng rất vui mừng, tiểu nhi tử của bà tương lai là muốn khảo Trạng Nguyên làm đại quan, cưới tức phụ biết chữ, hiện giờ ba tôn tử đều đi theo tức phụ học chữ, người trong thôn ai mà không hâm mộ!

Tống mẫu xách theo xương heo vui mừng vào phòng bếp, Trương thị Lý thị đang bận rộn làm bánh trung thu, Tống Tiểu Muội cũng ở bên cạnh trợ thủ, vốn là không cần nằng, nhưng Tống mẫu nói nằng cũng tới tuổi rồi, nên học đều phải học lên, vừa vặn Tống Tiểu Muội cũng thích làm này đó, nằng bị tam tẩu huấn luyện ra một tay hảo thủ nghề, đó là ngày sau ra cửa, nhà chồng cũng chỉ có vừa lòng.

Nghĩ vậy, Tống Tiểu Muội lặng lẽ đỏ mặt, thấy Tống mẫu tiến vào, liền muốn đón nhận: “Nương.”

Trương thị lại nói: “Tiểu muội cứ lo học làm bánh trung thu đi, xương heo để ta tới xử lý, lúc trước Tam đệ muội nói ta cũng nghe thấy.”

Trương thị làm người dịu dàng, làm việc so với Tống Tiểu Muội còn nhanh nhẹn hơn, bưng nước đem xương cốt rửa sạch, rồi chặt thành từng khối nhỏ, ném vào một cái nồi hầm, cái nồi hầm này là mới mua, lần trước cha mẹ chồng sinh bệnh, mua tới chuẩn bị sắc thuốc, còn không có dùng tới, bọn họ bệnh liền khỏi, vừa mới Tam đệ muội nói dùng loại nồi này hầm canh, vừa thơm vừa dinh dưỡng, nằng liền tìm ra tới.

Trương thị thực mau lại lột non nửa chén hạt dẻ bỏ vào, thêm đầy nước, liền đặt lên bếp lò nhỏ ở trong viện nấu, thấy trượng phu dắt bò tiến vào, liền nói: “Cha nó, hỗ trợ nhìn bếp lò đừng để tắt, sau khi nước sôi, giữ lửa nhỏ liu riu.”

Tống Hữu Căn ban đầu còn không để bụng: “Làm gì vậy?”

“Hầm canh xương, Tam đệ muội nói, phỏng chừng là muốn ăn, người nhìn cho tốt, nghe nói phải lửa nhỏ mới có thể hầm ra cái hương vị kia.”

Tống Hữu Căn tức khắc trở nên nghiêm túc: “Được, giao cho ta đi.”

Hai vợ chồng hiện giờ coi lời Tô Uyển nói như thánh chỉ cũng không quá, nằng nghiêm túc dạy nhi tử của hân đọc sách, buổi tối hôm trước, hai đứa nhỏ còn cầm tờ giấy viết chữ cho bọn hân xem, bọn họ tự nhiên xem không hiểu, nhi tử nói đó là tên cha, bọn họ đều biết viết, Tống Hữu Căn là cái hán tử nhưng nghe được đều có chút phiếm nước mắt, Trương thị càng là lần qua lộn lại nhìn vài lần, mới tỉnh tở gấp lại, đặt ở trong hộp trang sức chỉ có duy nhất một cái chiếc vòng tay bằng bạc của mình, có thể thấy được có bao nhiêu quý trọng tờ giấy này.

Trương thị trước nay chưa từng cảm kích Tô Uyển như thế, nằng nguyên tưởng hai nhi tử đều là không thông minh, tiểu thúc dạy hồi lâu cũng dạy không được, nhưng nằng vẫn là muốn bọn họ biết chữ, không cầu giống tiểu thúc có tiền đồ như vậy, chỉ cần nhìn Tam đệ muội, người đọc qua sách vở nói và làm đều không giống nhau. Rồi sau đó Tam đệ muội quả thực bắt đầu dạy mấy đứa con trai, Trương thị trong lòng rất cuộc kỳ vọng, lại không ôm quá lớn hy vọng, nào biết bọn họ hiện giờ thật sự sẽ viết chữ, Trương thị hận không thể quỹ xuống lạy Tô Uyển vài lần, chỉ cầu nằng ngày ngày dạy bọn nhỏ thật tốt.

Trương thị trở về phòng bếp, thấy Tống mẫu múc nước giặt giẻ lau để lau trên bếp, nghĩ nghĩ nói: “Nương, vừa mới Tam đệ muội nói phương pháp nấu món mới, dạy chúng ta đem thịt cắt thành miếng bọc bột gạo nếp rồi chiên lên.”

“Chiếu theo tức phụ Từ Hằng nói làm đi, tóm lại nằng so với chúng ta đều biết ăn ngon.”

Trương thị liền cười nói: “Ta đây liền đi làm.”

Lý thị hừ hừ, không thể nhìn Trương thị lấy lòng Tô thị như vậy, nhưng nghĩ đến nguyên bản tiểu thúc là không kêu nhi tử của mình cùng học chữ, cảm ơn trời đất Tô thị thích nhi tử của mình, liền hợp vào cùng dạy, hiện giờ là thật sự vạn không dám đắc tội nằng chút nào.

Tống Tiểu Muội nghĩ đến tam tẩu hôm nay mức ít rượu nho tới cho cha mẹ nếm thử, trong lòng cao hứng, lại có điểm mất mát: “Đáng tiếc Tam ca không trở lại.” Tam ca thông minh như vậy, tự nhiên biết rượu này muốn bán thế nào, bán bao nhiêu tiền tốt nhất.

Bất quá tam tẩu nói rượu này ủ càng lâu càng tốt, hơn nữa mới có một chút như vậy còn chưa đủ bán, số nho còn lại trong nhà hái hết để ủ rượu cũng không được bao nhiêu, còn phải đi trên núi hái nho đại, lại hỏi nhà khác ăn không xong, đều thu lại đây, chỉ sợ phải tới tháng sau mới có thể nhượng rượu mang đi bán. Nghĩ vậy, Tống Tiểu Muội liền đem tâm tức nuốt thu lại.

Giống như com tất niên, Tết Trung Thu cũng là mở tiệc vào buổi tối, nguyệt quải chi đầu, bày bàn ở trong viện ăn com ăn bánh trung thu, không khí khá là tốt, cô tình có người gây mất hứng nói: “Ta nghe nói trong thành mừng trung thu, buổi tối đều có hội chùa, còn có phóng hoa đăng a, Giang Châu thành nghĩ đến càng náo nhiệt, tiểu thúc thật ra hưởng thụ.”

Lý thị nói lời này không phải ý định nhằm vào Tô Uyển, bất quá nàng ta quen thói chanh chua, trong giọng nói tự nhiên mang theo điểm trào phúng, trong lúc nhất thời mọi người đều cẩn thận nhìn về phía Tô Uyển, Tô Uyển không hề rầy, Trương thị phản ứng lại đây, vội nói: “Nghĩ đến Tam đệ muội khi ở nhà mẹ đẻ hẳn là cũng dạo qua hội chùa đi, chỉ bằng nói cho chúng ta nghe một chút?”

Trương thị là hảo tâm, nhưng Tô Uyển nơi nào biết, hẳn không thể đem cảnh tượng trong phim truyền hình kể ra đi, đơn giản lạnh mặt không nói lời nào, mọi người chỉ coi nàng đang tức giận Lý thị, nhưng thật ra Tổng Tiểu Muội vô tâm giải vây, nàng vẫn luôn nhớ thương rượu nho trong phòng, lúc này liền hướng Tô Uyển nháy mắt: “Tam tẩu, chúng ta không phải chuẩn bị thứ tốt cho cha mẹ nếm mới lạ sao!”

Tô Uyển bừng tỉnh đại ngộ, vội đứng dậy, Tổng Tiểu Muội đi theo, từ trong phòng bếp cầm cái chén lớn vào phòng của Tô Uyển, đám hùng hài tử muốn cùng lại đây, bị nàng vô tình nhốt tại ngoài cửa: “Không được xem.”

Những người khác ngồi ở trên bàn đuổi dài cổ chờ, chỉ chốc lát sau Tô Uyển cùng Tổng Tiểu Muội ra tới, Tô Uyển bùng đèn dầu, Tổng Tiểu Muội bùng chén, khi đến gần vừa lúc gió thổi qua, một mùi hương nồng đậm liền tràn ngập ở trong viện, Lý thị gấp đến độ đứng lên: “Đây là cái gì?”

Tô Uyển kêu người cầm một chồng chén sạch sẽ lại đây, trong mỗi chén chỉ đổ hai khẩu rượu, mọi người tiếp nhận, chỉ thấy trong chén sứ trắng chứa chất lỏng màu đỏ sẫm, ở dưới ánh trăng chiếu lại có vài phần trong sáng, mùi hương nồng đậm lúc trước là thứ này phát ra. Chia rượu xong, nhưng không ai động, Tổng Tiểu Muội giải thích nghi hoặc nói: “Đây là ta cùng tam tẩu nhường rượu nho, mọi người uống thử một chút, hương vị rất tuyệt đó!”

Tổng Tiểu Muội nói, gấp không chờ nổi nhấp một ngụm, nàng đây là lần thứ ba uống lên, hai lần trước chỉ là nếm thử hương vị, nhưng mỗi một lần đều cảm thán: “So ngày hôm trước nếm lại ngon hơn rất nhiều.”

Tổng mẫu cũng nhấp một cái miệng nhỏ, táp lưỡi nói: “Làm từ quả nho? Hương vị sao quái quái.” Tuy nói như vậy, lại nhịn không được nhấp một ngụm nhỏ, uống đến trong miệng cũng rất thơm, không giống như rượu gạo, mùi rượu cũng đậm.

Đến lượt Tổng lão cha, vốn được xưng không yêu uống rượu, uống xong một ngụm liền dừng không được, lập tức uống hết sạch, còn đang cảm nhận dư vị: “Rượu này ngon a, so với rượu mua bên ngoài đều uống tốt hơn!”

“Vẫn là cha biết hàng đâu, này nơi nào là rượu bình thường có thể so sánh.” Tô Uyển cười nói, “Bất quá rượu này còn không có hoàn toàn nhường tốt, để thời gian càng dài càng tốt, hôm nay chỉ là lấy ra cho mọi người nếm thử mới mẻ.”

Tổng Tiểu Muội gấp không chờ nổi nói: “Cha mẹ, mọi người nói xem nếu làm thêm mấy lu rượu nho này cầm đi bán, có phải hay không.”

Tổng Tiểu Muội nói còn chưa nói xong, bị động tĩnh từ cửa viện đánh gãy, Tổng lão cha kỳ quái nói: “Nhà ai đuổi xe bò? Ngày lễ ngày tết, ai còn lên đường.”

Lại nghe tiếng xe bò như là ngừng ở trước cửa nhà bọn họ, theo sau liền nghe được có người nói chuyện, bỗng nhiên Tổng mẫu đứng lên: “Tứ Hạng đã trở lại?”

Tô Uyển đi theo mọi người ra ngoài, một bước ra sân Tổng gia, quả nhiên nhìn thấy dưới ánh trăng nam tử đứng ở bên xe bò, mặt mày thanh tú, trường thân ngọc lập, vừa quay đầu lại, cặp con ngươi kia phản phát ánh sáng bình tĩnh nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 32

Tổng Tứ Hạng đột nhiên trở về chấn kinh mọi người Tổng gia, Tổng mẫu ngờ ngác hỏi: “Làm sao đã trở lại, không phải nói cùng phu tử đi Giang Châu thành sao?”

Tổng Tứ Hạng mới từ trong con người xinh đẹp của nương tử hẳn phục hồi tinh thần lại, nghe được câu hỏi, cứ nhiên theo bản năng dừng một chút, ánh mắt lóe sáng, mới nhẹ giọng trả lời: “Ngày hôm trước liền đi Giang Châu, hôm nay buổi chiều hồi thư viện, phu tử săn sóc, phá lệ cho một ngày nghỉ, vốn tính toán ngày mai lại trở về, liền đi nhà nhạc phụ nhạc mẫu tặng quà ngày lễ, nào biết nhạc phụ nhạc mẫu khách khí như thế, một hai phải kêu người hiện tại đưa ta trở về.”

Tổng Tứ Hạng vừa nói xong, gia đình đánh xe bò của Tô gia liền cùng đoàn người chào hỏi, cung cung kính kính xách lên một gói to nói: “Đây là lão gia thái thái nhà ta tặng quà thông gia nhân ngày lễ, còn thỉnh vui lòng nhận cho.”

Tổng mẫu thu, nhìn sắc trời đã tối, vốn định kêu gia đình Tô gia ở chỗ này nghỉ một đêm, gia đình chối từ không chịu, vội vàng lại kêu con dâu cả đi gói mấy thứ bánh trung thu điểm tâm, lấy lại đây làm quà đáp lễ, nhìn theo gia đình khua xe bò rời đi, người một nhà mới một lần nữa trở lại trong viện ngồi

xuống, Tống lão cha tươi cười đầy mặt nói: “Đây mới là đoàn viên sao!”

Tống mẫu hỏi qua nhi tử còn không có ăn cơm chiều, vội đem bánh trung thu điểm tâm hương trước mặt hân hoan, bản thân vào phòng bếp, muốn đích thân làm đồ ăn cho nhi tử, cũng không cần người hỗ trợ, Trương thị tiến vào tường thay bà làm đều bị đuổi đi ra ngoài.

Tống Tử Hằng ăn khối bánh trung thu, uống lên mấy ngụm nước, nhéo trên bàn một cái tròn vo không biết dùng cái gì làm điểm tâm bỏ vào trong miệng, nhai vài cái, vừa thơm vừa giòn, hương vị tràn đầy toàn bộ khoang miệng, còn có chút tư vị khác, ngọt, hàm, cùng với hơi cay, cắn được mặt sau mang theo vị đậu phộng thơm giòn, lại là phá lệ ăn ngon. Làm người ăn một cái còn tưởng ăn thêm một cái nữa.

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định lại là nướng từ hân nghĩ ra được thức ăn mới mẻ, Tống Tử Hằng thấy nhiều không trách, lại nhéo một viên bỏ vào trong miệng, hơi hơi nghiêng đầu, hai mắt mỉm cười nhìn người bên cạnh, “Nướng từ làm sao nghĩ ra đem đậu phộng xử lý như thế?”

Tô Uyển về mặt cao thâm: “Nếu có tâm cân nhắc, thứ gì nghĩ không ra?”

Đáy mắt Tống Tử Hằng ý cười càng sâu, khóe môi cong lên một cái độ cung cảnh đẹp ý vui, lại đề ép xuống, ra vẻ chính sắc, chấp nhận nói: “Nướng từ nói rất đúng.”

Tống Tiểu Muội vội vã chen vào nói: “Này đậu phộng ngũ vị nói làm khó cũng không khó, tí mĩ chút đều có thể làm tốt, có một cái khác, Tam ca cũng không thể không bội phục Tam tẩu đâu!”

Mọi người đều biết Tống Tiểu Muội muốn nói chính là cái gì, cũng không hé răng, để nàng một người nói xong. Lúc trước trong chén dùng để thịnh rượu còn có hai khẩu không phân cho mọi người, Tống Tiểu Muội vội bung tới trước mặt Tống Tử Hằng:

“Tam ca nắm thử liền biết ta nói không giả, cha đều thích cực kỳ.”

Tống Tử Hằng bung chén nhìn một lát, lại ngửi ngửi, nhượng mảy nói: “Rượu nho?”

Tống Tiểu Muội về mặt ngạc nhiên: “Tam ca cũng biết?”

“Đọc trong sách thấy, chỉ là không nghĩ tới các người thế nhưng có thể làm ra được.”

Tống Tiểu Muội nói: “Không phải chúng ta, đều là tam tẩu nghĩ ra được.”

Tống Tử Hằng đã cúi đầu nhấp một ngụm, tinh tế phẩm vị qua đi, mới triển mi cười nói: “Quả nhiên danh bất hư truyền, không hề giống với rượu gạo.”

Tống lão cha cũng tấp tấp miệng, gật đầu nói: “Đúng vậy, tức phụ người nhượng rượu này uống thật tốt!”

Tống Tử Hằng đã uống xong rượu, tay chống đầu, đối mặt với Tô Uyển, con người thanh thấu so với chất lỏng trong chén càng hiện lên rực rỡ lung linh, Tô Uyển bị hân nhìn chăm chăm như vậy, thế nhưng phá lệ cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô, theo bản năng bung lên cái chén trước mặt uống một hơi cạn sạch, buông chén xong mới cảm thấy chính mình biểu hiện có chút thất thường, lúc này mới một lần nữa bình tĩnh lại, vừa quay đầu, Tống Tử Hằng vẫn như cũ duy trì động tác cùng biểu tình phía trước, chỉ là trong đáy mắt ý cười càng đậm.

Tô Uyển mới phát hiện không đúng, không khỏi nhượng mảy cười: “Xem tướng công tình hình này, lại là uống say sao?” Nói tới đây trên mặt tươi cười càng sâu, còn mang theo vài phần hài hước rõ ràng, ánh mắt rực rỡ lấp lánh, “Rượu này tuy tác dụng chậm, cũng giống rượu gạo càng dễ say chút, nhưng tướng công mới uống vài ngụm, không đến mức liền say nhanh như vậy đi?”

Tống Tử Hằng nhìn cặp con người tràn đầy hài hước kia, chỉ cảm thấy so với ánh trăng trên trời còn sáng hơn một chút, vừa thấy qua liền luyến tiếc dời đi tầm mắt, nếu không phải giờ phút này người một nhà đều ở chỗ này, Tống Tử Hằng quả thật muốn trêu đùa một câu “Rượu không say người, người tự say”. Lại chỉ là dấu xuống trong lòng một chút tiếc nuối, cười nói: “Ồ chỗ nhạc phụ uống hai ly, có chút choáng váng đầu đi, quả thực bị nướng từ đã nhìn ra.”

Vừa lúc Tống mẫu bung đồ ăn mới vừa xào tốt ra tới, vừa nghe lời này vội nói: “Vội nhanh ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi.”

Tống Tiểu Muội vốn dĩ muốn hỏi Tam ca đối rượu nho này có chút ý kiến hay không, hiện giờ cũng không nói, đơn giản ngày mai còn có một ngày, không cần vội nhất thời.

Tống Tử Hằng com nước xong, lại nghỉ ngơi một lát, cùng cả nhà nói chút tình hình ở Giang Châu, Lý thị còn nhớ thương buổi tối trong thành có hội chùa náo nhiệt, cảm thán một tiếng, Tống Tử Hằng liền cười nói: “Hôm qua buổi tối ở Giang Châu thành, cũng có hội chùa, nghe nói liên tục làm ba ngày, có ăn vặt rao hàng, cũng đoán đồ đèn, cũng có người bày trò chơi ném thẻ vào bình rượu, nếu ném trúng liền có thể tuyên một món lễ vật.”

Tống Tiểu Muội cũng hứng thú, vội hỏi: “Vậy các cô nương cũng có thể đi chơi sao?”

“Cũng có không ít nữ tử đeo khăn che mặt, hẳn là cũng có cô nương chưa lấy chồng.”

Tống Tiểu Muội cực kỳ hâm mộ cảm thán nói: “Nghĩ đến nhất định chơi thực vui.”

Trương thị liền trêu ghẹo nói: “Chờ cha mẹ tuyển cho tiểu muội cái con rể trong thành, sau này a, người liền mỗi ngày ra cửa dạo hội chùa đều được!”

Tô Uyên vốn không hứng thú mấy, nhưng nghe Tống Tử Hằng miêu tả một phen, cũng không tránh khỏi gọi lên một chút tâm tư, nằng từng trải qua, so với nơi này náo nhiệt hơn rất nhiều, hiện giờ tuy thân ở Tống gia thôn, sinh hoạt giống như ẩn cư ở nơi thế ngoại đào nguyên ngăn cách với bên ngoài, nhưng những cái đó phồn hoa náo nhiệt, vẫn là một bộ phận sinh hoạt nằng từng đi qua, giờ phút này khó tránh khỏi có chút hoài niệm, nếu là chưa xuyên qua lại đây, nằng đêm nay sẽ làm cái gì, đi du lịch, cùng khuê mật ăn cơm xem phim sau đó đi mua sắm cho đã ghiền, hay là mời một đám hồ bằng cầu hữu uống rượu chơi bài? Tô Uyên nghĩ đến nhập thần, thỉnh thoảng đặt ở bên cạnh người bị cầm lấy, xúc cảm ấm áp khô ráo gắt gao bao vây lấy nằng.

Những người khác nói chuyện náo nhiệt, vừa nói vừa cười, chung quanh còn có bọn nhỏ thi thoảng bùng nổ từng trận tiếng cười, vì vậy, không ai chú ý tới bên này, Tô Uyên chỉ cảm thấy bên tai có gió nóng thổi qua, không nóng, nhưng mang theo một cảm giác tê tê đại đại, giống như bị điện giật.

Trong tiếng nói cười ầm ĩ, nằng nghe được thanh âm mềm nhẹ của hắn: “Sau này ta đều bồi nằng đi dạo hội chùa.”

Tô Uyên nghiêng đầu nhìn hắn, hắn cũng không biết nằng suy nghĩ cái gì, cho hứa hẹn cũng không phải thứ nằng rất muốn, chính là trong ánh mắt nghiêm túc như bóng đêm ấy, nhiệt khí phảng phất ở bên tai giống như một dòng nước ấm ủa thẳng vào nội tâm, tin một lần thì đã sao?

“Là chàng nói đấy nhé.”

Nữ tử trước mắt như sương mây mím cười, ngũ quan minh diễm mang theo vài phần cảm giác đường hoàng, một chút cũng không dịu dàng hiền thực, cũng không phải vẻ đẹp mà người đương thời thường thức, nhưng Tống Tử Hằng lại chỉ cảm thấy trước mắt đều sáng, đầu óc lập tức trở nên trống rỗng, lời nói còn chưa xuất khẩu, một cái tiểu nhân nhi liền chui vào ngòi giữa bọn họ: “Hai người đang nói thầm gì vậy? Ta cũng muốn nghe!”

Tam Nữ tử trừng lớn đôi mắt, nhìn thấy dưới bàn hai bàn tay vốn đang lặng lẽ nắm lại nhanh chóng tách ra, vội vàng đem tay nhỏ của mình cũng duỗi qua đi, “Ta muốn dặt tay, tam thúc tam thẩm mang theo ta a!”

Tống Tử Hằng đứng bật dậy, động tác quá gấp thiếu chút nữa khiến Tam Nữ tử ở bên cạnh ngã ngửa, vội duỗi tay đỡ con bé, nói, “Không còn sớm, ta đi rửa mặt.” Lời này tự nhiên không phải giải thích với Tam Nữ tử.

Tô Uyên vừa vận nhìn thấy khi Tống Tử Hằng vội vàng rời đi, bên tai nổi lên một vết màu đỏ, trong lòng bật cười, nhưng ngẩng đầu thấy những người khác đều là vẻ mặt hài hước nhìn chính mình, vội vàng tỏ ra ngượng ngùng tươi cười, hơi có chút phụ xướng phụ tùy, ý vị nói: “Ta trở về giúp tướng công thu thập quần áo.”

Tô Uyên mới vừa vào nhà, còn có thể nghe được Tống Tiểu Muội, giống như phát hiện đại lục mới, tiến đến bên cạnh Tống mẫu nói: “Nương, Tam ca vẫn luôn lôi kéo tay Tam tẩu không bỏ đâu, ta đều thấy!”

Tống mẫu cười gật đầu: “Nhỏ giọng chút, bọn họ da mặt mỏng không chịu nổi vui đùa.”

Tô Uyên cạn lời, chỉ kêu người khác nhỏ giọng chút, nhưng giọng của ngài lại một chút cũng không roi chậm lại.

Tống Tử Hằng tắm rửa xong về phòng, vừa vận nhìn thấy Tô Uyên từ tủ áo lấy ra hai bộ xiêm y, nương ánh trăng thấy màu sắc của xiêm y, liền biết là làm cho chính mình. Tống Tử Hằng nhớ tới lần trước khi ở nhà, nằng còn hứng thú bùng bùng cầm kim chỉ muốn học làm quần áo, tức khắc có vài phần vui sướng, chẳng lẽ nhanh như vậy liền làm tốt?

Tô Uyên tươi cười: “Đứng ở cửa làm chi? Lại đây thử xem xiêm y này hợp hay không, qua trung thu trời liền lạnh, chàng trước mang hai bộ thu y đi thư viện mặc.”

Nói xong liền mở ra một bộ màu xanh lá. Tống Tử Hằng vừa tắm xong nên chỉ mặc áo trong, trực tiếp tròng lên người là được, hắn cũng không tự động thử, đi đến trước mặt Tô Uyên mở ra đôi tay, Tô Uyên không nói gì, trực tiếp giúp hắn mặc vào quần áo, đeo đai lưng, lại sửa sửa cổ áo, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, đánh giá vài lần, rồi gật đầu nói: “Rất vừa người.”

Tống Tử Hằng lại sờ sờ đường may, phùng tỉnh mìn lại chỉnh tề, nghĩ đến không phải trình độ mà người mới học có thể đạt tới, không biết vì sao trong lòng lại có chút hạ xuống, cúi đầu nhìn trên giường một bộ khác, nói: “Bộ kia cũng thử xem đi.”

Một bộ khác là màu nguyệt bạch, sơ ần mặc đơn điệu, liền ở cổ tay áo cùng hai bên vạt áo thêu một vòng vân văn, ban đêm không thấy rõ, tay sờ lên liền có thể cảm giác được, thêu văn tinh xảo, càng không thể là nằng làm. Tống Tử Hằng trong lòng vui mừng lập tức liền thiếu một phần, nhưng thấy bộ dáng nằng đoan trang, làm như thực vừa lòng hai thân xiêm y này, cũng không đành lòng nói cái gì, để cho nằng đánh giá một lát, mới cời xiêm y.

Tô Uyên đem quần áo trải ra trên giường rồi cẩn thận gấp lại, một bên gấp một bên nói: “Ta nói tiểu muội thật khéo tay, cũng chưa đo qua người, thể nhưng lại có thể làm vừa người như thế.”

Tống Tử Hằng nhìn nằng khom lưng giúp mình gấp quần áo, tóc đen rũ xuống, trong lòng lại là vừa động, không chế không được duỗi tay đem tóc nằng vén ra sau đầu, khi phục hồi tinh thần lại, đôi tay đã từ phía sau vòng qua ôm lấy eo nằng.

Tô Uyên thân mình cứng đờ, lại không hé răng, tiếp tục gấp quần áo. Tống Tử Hằng chỉ coi chính mình uống nhiều quá, rượu phát tác, lại luyến tiếc bắt tay dịch khai, thậm chí thân mình đều dán lên phía sau lưng nằng, mặt chôn ở trên tóc nằng, làm như không có việc gì hỏi: “Nương từ ngày ấy còn đang học kim chỉ, học được như thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 33

“Cái kia a, ta vốn là tưởng học cho tốt, sau lại phát hiện việc này với ta mà nói quá khó khăn, chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ.” Tô Uyển quay đầu lại nhìn Tống Tử Hằng liếc mắt một cái, “Tướng công sẽ không cười ta bỏ dở nửa chừng đi?”

“Sẽ không.” Tống Tử Hằng tuy vẫn là ôn hòa giọng điệu, nhưng trong lòng xác thực có vài phần hạ xuống, chỉ đáp một câu liền ngậm miệng không nói, sau đó dứt khoát đem mặt cũng dán ở cổ Tô Uyển.

Hiện giờ thời tiết không tính quá nóng, hai người dán như vậy cũng không thật phần khó chịu, Tô Uyển đơn giản chỉ coi như không biết cảm xúc của hắn, làm như không có việc gì gấp xong quần áo, lúc này mới giật giật cổ, nói với người đang ghé vào trên người nàng: “Lên đi, quần áo gấp xong rồi.”

Tống Tử Hằng lại cũng không ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Không dậy nổi.”

Tô Uyển quả thực muốn cười, dứt khoát bẻ ra tay Tống Tử Hằng đang vòng ở bên hông, thực không khách khí đem quần áo phóng tới trong tay hắn, nói: “Được rồi, không dậy nổi liền không dậy nổi, quần áo tự chàng cất đi.”

Rõ ràng là giọng điệu lừa dối, ngay cả Tam Nữ Tam Oa đều sẽ không mắc mưu, Tống Tử Hằng cư nhiên lại ngoan ngoãn nghe lời, cầm quần áo của mình, mở ra cái rương, bên trong đều là y phục Tô Uyển thường mặc, hắn cầm quần áo đặt ở mặt trên, một lần nữa đóng lại cái nắp, tâm tình thế nhưng không thể hiểu được tốt lên, trở lại mép giường, Tô Uyển đã coi giấy nằm ở bên trong, Tống Tử Hằng đem màn buông xuống, cả người cũng nằm đi vào.

Tô Uyển thấy thế cười như không cười nói: “Nha, Tống tài tử hôm nay không thắp đèn đọc sách sao? Như vậy còn sớm liền tính toán nghỉ ngơi, có thể thấy được là lười biếng.”

“Nương tử hảo sinh bá đạo, vì phu nhiều ngày chưa về nhà, hiện giờ tưởng sớm chút nghỉ ngơi thế nhưng cũng không cho?”

Thấy Tống Tử Hằng phối hợp ra vẻ ủy khuất, Tô Uyển ngược lại trừng mắt, cười lạnh một tiếng nói: “Chàng cả ngày ở bên ngoài, chỉ lo chính mình phong lưu khoái hoạt, có từng nghĩ tới ta?”

“Xác thật không nghĩ tới nương tử lại không nói lí như thế, vì phu cả ngày ở thư viện, gian khổ học tập khổ đọc, làm sao lại là phong lưu khoái hoạt?”

“Hừ, hảo một cái gian khổ học tập khổ đọc.” Tô Uyển tiếp tục hừ lạnh, làm đủ bộ dáng ngang ngược vô lý, “Cả ngày gian khổ học tập khổ đọc, vậy mà không rên một tiếng liền chạy tới Giang Châu thành, chàng chính là gian khổ học tập khổ đọc như vậy.”

“Oan uổng a, vì phu trước khi đi không phải đã nhờ người báo tin cho trong nhà sao, huống chi phu từ quyết định, ta như thế nào dám từ chối?” Tống Tử Hằng giọng điệu tựa hồ càng ủy khuất, tiểu thân thể còn phối hợp bỏ lên vai Tô Uyển làm kiều hoa trạng.

Còn càng ngày càng hăng hái. Vai Tô Uyển bị hắn gối lên, nóng đến cơ hồ muốn ra mồ hôi, liền vô tâm tình phối hợp với hắn diễn tiếp, đẩy đẩy Tống Tử Hằng, lại không thấy nhúc nhích, liền vươn tay quạt quạt: “Dựa gần như vậy, chàng không nóng à?”

Tống Tử Hằng không đứng dậy, mặt lại chuyển chính diện, vừa mới cọ vài cái, cổ áo Tô Uyển đã bị kéo ra không ít, lọt vào trong tầm mắt hắn là xương quai xanh của nàng, cong cong tinh tế duyên dáng, giống như một cây bạch ngọc thoa, Tống Tử Hằng há mồm, hàm răng nhẹ nhàng cắn ở nơi đó.

Tô Uyển thỉnh linh phát ra một tiếng thét chói tai, thanh âm tuy không lớn, nhưng ở ngay lúc này liền có chút ái muội. Tống Tử Hằng không bắt bẻ, chỉ là bên tai có hơi hơi phấp phồng mà thôi, hắn không nghĩ ra chính mình hôm nay vì sao liền tiếp thất thường, thế nhưng làm ra hành động như vậy. Nhưng mà làm liền làm, lại không tiện nói thẳng, chỉ có thể cảnh thái bình giả tạo. Tống Tử Hằng buông hàm răng ra, giọng điệu giống như lúc trước: “Nương tử còn cảm thấy ta ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt?”

Tô Uyển sợ chính mình không phối hợp, hắn lại há mồm cắn tiếp, vội tỏ vẻ sám hối: “Tướng công luôn luôn hiếu học, mới vừa rồi là thiếp thân hiểu lầm.”

Tống Tử Hằng lúc này mới thuận thế đứng dậy, trở mình, nằm thẳng trên giường, cách Tô Uyển nửa cánh tay, khước mắt dư quang liếc thấy nàng dùng tay sờ lên xương quai xanh, bỗng nhiên cảm thấy nhiệt khí dâng lên, vội dùng tay quạt quạt.

Trừ bỏ một chút ướt át, cũng không có sờ thấy dấu răng, Tô Uyển yên tâm xuống, đang muốn nhắm mắt lại, bên tai lại nghe đến Tống Tử Hằng khôi phục giọng điệu quen thuộc, hỏi: “Nương tử không bằng cùng ta nói một chút, rượu nho này là như thế nào gây thành?”

“Còn không có gây thành, chỉ là bán thành phẩm mà thôi, bắt quá hương vị đã ra tới.” Tô Uyển liền đem chuyện cùng Tống Tiểu Muội ủ rượu đều nói một lần, Tống Tử Hằng nghe xong trầm ngâm một lát, hỏi: “Rượu này nàng nghĩ cầm đi bán?”

“Nếu có thể trợ cấp gia dụng, có cái gì không được. Chỉ là không biết tướng công thấy như thế nào?”

“Có thể bán ra ngoài tự nhiên không tồi, nhưng nếu là trực tiếp cầm đi tiệm rượu bán lấy tiền, hoặc là đi trấn trên trong huyện mở cái sạp bán, cũng là không thành.”

“Vi sao?”

“Bán cho tiệm rượu, trước không nói người ta thu hay không thu, cầu người làm việc, thứ nhất giá cả bị một áp lại áp, thứ hai nhượng rượu nho cũng không phức tạp, chỉ là khởi điểm không ai nghĩ đến quả nho cũng có thể ủ rượu thôi, nương tử có thể nghĩ ra được, chừng quầy tiệm rượu hàng năm ủ rượu tự nhiên cũng có thể cân nhắc ra tới, đến lúc đó liền không cần phải thu rượu nhà chúng ta. Nhưng nếu chính mình bày quán đi bán, càng là không thể thực hiện được, thuê quán mua chút tiện nghi gia dụng là có thể, nhưng người có tiền nhân rồi mua rượu uống, tất sẽ không hướng tiểu quán xem một cái; còn nhà mình mở cửa hàng liền càng không được, vậy liền thành thương hộ.”

Tổng Tử Hằng phân tích đến đạo lý rõ ràng, Tô Uyển không khỏi gật đầu, lại hỏi: “Vậy phải làm như thế nào?”

Tổng Tử Hằng lại chỉ là cười: “Thật phải hỏi nương tử mới đúng.”

“Hỏi ta?” Tô Uyển phát huy kỹ thuật diễn, chẳng hề để ý trợn trắng mắt, “Muốn ta cân nhắc phương pháp ăn uống còn được, kiếm tiền chưa bao giờ là sở trường của ta, chàng đừng tìm ta.”

“Vậy nếu ta hôm nay không trở lại, nương tử định làm như thế nào?”

“Hỏi cha mẹ bọn họ a.”

“Cha mẹ cùng huynh trưởng đều chỉ biết làm ruộng, chưa bao giờ hiểu này đó.”

“Vậy đi tìm cha ta.” Tô Uyển làm như cảm thấy cái đề nghị này thực đáng tin cậy liền trở mình, biến thành nằm nghiêng, đối diện Tổng Tử Hằng, hai mắt sáng lên, “Nhà chàng không thể mở cửa hàng, vậy làm cha ta ra mặt không phải tốt sao, dù sao cũng là ra bên ngoài thỉnh tiểu nhị, ai biết sau lưng là nhà ai?”

“Này không thể được, một khi bại lộ, chính là muốn ngồi tù.”

Tô Uyển dường như có chút không kiên nhẫn, lại trở mình, một lần nữa biến thành nằm thẳng, “Vậy chàng nói phải làm sao?”

Tổng Tử Hằng ngược lại duỗi tay đem nàng ôm vào trong lòng, giọng điệu một mảnh ôn nhu: “Nương tử nhưng thật ra nhắc nhở ta, việc mở tiệm bán rượu có thể cho nhạc phụ ra mặt, nhưng ngày sau rượu bán được, muốn nhượng rượu liền nhiều, yêu cầu quả nho cũng càng nhiều, trông quả nho cùng ủ rượu nghĩ đến là cha mẹ am hiểu.”

Tô Uyển không tin hẳn thật là bị chính mình “nhắc nhở” mới nghĩ đến, chỉ sợ ngay từ đầu liền có cái ý niệm này, cô ý thử nàng là có ý tưởng gì, đương nhiên Tô Uyển chính mình cũng là đang thử, Tổng Tử Hằng cùng nàng ý tưởng không mưu mà hợp, Tô lão cha có tiền có nhân mạch, rượu này một khi có thể đánh vào vòng luẩn quẩn kẻ có tiền ở bốn huyện, ngày sau chỉ biết càng ngày càng xa, kiếm tiền tự nhiên không thành vấn đề, ngay cả Tổng Tử Hằng cũng có thể lợi dụng một hai, hẳn ngày sau nhất định là Trạng Nguyên, từ hẳn đem rượu nho dẫn vào vòng luẩn quẩn của người đọc sách, người đương thời thích học đòi văn vẻ, mở ra thị trường kinh thành cũng bất quá là vấn đề thời gian.

Câu cửa miệng của thế nhân “Con gái gả chồng như nước đổ đĩa”, xuất giá rồi còn lúc nào cũng nhớ thương nhà mẹ đẻ sẽ bị người chọc sống lưng mắng, mặc dù biện pháp ủ rượu là Tô Uyển nghĩ ra được, tại trong mắt thế nhân cũng cùng Tô gia không quan hệ, nàng làm Tô gia tiến vào trộn lẫn một chân, đã là không chiếm lý, cần thiết muốn cho Tổng gia nói ra trước mới được, vì vậy nàng vừa mới cùng Tổng Tử Hằng vu hồi vài hiệp.

Rốt cuộc nàng chiếm thân thể khuê nữ duy nhất của người ta, hẳn phải vì bọn họ suy xét chút, lại nói nhìn có vẻ như Tô gia chiếm tiện nghi, nhưng Tổng gia hoàn toàn không có căn cứ lại không có tiền vốn, không bột đổ gột nên hồ, có công thức cũng vô dụng, chỉ bằng có tiền mọi người cùng nhau kiếm.

“Biện pháp này tốt, tướng công đọc sách nhiều, kiến thức cũng nhiều.” Tô Uyển trên mặt lộ ra tươi cười, “Ngày sau nếu sinh ý làm được lớn, cha mẹ có thể trông cá một trang trại nho, không bao giờ sầu quả nho không đủ ăn.”

“Cho dù không có trang trại nho, cũng sẽ không cắt xén quả nho nàng ăn.” Tổng Tử Hằng cũng nhin không được cười, cúi đầu nhìn nàng, “Nếu thực sự có một ngày kia, nương tử là công thần lớn nhất của Tổng gia chúng ta.”

Tổng Tử Hằng tuy là cười khanh khách, ánh mắt lại thâm thúy không gọn sóng, phảng phất có thể đem người hút vào trong chỗ sâu. Điểm này ý tứ tìm tòi nghiên cứu còn không đến mức làm Tô Uyển hoảng loạn, sắc mặt nàng cũng chưa biến, ánh mắt vừa chuyển, liền chụp phía dưới, kêu lên: “Sớm biết rằng còn phải kêu cha ta hỗ trợ, hôm nay liền đưa rượu nho cho Tô Phúc mang về!” Tô Phúc là gia đình Tô gia đưa Tổng Tử Hằng trở về.

“Nhìn nàng lúc kinh lúc rùng kia.” Tổng Tử Hằng cười nắm tay nàng, “Nếu là thỉnh nhạc phụ hỗ trợ, chúng ta càng phải tự mình tới cửa bái tạ mới đúng, làm Tô Phúc thuận tiện mang lời nói tỉnh là cái gì. Lại nói, nàng nhớ ra muốn nhạc phụ hỗ trợ mới nghĩ đưa rượu trở về?”

“Tô Phúc tới vội vàng, ta làm sao nhớ rõ nhiều như vậy, lại nói, cha mẹ sẽ không so đo này đó.”

“Mặc dù nhạc phụ nhạc mẫu không so đo, chúng ta nên tận tâm cũng muốn tận, không phải sao?”

“Được rồi, chàng có rảnh nhiều bởi ta trở về thăm nhà, bọn họ liền cảm thấy mỹ mãn.”

Tổng Tử Hằng dở khóc dở cười, rốt cuộc là cha mẹ ai? Cũng là bị cha mẹ sùng mới có thể dưỡng ra tính cách như thế. Tổng Tử Hằng lúc trước dâng lên một chút hoài nghi, đảo hoàn toàn đánh tan, hẳn càng nguyện ý suy nghĩ tất cả là trùng hợp, thế từ gả tiến vào cũng sắp có hơn nửa năm, việc nhà nữ

hồng đều là dốt đặc cán mai, cho dù là chính mình thích ăn, ở trù nghệ cũng rồi tinh rồi mù, chỉ đối với thức ăn có vô cùng nhiệt tình, mới có thể thường thường nghĩ ra chút món ăn hiếm lạ cổ quái, vì vậy, có thể cân nhắc ra cách làm rượu nho cũng không tính đặc biệt hiếm lạ.

Huống chi từ bất ngữ quái lực loạn thần, hấn mới vừa rồi làm sao có suy đoán hoang đường như vậy.

Lúc này Tổng Từ Hằng tưởng tượng, lại cảm thấy có chút xin lỗi Tô Uyên, cầm tay nàng vẫn luôn không bỏ, thậm chí ở thời điểm nàng tưởng rút tay ra, lại biến thành mười ngón tay đan vào nhau, Tổng Từ Hằng cười khanh khách nhìn Tô Uyên: “Nương tử biết vì phụ vì sao tối nay vội trở về không?”

“Chàng không phải nói đi chỗ cha mẹ ta, bị cha mẹ ta phái người đuổi về tới?”

“Đó là vì phụ sớm đoán được nhạc phụ nhạc mẫu sẽ nhiệt tâm như thế, lúc này mới đi.”

Tô Uyên mở to hai mắt ra vẻ khó hiểu: “Vì sao?”

Tổng Từ Hằng mặt gần sát nàng, bay nhanh ở môi nàng nhẹ nhàng xẹt qua, giống như chuồn chuồn lướt nước, dùng thanh âm nhẹ đến xấp xỉ như châm roi xuống đất, ở bên tai nàng nỉ non nói: “Bởi vì tương tư.....”

Kỳ thật không chỉ như vậy, nếu không phải hấn mất hồn mất vía, biểu hiện quá rõ ràng, phu tử sẽ như thế nào sẵn sóc hấn tân hôn yên nhĩ, lại như thế nào chủ động nhắc tới ngày mai chuẩn hấn một ngày nghỉ, hấn lại như thế nào đi nhà nhạc phụ nhạc mẫu tặng lễ, lại như thế nào có thể bị đuổi về nhà trong cùng ngày?

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 34

Trời mau sáng, Tô Uyên lần đầu ở dưới tình huống không ai kêu mà tỉnh sớm như vậy, vừa mở mắt, ánh vào mi mắt chính là một tảng lớn sợi tóc màu đen, đương nhiên không phải của nàng. Cũng không biết tối hôm qua Tổng Từ Hằng ngủ như thế nào, cả khuôn mặt đều chôn ở trên cổ nàng, đầu tóc tú tung, trên gối đầu, trên cổ nàng, còn có trên chóp mũi, khó trách ban đêm nằm mơ đều cảm giác trên người bị một tòa núi lớn đè nặng.

Tay Tô Uyên bị cầm gắt gao, vẫn duy trì tư thế tối hôm qua trước khi ngủ, mười ngón đan nhau, cả một đêm không nhúc nhích, nàng cảm giác được toàn bộ tay đều cứng đờ, theo thói quen tính giật giật ngón trở, cảm giác tê tê.

Chỉ là động tĩnh rất nhỏ, người đang oa ở căn cổ Tô Uyên bỗng nhiên bừng tỉnh như gặp phải ác mộng, đôi mắt bỗng nhiên mở, đáy mắt thế nhưng một mảnh thanh minh, người không biết căn bản không tin hấn vừa mới tỉnh ngủ. Tổng Từ Hằng vô ý thức cùng Tô Uyên nhìn nhau một giây, nháy mắt từ trên người nàng văng ra, ngược lại nằm thẳng ở trên giường, thấy bên ngoài đã sáng rồi, theo bản năng muốn giơ tay đỡ trán, lúc này mới phát hiện trong tay mình còn nắm chặt một bàn tay trắng mềm, xúc cảm tốt đến rồi tinh rồi mù, lòng bàn tay Tổng Từ Hằng không khỏi nhẹ nhàng ma xát mu bàn tay Tô Uyên, nơi tiếp xúc giống như bị điện giật, cảm giác tê tê đại đại vẫn luôn từ ngón tay truyền tới đáy lòng, khiến người không khỏi say mê.

Có lẽ bởi vì còn không có thanh tỉnh, Tổng Từ Hằng bảo trì động tác này, đại não chìm đắm trong xúc cảm mỹ diệu, đại khái mất hai giây, lúc này mới phản ứng lại, hấn tối hôm qua trong đêm chạy về nhà, như vậy hôm nay ở trên giường liền không chỉ có một mình hấn.....

Tổng Từ Hằng bỗng nhiên quay đầu, theo bàn tay nhìn lên, quả nhiên thấy được đôi mắt xinh đẹp hàm chứa ý cười của nương tử hấn, đang nhìn chính mình không chớp mắt, cùng với đôi tay giao nắm phía trên.

Tuy rằng kỹ thuật diễn của Tô Uyên lợi hại, nhưng Tổng Từ Hằng dù sao cũng là người cùng chung gối với nàng, hơn nữa lại thận trọng như phát, ánh mắt như đuốc, hấn so với tất cả mọi người ở nơi này đều biết rõ thói quen của nàng hơn, tỷ như che dấu sự tình quái phía sau đáng vẻ nghiêm trang, thích xem người khác quần bách vô thổ, đặc biệt là hấn.

Cho nên nàng hiện tại tươi cười, nhất định không phải vì tâm tình sung sướng đơn thuần.

Tổng Từ Hằng trong lòng rõ ràng điểm này, biết nàng thích, đơn giản tiếp tục làm ra bộ dáng không biết nên buông ra hay là không, nhưng hấn rốt cuộc không quen như thế, cũng chỉ giả bộ trong nháy mắt, thấy đáy mắt Tô Uyên ý cười quả nhiên càng rõ ràng, sáng ngời giống như mèo đen ăn vụng cá khô, khóe miệng hấn không dấu vết nhếch lên, ra vẻ tự bình tĩnh, thần thái tự nhiên tiếp tục nắm tay, chào hỏi: “Nương tử hôm nay cũng tỉnh sớm như vậy, thừa dịp mặt trời còn chưa lên cao, không bằng vì phụ bồi nương tử đi dạo xung quanh thôn?”

Tô Uyên tâm tình không tồi, cũng là ngủ đủ rồi, liền không ngại dậy sớm, chỉ cười nói: “Ở đây lâu như vậy, xác thật còn chưa đi dạo quanh thôn đâu.”

“Ngày thường cha mẹ đều phải làm việc, nghĩ đến cũng không có thời gian mang nàng đi đây đó, chờ trời không còn nóng, ngày nào đó có rảnh mang nàng đi câu cá.”

“Vậy thì tốt, tự mình câu cá đi lên làm cá nướng ăn.”

Tổng Tử Hằng đỡ khóc đỡ cười: “Chỉ nghĩ ăn, câu cá rõ ràng là hoạt động tu thân dưỡng tính hạng nhất.”

“Ăn no mới có sức lực tu thân dưỡng tính, không phải sao.”

Tổng Tử Hằng thấy nàng có hứng thú, đảo cũng không mất hứng, sau khi đứng dậy giống mô giống dạng vái một cái: “Nương tử nói rất đúng.”

Tổng Tử Hằng xuống giường đi tìm quần áo, cầm của chính mình, lại mở cái rương chứa quần áo của Tô Uyển, hỏi: “Nương tử hôm nay mặc bộ nào? Vì phu cùng nhau mang lại đây.”

“Tùy tiện tuyển một bộ đi, chàng lấy một bộ ở trên cùng là được.”

Tô Uyển đã ngồi ở trước gương trang điểm chải đầu, nhớ trước kia nàng là nữ minh tinh, ngày thường hoá trang phối đồ đều hạ bút thành văn, nay tới cổ đại, sở trường nhất lại không sử dụng được, đồ trang điểm của nguyên chủ nhìn không ít, dùng tốt lại chỉ có vài món, hơn nữa tới nông thôn lạc hậu, thật muốn miêu mi họa mắt, người trong thôn nhìn đến cũng ở trong lòng nói thầm, bất quá nghĩ cũng phải, thôn dân Tổng gia thôn đều miễn cưỡng mới có thể ăn no, mặc kệ nam nữ ngày thường đều mặc xám may tro làm việc, nàng nhân rồi không có chuyện gì cũng đã đủ gây chú ý, mỗi ngày lại trang điểm hoa hòe lộng lẫy, khó tránh khỏi khiến người khác trong lòng bất mãn.

Nhưng Tô Uyển cũng không muốn ủy khuất chính mình, tô son điểm phấn có thể không cần, dù sao nàng tuổi trẻ mạo mĩ, nhưng cũng không thể quá xuề xòa, vì vậy ở phục sức kiểu tóc liền hạ nhiều công phu. Nàng trước kia đều có chuyên viên tạo hình riêng, tóc trước nay còn không tự động tay làm qua, xem như tay mơ, bất quá ở đoàn phim xem người khác làm nhiều, chọn cái đơn giản dễ học nhất giống hình hồ lô búi lên, cũng may nguyên chủ là có nha hoàn chiều cổ, chính mình cũng không am hiểu búi tóc, trình độ thâm không nỡ nhìn kia của nàng mới có thể giấu điểm được mọi người.

Hiện giờ mấy tháng qua đi, Tô Uyển mỗi lần vắn tóc vẫn như cũ phí không ít công phu, tóc nàng vừa dày vừa dài, bầy vắn tám vắn mới đem phần lớn tóc búi lên, dư lại vài lọn rũ trên vai.

Tổng Tử Hằng ôm quần áo ở bên cạnh nhìn, thấy Tô Uyển mở ra hộp trang sức, lúc này mới buông đồ vật đi tới, đôi tay xoa vai nàng, lại cười nói: “Yêu cầu vi phu hỗ trợ sao?”

Tô Uyển thật đúng là không khách khí, chọn mấy cây trâm châu hoa, chỉ huy hấn nhất nhất cắm ở trên đầu, Tổng Tử Hằng lại không có động, mà là nhìn kỹ hộp trang sức của nàng, duỗi tay lấy ra bộ điều tứ điệp bằng bạc ở tận cùng bên trong: “Sao chưa bao giờ thấy nương tử mang cái này?”

Ánh mắt Tổng Tử Hằng thật đúng là không tồi, bộ điều này tuy là bạc, giá cả cũng không hề rẻ so với trang sức bằng vàng ngọc, bởi vì thủ công thực sự tinh xảo, lấy ngân phiến cùng chỉ bạc làm thành bốn con bướm tinh xảo triển ở chi đầu, tạo hình là lướt, lúc trước Tô Uyển liếc mắt một cái liền thích. Nhưng mà đây là Tổng gia thôn, bình thường vật phẩm trang sức vàng bạc tuy không nhiều lắm cũng đều gấp qua, nhưng bộ điều tinh xảo như thế người biết đến hẳn là ít, nàng tùy tiện mang đi ra ngoài, vậy mới chân chính là chói mắt. Tô Uyển tuy không muốn ủy khuất chính mình, nhưng cũng không nghĩ khiến người khác chú ý như thế.

Nhưng Tô Uyển cũng không nói nhiều, cười cười liền nói: “Tướng công nếu thích, liền nó đi.”

Tâm tình cực tốt giúp thể tử mang lên bộ điều, Tổng Tử Hằng trong lòng đột nhiên sinh ra một loại tự hào, lôi kéo nàng ngấm trái ngấm phải hồi lâu, chưa phát hiện vấn đề, ngược lại có chút mất mát không biết tên.

“Nương tử thấy như vậy đẹp rồi?”

“Tất nhiên.”

Tổng Tử Hằng có chút văn nghệ ưu thương, trong sách có nói ‘hoạ mi chi nhạc’, nương tử khi nào cũng có thể kêu hấn thử về một lần?

Cho dù Tô Uyển thận trọng, cũng không có thể phát hiện tâm tình văn nghệ từ trong xương cốt của Tổng Tử Hằng, tự nhiên không hiểu ưu thương của hấn. Nàng từ ghế dựa đứng dậy, xoay người liền nhìn thấy một bộ xiêm y mới tinh đặt ở đầu giường, không khỏi nhướng mày: “Tướng công tuyển chính là bộ này?”

“Bộ xiêm y này vẫn chưa thấy nàng mặc qua.”

Tô Uyển nói: “Vài ngày trước Tiểu muội làm cho chàng hai bộ xiêm y kia, làm khó nàng vẫn luôn giúp chàng làm xiêm y, ta tưởng từ trong rương tìm miếng vải kêu chính nàng cũng may một thân, lại sợ nàng không chịu, lúc này mới kêu nàng cũng làm cho ta một thân. Nhưng xiêm y của ta đủ nhiều, nên không nghĩ lấy ra mặc nhanh như vậy.”

Tổng Tử Hằng lại nói: “Đã làm xiêm y, không mặc còn để làm chi? Nương tử thích làm nhiều mấy thân thì có sao, vi phu cho dù bất tài, mấy miếng vải vẫn là mua được.”

Tô Uyển nâng lên xiêm y, quay đầu lại nhìn Tổng Tử Hằng liếc mắt một cái: “Tướng công hôm nay nói như thế, ngày sau liền không thể bởi vậy mà trách thiếp thân phá sản.”

Tổng Tử Hằng giật mình, tiến lên một bước từ phía sau đem nàng ôm vào trong lòng, thấp giọng nói: “Hán Vũ Đế có nói, nếu A Kiều làm phụ, làm như kim ốc trữ chi, Tử Hằng tự nhiên không so được với một thế hệ đế vương, nhưng ngày sau ta nhất định khuynh toàn lực, cho nương tử tùy tâm sở dục.”

Tô Uyển mặc hấn ôm, không có động, cũng không lên tiếng.

Tổng Từ Hằng đem mặt dán lên gương mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve: “Chỉ là hiện giờ lại kêu nương từ ủy khuất.”

Tuy rằng không biết đề tài là như thế nào từ quần áo biến thành hứa hẹn “Về sau nhất định cho nàng mua mua mua”, Tô Uyển cho dù chưa đến mức cảm động, lại cũng sẽ không hoài nghi, ít nhất giờ khắc này, Tổng Từ Hằng là chân tâm. Đến nỗi ngày sau có thể thay đổi hay không, không chỉ xem Tổng Từ Hằng, mà nàng làm như thế nào cũng là quan trọng.

Nhưng chịu hứa hẹn vẫn là tốt, người đọc sách ở niên đại này, chú ý quân tử một lời nói một gói vàng.

Tô Uyển cười, thỉnh linh quay đầu lại, chớp mũi cọ qua gương mặt Tổng Từ Hằng, có chút ngứa, hẳn còn không có kịp ngứa đầu, môi Tô Uyển xuất kỳ bất ý dán ở gương mặt hắn, một cái hôn thực nhẹ thực nhanh, vừa chạm đã rời, trong đầu Tổng Từ Hằng lại một lần phảng phất đèn đuốc nở rộ rực rỡ, đầy trời không trung như có sao băng rơi xuống.

Môi Tô Uyển chuyển qua bên tai hắn, cơ hồ là dán vào, nhẹ giọng nói: “Chỉ hy vọng tướng công nhớ kỹ, thiếp thân gả cho chàng, vẫn chưa nghĩ tới vinh hoa phú quý, chỉ mong quân tâm tựa lòng ta, nhất sinh nhất thế nhất song nhân, vậy cuộc đời này liền không uống.”

Tô Uyển nói xong, liền nhìn Tổng Từ Hằng không chớp mắt. Tổng Từ Hằng hốt hoảng hoàn hồn, hiện giờ không chỉ có trong đầu đèn đuốc nở rộ rực rỡ, ngay cả trước mắt cũng là một mảnh sáng lạn, “Nhất sinh nhất thế nhất song nhân”, nghe tới lại thấy tốt đẹp như thế. Kỳ thật hắn trước kia vẫn chưa nghĩ tới điều này, không phải tính toán tương lai nạp thiếp, mà là nam nhân có khát vọng chân chính, sẽ không một lòng nghĩ nữ nhi tình trường, hẳn có quá nhiều chuyện phải làm, quá nhiều khát vọng muốn thực hiện, không chỉ là muốn cho cha mẹ người nhà sinh hoạt tốt nhất, cũng tương đương vì thiên hạ bá tánh làm chút gì đó. Còn với hôn nhân, cũng không phải hoàn toàn không nghĩ tới, nhưng mà chờ mong lớn nhất của hắn đối với thê tử, cũng bất quá là tôn trọng nhau như khách cử án tề mi. Thẳng đến giờ phút này hắn mới hiểu được, nếu có thể ý hợp tâm đầu, mới tính là mỹ mãn chân chính.

Tổng Từ Hằng bừng tỉnh lại từ trong chấn động, phục hồi tinh thần xong lại cảm thấy chính mình luống cuống, không biết đền bù như thế nào, dứt khoát không nói chuyện, Tô Uyển cũng không ngại, chỉ là đẩy hắn: “Còn không mặc áo ngoài. Là ai nói muốn thừa dịp mặt trời chưa lên cao mang ta đi dạo quanh thôn một chút? Lại không xuất phát, mặt trời đều treo ba cây sào.”

Tổng Từ Hằng lúc này mới vội vàng mặc quần áo, đeo tốt đai lưng xong mới phát hiện Tô Uyển chính mình cũng chưa động, liền hỏi: “Nương tử vì sao còn không đổi áo?”

Tô Uyển trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, nói là trừng cũng không thỏa đáng, sóng mắt lưu chuyển đảo có vài phần giận ý, duỗi tay đẩy hắn một đường ra cửa phòng, Tổng Từ Hằng còn nghĩ trăm lần cũng không ra, đang muốn gõ cửa, bên trong truyền đến thanh âm của Tô Uyển: “Đồ ngốc, còn không mau đi rửa mặt, ta muốn thay quần áo!”

Tổng Từ Hằng đang muốn nói cái gì, lại bị nương hắn gọi lại: “Từ Hằng, người đứng phát ngốc ở cửa phòng làm cái gì?”

Tổng Từ Hằng khó mà nói chính mình là bị thê tử đẩy ra, kia quá có tổn hại mặt mũi, liền phát phát tay áo, nhất phát tự nhiên nói: “Hôm qua uống lên chút rượu, không nghĩ hôm nay thế nhưng dậy muộn.”

Tổng mẫu vội hỏi: “Đúng rồi, thân thể còn thoải mái, có đau đầu hay không?”

“Cũng không có gì, ta đi rửa mặt, nương tự đi vội đi.”

“Ừừừ.” Tổng mẫu lại gọi lại Tổng Từ Hằng, có chút nghi hoặc, “Người sao đầu cũng không chải, phi đầu tán phát liền ra ngoài?”

Tổng Từ Hằng sùng sốt, duỗi tay sờ sờ, quả nhiên tóc đều xoắn đến bên hông, đáy mắt hiện ra một tia xấu hổ, lại chỉ cười một tiếng: “Hắn là đã quên, nhi tử rửa mặt xong lại về phòng chải đầu vậy.”

Tổng mẫu vẫn là không yên tâm nhìn hắn: “Người xác định thân thể vẫn khỏe?”

“Tự nhiên xác định, nhi tử lại như thế nào cũng sẽ không lấy thân thể nói giỡn, nương đi vội việc của mình đi.”

Tổng mẫu lúc này mới nửa tin nửa ngờ tránh ra, trước khi đi còn dặn dò hắn không thoải mái nhất định phải nói. Phí thật lớn công phu mới đuổi được mẫu thân đi, Tổng Từ Hằng thở hắt ra, nhìn thoáng qua chung quanh, cũng không có người phát hiện một màn này, mới yên lòng, nếu là bị nương tử hoặc là nhóm cháu trai cháu gái sùng bái chính mình gặp được, vậy cũng quá tổn hại hình tượng anh minh thần võ của hắn.

Nhưng mà trong phòng, Tô Uyển dựa vào phía sau cửa cười một hồi lâu, mới trở lại mép giường thoát y thay áo váy.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 35

Sáng sớm nông thôn, tuy không tính là cảnh đẹp, nhưng cũng khiến người vui vẻ thoải mái, trong gió nhẹ mang theo chút thắm lạnh ngênh diện thổi tới, vừa thoải mái vừa tươi mới, tâm tình đều tốt rất nhiều, nhìn đến cảnh trí chung quanh tự nhiên cũng càng thuận mắt.

Thóc lúa trong ruộng đã được thu hoạch xong, dư lại từng đụn rom vàng óng chính chính tề tề chất ở nơi đó, ngoài ruộng cũng có những gốc rạ cắt đến chỉ còn cao bằng bàn tay, cũng chính chính tề tề, phóng mắt nhìn lại, tất cả ruộng nối thành một mảnh, những gốc rạ đó liền giống binh lính xếp hàng ngay ngắn.

Kỳ thật là có chút chấn động, Tô Uyên trước nay không thấy qua cảnh tượng như vậy.

Có lẽ là xem quá mê mẩn, hơn nữa đường nhỏ quanh đồng ruộng không dễ đi, Tô Uyên ở bờ ruộng bỗng nhiên lao đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã, Tổng Từ Hằng tay mát lạnh nhẹ đỡ nâng, dặn dò nói: “Cẩn thận đừng dễ bị ngã.”

Qua ngày mùa thu hoạch, thời gian này thôn dân hoặc là ra ngoài làm thủ công, hoặc là ở nhà bận việc, không có người tới ngoài ruộng, cho dù muốn chân trâu, cũng là đến sau núi gặm cỏ, vì vậy Tổng Từ Hằng cũng không kiêng dè, tay đặt ở trên vai Tô Uyên liền vẫn không buông xuống. Hai người chậm rãi ở trên bờ ruộng đi tới, Tô Uyên hỏi:

“Những gốc rạ ở ngoài ruộng đó làm sao bây giờ?”

“Qua mấy ngày nữa trong thôn sẽ thống nhất thiêu hủy.”

Tô Uyên tát lười: “Liền tại đây ngoài ruộng thiêu?”

“Tất nhiên, rom rạ đốt thành tro xong, trằm xuống bùn, cũng có thể làm phân bón, cho nên vẫn luôn tiếp tục gieo trồng trên ruộng cũ, so với ruộng mới khai khẩn, thu hoạch muốn tốt hơn chút.”

Đứng ở nơi trống trải, xa xa nhìn lại, phẳng phất đồng ruộng như cùng trời nối thành một dải, mặt trời bên kia chậm rãi dâng lên, lộ ra tới phía trước, đám mây nơi chân trời trước đó bùng nửa bên mặt, ánh bình minh sáng bừng như lửa, tỏ rõ lại là một ngày mặt trời rực rỡ.

Tô Uyên đắm chìm ở trong sắc thái trắng lẹ kia, một hồi lâu mới nghe được Tổng Từ Hằng nói: “Trở về đi, mặt trời sắp lên cao rồi.”

Tô Uyên còn có chút lưu luyến, khi trở về bị Tổng Từ Hằng ôm lấy vai, còn thương thương quay đầu lại nhìn một cái. Nàng thích hết thảy những thứ tốt đẹp, tự nhiên cũng bao gồm cảnh đẹp.

“Đi phải nhìn đường, cẩn thận vấp phải đá.” Tổng Từ Hằng cơ hồ là dùng tay xoay đầu Tô Uyên làm nàng quay lại tới.

Tô Uyên không chút nghĩ ngợi trả lời: “Không phải còn có chàng sao.”

Khóe môi Tổng Từ Hằng sung sướng nhếch lên, nỗ lực đè ép đi xuống, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, hần vốn định nghiêm túc giáo dục thể tử chính mình không có khả năng tùy thời tùy chỗ giúp nàng nhìn đường, có một số việc chung quy phải dựa vào chính mình, nhưng là lời nói đến bên miệng lại thành: “Nơi này cách nhà lại không xa, chỉ cần nàng muốn, tùy thời đều có thể lại đây.”

“Nhưng chàng lại không thể tùy thời đều bồi ta tới ngắm mặt trời mọc.”

Tay Tổng Từ Hằng ôm ở trên vai nàng càng dùng sức một chút: “Ngày sau chỉ cần có thể, nàng muốn tới ta đều bồi nàng tới.”

Tô Uyên bất mãn phiệt miệng: “Lại là ngày sau, chàng liền không có cái lập tức.”

Tổng Từ Hằng cười khò: “Trong lòng ta tự nhiên là muốn lúc nào cũng bồi nàng.”

“Ta nhưng không nghĩ như thế, nếu thật thời thời khắc khắc đều ở bên nhau, chàng không phiền ta cũng chán.”

Hai người vui vẻ nói cười đi về phía nhà mình, xa xa nhìn khói bếp các nhà lượn lờ, đều đang nổi lửa nấu cơm, có vài hài tử thức dậy sớm, đã ở trước cửa nhà chơi đùa. Tay áo của Tổng Từ Hằng hạ xuống, tay lặng lẽ lôi kéo Tô Uyên, hai người sóng vai đi tới, đều là tay áo rộng, nên cũng không ai phát hiện, Tô Uyên ở trong thế giới trước đây, hôn môi bên đường đều có thể thoải mái hào phóng, hiện giờ lặng lẽ dắt tay, thế nhưng lại có chút kích thích như làm chuyện xấu.

“Từ Hằng ca.” Phía sau truyền đến tiếng gọi của một nữ hài, Tổng Từ Hằng giống như ăn trộm vội vàng buông tay Tô Uyên, động tác cũng không lớn, thời điểm xoay người trên mặt đã mang theo tươi cười đúng mực, ít nhất nữ hài cũng chưa phát hiện cái gì, hưng phấn cười với hắn, “Ta xa xa nhìn, giống như là bộ dáng của huynh, Từ Hằng ca trở về khi nào vậy?”

“Đêm qua.” Nữ hài kêu đến thân thiết, thái độ của Tổng Từ Hằng cũng thân thiết, hàn huyên nói, “Sớm như vậy đi làm cái gì?”

“Tiểu Bảo nhà Tam thúc lại bị bệnh, nãi ta kêu đưa mấy cái trứng gà qua giúp bổ thân mình.”

Tổng Từ Hằng gật đầu, lúc này mới giới thiệu cho Tô Uyên: “Nương tử có lẽ không nhận biết, đây là Tứ muội nhà thôn trưởng, thôn trưởng thúc ngày thường đối với nhà chúng ta rất là chiều cố, nàng xem Tứ muội như muội tử nhà mình là được.”

Tô Uyên sớm tại thời điểm nữ hài cười tươi rồi với Tổng Từ Hằng liền nghĩ tới, khoảng thời gian trước khi nàng cùng Tổng Tiểu Muội đến sau núi nhặt

nắm đất, đã từng gặp mặt cô nương này một lần, ấn tượng không cạn, bởi vì cô nương này hào phóng hướng ngoại, đối cô nhân mà nói có lẽ có chút xuất đầu, nàng ngược lại cảm giác có chút thân thiết, vốn đang nhìn quen muội từ cười không lộ răng, động bất động liền đỏ mặt, vẫn là cảm thấy cô nương hiện đại ở chung lên càng tự tại.

Đương nhiên nếu ánh mắt cô nương này có thể hiện lành chút, nói chuyện không cần ‘ý có điều chi’ liền càng tốt.

Từ muội quả nhiên hào phóng, Tô Uyển còn chưa nói lời nào, nàng ta liền nhấp môi cười với nàng: “Ta lần trước gặp qua tẩu tử, tẩu tử lúc ấy thấy hồ sen liền luyến tiếc đi, một hai phải kêu Tiểu Muội hái được lá sen trở về làm cái gì mà gà nướng lá sen ăn. Không biết tẩu tử còn nhớ rõ ta?”

“Tất nhiên nhớ rõ.” Tô Uyển cười, quay đầu nói với Tống Tử Hằng, “Từ muội vừa nói ta liền nhớ tới, ngày ấy gà nướng lá sen hương vị thật không tồi, chỉ tiếc thời tiết này lá sen đều già rồi.”

Về đáng tiếc trên mặt Tô Uyển quá mức rõ ràng, Tống Tử Hằng nhìn không được cười nói: “Chờ năm sau khi lá sen tươi mới, nhất định kêu nương tử ăn cho đủ.”

“Ta là thay chàng tiếc hận, chàng không cảm kích liền thôi, lại vẫn giễu cợt ta.”

“Là Tử Hằng sai rồi, còn thỉnh nương tử không cần ghi hận, năm sau nhất định thưởng ta ăn mấy miếng gà nướng lá sen.”

Hai người trêu ghẹo như vậy, dường như đem Từ muội quên ở một bên, Từ muội cắn cắn môi, tiếp theo lại khôi phục tươi cười, nhìn Tô Uyển nói: “Tẩu tử hôm nay ăn mặc thật xinh đẹp, so lần trước đi trên dạo phố còn đẹp hơn, ngày ấy nếu là mặc thân quần áo này đi, hậu sinh tới cửa viện cầu một lần thấy được dung nhan của tẩu tử liền không chỉ có vài người đó.”

Tống Tiểu Muội làm xong cơm, thấy Tam ca Tam tẩu còn không có trở về, liền tính toán đi ra ngoài kêu bọn họ, mới ra cửa viện, rất xa thấy Từ muội ở cùng bọn họ nói chuyện, Tống Tiểu Muội chạy chậm lại đây, liền nghe thấy những lời đó, Tô Uyển cùng Tống Tử Hằng đều còn chưa có phản ứng, nàng đã là tức giận, nhìn không được tiến lên đẩy nàng kia một phen.

“Tống Tử muội, ngươi nói bậy cái gì!” Tống Tiểu Muội tức giận đến mặt đều đỏ, “Lần trước liền nghe ngươi ở trong thôn đồn đại thị phi về tam tẩu, nương ta thấy tất cả mọi người đều không tin ngươi, lại nghĩ ngươi cũng mau cập kê, liền không so đo, nào biết ngươi lần này ở trước mặt ca ta lại bắt đầu nói hươu nói vượn, ngươi, ngươi đánh rắm!”

Tống Tiểu Muội hẳn là không quen cùng người cãi nhau, nghẹn hồi lâu cũng mới nghẹn ra một cái xấp xỉ như mắng chửi người như vậy.

“Ta đánh rắm? Ta nói sai ở đâu rồi, từ khi các ngươi từ trên trời trở về, cửa viện nhà các ngươi có phải có nhiều hậu sinh tới tới lui lui hay không? Vài người còn không phải là trong thôn chúng ta! Có mắt đều thấy được, ta đồn đại cái gì?”

Tô Uyển cùng Tống Tử Hằng tò mò nhìn về phía Tống Tiểu Muội. Đôi mắt Tống Tiểu Muội đều đỏ, là tức giận, nhưng nàng cũng sẽ không nói dối, chỉ có thể trừng mắt nhìn Từ muội: “Những người đó chính mình tùy tiện, liên quan gì đến tam tẩu của ta? Tam tẩu ta trừ bỏ ngày ấy bởi ta đi trên một chuyến, ngày thường liền cửa viện đều không ra, nàng đến bây giờ còn không biết việc này! Ngươi lại nói cứ như là tam tẩu cố ý đưa tới những người đó không bằng!”

“Ta nhưng không nói như vậy.” Biểu tình của Từ muội có thể nói là bình tĩnh, “Nhưng mẹ ta nói, nữ nhân tốt nên ở nhà giúp chồng dạy con, cả ngày trang điểm hoa hòe lộng lẫy cho ai xem?”

“Từ muội!” Biểu tình Tống Tử Hằng có chút nghiêm túc, “Đa tạ ngươi nhắc nhở ta cùng với nương tử, liền không chậm trễ ngươi làm chính sự.”

Từ muội cho rằng Tống Tử Hằng không cao hứng, càng là lộ ra một hàm răng trắng, tươi cười sáng lạn nói: “Không phải ta lắm miệng, Tử Hằng ca là nên cùng tẩu tử nói chuyện rõ ràng, huynh đều không ở nhà, nàng còn cả ngày trang điểm, người trong thôn đều nhìn không được.”

Tống Tử Hằng lại nhũn mảy: “Ngươi một cái cô nương gia nói lời này, quả thật không sợ bị người ta nói là lưỡi dài.”

“Cái gì người trong thôn, rõ ràng chính là ngươi.” Tống Tiểu Muội rút cuộc nhìn không được nói, “Chính ngươi muốn gả cho Tam ca ta mà không thành, liền vẫn luôn chửi bới Tam tẩu.”

“Tiểu muội!” Tống Tử Hằng đánh gãy lời nói của Tống Tiểu Muội.

Từ muội vừa mới còn tươi cười sáng lạn trên mặt, đã mây đen dày đặc, tùy thời có khả năng xuất hiện mưa rền gió dữ. Nhưng biểu tình của ai biến hóa cũng so ra kém với Tô Uyển, Tô Uyển trong lòng kỳ thật là nhẹ nhàng thở ra, chuyện này vốn không cần giải thích giằng co, một khi là loại này triển khai, nàng sắc mặt tối sầm, hai mắt ân hận tức giận liếc Tống Tử Hằng, vung tay áo xoay người đi nhanh trở về sân Tống gia.

Tống Tiểu Muội vội vàng đuổi theo, nguyên bản Tống Tử Hằng phản ứng so với nàng còn nhanh hơn chút, chính là tay áo lại bị người tóm chặt, con ngươi sáng ngời của Từ muội đã rom rớm nước mắt, bộ dáng là chã chực khóc. Tống Tử Hằng hiện tại chỉ cảm thấy đau đầu, hẳn cũng chưa nghĩ ra phải đối mặt với lửa giận của thê tử như thế nào, lúc này càng vô tâm tình an ủi đầu sỏ gây tội, vội nói một tiếng “Ta biết Tiểu Muội chỉ là thuận miệng nói bừa, đợi chút nhất định giáo huấn nàng”, liền cũng quăng tay áo bước nhanh rồi đi.

Tô Uyển đã lâu không bạo kỹ thuật diễn, lúc này lại có điểm sát không được xe, khí thế vội vàng vào sân, liền mọi người cho nàng chào hỏi cũng không để ý, một đầu thẳng tiến trong phòng chính mình, người Tống gia trong viện hai mặt nhìn nhau, tiếp theo Tống Tiểu Muội vọt vào tới, sau lưng Tống Tử Hằng cũng đầy mặt vội vàng đi vào, Tống mẫu vội bắt hẩn hỏi: “Tử Hằng, cùng tức phụ ngươi làm sao vậy, khi đi ra ngoài không phải vẫn tốt sao?”

“Kêu Tiểu Muội giải thích cho mọi người đi, nàng đi đâu vậy?”

“Nổi giận đùng đùng vào nhà rồi, Tam Oa hô vài tiếng thăm thăm cũng chưa để ý, tính tình cũng thật lớn.” Lý thị trợn trắng mắt, Tổng Từ Hằng lại không nghe nàng ta tiếp tục oán giận, nghe được câu đầu tiên liền nhấc chân đi về phòng.

Mọi người liền kéo Tổng Tiểu Muội hỏi chân tướng, Tổng Tiểu Muội phẫn nộ nói: “Còn không phải Từ muội kia lại ở trước mặt ca ta bàn lộng thị phi! Nàng ngăn lại.....”

Tổng Tiểu Muội nói còn chưa nói xong, liền bị thanh âm truyền đến từ trong phòng đánh gãy, chỉ nghe Tô Uyển giọng nói: “Ta mặc quần áo của ta mang trang sức của ta, cùng nàng ta có quan hệ gì đâu, chính nàng ta mang không dậy nổi còn trách ta? Còn nói ta hoa hòe lộng lẫy không phải nữ nhân tốt, ta không phải chẳng lẽ nàng ta phải?”

Tổng Từ Hằng thấp giọng nói “Nương tử nói đúng, nàng ta chính là đồ mất thôi, chúng ta không thể cùng bọn họ chấp nhặt.”

“Ta nói nàng ta vì sao nhằm vào ta, liền những cái đó đều hướng trên đầu ta khấu, thế nhưng là tiểu thanh mai của người a? Từ Hằng ca ca, kêu đến thật thân thiết, nghe ngọt đến trong lòng đi?” Nói tới đây, lửa giận của Tô Uyển tựa hồ càng sâu, cười lạnh một cái nói, “Tổng Từ Hằng, người hôm nay không giải thích rõ ràng, ta không để yên cho người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 36

Âm thanh khắc khấu trong phòng, ở trong viện nghe được rõ ràng, mọi người Tổng gia hoàn toàn không nói lời nào, hai mặt nhìn nhau, một lúc sau Tổng mẫu niệm một tiếng, “A di đà phật, này rốt cuộc là chuyện như thế nào, Từ muội kia cùng Từ Hằng chúng ta có thể có cái quan hệ gì, tam tức phụ hẳn là hiểu lắm đi?”

Trương thị có chút ấp úng, không hề rằng, Lý thị lại bưng tỉnh đại ngộ: “Ta nói nàng vì sao thường thường hướng ta chạy, mỗi lần tới đều là lúc tiểu thúc ở nhà, miệng lại biết nói, đem nương đỡ đến cao hứng. Khi tiểu thúc không ở nhà, nàng lại thay đổi một gương mặt khác, nguyên lai là nhìn trúng tiểu thúc?” Nói rồi hung hăng hướng trên mặt đất nhỏ một ngụm, “Ta phi, liền nàng cũng dám tiểu tưởng tiểu thúc, cũng không tự soi gương nhìn một cái, cô nương gia nên học lại không học giỏi, chỉ biết học nương nàng bưng cái giá thôn trưởng phu nhân, một cái cô nương chưa xuất giá cả ngày nói cái này không tốt cái kia không quy củ, còn dám giáo huấn tới ta! Lão tử của nàng là thôn trưởng, nói cho cùng cũng là làm ruộng, một tiểu nha đầu phiến tử tâm lại thật lớn a!”

Lý thị vốn khéo mồm khéo miệng, đối với người trong nhà không cái ngừng nghỉ, nhưng mắng nhiếc tới người ngoài lại khiến người đại khái nhân tâm. Tổng Tiểu Muội lần đầu ở trong lòng gặt đầu tán đồng nhị tẩu nói, cũng không hề rằng, Tổng mẫu trừng mắt nhìn Lý thị một cái, lại nhíu mi: “Trước không nói Từ muội nghĩ như thế nào, tóm lại là cô nương gia một bên tình nguyện, nhưng thật ra Từ Hằng cùng tức phụ hẳn, lại vì vậy mà cãi vã thì làm sao được. Các người ai đi khuyên can đi?”

Trương thị vốn đang định chủ động xin đi giết giặc, Lý thị lại há mồm ngăn cản: “Nương, ngài lại không phải không biết tính tình kia của đệ muội, tức giận liền không nhận người, chỉ sợ lúc này chúng ta đi vào, đều sẽ bị đuổi ra, chính là mẫu thân tự đi cũng không nhất định trấn được, nhưng thật ra tiểu thúc nói chuyện nàng có lẽ có thể nghe một hai.”

Tổng mẫu trầm ngâm một chút, không thể không thừa nhận Lý thị nói không sai, bà trước nay không ở trước mặt Tô Uyển bái cái giá bà, nhưng thật ra Tô Uyển vừa giận lên liền bà đều có chút bất an, còn nhớ rõ nàng lần đầu cùng Lý thị cãi nhau, khí thế vội vàng xốc đồ vật liền chạy về nhà mẹ đẻ, trong nhà ai dám ngăn cản? Hiện giờ chỉ sợ ai đi vào cũng không có tác dụng.

Hวัง vọng Từ Hằng có thể đem nàng khuyên can đi. Tổng mẫu thờ dài, giữa đầu đối với trời niệm Phật, trong lòng đối Từ muội kia có chút oán trách, Từ Hằng bị cô nương ái mộ, bà không kỳ quái, không nói Tổng gia thôn, chính là toàn bộ Rừng thông trấn, nhị tử của bà cũng là đệ nhất tài tử, sớm vài năm trước đã có không ít nhà gái lục tục nhờ bà mối tới, ngay cả nữ nhi nhà địa chủ tới, bọn họ cũng chưa ứng, nhưng Từ muội này cũng quá không biết nặng nhẹ, thế nhưng nháo đến trước mặt tam tức phụ, há biết tính tình của tam tức phụ trong nhà ai cũng chưa triệt, thật đúng là thêm phiền.

Còn nữa, một cái cô nương gia bàn lộng thị phi, cha mẹ nàng thế nhưng cũng mặc kệ không quản! Bà nhất định phải cùng thôn trưởng và bà nương hẳn hão nói chuyện.

Bị mọi người kỳ thác kỳ vọng cao, Tổng Từ Hằng lần này khiến mọi người thất vọng rồi, hấn căn bản không có kinh nghiệm đồ người, khi ngọt ngào nói một hai câu lời âu yếm đảo còn được. Lúc này đây hẳn nói một câu Tô Uyển trở về bốn năm câu, thời điểm đối phương đang tức giận, giảng đạo lý khẳng định không được, nhưng cung kính cúi đầu nhận sai cũng không hài lòng, Tổng Từ Hằng thực sự có chút tiến thoái lưỡng nan, đơn giản không nói lời nào, liền thấy Tô Uyển cảm xiêm y chuẩn bị thu thập tay nải, Tổng Từ Hằng nóng nảy, muốn giữ chặt nàng, Tô Uyển vung tay, tùy tiện đóng gói hai bộ quần áo rồi khoác tay nải lên vai, rất khó thể đẩy Tổng Từ Hằng, muốn ra cửa.

Tổng Từ Hằng lôi kéo Tô Uyển, không dám dùng sức, nhưng lại không dám buông tay, chỉ có thể đi theo nàng ra đến sân, vừa đi vừa dỗ.

Tổng mẫu vừa thấy tư thế này cũng bị dọa nhảy dựng, không rảnh lo lắng nhiều, vội đi lên giúp đỡ khuyên: “Tức phụ Tử Hằng a, người đừng có hiểu lầm, nha đầu kia một bên tình nguyện, ngay cả ta cũng chưa nhìn ra tới, Tử Hằng bình thường cũng không cùng nàng tiếp xúc, từ trước đến nay chỉ coi là muội muội, liền càng không biết, nào biết nàng quý mê tâm hồn, thế nhưng nháo đến trước mặt người, này không phải ý định muốn cho nhà chúng ta không an bình sao?”

Tổng Tiểu Muội linh cơ vừa động, vội nói: “Đúng vậy, tam tẩu, người đừng như ý nàng, người này vừa đi, nàng ngày mai lại có thể đến bố trí.”

Tô Uyển dưới chân khựng lại, tựa hồ có chút chần chờ, Tổng Tử Hằng thấy hấp dẫn, vội đưa mắt ra hiệu kêu nương hân cùng muội muội tiếp tục, chỉ là Tổng mẫu cùng Tổng Tiểu Muội vừa mới chỉ do linh quang chợt lóe, lúc này lại nghĩ không ra mặt khác, Trương thị cũng tưởng khuyên, há miệng thờ đốc lại phát hiện cái gì đều cũng không biết, lúc này mới hận chính mình mồm mép không nhanh nhẹn. Lý thị là thuần túy muốn xem diễn, khoanh tay không nói lời nào.

Tô Uyển liền thuận lợi ra sân Tổng gia, sớm có người nghe thấy động tĩnh, vây quanh lại đây nhìn náo nhiệt, cũng có người không rõ nguyên do lại giúp đỡ Tổng mẫu khuyên Tô Uyển, người dần dần nhiều lên, đã đưa bọn họ vây quanh thành cái vòng, Tô Uyển lúc này mới dừng bước chân, giơ giọng nói: “Nương, không phải ta một hai phải nháo, thật sự là bọn họ khinh người quá đáng, ta trang điểm làm sao vậy, trước khi đến nhà chồng ta còn mặc vàng đeo bạc, nhưng có ai nói một câu? Hiện giờ bắt quá mặc một bộ y phục mới, mang vài món trang sức, lại thành nữ nhân không đứng đắn?”

Lúc trước giúp Tổng mẫu, Tài Phúc thầm liền nói: “Lời này ai nói? Thật không đạo lý! Nhà mẹ đẻ của tức phụ Tử Hằng có tiền, lại là từ trong thành lại đây, gặp qua việc đòi nhiều, ăn mặc trang điểm tự nhiên không giống với chúng ta ở nông thôn. Nhưng tức phụ Tử Hằng tính tình đoan trang hào phóng, rõ ràng là đáng về của tiểu thư nhà có tiền, tất cả mọi người đều nhìn ra được, như thế nào liền thành nữ nhân không đứng đắn?”

Liền có người phụ họa nói: “Đúng vậy, người ta có tiền, mặc như thế nào là chuyện của mình, cùng người khác có quan hệ gì đâu.”

“Không biết ai nói lời khắt nghiệt như vậy, thật là quá đáng.”

Tô Uyển lại nói: “Ta biết các đại thẩm đại nương vì ta mà bất bình, đây vẫn là việc nhỏ, có một cục khác ta là trăm triệu không dám nhận, ta ngày thường ở nhà đều không ra khỏi cửa, mọi người cũng là biết, hiện giờ lại bị người ta nói là là loi ong bướm, hừ, lại đi xuống còn không biết phải bị bố trí thành cái dạng gì. Các thẩm nếu thật đau ta, liền tránh ra cho ta trở về đi, ở tại nhà mẹ đẻ sẽ không cần lo lắng ngày nào đó vô duyên vô cớ có người vọt vào đội cho ta cái mũ ‘hồng hạnh xuất tường’, liền bị tóm đi trồng lông heo.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau: “Lại có việc này?”

“Việc này ta thật ra cũng có nghe thấy, nhưng tức phụ Tử Hằng ngày thường đều không ra sân, tính tình thật là hiền thực, mọi người rõ như ban ngày.”

“Đúng vậy, ta cũng nghe nói qua, còn có ý cùng người kia giải thích có lẽ là hiểu lầm, không tưởng được lại vẫn có người đồn thổi, thậm chí truyền tới trong tai tức phụ Tử Hằng? Này sẽ không phải là có ý đi?”

Có người xem náo nhiệt không chê lớn liền nói, “Loại lời nói này cũng có thể bố trí, chẳng phải là muốn thanh danh của tức phụ Tử Hằng bị huỷ hoại? Thật đúng là ngoan độc, rốt cuộc là ai nói, tức phụ Tử Hằng không bằng đem người nọ kêu tới, chúng ta đều giúp đỡ người giăng co.”

Kỳ thật Tổng gia thôn cũng chỉ lớn như vậy, ở đây lại là ba cô sáu bà tin tức linh thông, nhà ai có gió thổi cỏ lay, người nào không biết rành mạch? Huống hồ lúc trước Tô Uyển cùng Tổng Tử Hằng bị Tứ muội ngăn lại, lại không phải không ai thấy, hơi chút vừa suy nghĩ liền minh bạch, hiện giờ nói được lời lẽ chính đáng như vậy, cũng bắt quá là xem náo nhiệt thôi.

Tô Uyển cũng không như các nàng nguyên, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta ngay thẳng, mới không làm bà ba hoa kia, bằng không lại có vẻ cùng nàng giống nhau! Nàng nếu là có cái can đảm bố trí người kia, ở trước mặt mọi người chính mình ra tới thừa nhận xin lỗi, ta cũng sẽ nguyên ý xem trọng nàng liếc mắt một cái, nếu giống cái rùa đen rút đầu, coi như là ta chưa nói đi.”

Lời này của Tô Uyển đem người chung quanh ‘lửa cháy đổ thêm dầu’ ghen đến không được, một đám nương ngừng cười phụ họa lời nàng, Tô Uyển lại chuyển thái độ: “Đương nhiên trong lòng ta vẫn là thực cảm kích các thẩm chịu vì ta xuất đầu, cũng cảm ơn mọi người không có tin vào người nọ bịa đặt.”

Mọi người trên mặt lúc này mới đẹp chút, từng người đều nói không cần cảm tạ, giọng điệu kia quả nhiên là ghét cái ác như kẻ thù, lúc này bên ngoài đám người lại truyền đến một thanh âm: “Mọi người đều vây quanh ở nơi này làm gì?”

Đều nghe ra là tiếng của Tổng lão cha, mọi người dịch sang hai bên cho hắn tiến vào, Tổng lão cha vừa thấy Tô Uyển tư thế khoác tay nài phải rời đi, thế tử cùng nhi tử tá hữu lời kéo nàng không buông tay, liền nhủ mi, còn không có hỏi vì sao lại thế này, liền có người nhiệt tâm giải thích tức phụ của tiểu nhi hân là bị người bố trí như thế nào, chửi bới lòng đầy căm phẫn, nói xong còn nói: “Lão Tổng đầu a, lần này người ngàn vạn đừng trách tức phụ Tử Hằng, nàng là thật chịu ủy khuất, thanh danh thiếu chút nữa đã bị người làm hỏng, có thể không tức giận sao?”

Tổng lão cha nghe được cũng là vẻ mặt phẫn nộ, hân mới vừa cùng hai con trai lớn xuống ruộng trở về, lúc này Tổng Hữu Căn Tổng Hữu Phúc còn khiêng cái cuốc, mảy mảy lên liền có khí thế muốn đánh lộn: “Rốt cuộc là ai ý xấu như vậy, xem ta lột da hắn!”

Mọi người đều đẩy nói không biết, còn có người học phiên lời nói vừa mới này của Tô Uyển, nói: “Vẫn là tức phụ Tử Hằng rộng lượng!”

Tổng lão cha trầm ngâm một chút, lúc này mới nhìn về phía Tô Uyển nói: “Nhà Tử Hằng, ta biết người trong lòng có tức giận, nhưng chuyện lớn như vậy người đi luôn cũng không giải quyết được vấn đề, vẫn là trước về phòng nghỉ một lát, đến giữa trưa ta liền đi thỉnh thôn trưởng tới chủ trì công đạo, nhất

định phải khiến người nọ cho người một cái giải thích.”

Tô Uyển chần chờ một lát, mới không tình nguyện nói: “VẬY NẾ MẶT CHA ĐI.” Nói rồi tránh ra tay của Tống Tử Hằng, dẫn đầu bước vào sân, Tống Tử Hằng vội cùng mọi người chào hỏi, cũng theo đi vào.

Vẫn luôn đi theo Tô Uyển vào phòng, Tống Tử Hằng mới yên lòng, thê tử về nhà mẹ đẻ sẽ không có việc gì, nhưng dựa theo tính tình bênh vực người mình của nhạc phụ nhạc mẫu, việc này liền tuyệt không có khả năng giải quyết dễ dàng. Hẳn thật cũng không phải hướng về Tử muội kia, nhưng Tử muội rốt cuộc là nữ nhi của thôn trưởng, thôn trưởng lại giúp nhà bọn hắn rất nhiều, xử lý nặng không khỏi có vẻ vong ân phụ nghĩa, còn nữa tuy là nhà hắn có lý, nhưng thê tử cũng khó tránh khỏi lạc đến một cái thanh danh không buông tha người.

Nhưng thê tử đang còn nổi nóng, cho dù là khi nàng không tức giận, Tống Tử Hằng cũng không dám quá phận đem sự tình giảng giải với nàng, chỉ sợ mặc kệ nói như thế nào đều sẽ bị nàng cho rằng hắn vì giúp Tử muội mà tìm cớ. May mắn cha hắn đứng lúc trở về ngăn cản nàng.

“Nương tử.” Tống Tử Hằng hạ giọng nhỏ nhẹ, tay mới vừa định dắt đi lên, Tô Uyển không chút khách khí ném ra, đi đến trên giường ngồi xuống, “Đừng cho là ta liền tha thứ chàng, chuyện liên quan đến Tử muội muội của chàng, hảo hảo cùng ta nói một chút!”

“Cái gì Tử muội muội, nàng ăn dấm cũng quá lớn chút.” Tống Tử Hằng dở khóc dở cười, đi đến mép giường dựa gần Tô Uyển ngồi xuống, Tô Uyển quăng cho hắn một cái liếc mắt, trên mặt tuy có chút ghét bỏ, rốt cuộc không có làm gì, chỉ chờ nghe hắn nói như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương 37

Đương sự đều đi rồi, ba cô sáu bà xem náo nhiệt cũng chỉ có thể tiếc nuối tan cuộc.

Tổng lão cha đi vào trong viện, liền hỏi Tống mẫu: “Có phải bởi vì lần trước có rất nhiều hậu sinh ở ngoài viện chúng ta lưu lại chuyện gì hay không? Không phải đều gạt tức phụ Tử Hằng sao, như thế nào còn nháo thành như vậy?”

Tống mẫu gật đầu, Tống Tiểu Muội lấy cho cha nàng chén cháo khoai lang đỏ ra tới nói: “Còn không phải Tử muội kia, lúc trước liền đem việc này nơi nơi nói bậy, tam tẩu thế nào người trong thôn đều là biết đến, tự nhiên không có ai tin lời nàng ta nói, nàng ta còn chưa từ bỏ ý định, chạy đến trước mặt Tam ca bịa đặt.”

Tổng lão cha nhận lấy chén liền uống một hớp lớn, lúc này mới nhìn về phía Tống mẫu, lại hỏi: “Cho nên chuyện Tử muội các người đã sớm biết? Như thế nào không ai nói?”

“Ta xem trong thôn cũng không ai tin nàng, lại nói nàng một cái cô nương gia sắp cập kê, đúng là thời khắc mấu chốt tìm nhà chồng, nếu là vì việc này bị liên lụy, bà vợ thôn trưởng xác định chắc chắn phải nhớ hận nhà chúng ta, cho nên liền không so đo.”

“Hò nháo!” Tống lão cha đem chén đặt ở trên mặt đất, chính mình hướng ngách cửa ngồi xuống, sắc mặt xanh mét, “Bà sớm so đo, ngầm cùng thôn trưởng nói, kêu quản trụ mệnh Tử muội, không phải chuyện gì đều không có, có thể ảnh hưởng gì đến việc tìm nhà chồng? Hiện tại nàng đều đến trước mặt Tử Hằng bọn họ bịa đặt sinh sự, đừng nói tức phụ hắn, chính là nhĩ tử của bà cũng không thể coi chuyện gì cũng chưa phát sinh!”

Tống mẫu sắc mặt có chút ngưng ngưng: “Lúc ấy chúng ta đều ở trấn trên làm thuê, đi sớm về trễ, vừa mệt vừa bận, ta cũng liền không nghĩ nhiều, nào biết Tử muội kia lại quá phận như vậy.”

Trương thị cũng giúp bà nói chuyện: “Cha, chuyện này cũng không thể trách nương, ngày ấy Tiểu Muội vừa nghe Tử muội nói, liền mắng vài câu kêu nàng ta không được lại nói năng lung tung, chúng ta liền cũng cho rằng nàng sẽ ngừng nghỉ, ai biết cô nương gia lại lớn mật như vậy.”

“Nơi nào là lớn mật, đây rõ ràng chính là không biết xấu hổ, đều khi dễ nhà ta.” Khi dễ vẫn là cái Diêm Vương sống mà nhà bọn họ không ai dám chọc kia. Lý thị nghĩ vậy không khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa, hai người đều là cái không dễ chọc, liền giống như chó cắn chó, “May mắn cha trở về đúng lúc, kéo lại đệ muội, bằng không thật làm nàng trở về nhà mẹ đẻ, trình độ coi trọng của thông gia đối với đệ muội chúng ta đều là kiến thức qua, lúc trước nàng giận cha mẹ đẩy ngã cửa liền về nhà mẹ đẻ, nếu đổi lại là nhà mẹ đẻ của ta, còn không lấy dây thừng trói suốt đêm đưa trở lại đây? Thông gia thẳng đến ngày thứ hai tiểu thúc tự mình đi tiếp, mới yên tâm làm đệ muội trở về đâu, hiện giờ nếu bọn họ biết đệ muội bị người bôi nhọ như thế, còn không tức giận mang gia đình đánh lại đây!”

Nói tới đây Lý thị còn có chút tiếc nuối vì không nhìn tới hai bên cái vãi.

Sắc mặt Tống mẫu biến đổi, vội chấp tay trước ngực: “A di đà phật, may mắn lão nhân trở về kịp.”

Tống Hữu Căn uống lên hai chén cháo lớn, buông chén liền nói: “Khinh người quá đáng! Cha, ta đây liền đến nhà thôn trưởng lý luận đi, cho dù là nữ nhi của hắn cũng không thể khi dễ người như vậy.”

Tổng Hữu Phúc cũng nói: “Đại ca, ta và ngươi cùng đi!”

Hai huynh đệ còn chưa đi đến cửa, cửa phòng mở ra, Tổng Từ Hằng đi tới, Tổng Hữu Phúc nói: “Tam đệ, ta cùng đại ca đi nhà thôn trưởng lý luận, ngươi mồm mép lợi hại, cũng cùng đến đây đi.”

“Từ từ.” Tổng Từ Hằng phỉ sức chín trâu hai hổ, mới làm Tô Uyển “tin tưởng” hẳn cùng Từ muội thật sự không có nửa mao tiền quan hệ, ngoài ra còn ký xuống một loạt hiệp ước bất bình đẳng, lúc này ra tới đã không có xuân phong满面 của ngày thường, ngược lại có chút trầm mặc, trên mặt cũng không mang bao nhiêu ý cười, trầm ngâm nói, “Hôm nay nháo lớn như vậy, nghĩ đến thôn trưởng cũng biết chuyện, chúng ta liền ở nhà chờ, xem hẳn là cái thái độ gì đi.”

Tô Uyển đứng ở phía sau Tổng Từ Hằng nhanh chóng nhập diễn: “Hừ, hẳn nếu là không mang theo nữ nhi hẳn tới cửa chịu đòn nhận tội, đừng nghĩ ta sẽ tha thứ nằng!”

Tổng lão cha gật đầu nói: “Từ Hằng nói đúng, lúc này chờ bọn họ tới cửa xin lỗi mới đúng.”

Tổng Từ Hằng quả nhiên liệu sự như thần, Tô Uyển mới ăn xong cơm sáng, thôn trưởng liền dẫn Từ muội lại đây thỉnh tội, bên cạnh còn có cái phụ nhân ăn mặc áo váy nửa cũ nửa mới, rũ khỏe miệng thoát nhìn rất có chút thịnh khí lăng nhâm, thái độ của thôn trưởng thực thành khẩn, vừa tiến đến liền khom lưng: “Thật là xin lỗi a Tổng lão ca, Từ muội nhà chúng ta thật sự quá kỳ cục! May mắn không nhường ra tai họa gì, bằng không ta trong lòng thật đúng là không bỏ xuống được a!”

Tổng lão cha tự mình đỡ thôn trưởng, nói: “Thật là may mắn không ra đại họa, bằng không ta cũng không biết nên làm như thế nào.”

Thôn trưởng liên tục gật đầu xưng đúng: “May mắn may mắn, bằng không ta thật sự không có mặt mũi gặp người.” Nói rồi tàn nhẫn trừng mắt, mắng, “Ngươi cái nghiệp chướng, còn không mau xin lỗi, cầu tức phụ Từ Hằng tha thứ ngươi!”

Từ muội hồng hai mắt ôm hận, trừng mắt nhìn Tô Uyển liếc một cái, không hé răng, đôi tay che lại nửa bên má, nghĩ đến hẳn là bị cha nàng đánh.

Tổng Tiểu Muội ở phía sau Tô Uyển nói thầm: “Thôn trưởng lúc này thế nhưng bỏ được đánh Từ muội, nhưng Từ muội cũng chưa có thể ngăn được, xem ra xác thật là bị nàng chọc giận.”

Từ muội tuy là đứng hàng thứ tư, lại là tính ở trong nhóm đường tử muội, nằng kỳ thật là nữ nhi duy nhất cũng là nhỏ nhất của thôn trưởng, lớn lên xinh đẹp miệng lại ngọt, nương nàng đau đến trong xương cốt, ngày thường liền lời nói nặng đều luyến tiếc nói một câu, hôm nay lại bị cha nàng cho một cái tát, nằng nhưng thật ra không hận cha nàng, đem toàn bộ sai đồ trên đầu Tô Uyển, hận nằng làm chính mình mất mặt như thế, chặt vật xuất hiện ở trước mặt Từ Hằng ca như thế.

Kỳ thật Tô Uyển cũng muốn thứ dài, việc này vốn nằng cũng không coi là cái gì, phóng tới đời sau nhưng thật ra là một cộc trò cười, chứng minh nằng sức quyến rũ không nhỏ, cho nên khi đó Từ muội ở trước mặt nằng nói, nằng cũng không phản ứng, thẳng đến sau lại một nháo, ngược lại càng nghĩ càng minh bạch, đây là cổ đại, thời đại này danh tiết có thể bức tử nữ nhân, nếu không phải nằng đã ngại bên ngoài không có gì để chơi, lại không có cái tiểu đồng bọn cùng nằng đi ra ngoài cửa, nên liền sẵn đều không cần ra, ở trong mắt các thôn dân Tổng gia thôn liền thành người có quy củ mười phần thủ nữ tặc, thậm chí trở thành “tức phụ nhà người khác” trong miệng nhóm bà bà dùng để giáo huấn nhóm tức phụ thích ra cửa chơi, được xưng là cô dâu mới mẫu mực ở Tổng gia thôn, cho nên cũng không có ai tin tưởng nằng sẽ cố ý thông đồng những hậu sinh trẻ tuổi đó—— nhưng phạm là nằng từng biểu hiện hoạt bát thích giao tế một ít, hiện tại liền thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Tô Uyển lúc này mới phát hiện sự tình nghiêm trọng, nằng lúc trước xem Từ muội kia cũng chỉ lớn hơn Tổng Tiểu Muội một hai tuổi, vẫn là cái hài tử, chỉ cho nằng ta là vô tâm, hiện giờ thấy nằng ta không hề có ý hối cải trừng mắt, trong lòng nghiền ngẫm, chính mình phía trước không suy nghĩ cẩn thận, là người sinh trưởng ở Tổng gia thôn, Từ muội làm sao thật sự không biết sự tình nghiêm trọng? Sợ là nằng ta trong lòng nhất rõ ràng đi.

Nếu người Tổng gia cũng cho rằng Tô Uyển nằng là cái là lợi ong bướm, cho dù Tô lão cha là ân nhân cứu mạng của Tổng lão cha, cũng không thể muốn con dâu không giữ phụ đạo như vậy.

Suy nghĩ cẩn thận Tô Uyển ở trong lòng cười, cho dù không có chính mình, tương lai cũng còn có thiên kim của thái phó Liễu tiểu thư, làm sao cũng không tới phiên Tổng Từ muội, nói không chừng kết quả lại là vì người khác làm áo cưới. Bất quá nằng lúc trước là thật sự xem nhẹ cô nương này, tuổi tuy nhỏ, nhưng ở thời đại này đều là có thể gả chồng sinh con, lại không phải hài tử.

Lúc trước nương tử của thôn trưởng nhẫn nhịn, cho rằng có cái bậc thang Tô Uyển sẽ thức thời xuống dưới, nào biết nằng nhìn đều không nhìn nữ nhi của mình liếc mắt một cái, thái độ thực sự đáng giận, tức khắc liền không thể nhịn, nhướn mày nói: “Nha, bất quá là hài tử nhỏ không hiểu chuyện thôi, cũng không nháo xảy ra chuyện gì, nhìn các ngươi lại cứ làm như trời sắp sập vậy.”

“Xuân phụ ngu dốt bất kham!” Thôn trưởng chỉ vào tức phụ của hẳn tức giận đến nói không nên lời, gơ tay liền cho một cái tát, “Bà còn dám nói, nếu không phải bà không dạy dỗ Từ muội cho tốt, kêu nằng còn tuổi nhỏ liền lười dài như thế, hôm nay cũng không đến mức thiếu chút nữa khiến cho tức phụ của Từ Hằng bị tội! Bà.....”

Thôn trưởng chưa nói xong, bị tức phụ hẳn đánh gãy, tức phụ hẳn mày liễu dựng ngược, che mặt nghiền răng nghiền lợi: “Ông đánh tôi?” Nhìn đáng vẻ lại là muốn nhào lên đánh, bị Tổng mẫu cùng Trương thị cường kéo lại.

“Xem ở mặt mũi của thôn trưởng thúc, ta kính ngại một tiếng thúc.” Bị mấy người thật cẩn thận nhìn, Tô Uyển lúc này lại không tức giận đến dậm chân, đương nhiên sắc mặt trầm đến làm người liếc mắt một cái liền biết nằng thực sinh khí. Tô Uyển lúc này rút cuộc liếc nhìn Từ muội một cái, nói, “Nếu thúc cảm thấy không phải chuyện lớn, chờ lát nữa ta liền khua chiêng gõ trống, ở trong thôn đi một vòng, nói cho mọi người, lần trước ở trước mặt bọn họ nói

ta chính là Tứ muội nhà thím, đương nhiên ta sẽ nhớ rõ chuyện cáo nguyên lời nói của thím, Tứ muội chỉ là tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, kêu bọn họ không đáng làm như trời sắp sập.”

Tức phụ của thôn trưởng nguyên ý kêu Tứ muội đi theo lại đây xin lỗi, nguyên nhân chính là vì Tô Uyển bọn họ hôm nay cũng không có đem tên Tứ muội nói ra, kể từ đó chỉ cần hai nhà ngầm giải quyết liền tốt, người trong thôn trong lòng biết rõ là một chuyện, chỉ cần không nháo đến trên mặt bàn, nhìn mặt mũi thôn trưởng, cũng sẽ không loạn cùng người khua môi múa mép.

Lời này của Tô Uyển liền bóp lấy mạch máu của tức phụ thôn trưởng, bà ta cũng không rảnh so đo bị nam nhân tát một cái, vội bời cười xin lỗi Tô Uyển, lại âm thầm kêu Tứ muội hai cái ám chỉ nàng nhanh chóng nhận sai. Tứ muội nghe nương nàng nhận sai, Tô Uyển liền không hề để ý đến bọn họ, nhắc chân vào nhà chính, xách lỗ tai Đại Oa: “Kêu các người nghiêm túc đọc sách, đôi mắt lại nhìn đi nơi nào đấy?”

Đại Oa oa oa kêu to: “Tam thím, nhẹ chút a.”

Thôn trưởng nhìn Tô Uyển rồi đi, có chút lo sợ hỏi Tổng mẫu: “Lão tẩu tử, tức phụ Tứ Hằng đây là.....”

Tổng mẫu còn chưa nói lời nào, trên mặt Tổng Tứ Hằng lại là lộ ra tươi cười, nhẹ nhàng thở ra: “Nương tử như thế đó là tha thứ Tứ muội, chẳng qua Tứ muội lần sau lại không thể như thế. Hôm nay chậm trễ hồi lâu, thôn trưởng thúc mau trở về đi.”

Tức phụ thôn trưởng còn có chút khó có thể tin: “Tức phụ Tứ Hằng một câu cũng chưa nói, thật sự tha thứ Tứ muội nhà ta?”

“Yên tâm đi, tức phụ này của ta là giữ lời, nàng lúc trước nói chỉ cần Tứ muội thành tâm xin lỗi, nàng liền không hề truy cứu.”

Nghe Tổng mẫu nói như vậy, một nhà thôn trưởng lo sợ bất an đi rồi, về tới sân nhà mình, tức phụ thôn trưởng còn nói: “Tức phụ của Tứ Hằng kia tính tình thật lớn, nhìn đáng vẻ như cấp một nhà lão Tổng đầu ăn ở, Lý thị kia miệng từ trước đến nay lợi hại, khi nàng nói chuyện lại cũng không dám lên tiếng, thế nhưng thành thật!”

Thôn trưởng mày nhẩn lại: “Bà rốt cuộc muốn nói gì?”

“Tôi chỉ sợ nàng ta lúc này nói không so đo, lúc sau lại thật sự khua chiêng gõ trống kêu người toàn thôn chê cười Tứ muội chúng ta, Tứ muội còn phải nghị thân đâu.....” Tức phụ thôn trưởng nghĩ ngợi hồi lâu, lúc này mới cẩn thận nói, “Một rô trứng gà kia, vẫn là đưa qua đi, cầm đồ vật nhà chúng ta, nàng sẽ không dám nói bậy.”

“Tôi đã sớm nói cầm đi cho nhà Tổng lão ca bồi tội, là bà la lối khóc lóc lẫn lộn chết sống không cho. Hiện giờ chính bà đưa qua đi, không biết nói liên cầm miệng, đừng một trương miệng lại đắc tội người ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 38

Tổng mẫu không nghĩ còn có thể từ trong tay vợ thôn trưởng vốn dĩ keo kiệt được đến một rô trứng gà, vừa kinh hách vừa có vài phần cao hứng, lập tức liền dặn dò dâu cả khi làm cơm trưa nhớ rõ xào thêm hai cái trứng gà.

Tô Uyển dường như không chịu bất luận cái gì ảnh hưởng, tiếp tục dạy lớp mẫu giáo bé của nàng, Tổng Tứ Hằng ở ngoài cửa nghe xong trong chốc lát, trên mặt liền lộ ra mấy phần ý cười, hẳn nguyên bản kêu thế từ dạy nhóm cháu trai học chữ, cũng bất quá là nghĩ nàng ngày thường không có chuyện gì, làm giết thời gian, hơn nữa, mặc kệ dạy có được hay không, cũng tốt hơn để mấy đứa cháu trai không có việc gì lại chơi điện.

Thế nhưng nàng có thể dạy bọn nhỏ viết chữ, lý giải ý tứ trong sách cũng không kém, vượt ra ngoài dự kiến của Tổng Tứ Hằng.

Nhưng mà Tổng Tứ Hằng còn không có cao hứng trong chốc lát, nhớ tới một sự kiện khác, trong lòng xác thực có vài phần lo lắng, chiếu theo cách nói của Tiểu Muội, chính là ngày ấy các nàng đi trần trên một chuyến, mấy ngày sau cửa viện thường thấy có tiểu tử trẻ tuổi thăm dò, sau lại có lẽ là không thấy được nương tử của hắn, liền lại từng người tan đi.

Mà Tổng Tứ Hằng lúc này có lo lắng khác, hiện giờ dân phong còn tính thuần phác, có lẽ đại bộ phận đều là xem náo nhiệt, tự nhiên đợi không được người ra tới liền buông tha, nếu gặp phải kẻ có tâm làm chuyện xấu, cố ý chờ cha hắn cùng hai huynh trưởng không ở nhà mà xông tới, trong nhà ngày thường cũng chỉ có thể từ hắn cùng Tiểu Muội và nãi nãi, già già trẻ trẻ, cũng không được việc, lúc ấy mới thật sự là nguy hiểm.

Rốt cuộc hắn nên phòng ngừa như thế nào?

Tổng Tứ Hằng còn không có nghĩ ra đối sách, nhoáng lên một ngày liền đi qua, ăn cơm chiều, người một nhà lại ngồi ở trong viện tán gẫu, Tổng Tứ Hằng mới nói lên chính sự.

“Tôi hôm qua ta cùng nương tử thảo luận qua, rượu nho này vị tính khiết và thơm, dư vị vô cùng, giống như cha ngày thường không thích uống rượu,

cũng có thể thích hương vị của nó, nếu đem ra bên ngoài bán, hẳn là sẽ có nhiều người thích.”

“Bán rượu? Vậy không phải thành thương hộ sao, không nên không nên.” Tổng lão cha vừa nghe, không chút nghĩ ngợi vội xua tay.

“Tất nhiên không phải kêu chúng ta đi bán, chúng ta đối với việc kinh doanh dốt đặc cán mai, muốn bán cũng bán không được, nhưng nếu thực sự có lợi, đào có thể cùng nhạc phụ thương lượng cùng nhau làm, nhạc phụ có cửa hàng, lại am hiểu làm buôn bán, nhất định có thể đem rượu bán đi, nhà chúng ta trồng quả nho cùng ủ rượu, ngày sau nhạc phụ bán rượu càng nhiều, yêu cầu quả nho cũng càng nhiều, đây cũng là cái vấn đề.”

Tổng lão cha lúc này mới trước mắt sáng ngời, nhưng lại có chút chần chờ: “Như vậy có phải hay không quá phiền toái thông gia.....”

Tô Uyển cười: “Nếu có thể kiếm tiền, lại có cái gì mà phiền toái.”

Tổng mẫu nghe được tâm động, tam tước phụ ở nhà mẹ đẻ hưởng qua phúc, là cái đỉnh đỉnh bất bẻ, ngày thường kêu Tiểu Muội lăn lộn ra nhiều thức ăn mới mẻ mà bọn họ cũng chưa gặp qua, mọi người ăn hận không thể đem đầu lưỡi đều nuốt vào, khá như vậy nhưng không thấy nâng cao hứng được bao nhiêu, mà nay nâng thích rượu này như thế, lại còn nghĩ đem đi bán, có thể thấy được thật sự là thứ tốt, huống hồ ngay cả nhi tử cũng cảm thấy tốt, vậy đó là tốt thật sự, hẳn là có thể kiếm tiền. Vì thế bà vội nói: “Chú ý này tốt, Từ Hằng sang năm thi viện, nếu qua liền muốn đi trong kinh khảo cử nhân, lại là một tuyệt bút phí dụng, có thể thừa dịp hiện tại kiếm thêm ít tiền, ngày sau đi trong kinh cũng có thể đình đầu rộng thùng thình chút, ta nghe nói trong kinh đại quan quý nhân nhiều, muốn khảo đến tốt một chút, liền phải bỏ tiền chuẩn bị, bằng không đều có khả năng thi rớt.”

Ngày thường nghe lời này của nương hấn, Tổng Từ Hằng chỉ biết buồn cười, lúc này lại không lên tiếng. Tổng lão cha lạch cạch lạch cạch trừ hai điều thuốc, nói: “Nếu là ngày thường, bà nói ta đương nhiên làm theo, nhưng lần này cần đem thông gia kéo vào, nhưng phải cẩn thận chút, bằng không bán không ra, chúng ta không quan trọng, chính là nấy chùm quả nho, lãng phí chút công phu thôi, thông gia chỗ đó chính là thật đánh thật bạc, trong huyện tiền thuê mặt tiền cửa hiệu rất quý, tiền thuê một tháng đều đủ một nhà chúng ta tiêu dùng hơn nửa năm.”

Tổng Từ Hằng gật đầu, Tổng lão cha lại nói: “Các người trước nói tính toán, cũng không thể chúng ta cảm thấy rượu này tốt liền mang đi bán, vạn nhất người khác không thích thì sao?”

“Bình thường hẳn là không ai mua cái rượu này, nhưng nếu là những cái phú quý nhân gia đó, liền sẽ không để ý giá cả, càng trân quý càng tốt, chính mình uống hoặc là đem tặng thân hữu, cũng là lễ vật thể diện. Đương nhiên cha lo lắng cũng có đạo lý, chờ rượu hoàn toàn nhường tốt, ta sẽ cùng nương tử chọn cái thời gian mang rượu nho đi nhà nhạc phụ một chuyến, trước hết nghe lão nhân gia định đoạt như thế nào.”

Tô Uyển từ từ nói: “Khẩu vị cha ta, ta là biết được, việc này tuyệt đối không thành vấn đề, ta có thể cam đoan, thay vì lãng phí thời gian, chi bằng thừa dịp hiện giờ quả nho của các nhà còn chưa hái hết, thương lượng trả mấy văn tiền để hái về, rồi gây thành rượu đưa đi cho cha ta, ngày lễ ngày tết cha ta đều phải lui tới với bằng hữu làm sinh ý, mang rượu này tặng bọn họ, ta cũng không tin bọn họ sẽ không thích. Còn nữa rượu này cũng thích hợp nữ tử, nương ta thường cùng các thái thái lui tới, nhiều thỉnh các nàng uống thử vài lần, ngày sau chúng ta mở cửa hàng, sáu gì không ai tới mua?”

Tổng Từ Hằng nói được mặt mũi, Tô Uyển bởi vì là cha mẹ nhà mình, không chỗ nào cố kỵ, liền nói trắng ra rất nhiều, ý tứ kỳ thật đều không sai biệt lắm, nhưng Tô Uyển vừa nói như vậy, ánh mắt mọi người mới biến, chân chính tâm động lên, duy độc có một cái băn khoăn. Là Tổng mẫu nói ra trước.

“Đi nhà mọi người thu quả nho trở về thật ra không thành vấn đề, nhưng nếu bán không được, cũng không phải là bạch bạch lãng phí tiền cùng công phu?”

Lý thị cũng giương giọng nói: “Đúng vậy, còn nữa chúng ta hoa tiền, lại vất vả nhường rượu, trước một đám bán không đến tiền, đều đưa thông gia uống?”

“Đạo lý lông dê ra ở trên người dê, nhị tẩu tự nhiên là không biết.”

“Khụ khụ.” Tổng Từ Hằng nhìn không được đánh gãy lời nói của Tô Uyển, tuy rằng nói được cũng có đạo lý, nhưng nào có ai nói cha mẹ của mình là dê.....

“Cha mẹ, ta trước cho hai người tính một bút trưởng, rồi lại quyết định muốn làm hay không đi.” Tổng Từ Hằng thanh thanh giọng nói, “Năm cân quả nho thêm một nửa cân đường, đại khái có thể nhường ra khoảng ba cân rượu nho, mà rượu nho này định giá, ít nhất là một lượng bạc một cân.”

Chỉ nghe được chung quanh phát ra tiếng hít khí, hai anh em Tổng Hữu Căn luôn luôn chỉ nghe cha mẹ hấn an bài, lúc này cũng nhìn không được tấp lưởi: “Liền tính một tháng chỉ bán ra mười cân, vậy cũng đủ rồi, chia cho thông gia một nửa, chúng ta còn được đến năm lượng bạc!”

Tổng Tiểu Muội cũng phụ họa nói: “Chúng ta tự mình trồng quả nho, lại không tiêu tiền, chính là hiện tại quả nho không đủ, tìm người trong thôn mua cũng không tốn mấy văn, dù sao các nhà đều trồng, cũng ăn không hết, có thể bán lấy tiền bọn họ cũng cao hứng.”

Trương thị hỏi: “Trên núi còn có nho dại, không biết có thể lấy tới ủ rượu hay không?”

“Tất nhiên là có thể.” Tô Uyển gật đầu nói, nghĩ thầm mới thể này đã hít khí, nàng vẫn là không đem chính mình trong lòng định giá nói ra, nghĩ nghĩ lại nói, “Còn có chuyện này, nói để cha mẹ yên tâm, rượu nho cũng là rượu, giống như rượu gạo, càng là rượu lâu năm, càng tinh khiết và thơm lâu dài.”

Có lời này của Tô Uyển, Tổng lão cha không hề chần chờ, đánh nhịp nói: “Vậy làm đi, gần đây việc đồng áng cũng không có gì vội, ngày mai kêu nương người đi các nhà chào hỏi, quả nho ăn không xong đều đừng hái, để lại cho nhà chúng ta, lão đại lão nhị cùng ta đi lên núi hái quả nho dại, người còn lại ở nhà ủ rượu.” Nghĩ nghĩ, Tổng lão cha lại nói, “Tức phụ Từ Hằng tiếp tục dạy bọn nhỏ học chữ đi, việc này giao cho nhóm tẩu tử của người là được.”

Lý thị chớp mắt, nói: “Cha, nhà mẹ đẻ đệ muội chỉ lo bán rượu, còn có thể phân một nửa bạc. Huynh đệ nhà mẹ đẻ ta không biết làm buôn bán, sức lực lại là có, không bằng kêu bọn họ lại đây hỗ trợ ủ rượu đi?”

Tổng mẫu mắng nàng ta: “Chỉ chút việc như vậy, Tiểu Muội cùng tức phụ Tử Hằng đều làm được, người đừng nghĩ lười biếng!”

Lý thị vội vàng nói: “Ta lại không phải nói hiện tại, ngày sau nếu làm được lớn, mấy người chúng ta khẳng định lo liệu không hết quá nhiều việc, mời người khác, còn không bằng mời huynh đệ nhà mẹ đẻ ta đâu!” Nói rồi lại nhìn Trương thị liếc mắt một cái, “Còn có huynh đệ nhà mẹ đẻ đại tẩu. Cha mẹ không đến mức bất công như vậy đi, đều là tức phụ, kêu cha mẹ đệ muội tiến vào tay không kiếm tiền, lại đem nhà mẹ đẻ của ta cùng đại tẩu phiệt ở một bên.”

Trương thị vốn dĩ tưởng nói chuyện, lúc này cũng yên lặng mà ngậm miệng, lại nói tiếp nhà mẹ đẻ của nàng so nhà mẹ đẻ của Lý thị còn kém chút, đệ đệ nhỏ nhất đến nay còn chưa lập gia đình cưới tức phụ, vì đều ngại nhà bọn họ nghèo. Chính mình trước kia là không có biện pháp, hiện giờ mắt thấy có hi vọng, nếu có thể lôi kéo nhà mẹ đẻ một phen, cũng là tốt.

“Biện pháp ủ rượu này là ta nghĩ ra, ta liền nói trước.” Tô Uyển không chút khách khí nói, “Rượu này về sau cái danh kêu là rượu vang đỏ, đối ngoại chỉ nói là dùng vài loại tài liệu đặc thù ủ mà thành, nhưng đừng khiến người khác dễ dàng đoán ra chỉ dùng quả nho là có thể gây thành.”

Tổng Tử Hằng nhướn mày cười nói: “Đây là cái ý kiến hay, kỳ thật rượu nho nhướn lên cũng không khó, chỉ là không ai nghĩ đến thôi, nếu chiếu cách nói của nương tử, người khác liền không thể nào mà biết.”

Lý thị vốn cho rằng lời này của Tô Uyển chính là cố ý nói với nàng ta, liền có chút bất mãn, nhưng Tổng Tử Hằng giải thích như vậy, nàng ta cũng không dám nhiều lời, nếu tranh cãi nữa, chẳng phải là có vẻ nàng ta rất muốn kêu người ngoài biết cách nhướn rượu nho? Nàng ta lại không phải đồ ngốc, có tiền tự nhiên là nhà mình kiếm, ai nguyện ý kêu người khác trộn lẫn một chân.

Tô Uyển tắm rửa xong trở lại trong phòng, chờ trong chốc lát Tổng Tử Hằng cũng rửa mặt xong về phòng, những người khác còn ở trong viện nói chuyện phiếm, thanh âm đứt quãng, Tổng Tử Hằng lặng lẽ từ phía sau ôm eo Tô Uyển, ở bên tai nàng nhu tình mật ý gọi: “Nương tử.....”

Tô Uyển nhướn mày, quay đầu xem hắn. Tổng Tử Hằng thấy sắc mặt nàng cũng không phải không vui, liền đem chóp mũi dán lên mặt nàng, thân mật cọ cọ, khẽ cười nói: “Nương tử hôm nay thật lớn tính tình.”

Nghe thấy cái này Tô Uyển lại thay đổi biểu tình, cười lạnh một tiếng: “Là chàng nói nàng ta là cùng tộc, cùng tộc không thông hôn, hơn nữa chàng từ trước đến nay chỉ coi nàng ta là muội muội, cũng không tiếp xúc, ta lúc này mới phỏng nàng ta một con ngựa, nếu làm ta biết chàng chỉ là đồ ngọt ta, chàng liền chờ coi đi!”

Tổng Tử Hằng cười nhẹ một tiếng: “Nương tử thật là uy phong, ta làm sao dám lừa gạt nàng, huống hồ sự thật vốn là như thế.” Tuy sớm chút năm cũng có người phá lệ, nhưng hai nhà kia đều dời đến nơi khác, người trong thôn bình thường đều không đề cập tới, hắn cũng xác thật chưa bao giờ đối tiểu nha đầu kia có ý tưởng gì, nếu không phải nàng ta hay tới nhà, chỉ sợ hắn đều nhớ không rõ bộ dáng nàng ta.

“Tin chàng một lần đi.” Tô Uyển dứt lời liền nhướn mày, ánh trăng làm nổi bật đáy mắt ba quang, mị khí lan tràn, học Tử muội kia nũng nịu gọi một tiếng “Tử Hằng ca ca”, chỉ là giọng điệu bách chuyển thiên hồi.

Bách luyện cương thành nhiều chỉ nhu. Tổng Tử Hằng nào có từng gặp qua như thế, chỉ cảm thấy nửa người đều mềm, đây mới là thật sự ngọt đến tâm khảm. Không khách khí dựa vào trên người Tô Uyển, đem nàng kéo vào trong lòng ngực, vừa là trêu đùa lại có chút chờ mong nói: “Nương tử, lại gọi một tiếng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39

Đem tâm người câu đến bất ổn, Tô Uyển lại ác liệt thu hồi biểu tình trên mặt, đẩy Tổng Tử Hằng ra, xoay người tới trước giường. Mới vừa xốc màn lên, còn không có nằm đi vào, lại bị người ôm eo từ sau lưng, toàn bộ trọng lượng thân mình đều áp trên người nàng, cả người Tô Uyển đều nhào vào trên giường.

“Nương tử, lại gọi một tiếng đi.” Tổng Tử Hằng không thuận theo không buông tha ở bên tai nàng thổi khí.

Tô Uyển ngẩng mặt từ trên chăn lên nói: “Không cần.”

Tổng Tử Hằng cúi đầu, nhìn vành tai tinh tế nhỏ xinh trước mắt, như bị quỷ thần sai khiến, vron đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một chút, Tô Uyển liền giống như người máy bị đụng phải chột mồm, cả người run lên, động tác mạnh mẽ, đem Tổng Tử Hằng không hề phòng bị từ trên người xốc đi xuống.

Tô Uyển nén cười khỏi động nửa người trên, quay đầu, cùng Tổng Tử Hằng bốn mắt nhìn nhau.

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Tổng Từ Hằng cảm thấy cuộc đời này hẳn nhất bị nhục, đều ở hôm nay đã trải qua một lần, ở đêm nay lại vẽ thêm một nét bút hoàn mỹ. Quả thực khiến người suốt đời khó quên.

Tô Uyển còn đang cố nén cười, nàng lúc trước chỉ do là phản ứng sinh lý, nhưng lúc này nhìn đến biểu tình của Tổng Từ Hằng từ khó có thể tin rồi lại muốn ra vẻ trấn định, nàng là phát ra từ nội tâm muốn cười, là nàng phúc hậu mới không có cười to ra tiếng.

“Trương công, chàng không sao chứ? Thiếp thân từ trước đến nay sợ ngứa, cho nên phản ứng lớn chút, đều không phải là cố ý ……”

Ánh mắt Tô Uyển sáng lấp lánh với biểu tình tràn đầy áy náy, chỉ làm Tổng Từ Hằng càng cảm thấy quần bách, hẳn cũng là sỉ diện, ở trước mặt thê tử ném mặt lớn như vậy, hình tượng đều bị hủy, cũng thật là mất hứng, nguyên bản trong lòng còn có chút ý tưởng ngo ngoe rục rịch, cũng chỉ phải áp xuống không biểu hiện ra.

“Là ta đường đột.” Tổng Từ Hằng che dấu, vội vàng xốc lên chăn mỏng, nằm xuống.

“Sắc trời không còn sớm, nương tử cũng sớm chút ngủ đi.”

Tổng Từ Hằng xấu hổ đến hận không thể lập tức đem việc này xóa sạch, Tô Uyển tự nhiên cũng sẽ không không có ánh mắt nhắc tới, cũng dường như không có việc gì nằm xuống, nhắm hai mắt chuẩn bị ngủ.

Đại khái qua nửa nén hương, tâm tình của Tổng Từ Hằng mới bình tĩnh trở lại, thân mình dịch về phía Tô Uyển, tay cũng nhẹ nhàng gác ở bên hông nàng.

Tô Uyển vẫn nhắm hai mắt, ‘vì không thể tra’ cong cong môi, hô hấp dần dần trở nên đều đặn.

Một đêm vô mộng, khi Tô Uyển tỉnh lại, trên giường chỉ còn một mình nàng, Tổng Từ Hằng theo thường lệ trời chưa sáng liền tiến đến trong huyệt, mà những người khác ở Tổng gia đã bắt đầu làm việc. Tổng Tiểu Muội đi theo Tô Uyển trải qua một lần, giống mô giống dạng mang theo hai người Trương thị cùng Lý thị, đem tất cả ẩm sành trong nhà có thể chứa rượu nho đều dọn ra tới, trước dùng nước giếng súc rửa sạch sẽ, lại nhất nhất cho vào trong nước sôi nấu nửa khắc, cuối cùng đem tất cả ẩm sành đã nấu xong đều dọn đến trong viện.

Trương thị một bên thêm củi vào bếp một bên hỏi: “Tiểu Muội a, đem bình bỏ vào trong nồi nấu là vì cái gì?”

Tổng Tiểu Muội trả lời: “Ta cũng không rõ lắm, phỏng chừng như vậy mới có thể hoàn toàn rửa sạch sẽ đi.”

“Theo ta thấy chính là lẫn lộn mù quáng, chưa thấy qua ai làm như vậy, nhà Lưu đại nương ủ rượu cũng không thấy nấu bình.” Lý thị nhìn thoáng qua về phía phòng Tô Uyển, mỗi ngày ngủ đến ‘ngày phơi ba sào’, chỉ ăn không làm, cha mẹ chồng thế nhưng một câu cũng không nói! Càng thêm cảm giận bất bình, “Hoá ra nàng không cần động thủ, đứng nói chuyện không đau eo đâu!”

Tổng Tiểu Muội nghe vậy, không cao hứng nhìn Lý thị liếc mắt một cái, “Nhà Lưu đại nương nhường rượu nhưng bán không được một lượng bạc một cân đâu.”

“Đúng vậy.” Trương thị hoà giải nói, “Tiểu Muội cùng Tam đệ muội lần trước đã làm như vậy, chúng ta chiếu biện pháp này làm, sẽ không đến mức làm lỗi.”

Tô Uyển mặc chỉnh tề ra khỏi phòng, trong viện hai anh em Đại Oa cùng Nhị Oa một đứa ở dưới đỡ cây thang, một đứa ở trên cây thang hái quả nho, công việc này chính là sở trường của bọn chúng, Tổng Tiểu Muội ở phía dưới giữ rổ, chỉ trong chớp lát đã đầy.

Trương thị ở bên cạnh giếng múc nước, đem từng chùm từng chùm nho bỏ vào trong nước rửa sạch một lần, rồi đặt ở trên nắp giếng đã rửa sạch sẽ, Lý thị cũng rửa sạch tay, đem từng chùm nho bóp nát để vào trong ẩm sành.

Mấy người phân công rõ ràng, phối hợp cũng ăn ý, hai người Trương thị Lý thị làm việc so với Tổng Tiểu Muội còn nhanh nhẹn hơn, Tô Uyển càng chỉ có đứng nhìn, mắt thấy Lý thị bóp nát quả nho đầy nửa bình, Tô Uyển vội ngăn trở nàng ta tiếp tục: “Một vại này đổ thêm đường trắng vào, đập kín miệng vại rồi dọn về trong phòng là được.”

“Nhưng còn chưa có đây.”

Tổng Tiểu Muội đem một rổ nho mới hái xuống đưa lại đây, nghe vậy cười: “Là ta quên nói với nhị tẩu, chờ thêm hơn mười ngày rượu ra tới, liền sẽ đầy đến miệng vại.”

Lý thị nghe vậy mặt mày hớn hờ: “Có thể nhưỡng ra nhiều rượu như vậy sao?”

Tô Uyển ăn xong cơm sáng, quả nho trong viện Tổng gia gần như cũng bị hái xong rồi, Đại Oa từ trên cây thang xuống dưới, nóng đến mồ hôi đầy đầu, lại vẫn có bộ dáng chưa đã thèm, một đôi mắt sáng lấp lánh nhìn đệ đệ: “Chúng ta đi nhà hàng xóm giúp nãi hái quả nho đi?”

Đã là ra tiền mua quả nho, người Tổng gia thôn đều cầu mà không được, một đám ở trong nhà nhón chân mong chờ, nhà đầu tiên Tổng mẫu đi tự nhiên là nhà Tài Phúc thậm chí có quan hệ tốt với bà, chính là ở cách vách, bọn họ không trồng quá nhiều cây lớn, trong viện hơn phân nửa là giàn nho, nho kết quả tự nhiên cũng nhiều hơn Tổng gia rất nhiều, năm ngoái liền một nửa đều ăn không xong.

Nhị Oa nghe vậy cũng ý động, nóng lòng muốn thử thoát khỏi ánh mắt của nương bọn chúng chuẩn đi ra, lại bị ‘hoàng tước’ Tô Uyển ở phía sau bắt

được. Tô Uyên dọn ghế dài ngồi ở cổng lớn, nhướn mày nhìn về phía hai huynh đệ: “Làm xong rồi liền trở về đọc sách đi.”

Đại Oa tức khắc về mặt thương tâm muốn chết, còn không có kịp vì chính mình tranh thủ phúc lợi, lập tức bị Trương thị ‘vọng từ thành long’ đuổi vào nhà chính. Trong chốc lát, tiếng đọc sách lanh lảnh liền từ trong phòng truyền ra, biểu tình mỗi một trên mặt Trương thị tức khắc trở thành hư không, hàm chứa ý cười nói: “Nếu rượu này có thể bán lên, thật có thể bán được một lượng bạc một cân, đừng nói tiểu thúc vào kinh đi thi, lại xây mấy gian phòng ở cũng là đủ, Đại Oa đều mười hai, lại quá mấy năm liền muốn nghị thân, không có gian phòng ở là không được.”

Dứt lời lại nhìn Tống Tiểu Muội, nói: “Đến nỗi, của hồi môn ngày sau của Tiểu Muội, cũng có thể càng dày thêm mấy tầng, tới nhà chồng lưng liền dính đến thẳng.”

Quần áo mỏng manh mùa hè đã không đủ ấm, mọi người dần dần bắt đầu thay y phục mùa thu. Buồng trong của Tống gia chất đầy bình rượu, cái nắp đã che không được hương thơm nồng đậm kia, mấy hài tử ở nhà chính đọc sách cả ngày đắm chìm ở bên trong hương thơm nồng đậm, những người mũi thính, đi qua sân Tống gia cũng có thể ngửi được mùi hương thoang thoang, liền trêu ghẹo hỏi một tiếng tức phụ Từ Hằng lại đang mân mê món ăn gì mới, thanh danh ‘đồ tham ăn’ của Tô Uyên đã bị mọi người ở Tống gia thôn đều biết.

Chuyện làm ăn của nhà mình nên không ai dám ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, mặc dù là Lý thị ngoài miệng nói thầm vài tiếng Tô Uyên loạn lẫn lộn, nhưng cũng không dám thiếu cảnh giác, mọi người nghiêm khắc dựa theo trình tự Tô Uyên lần đầu tiên ủ rượu, một chút không dám làm lỗi, xác suất thành công tự nhiên là trăm phần trăm. Rượu gây thành, người Tống gia đã cao hứng lại khản trương, đối với bọn họ mà nói, xấn tay áo làm việc là bản lĩnh kiếm cơm ăn, bình rượu thứ nhất thành công nhường ra tới, liền không có gì không yên tâm, chân chính khảo nghiệm chỉ là mới bắt đầu, muốn bán thế nào đi ra ngoài, mới khiến cho bọn họ lo lắng.

Rốt cuộc cả nhà vì rượu này, phí rất nhiều công phu, ban đầu bọn họ còn lo lắng quả nhỏ không đủ, không nghĩ được vừa nghe nói có thể bán, các nhà đều không cho hài tử động tới những quả nhỏ chưa hái, bởi vậy mỗi nhà đều có thể hái xuống mấy chục cân, Tống gia thôn có hơn trăm hộ, thu hết tất cả nhỏ, có đến năm trăm cân, giá nhưng thật ra tiện nghi, hai văn một cân, cộng lại cũng chỉ một quan tiền.

Mấy người Tống lão cha ở trên núi hái nhỏ đại cũng có trên trăm cân, xa xa vượt qua dự tính, ung vai liền không đủ, huynh đệ Tống Hữu Căn khua xe bò đi trấn trên kéo hai chuyến ung vai trở về, mới khó khăn lắm đủ dùng, cũng tiêu mất vài trăm văn, càng quý chính là đường trắng, phía trước phía sau mua năm sáu lượng bạc đường trắng, thời điểm Tống mẫu lấy tiền trả, đau lòng đến nhe răng trợn mắt.

Quảng vào nhiều tiền vốn như vậy, nếu bán không ra, người Tống gia đặc biệt là Tống mẫu, phỏng chừng đau lòng đều phải lấy máu.

Phát hiện mọi người ở Tống gia nhìn mình với ánh mắt càng ngày càng cường liệt, Tô Uyên cả ngày như cũ nên làm cái gì liền làm cái đó, cũng không bị ảnh hưởng, nhưng thật ra biểu hiện như đã định liệu trước này của nàng, vô hình chung khiến cho người Tống gia cảm giác an ủi và an toàn rất nhiều.

Tô Uyên không phải có tố chất tâm lý tốt, mà là rất có tin tưởng, đời trước nàng tiếp xúc với không ít kẻ có tiền, thậm chí chính mình dốc sức làm mười mấy năm tích lũy xuống tài sản, miễn cưỡng cũng có thể chen vào tầng lớp phú hào, tuy rằng đây là cổ đại, nhưng tâm tính của người giàu có đều ‘đại đồng tiểu dị’, bản thân rượu nhỏ rất dễ uống, hơn nữa nếu tuyên truyền thích đáng, trở thành uống phẩm cao cấp nhân sĩ tất dùng, thậm chí làm nó trở thành trào lưu, cũng không phải việc khó.

Chỉ tiếc nàng hiện tại không có nhân mạch, toàn dựa vào cha mẹ Tô gia, vì thế định vị rượu nhỏ rốt cuộc là cao cấp hay trung cấp, cũng chỉ có thể xem vòng luẩn quẩn giao hữu của Tô lão cha như thế nào. Bất quá có thể khẳng định chính là, mặc dù mới bắt đầu định vị không đủ cao cấp, tiếp tục kinh doanh cho tốt, xoay người cũng chỉ là vấn đề thời gian —— có thể nói Tô Uyên đối với rượu nhỏ rất chờ mong, một chút đều không thấp so với người Tống gia. Người Tống gia chỉ cầu dựa vào nó ăn no uống ấm, kiếm ít tiền nhàn rồi liền cảm thấy mỹ mãn, mà Tô Uyên là đem nó trở thành sự nghiệp mà chờ mong, nếu cuối cùng quỹ đạo lịch sử không thể nghịch, nàng có thể trở thành phú bà, rời xa Tống Từ Hằng chưa chắc không thể sống đến sung sướng.

Trong lúc người Tống gia nôn nóng lại chờ mong, Tô Uyên bắt đầu hành động, nàng nhốt mình tại trong phòng chuyên cất rượu nửa ngày, không biết mân mê cái gì, chờ khi người Tống gia vào nhà, liền nhìn thấy một vò rượu thanh thấu tươi sáng, giống như chất lỏng quỳnh tương tiên lộ, ánh màu tươi sáng, mùi hương nồng đậm, nhìn liền khiến người yêu thích không buông tay, nào còn bỏ được uống hết.

Đây là rượu vang đỏ đã được hoàn thành đến bước cuối cùng, Tô Uyên bịt kín bình rượu này, nói: “Bên này là đã gây thành, bịt kín miệng rồi đặt sang một bên là được, thời gian càng dài hương vị càng đủ.”

Tống mẫu không khỏi gật đầu: “Rượu này nhường tốt lại là như vậy? Quá hiếm lạ, cho ta, ta đều uống luyện tiếu.”

Tô Uyên cười: “Không hiếm lạ, người ta làm sao chịu bỏ bạc mua đâu.”

Trương thị vội nói: “Tam đệ muội quả thật là đọc sách, kiến thức rốt cuộc là chúng ta không thể so.”

Tô Uyên không muốn cùng các nàng hàn huyên tiếp, nói thẳng: “Mọi người cũng thấy được bộ dáng cuối cùng khi đã nhường tốt, ta hiện tại nói cho mọi người bước cuối cùng, kỳ thật cũng rất đơn giản, chính là đánh trứng gà, quấy vào trong rượu, trong chốc lát, liền có tạp chất trầm đến đáy, chúng ta đem rượu phía trên múc ra, như thế lặp lại hai ba lần, liền có thể được đến rượu vang đỏ thanh thấu xinh đẹp. Việc này làm lên có chút phiền phức, khi làm ngàn vạn không thể cho phần vẩn đục dưới đáy theo rượu đi ra.”

“Không phiền toái.” Tống Tiểu Muội xấn tay áo xoa tay hàm hè, tư thế muốn làm đại một hồi, “Tam tẩu yên tâm giao cho chúng ta đi, tất nhiên làm xinh xinh đẹp đẹp.”

Trương thị lại chú ý tới một chén chất lỏng trên mặt đất, liền hỏi: “Đây là phần cặn rượu vừa lấy ra? Không thể dùng sao?”

“Đương nhiên.”

Lý thị tấp lười: “Mới một vò rượu liền muốn xả rót một chén, cộng lại phải lãng phí bao nhiêu rượu a.”

Lý thị nói ra tiếng lòng của mấy người ở đây, Tống mẫu là hận không thể không lãng phí một giọt rượu nào.

Tô Uyên chỉ coi như không thấy được đáy mắt đau lòng của các nàng, nhàn nhạt nói: “Vẫn là câu nói kia, lông dê ra ở trên người dê, rượu vang đỏ sau khi loại bỏ tạp chất sẽ thanh sáng trong lệ, khiến người yêu thích không buông tay, cho dù là quý một chút, cũng có người nguyện ý mua, nhưng mọi người nhìn các vò rượu khác mà xem, tuy rằng hương vị đều giống nhau, nhìn lại kém một cấp bậc, có thể bán được một lượng bạc một cân hay không, quả thật khó nói.”

Ngoài cửa Nhị Oa thò đầu vào, cười hi hi nói: “Ta biết tam thẩm nói là có ý tứ gì, kêu chúng ta chớ nên ‘nhân tiểu thất đại’* đâu!”

*vì cái nhỏ mất cái lớn

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 40

Tiêu tốn mất hai ngày, tất cả rượu nho đều được lọc xong. Sau đó Tống Hữu Căn lại đi trần trên mưa về hai cái vại sành chỉ nhỏ hơn cái lu nước một chút, rửa sạch sẽ tiêu độc, rượu nho sau khi được lọc đều đổ vào trong hai cái vại này, đậy kín nắp, rồi không hề động đến nữa, còn lại mấy cái vại lớn, đại khái khoảng bốn năm mươi cân, lưu một phần để nhà mình uống, dư lại đến lúc đó đều đưa đi Tô gia.

Tô Uyên trong lòng biết người Tống gia nhất định luyện tiếu uống, lại hạ quyết tâm chính mình nhất định phải dọn một vò về phòng, mỗi ngày trước khi ngủ uống một chén, lưu thông máu đường nhan yên giấc, còn có thể dùng để làm mặt nạ.

Nàng mới đầu tính toán nhường rượu nho là vì chính mình dùng, mặt khác đều là phụ gia giá trị.

Cuối tháng Chín, thư viện Tống Tử Hằng lại nghĩ để thu hoạch vụ thu, hẳn không có nhờ người mang tin trở về, tự mình thuê xe bò chạy về Tống gia thôn, hẳn đi từ sớm, khoảng giờ Ty liền về tới nhà, xách theo đồ vật vào nhà, thế nhưng trong viện không có một ai, đi vào phòng mình xem cũng không có một bóng người, hẳn liền buông đồ vật, ở trong phòng thay đổi một thân y phục cũ, mới vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Tống Tiểu Muội mang theo một thân bùn đã trở lại, trong tay còn xách một con cá trắm cỏ rất lớn đang tung tăng nhảy nhót, cá lớn vùng đuôi, nước bùn liền bắn lên mặt nàng.

Tống Tiểu Muội từ bên cạnh giếng xách cái thùng múc nửa xô nước, đem cá bỏ vào trong, lại sợ nó nhảy loạn rơi vào giếng, cố ý đem thùng cách xa hai mét, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tam ca của nàng, lập tức kinh hi nói: “Tam ca, huynh đã về rồi? Lần này thư viện cho nghỉ mấy ngày?”

“Theo thường lệ là nửa tháng, trong nhà bắt đầu gặt lúa rồi sao?”

“Còn phải đợi hai ngày nữa, mấy ngày trước bắt đầu đào khoai lang đỏ, còn không có đào xong đâu, lão thúc lại tới nói nên đi bắt cá, người bán cá trần trên đã chào hỏi thuyết minh ngày mai sẽ tới thu, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, cha nghĩ một công đôi việc, dứt khoát cũng đào ngô sen luôn, người thu ngô sen nhà chúng ta năm ngoái nói năm nay cũng muốn, trực tiếp đưa đi là được, vì thế hôm nay cả nhà đều đang bận việc, làm xong cái này mới bắt đầu gặt lúa.”

Tống Tử Hằng gật gù đầu, lại hỏi: “Trong nhà không có ai, có phải đều đi hồ sen hay không?”

Biết Tống Tử Hằng đang hỏi ai, Tống Tiểu Muội cũng không bán cái nút, nói thẳng: “Đúng vậy, đều đi xem nào nhiệt, Tam tẩu thoát nhìn còn hưng phấn hơn so với Tam Nữu Tam Oa, cứ như chưa bao giờ gặp qua, ngày thường nhắc đến ăn liền vui mừng, hôm nay nấu cơm đều kêu không được tẩu ấy, nói là ta tự mình nhìn rồi làm đi.”

Tống Tử Hằng không khỏi cười: “Còn không phải là chưa từng thấy sao.”

“Nhưng là Tam tẩu không tới chỉ giáo, ta nào biết nên làm cái gì, vài ngày liền đều ăn cá, hấp, kho tàu, hầm cải chua, đều mau ăn ngán.” Tống Tiểu Muội nói, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, “Không bằng ta làm cá chưng tương phiên đi, Tam ca còn chưa ăn qua, rất thơm, chỉ là có chút cay.”

Tâm tư Tống Tử Hằng không ở nơi này, chỉ cười một tiếng nói: “Người quyết định là được, ta đi trước nhìn xem có thể giúp đỡ cái gì không.”

“Mau đi đi.” Tống Tiểu Muội vẫy vẫy tay, “Nhất định Tam tẩu sẽ bị dọa nhảy dựng, nàng không biết huynh mấy ngày này sẽ trở về, còn tưởng rằng phải chờ tới cuối năm.”

Nhưng mà Tống Tử Hằng lòng tràn đầy chờ mong gặp được Tô Uyên, Tô Uyên lại không có vẻ nhiều kinh hi, lực chú ý của nàng đều bị công việc ở hồ sen hấp dẫn, lần này là bắt cá đào ngô sen ở một diện tích lớn, trực tiếp rút nước tới nửa ao, bùn ở đáy ao đều lộ ra, từng con cá béo ở trong nước nhảy

lên, thỉnh thoảng liền bị bắn đầy bùn lên mặt.

Tổng gia trừ bỏ Tam Nữ Tam Oa, và Tổng nãi nãi, những người khác đều đi xuống bắt cá đào ngó sen, đều là người làm việc quanh năm suốt tháng nên tốc độ đương nhiên mau, từng thùng từng thùng cá cùng ngó sen lục tục đưa lên, Đại Oa vận khí tốt tóm được một con cá lớn gần mười cân, đặc ý gior về phía Tô Uyển hô: “Tam thẩm, xem ta xem ta!”

Sau đó Tô Uyển liền nhìn thấy cái đuôi của con cá lớn kia hướng về phía Đại Oa vênh mặt lên, toàn bộ thân mình ưu nhả rơi vào trong ao, Đại Oa lao đảo lùi về sau hai bước, chân hăm ở trong bùn không di chuyển được, cả người ngã ra sau, suýt nữa quăng ngã chồng vó.

Mọi người cười ha ha, Tô Uyển cũng ở bên cạnh cười đến ngã trước ngã sau, nằm trong lòng ngo ngoe rục rịch, lần đầu thấy cảnh tượng sinh động như vậy, nàng cũng muốn đi xuống bắt hai con cá, đào mấy cái ngó sen đi lên, cái quá trình này nhất định rất thú vị.

Nếu so sánh với nơi này, thì những khu du lịch sinh thái ở đời sau đều chỉ có thể tính là tầm thường. Tô Uyển một bên nghĩ, một bên còn lặng lẽ xem thường một chút mấy ông chủ của những khu du lịch sinh thái ở đời sau đó hồ người, đào cái ao nhỏ phóng mấy con cá dưỡng chút ngó sen đã kêu trải nghiệm nông trang sinh thái? Thật nên kêu bọn họ tới Tổng gia thôn lấy kinh nghiệm, nhìn xem cái gì kêu là sinh thái chân chính.

Tổng Tử Hằng đi về phía bên này, xa xa liền thấy bên hồ sen mà nhà hấn cùng lão thúc nhận thầu đứng đầy người, thôn dân ở chung quanh làm việc, nhìn thấy nơi này náo nhiệt, cũng muốn thò qua tới nhìn một cái nghỉ một chút, ở bên trong đám người mặc bộ y cũ màu đen màu xám, Tô Uyển mặc một thân váy áo vàng nhạt liền như hạc trong bầy gà. Tổng Tử Hằng không tốn chút công sức liền nhìn thấy nàng, thoáng như một đóa hoa duyên dáng yêu kiều mọc trên đỉnh huyền nhai, khiến người kinh diễm, thậm chí chấn động.

Tổng Tử Hằng không tự chủ được dừng bước chân, ngơ ngẩn nhìn phía trước, tươi cười trên mặt Tô Uyển, hấn chưa bao giờ nhìn thấy, chưa từng gặp ở trên mặt nàng, cũng chưa từng gặp ở trên mặt bất luận người nào, rốt cuộc nụ cười này có bao nhiêu sáng lạn, hấn nói không nên lời, bởi vì không có vật tham chiếu, lại có loại cảm giác bùng tỉnh, cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy con người chân thật, sống sờ sờ của nàng.

Trầm tư một lát, đáy mắt Tổng Tử Hằng không khỏi nhiễm một mạt thâm sắc, trên mặt khôi phục vẻ ôn hòa thường thấy, lúc này mới bước chân đi lên trước.

Mắt tiểu hài tử tinh nhất, Tam Nữ vừa quay đầu, liền nhìn thấy tiểu thúc của nó đi tới, tức khắc la lên một tiếng, bước chân ngắn nhỏ chạy tới: “Tam thúc đã về rồi!”

Tổng Tử Hằng khom lưng bế Tam Nữ lên, đưa tay sạch sẽ lau mặt cho nó: “Nhìn này, đều dính bùn, sắp thành tiểu hoa miêu.”

Tổng Tử Hằng ôm Tam Nữ đi đến trước mặt Tô Uyển, Tô Uyển mới quay đầu nhìn hấn một cái: “Tướng công đã trở lại?”

Cũng chỉ là cất tiếng chào hỏi mà thôi, nói xong tầm mắt lại về tới hồ sen, có con cá ở dưới lòng bàn chân nàng nhảy tới nhảy lui, giống như điệu vũ dương oai, Tô Uyển nhìn đến lòng bàn tay đều phát ngứa.

Tổng Tử Hằng vốn dĩ mập mạp môi định nói gì đó, thấy ánh mắt nàng chuyên chú như thế, liền không nói nữa, đem Tam Nữ đặt xuống mặt đất, bắt đầu cời giày xắn tay áo xắn ống quần, tầm mắt Tô Uyển rốt cuộc chuyển dời đến trên người hấn, trong ánh mắt ẩn hàm hàm mộ.

Tổng Tử Hằng cất tiếng chào hỏi cha mẹ hấn, rồi xuống hồ sen, ánh mắt thoáng nhìn Tô Uyển, bỗng nhiên vờn tay về phía nàng.

Tô Uyển sùng sốt, còn chưa nói lời nào, Tổng nãi nãi vội nói: “Trong hồ lạnh, tức phụ ngươi còn chưa sinh dưỡng, cũng không thể đi xuống, vạn nhất lộng hồng thân mình rồi thì làm sao bây giờ.” Tổng nãi nãi trong lòng kỳ thật có chút sốt ruột, bà muốn ôm tăng tôn đã thật lâu, lại chậm chạp không thấy Tô Uyển có động tĩnh, nhưng bởi vì tam nhi thường ngày không ở nhà, một hai tháng mới trở về một lần, không thể hoàn toàn trách cháu dâu, nhưng trong lòng Tổng nãi nãi nói thầm, tam nhi nhà bà thân cường thể tráng, tất nhiên là không thành vấn đề, nhất định là cháu dâu bị nhà mẹ đẻ kiêu dưỡng, thân kiều thể nhược, không thể so với cô nương cường tráng ở nông thôn như bọn họ.

Tổng Tử Hằng lại nói: “Tiểu Muội cũng xuống nước.”

“Tiểu Muội hàng năm làm việc nhà, thân mình cường tráng đâu, tức phụ ngươi không thể so.”

Tổng Tử Hằng trong lòng biết sinh hay không sinh cùng thân thể Tô Uyển không có quan hệ, liền nhìn nàng một cái, nhìn thấy đáy mắt Tô Uyển một mạt tâm động, liền nói: “Không có việc gì, đã tiếp cận chính ngọc, nước cũng không lạnh.”

Tổng nãi nãi không lay chuyển được tôn tử, liền lấy đôi mắt nhìn về phía Tô Uyển. Tô Uyển không xuống nước cũng không phải bởi vì bà, như cũ có chút chần chờ: “Xuống sẽ làm dơ quần áo ……”

“Giặt sạch là được.”

Dơ liền dơ đi, mặc dù tẩy không sạch sẽ cũng chỉ là một bộ quần áo. Tô Uyển quyết định thử một lần, liền cong lưng cũng chuẩn bị cời giày, Tổng Tử Hằng lại bỗng nhiên cất tiếng nói: “Nương tử, dưới đáy ao có vật cứng, nàng đi chân không sợ là dễ bị thương, đừng cời vớ đi.”

Vì thế Tô Uyển cời giày, đỡ lấy tay Tổng Tử Hằng cẩn thận chen chân vào đi xuống, Tổng Tử Hằng lại thỉnh thoảng tay phải đỡ lấy nàng eo, trời đất quay cuồng trong chớp mắt, nàng đã đứng ở trong hồ nước, dưới chân mềm như bông, cảm giác hoàn toàn không giống như dẫm trên mặt đất, bùn còn khiến chân hăm sâu, vì không có cảm giác an toàn Tô Uyển theo bản năng bắt lấy cánh tay Tổng Tử Hằng không bỏ, Tổng Tử Hằng hoạt động một chút, cánh tay trái hữu lực đỡ Tô Uyển, đồng thời cong lưng, một cái tay khác linh hoạt vói vào bùn đào ngó sen.

Tô Uyên ngay từ đầu chỉ là không quen loại cảm giác hăm sâu vào vũng bùn này, chờ thích ứng một lát, liền cũng không sợ, buông tay Tổng Từ Hằng ra, học bộ dáng của hán khom lưng sờ soạng một trận, sờ đến một cái đồ vật, trên mặt lập tức tươi cười, dùng sức rút một cái, thế nhưng không chút sức mẻ, nàng dứt khoát dùng cả hai tay, cắn răng dùng sức, Tổng Từ Hằng thấy thế, vốn định qua hỗ trợ, vừa mới xoay người, đồ vật trên tay Tô Uyên liền xuất hiện, thuận tiện bắn lên một đồng bùn, toàn văng ở trên mặt hán, Tô Uyên cũng bởi vì quán tính ngã về phía sau, không hề dự triệu ngồi ở trên bùn, bởi vì móng nàng không ngừng trầm xuống bùn, Tô Uyên sợ tới mức liền chiến lợi phẩm cũng đều từ bỏ, ném lên mặt đất, theo bản năng kêu lên: “Tổng Từ Hằng!”

Tổng Từ Hằng lại đây, bắt lấy vai nàng, giống như rút củ cải đem nàng từ bùn kéo ra, Tô Uyên được cứu trợ thành công cũng không có cao hứng mấy, cả người nàng đều không tốt, cái tâm lý của một minh tinh thần tượng, mặc dù là xuyên qua thời không thay đổi cái thân thể, cũng vẫn như cũ ném không xong, nàng nghĩ đến vừa mới rời hình tượng của mình đều quét rác, liền cảm thấy trước mắt tối sầm, cổ tình trên bờ còn có hai cái húng hải từ cười đến ngã trước ngã sau, Tô Uyên còn nghe được Tam Nữu nói với Tổng nãi nãi: “Tam thâm xấu hổ xấu hổ, nàng dạy chúng ta từ nơi nào té ngã muốn từ nơi đó tự mình bò dậy, không cho gọi người hỗ trợ, chính nàng té ngã còn muốn hét Tam thúc kéo nàng lên.”

Đôi mắt Tô Uyên đảo qua, Tam Oa không sợ chết hướng nàng làm mặt quỷ: “Tam thâm xấu hổ xấu hổ.”

Tô Uyên trừng mắt, lấy ra uy nghiêm của lão sư: “Không được cười, ai lại cười phạt các ngươi buổi chiều chép mười lần《 Tam Tự Kinh 》!”

Vừa quay đầu lại, đối diện với khuôn mặt tuần tú bán đầy bùn của Tổng Từ Hằng, Tô Uyên một giây trước còn ra vẻ nghiêm sư, trong nháy mắt không còn sót lại chút gì, hận không thể ôm bụng cười to, tuy đã cố nhịn vẫn là không có thể nhịn xuống, cười ầm lên ra tiếng, thờ hồn hên nói: “Tướng công. chàng, mặt chàng. Thật thật là anh tuần tiêu sái. Khí vũ phi phạm a!” Những lời này quả nhiên là rung động đến tâm can.

Tổng Từ Hằng theo bản năng duỗi tay lau mặt, hán không nhớ tới trên tay mình cũng đầy bùn, không những không lau sạch sẽ, thậm chí mặt biến thành một con đại hoa miêu, Tô Uyên cười đến cang khoa trương, Tổng Từ Hằng bắt đắc dĩ nói: “Còn không phải do nàng làm chuyện tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương 41

Tô Uyên cười to, thờ phi phò trả lời: “Chàng biến thành mặt hoa miêu, cũng không phải là công lao của ta.”

“Nàng còn cười.” Tổng Từ Hằng thỉnh thoảng ra tay, hướng trên mặt Tô Uyên quẹt một cái, vì thế Tô Uyên cũng thành mặt hoa miêu. Hình tượng hoàn toàn rớt dây đất, Tô Uyên không cam lòng yếu thế, nhanh chóng phản kích trở về, sau đó Tổng Từ Hằng trừ bỏ đôi mắt miệng vẫn là sạch sẽ, địa phương khác đều là toàn quân bị diệt.

Đương nhiên Tô Uyên chính mình cũng không khá hơn chút nào, đã thấy không rõ ngũ quan nguyên bản. Nàng lúc trước còn ngại hồ nước dơ, lúc này trên mặt đầy bùn, cũng không có lau khô, mà là cùng Tổng Từ Hằng thống thống khoái khoái chơi một hồi, trò chơi ấu trĩ ngay cả tiểu hài tử đều không chơi, mọi người đứng bên hồ đều nhìn bọn họ.

Nhị Oa còn học theo, trên tay vớt bùn liền hướng trên mặt Đại Oa: “Ca, ta cho ngươi lau mặt a.”

Đại Oa nhất thời không chú ý, không thể tránh kịp, đầy mặt đều là bùn, toàn lực triển khai phản kích, hai húng hải từ ở vũng bùn triển khai thế giới đại chiến.

Chú ý tới tầm mắt chung quanh đều tụ lại đây, Tổng Từ Hằng dẫn đầu ‘minh kim thu bình’, hắng giọng nói, “Khụ khụ, nương tử có mạng khải?”

Tô Uyên cũng thu động tác, nói: “Có.” Nói rồi khom lưng ở trong nước đục rửa sạch nước bùn trên tay, lúc này mới từ tay áo rút khăn ra, Tổng Từ Hằng cũng rửa sạch tay, tiếp nhận khăn, thực tự nhiên liền lau mặt cho Tô Uyên trước.

Phong cách đột biến, cổ nhân hàm súc cũng có chút chịu không nổi, người ta lại là phu thê đứng đắn, Tổng Từ Hằng đi thư viện ngày người hơn một tháng mới trở về, vốn dĩ liền tiểu biệt thăng tân hôn, hơn nữa bọn họ cũng không có làm chuyện gì khác người, chính là cử chỉ có chút khiến người. vô pháp nhìn thẳng mà thôi, lúc trước mọi người còn vây xem đều thấp đầu tiếp tục làm việc, không hề xem hai người bọn họ, coi như cái gì cũng chưa phát sinh.

Ở dưới một bầu không khí hài hòa như vậy, Tô Uyên thế nhưng nghe được một tiếng hừ tràn ngập khinh thường, vì thế ngẩng đầu theo tiếng nhìn lại, liền thấy được Tứ muội đang khinh thường trừng mắt nàng.

Cô nương này phỏng chừng còn chưa có chết tâm.

Tô Uyên thu hồi tầm mắt. Toàn bộ lực chú ý của Tổng Từ Hằng đặt ở trên mặt nàng, bọn họ thấu đến quá thân cận, ngay cả lỗ chân lông đều có thể thấy rõ ràng, làn da Tô Uyên rất trắng, đối lập với vết bẩn trên mặt, làn da càng thêm trơn bóng như ngọc, đương nhiên từng đạo vết bẩn kia cũng liền càng thêm không thể chịu nổi. Tổng Từ Hằng lau thật sự dụng tâm, cơ hồ tất cả tâm thần đều đặt ở nơi này, hán biết da thịt dưới tay mình có bao nhiêu non

mịn, căn bản luyện tiếc không dám dùng sức.

Lúc này Tổng Tử Hằng căn bản không quan tâm mọi người chung quanh có phản ứng gì.

Rốt cuộc đem mặt Tô Uyển lau đến sạch sẽ. Tổng Tử Hằng hơi hơi mỉm cười, đáy mắt có chút tự đắc.

Tô Uyển cũng gọi lên tươi cười, từ trong tay hất lấy khăn qua, tiếc nuối nói: “Khăn đều bẩn.”

“Không có việc gì, trở về giặt là được.”

Tô Uyển lật lại mặt khăn bên kia, chọn chỗ còn hơi chút sạch sẽ, nói: “Tướng công không chê thì tốt.”

Tổng Tử Hằng còn không có phản ứng kịp lời này của Tô Uyển có ý tứ gì, thì bàn tay trắng nõn như ngọc kia đã duỗi đến trước mặt hắn, nâng dùng cái khăn hất vừa mới lau mặt cho nàng, lại hướng trên mặt hắn lau.

Có sạch sẽ hay không chưa đề cập tới, trước công chúng..... Tổng Tử Hằng nhấp miệng, tai có chút hơi hơi đỏ lên, rốt cuộc biết rõ giữa ban ngày ngược cầu không tốt lắm, lại cũng không có né tránh, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, bởi vì vóc dáng của hắn cao hơn Tô Uyển rất nhiều, sợ nàng ngửa đầu giờ tay quá mệt mỏi, còn phải hợp cúi đầu.

Tổng Tử muội tức giận đến hung hăng trừng mắt nhìn Tô Uyển vài lần, phát hiện ánh mắt của nàng thế nhưng cũng liếc về phía chính mình, ánh mắt kia hàm ẩn ý cười, thấy thế nào cũng giống như khiêu khích. Tử muội cảm thấy chính mình bị nàng cười nhạo, dầm dẫm chân, hung hăng mà thấp giọng nắc nứu “Không biết xấu hổ”, quay người liền đi rồi. Tử muội rốt cuộc không dám lại gây chuyện, bởi vì chuyện lần trước, cha nàng ngày thường đều không cho nàng ra cửa, nói chính xác là không cho nàng ra bên ngoài mặt mặt xấu hổ, mấy ngày gần đây vẫn là bởi vì ngày mưa, tới lúc ăn cơm nàng mới được chấp thuận ra tới kêu cha mẹ nàng trở về ăn cơm. Nhưng chính là thời gian ra ngoài ít ỏi như vậy, Tổng Tử muội cũng cầu mà không được, ruộng nhà nàng ở ngay phía sau nhà Tử Hằng ca, mỗi lần đều phải đi qua, quá mấy ngày nữa nhà Tử Hằng ca bắt đầu thu hoạch, nàng liền có thể ngày ngày đều nhìn thấy Tử Hằng ca vài lần.

Tô Uyển không có tí mĩ như Tổng Tử Hằng, hai cái ba cái liền lau xong, Tổng Tử Hằng theo tầm mắt của nàng nhìn qua, vừa lúc thấy bóng dáng rời đi của Tử muội, Tổng Tử Hằng trầm nghĩ không tốt, quả nhiên liền nghe được thê từ hất hừ lạnh một tiếng: “Người ta mắng ta không biết xấu hổ đâu.”

Đào mấy cái ngô sen, bắt mấy con cá, Tô Uyển chơi đến tận hứng, liền cảm thấy đây người ướt dầm dề thực không thoải mái, liền chào hỏi mấy người Tổng lão cha rồi đi về, Tổng lão cha bọn họ nguyên bản liền không trông cậy vào nàng làm việc, gặt đầu ứng, Tô Uyển lúc này mới bò lên trên bờ, chân nàng dơ không có biện pháp đi giày, hơn nữa vẫn còn đi vớ, dứt khoát liền trực tiếp xách theo giày đi về.

Còn chưa đi được hai bước, Tổng Tử Hằng thế nhưng cũng theo lại đây, Tô Uyển liếc mắt nhìn hắn: “Sao chàng cũng trở về?”

Tổng Tử Hằng chậm một bước, vừa lúc đi ở phía sau Tô Uyển, che chắn cho nàng, bởi vì lúc trước ngã ngồi dưới bùn, xiêm y bị tắm ướt dẫm ở sau lưng hiện ra thân hình, về mặt tự nhiên nói: “Khát, trở về uống miếng nước.”

Tô Uyển nhướn mày: “Không phải có mang nước lại đây sao?”

“Ta không có thói quen cùng người khác uống chung.”

Tô Uyển chỉ coi là hắn có thói ở sạch, không hướng nơi khác tưởng, bất quá tới nhà rồi mới phát hiện hắn cùng lại đây còn rất thuận tiện, tuy Tổng Tiểu Muội ở phòng bếp nấu cơm, nhưng thật ra có một cái bếp nhỏ khác có thể nấu nước tắm rửa, nhưng Tô Uyển không biết làm, nàng xuyên qua tới lâu như vậy, trừ bỏ ăn uống ngủ, việc khác căn bản không học được, cho nên nói phế tài ném đến nơi nào đều là phế tài.

Vì thế Tổng Tử Hằng có tác dụng, đun nước tắm, đem nước xách vào nhà tắm, lúc sau chính hắn cũng tắm rửa một cái, ra tới thấy Tô Uyển ngồi ở trong viện gian nan lau tóc, lại không nói hai lời liền đi tới tiếp nhận khăn lau cho nàng.

Đi ra đổ nước không cẩn thận thấy một màn như vậy, đôi mắt Tổng Tiểu Muội đều thẳng, nàng chưa từng thấy qua Tam ca như vậy, giúp tức phụ nấu nước xách nước, xong rồi còn lau tóc cho nàng—— đây là thời đại mà nữ nhân có thể đương nam nhân mà sử, ngay cả Tổng Tiểu Muội đều có thể nhẹ nhàng gánh hai gánh nước, nữ nhân hàng năm làm việc nhà nông lợi hại hơn chút, làm xong trong đất còn phải chiều cổ trong nhà, ngay cả nhị tẩu nàng ngày thường nhanh nhẹn dũng mãnh có thể nói người như vậy, trở về nhà cũng đều phải chuẩn bị cho Nhị ca nàng nước tắm thu thập tốt quần áo.

Nghĩ đến đây, Tổng Tiểu Muội trầm nghĩ thật nên kêu nhị tẩu trở về nhìn xem, ngày ấy Tam ca giúp Tam tẩu xách một thùng nước tắm đều lấm nhấm lấm nhấm đến nửa tháng, thấy một màn như vậy còn không biết muốn đồ mất thành cái dạng gì.

Bất quá nói thật, Tam ca như vậy xác thật khiến người bị dọa rớt tròng mắt, chỉ kém chưa cho Tam tẩu giặt quần áo nấu cơm bưng trà rót nước, càng kêu nàng kinh ngạc chính là biểu tình trên mặt Tam tẩu, thần nhiên bình tĩnh, giống như một chút cũng không cảm thấy Tam ca làm như vậy có cái gì không đúng, nghĩ đến ngày thường bọn họ đóng cửa lại ở trong phòng của mình, cũng không thiếu âu yếm như vậy.

Không biết sao, Tổng Tiểu Muội bỗng nhiên nhớ tới mấy tháng trước kia, Tam tẩu nói với nàng ngày sau tìm tướng công, phải tìm người giống như Tam ca. Tổng Tiểu Muội mặt đỏ lên, vừa định trêu ghẹo nói cũng không nên lời, lắc mình trở về phòng bếp.

Đã gần giữa trưa, ngày mưa thu mặt trời âm áp, trên đầu lại được người xoa tóc giống như mát xa, Tô Uyển thoải mái đến mệt rã rồi, nàng liền nhắm mắt, đem cái trán dựa trên người Tổng Tử Hằng. Tổng Tử Hằng thân mình cứng đờ, lại chưa nói cái gì, quá không được một hồi, Tô Uyển giật mình, xoay đầu, nửa bên mặt dán ở trên người hắn, đôi tay cũng ôm eo hắn, Tổng Tử Hằng lúc này mới có chút mất tự nhiên nói: “Nương tử.....”

“Tiếp tục a, tóc còn không có khô đâu.”

“Khụ khụ.” Tổng Từ Hằng thanh thanh giọng nói, “Nương tử, cái kia..... không tốt lắm.....”

“Đúng rồi.” Tô Uyển mơ màng sắp ngủ, âm điệu nói chuyện kéo dài, có vẻ lười biếng, “Từ muội muội kia của chàng, hôm nay không chỉ có tròng mắt nhìn ta, còn mắng ta không biết xấu hổ, chàng nói xem như thế nào?”

Tổng Từ Hằng trầm nghĩ nên tới rồi cuộc tối, nhưng xử lý loại quan hệ này hẳn thật sự không có kinh nghiệm, còn đầu đầu muốn trả lời như thế nào, lại nghe được thanh âm lười biếng của thế tử: “Muội tử này cũng quá không biết tốt xấu chút, ta lần trước hảo tâm phóng nạng một con ngựa, không cảm ơn liền thôi, lại vẫn ghi hận với ta?”

Tổng Từ Hằng phản ứng lại đây, hỏi: “Ý nàng là chỉ việc nàng không có ở trước mặt người khác nói ra tên nàng ta?”

“Này tính cái gì, cho dù ta không nói, toàn bộ Tổng gia thôn ai không biết là nàng ta.” Có lẽ là quá thoải mái, Tô Uyển nói chuyện đều tùy ý rất nhiều, “Ta không đem nguyên nhân nàng ta nhằm vào ta nói mở ra, đó là đối nàng phúc hậu, bằng không nháo đến mọi người đều biết, nàng ta một cái cô nương gia còn như thế nào cùng người nghị thân?”

Động tác trên tay Tổng Từ Hằng khựng lại, ngay sau đó lại cười hỏi: “Vậy xin hỏi nương tử vì sao đối nàng ta phúc hậu như thế?”

“Ta vì sao đối nàng ta phúc hậu chàng lại không biết sao? Nếu thanh danh nàng ta bị hủy hoại, gả không ra, ngày sau liền trách đến trên đầu chúng ta, cha nàng lại luôn luôn đối với nhà chàng rất là chiều chuộng, nếu là nàng ta vô dã mề lại sát nếu không kể danh phận theo chàng, chàng là thu hay là không thu?” Tô Uyển chuyện vừa chuyện, nâng đầu nhượng mày xem hắn, “Vẫn là tướng công cảm thấy bỏ lỡ một cái mỹ nhân, trong lòng tiếc nuối đi.”

Tô Uyển như cũ dựa vào trên người hắn, chỉ là ngẩng mặt nhìn hắn, ánh mắt doanh doanh, Tổng Từ Hằng cảm thấy yết hầu phát ngứa, kỹ năng bỗng nhiên đột biến, hơi có chút phong lưu phóng khoáng trả lời: “Cho dù mỹ lại có ai mỹ bằng nương tử? Tuy là chết đuối ba ngàn, Từ Hằng cũng chỉ lấy một gáo kia uống, còn lại toàn như mây khói.”

“Nói được quả thực so với hát còn dễ nghe hơn.” Tô Uyển hừ lạnh, ra vẻ khinh thường.

Tổng Từ Hằng yêu nhất bộ dáng khi nàng tức giận, cặp mắt kia sáng ngời lại lộ lầy, diễm như liệt hỏa, khiến người nhìn không được trầm luân trong đó, Tổng Từ Hằng không tự chủ được chậm rãi cúi đầu, cùng nàng đối diện, nhẹ lăm bầm nói: “Từ Hằng đối với nương tử một mảnh thiết tình, thiên địa chứng giám.”

“Được rồi, tin chàng một lần.” Tô Uyển dứt lời, bỗng nhiên thò người ra ở trên môi hắn lưu lại một cái hôn, hấp dẫn đều là lần nhau, ở góc độ này Tổng Từ Hằng cảm thấy đôi mắt nàng liệt như hỏa, nàng cũng cảm thấy môi mỏng của hắn đẹp như họa.

Tổng Từ Hằng sùng sốt, theo bản năng duỗi tay cố định đầu Tô Uyển, liền muốn hôn trở về, thỉnh thoảng một chuỗi tiếng bước chân truyền tiến trong tai, bởi vì ngay ở cửa, bọn họ mới vừa phản ứng lại đây, người liền đã bước vào sân, ánh mắt so hết thấy động tác đều mau, một giây trước bọn họ đang làm cái gì, mọi người tiến viện thu hết vào đáy mắt.

Vừa mới còn có chút tiếng cười nói, tức khắc đột nhiên im bật, người một nhà im ắng đối diện, không khí thực sự xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thê Bàng Phu Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.